TEMERAIRE SERİSİ 4

NAOMI NOVIK

"*Temeraire*, korkunç derecede eğlenceli bir fantastik seri."
STEPHEN KING

FİLDİŞİ İMPARATORLUĞU

PEGASUS

NAOMI NOVIK

FİLDİŞİ İMPARATORLUĞU

İngilizceden Çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Pegasus Yayınları: 828
Bestseller Roman: 362

Fildişi İmparatorluğu
Naomi Novik
Özgün Adı: Empire of Ivory

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2014
ISBN: 978-605-343-276-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Temeraire LLC, 2007

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Ajans aracılığıyla Random House Inc.'in bir kolu olan The Random House Publishing Group'un alt yayıncısı Del Rey'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Francesca'ya,

Aslanlardan hep birlikte kaçalım

I

1. Bölüm

"Bir tane daha gönder, lanet olasıca, hepsini gönder, gerekirse hemen," dedi Laurence vahşice, küfredilmeyi hiç hak etmeyen zavallı Calloway'e dönerek. Topçu elindeki fişekleri o kadar hızlı gönderiyordu ki elleri kapkara olmuş, barutun parmaklarına saçıldığı yerlerde derisi çatlayıp kıpkırmızı soyulmaya başlamıştı. Fişeklerin her birini hedefe yönlendirmeden onları temizlemek için durmayacaktı.

Küçük Fransız ejderhalarından biri tekrar atılarak Temeraire'in yan tarafına pençesini savurdu ve derme çatma taşıma koşumunun bir kısmı çözülünce beş adam çığlık atarak düştü. Fener ışığının menzilinin dışında gözden kaybolarak karanlıkta yok oldular; uzun şeritlere ayrılmış ipek, yırtılmış uçlarıyla rüzgârda onlara doğru savruldu. Hâlâ umutsuzca koşumlara tutunmuş olan diğer Prusyalı askerlerden bir inilti yükseldi ve peşinden biri kısık ve öfkeli bir sesle Almanca homurdandı.

Danzig'deki kuşatmadan kurtarılan askerlerin minneti o zamana kadar sönmüştü: Sulu kar altında, o son çaresiz anlarda ceplerine tıktıkları şeyler dışında hiçbir yiyecekleri olmadan, soğuk ve ba-

taklıklarla dolu Felemenk sahilinde birkaç saatlik uykular dışında dinlenmeden üç gün boyunca yolculuk yapmışlardı ve şimdi de bu Fransız devriyesi onları bu sonu gelmek bilmeyen gecede taciz ediyordu. Adamlar o kadar dehşete kapılmıştı ki panik halinde her şeyi yapabilirlerdi; birçoğu hâlâ tabancalarını, tüfeklerini ve kılıçlarını taşıyordu ki Temeraire'in otuz kişiden az kendi mürettebatıyla birlikte yüzden fazlası güverteye sıkışmıştı.

Laurence dürbünüyle yine gökyüzünü taradı ve kanatları, bir cevap işareti görmeyi umdu. Kıyıyı görebiliyorlardı ve hava açıktı: Dürbünüyle İskoç sahili boyunca uzanan küçük limanları belli eden ışıkları görebiliyordu ve geminin altından giderek şiddetlenen akıntının uğultusu duyuluyordu. İşaret fişekleri oradan ta Edinburgh'a kadar açıkça görünüyor olmalıydı ama ortalıkta ne destekten ne de araştırma için gönderilmiş tek kişilik bir ejderhadan iz vardı.

"Komutanım, bu sonuncusuydu," dedi Calloway, başını saran gri dumanın arasında öksürerek. Attığı son fişek hızla yükselerek uzaklaşıyordu. Barut parıltısı sessizce başlarının üzerinde söndü ve beyaz bulutların üzerine saçtığı parlak ışıklar her yöndeki ejderha pullarının üzerinden yansıdı: Temeraire'in tamamı siyah ve diğerlerinin mavi ışık altında gri tonlarında parlayan pırıltılı pullarından. Gece ejderha kanatlarıyla doluydu: Bir düzine ejderha geri bakmak için başlarını çevirmiş, parlak göz bebekleri kısılmıştı; hepsi adamlarla yüklü halde daha fazlası geliyordu ve küçük Fransız devriye ejderhaları aralarından hızla geçiyordu.

Hepsi bir anda göründü, ardından gökgürültüsü ve şimşekler geldi. İşaret fişeği yine karanlığa gömüldü. Laurence ona kadar saydı; sonra yine saydı. Hâlâ kıyıdan bir cevap yoktu.

Fransız ejderhası cesaretlenerek bir kez daha dalışa geçti. Temeraire küçük Pou-de-Ciel'i dümdüz edecek bir pençe savurdu ama hareketi çok yavaştı, çünkü diğer yolcularını da düşürmekten

korkuyordu. Küçük düşmanları aşağılayıcı bir rahatlıkla geri çekildi ve bir sonraki fırsatı beklemeye başladı.

"Laurence," dedi Temeraire etrafına bakınarak, "hepsi nerede? Victoriatus'un Edinburgh'da olduğunu biliyorum, en azından onun gelmesi gerekirdi. Sonuçta yaralandığında biz ona yardım etmiştik. Hoş, bu küçük ejderhalara karşı yardıma *ihtiyacım* olduğunu söylemiyorum," diye ekledi, boynunu eklem tıkırtıları arasında esnetirken, "ama bu kadar çok insanı taşırken savaşmaya çalışmak pek de elverişli değil."

Bu, içinde bulundukları duruma nazaran büyük bir cesaret gösterisiydi: Kendilerini hiç de iyi savunamıyorlardı ve en ağır darbeleri Temeraire karşılıyordu. Gövdesinin yan tarafındaki küçük kesiklerden kan süzülüyordu ve bu kadar sıkışık halde oldukları için mürettebat yaraları saramıyordu.

"Sadece herkesi kıyıya doğru götürmeye devam et," dedi Laurence; verecek daha iyi bir cevabı yoktu. "Bizi karanın üzerinden izleyecek bir devriye düşünemiyorum," diye ekledi ama bundan şüpheliydi. Herhangi bir Fransız devriyesinin hiç direnişle karşılaşmadan kıyıya bu kadar yaklaşabileceğini düşünmezdi. Ayrıca bin tane korku içindeki bitkin adamı bombardıman altında nasıl indireceğini de düşünmek bile istemiyordu.

"Elimden geleni yapıyorum ama çatışma başladığı anda geri çekiliyorlar," dedi Temeraire temkinli bir tavırla, tekrar işine dönerken. Arkady ve sert dağ yabanileri bu küçük saldırıları sinir bozucu buluyordu ve havada dönüp Fransız devriyesinin ejderhalarının peşinden gitmeye çalışıyorlardı. Dönüşleri sırasında düşmanın ortadan kaldırabileceğinden daha fazla çaresiz Prusyalı askeri havaya saçıyorlardı. Dikkatsizlikleri kötü niyetten kaynaklanmıyordu; sadece yabani ejderhalar sürülerin dikkatli koruyucuları dışında insanlara alışkın değillerdi ve yolcularını alışık olmadıkları bir yükten ibaret

görüyorlardı. Ancak kötü niyet olsun ya da olmasın, adamlar yine de ölüyordu. Temeraire onları ancak sürekli dikkatiyle engelleyebiliyordu ve şimdi uçuş hattının üzerinde asılı duruyor, tıslayarak ve cesaretlendirerek diğerlerini dümdüz uçmaya teşvik ediyordu.

"Hayır, hayır, Gherni," diye seslendi Temeraire ve küçük mavi-beyaz yaratığa vurmak için ileri atıldı. Gherni, şaşkın bir Fransız Chasseur-Vocifère'in tam sırtına inmişti; kurye görevi gören bu yaratık en fazla dört ton ağırlığındaydı ve kendi ağırlığını bile taşımaktan aciz bir şekilde, kanatlarını çılgınca çırpmasına rağmen giderek irtifa kaybediyordu. Gherni dişlerini Fransız ejderhasının ensesine geçirmişti bile ve vahşi bir öfkeyle sağa sola sallıyordu; bu arada onun koşumlarına tutunmaya çalışan Prusyalılar topuklarını Fransız mürettebatın kafalarına indiriyorlardı ama o kadar sıkışıklardı ki Fransızların attığı her kurşun bir hedefi buluyordu.

Temeraire onu küçük yaratıktan ayırmaya çalışırken açıkta kaldı ve Pou-de-Ciel fırsatı kaçırmadı; bu kez Temeraire'in sırtına doğru cüretkâr bir saldırı yaptı. Pençeleri o kadar yakına isabet etti ki küçük Fransız ejderhası geri çekilirken Laurence, Temeraire'in kanının siyah pulların üzerine saçıldığını gördüğünde işe yaramayan tabancasını sımsıkı tutuyordu.

"Ah, izin ver, izin ver!" Iskierka kendisini Temeraire'in sırtına bağlayan koşumları öfkeyle zorluyordu. Küçük Kazilik yakında korkulacak bir güç haline gelecekti ancak şimdilik kabuktan çıkalı daha bir ay olduğundan kendisinden başka kimse için tehlike oluşturamayacak kadar genç ve deneyimsizdi. Kayışlar, zincirler ve nasihatlerle onu yerinde tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı ama Iskierka sonuncu önlemi önemsemediği gibi son birkaç gündür düzensiz beslenmesine rağmen, bir gecede bir buçuk metre daha uzayıvermişti. Ne kayışlar ne de zincirler onu dizginlemekte pek etkili oluyordu.

"Sakin olur musun lütfen?" dedi Granby çaresizce; yaratığın başını aşağı çekmek için kendi ağırlığını da kayışlara yüklemişti. Granby onun çırpınışı yüzünden oradan oraya savrulurken, Temeraire'in omuzlarına yerleşmiş olan genç gözcüler, Allen ve Harley, tekmelenmemek için telaşla yoldan çekilmek zorunda kaldılar. Laurence tokalarını çözerek ayağa kalktı ve topuklarını Temeraire'in boynundaki güçlü kas çıkıntılarına gömdü. Iskierka'nın hareketleri Granby'yi tekrar savurduğunda, Laurence onu koşum kayışından yakaladı ve dengesini bulmasını sağladı fakat bütün deri keman yayı gibi gerilmiş, şiddetle titriyordu.

"Ama onu durdurabilirim!" diye ısrar etti Iskierka kendini kurtarmaya çalışırken başını yana çevirerek. Düşman ejderhasına bir kez daha saldırmaya çalışırken ağzının yan taraflarından alevler fışkırıyordu ama Pou-de-Ciel küçük olmasına rağmen hâlâ ondan katbekat büyüktü ve birazcık alev gösterisinden ürkmeyecek kadar deneyimliydi. Yaptığı tek şey, aşağılayıcı bir kaygısızlıkla kahverengi lekeli karın kaslarını açığa çıkararak geri geri kanat çırpmak oldu.

"Ah!" Iskierka öfkeyle büzülürken kıvrım kıvrım vücudundaki bütün dikenli çıkıntılardan buhar yükseldi ve güçle iterek kendini arka bacaklarının üzerine kaldırdı. Kayışlar acı verici bir şiddetle Laurence'ın ellerinden kurtuldu ve uyuşan parmakları refleksle bükülürken, elini istemdışı bir hareketle göğsüne çekti. Granby havaya savrulmuştu ve şimdi Iskierka'nın kalın boyun kayışından sallanıyordu. Aynı anda Iskierka alev kustu; ince ve sarı-beyaz alevler o kadar sıcaktı ki etrafındaki hava titreşiyormuş gibi göründü ve karanlık gökyüzünde alevli bir sancak oluşturdu.

Ama Fransız ejderhası akıllıca bir hamleyle kendini doğudan esen güçlü rüzgârın önüne geçirmişti; kanatlarını katlayarak hızla geri çekilirken, Iskierka'nın ağzından çıkan alevler Temeraire'in yan tarafına çarptı. Hâlâ Gherni'yi uçuş formasyonuna çekmeye çalışan Temeraire, şaşkın bir çığlık kopardı ve kıvılcımlar, ipek, keten ve

halattan yapılmış taşıma koşumlarına tehlikeli şekilde yaklaşıp siyah derisine saçılınca irkildi.

"*Verfluchtes Untier! Wir werden noch alle verbrennen,*" diye bağırdı Prusyalı subaylardan biri, Iskierka'yı işaret ederek ve titreyen eliyle palaskasından bir fişek kapmaya çalıştı.

"Yeter artık; o silahı yerine koy," diye kükredi Laurence, öten borazana rağmen sesini duyurmaya çalışarak. Teğmen Ferris ve en iyi adamlarından birkaçı çabucak kayışlarını çözdüler ve subayın elinden silahını almak için atıldılar. Ancak adama diğer Prusyalı askerlerin üzerinden ulaşabildiler ve koşumları bırakamayacak kadar korkmuş olan adamlar dirseklerini uzatarak, kalçalarını iterek, öfkeyle ve düşmanca davranarak onları her şekilde engelliyorlardı.

Teğmen Riggs arkada, biraz uzakta emirler yağdırıyordu: "Ateş!" diye bağırdı Prusyalılar arasında giderek artan kargaşanın arasında. Birkaç tüfek, sülfür ve barut tozu arasında gürültüyle parladı. Fransız ejderhası tiz bir çığlık attı ve biraz dengesiz bir şekilde dönerek uzaklaştı. Şans eseri eklemin etrafındaki daha ince noktalardan birine saplanmış ve sert deriyi delmiş olan bir mermi yüzünden kanadındaki bir yarıktan kan süzülüyordu.

Ama bu soluk çok geç kalmıştı; adamlardan bazıları havacıların karabina kayışlarıyla kendilerini bağladıkları deri koşuma güvenerek Temeraire'in sırtına doğru ilerliyorlardı. Ne var ki koşumlar hepsinin ağırlığını taşıyamazdı. Tokalar açılır veya kayışlardan bazıları kopar ve bütün olarak kaymaya başlarsa, Temeraire'in kanatlarına dolanır ve hepsini doğruca altlarındaki okyanusa gönderirdi.

Laurence tabancasını tekrar doldurarak kemerine sıkıştırdı, kılıcını çekti ve yine ayağa kalktı. Bu adamları bir tuzaktan kurtarmak için hepsinin hayatını bilerek riske atmıştı ve eğer mümkün olursa hepsini güvenli bir şekilde kıyıya götürecekti fakat Temeraire'in

onların isterik korkuları yüzünden tehlikeye düşmesine de izin vermeye niyeti yoktu.

"Allen, Harley," dedi, çocuklara, "piyadelerin tarafına geçin ve Bay Riggs'e söyleyin: Onları durduramazsak, taşıma koşumlarını kessinler; hepsini. Siz de giderken kayışlara bağlı kalmaya dikkat edin. Belki sen burada onunla kalsan iyi olur, John," diye ekledi Granby kendisiyle birlikte kalmak için harekete geçerken. Iskierka o an için sakindi ve düşmanı uzaklaşmıştı ama hâlâ hayal kırıklığına uğramış bir halde yerinde duramıyordu.

"Ah, kesinlikle! Bunu yapmalıyım," dedi Granby kılıcını çekerken. Iskierka'nın kaptanı olduğundan beri, onun yanında barutla uğraşmamak için tabancalardan vazgeçmişti.

Laurence bir tartışmaya giremeyecek kadar kararsızdı; Granby artık tam anlamıyla onun astı değildi ve iki havacı arasında yıllarca farkla daha deneyimli olan oydu. Temeraire'in sırtından geçerlerken, yedi yaşından beri eğitim gören birinin rahatlığıyla Granby öne geçti; Laurence her adımda kendi kayışını ilerletiyor ve Granby onun için kayışı kilitliyordu; daha hızlı gidebilmek için de bunu tek eliyle yapıyordu.

Ferris ve adamları hâlâ adamlarının arasında mücadele eden Prusyalı subayla uğraşıyorlardı; vücutların arasında giderek gözden kayboluyorlardı ve Martin'in sadece sarı saçları görünüyordu. Askerler neredeyse tam anlamıyla isyan etmişlerdi; adamlar birbirlerini yumruklayıp tekmeliyor, imkânsız bir kaçıştan başka bir şey düşünemiyorlardı. Taşıma koşumlarının düğümleri sıkışıyor, tüm bağlar gevşiyordu ve dolayısıyla adamların hareketleriyle savruluyordu.

Laurence askerlerden birine yaklaştı; genç adam iri iri açtığı gözleriyle Laurence'ın rüzgârdan kızarmış yüzüne ve terden ıslanmış gür bıyıklarına baktı. Asker körlemesine bir çabayla kolunu ana

kayışın altından geçirmeye çalışıyordu ama toka açılmak üzereydi ve tek bir hareket adamın boşluğa yuvarlanmasına neden olacaktı.

"Yerine geri dön!" diye bağırdı Laurence, taşıma koşumlarında en yakında duran açık halkayı işaret edip adamın elini koşumlardan çekmeye çalışarak. O anda kulakları zonklamaya başladı ve dizlerinin bağı çözülürken burnuna ekşi kiraz kokusu doldu. Aptalca bir şekilde ve yavaşça bir elini alnına götürdü; ıslanmıştı. Kendi koşum kayışları onu tutuyordu ama bütün ağırlığı yüklendiği için kaburgalarını acıtıyordu. Prusyalı ona bir şişeyle vurmuştu; şişe parçalanmıştı ve yüzünün yan tarafından içki süzülüyordu.

Refleksleri yardımına koştu; bir sonraki darbeyi karşılamak için kolunu kaldırdı ve kırık camı adamın yüzüne itti. Asker Almanca bir şey söyleyerek şişeyi bıraktı. Biraz daha boğuştuktan sonra Laurence adamın kemerini tuttu ve onu kaldırarak Temeraire'in sırtından uzağa attı. Askerin kolları boşluğa açıldı; Laurence aniden kendini toparlayarak onu yakalamak için ileri atıldı ama çok geç kalmıştı. Boş ellerle ağır bir şekilde Temeraire'in yan tarafına çarptı. Asker gözden kaybolmuştu.

Başı çok fazla acımıyordu ama midesi bulanıyordu. Temeraire kıyıya doğru uçmaya devam ediyordu ve yabanilerin geri kalanını toplayabilmişti fakat rüzgâr güçleniyordu. Laurence kriz geçene kadar koşumlara tutundu ve sonra ellerini yine kullanabilmeye başladı. Hâlâ boğuşan başka adamlar vardı: Granby onları püskürtmeye çalışıyordu fakat onunla olduğu kadar birbirleriyle de boğuşmalarına rağmen, sayı üstünlüğüyle onu eziyorlardı. Koşumlara tutunan askerlerden biri fazla uzaklaşmıştı; kayarak altındaki adamların üzerine yuvarlandı ve onları da beraberinde sürükledi. Birbirlerine dolanmış bir yığın halinde taşıma koşumlarının gevşemiş halkalarına düştüler ve birbirine çarpan kemiklerinin boğuk sesi, aç hareketlerle parçalanan bir kuzumuş tavuğunkini andırdı.

Granby koşum kayışlarına tutunmuş, ayaklarının üzerinde dengesini bulmaya çalışıyordu; Laurence ona doğru emekledi ve koluyla destek oldu. Altında siyah suyun üzerinde bembeyaz görünen köpüklere baktı; kıyıya yaklaştıkça Temeraire alçalıyordu.

"O lanet olasıca Pou-de-Ciel yine geliyor," dedi Granby, nefes nefese bir halde dengesini bulurken; beyaz yama yamuk bir şekilde yerleştirilmiş ve yaranın kendisinden çok daha büyük olmasına rağmen, Fransızlar her nasılsa ejderhanın kanadındaki yarığı sarmayı başarmıştı. Ejderha havada biraz rahatsız gibi görünüyordu fakat yine de kararlı bir şekilde geliyordu; Temeraire'in savunmasız olduğunu fark etmiş olmalıydılar. Pou-de-Ciel ve mürettebatı koşumları yakalayıp çözebilirlerse, askerlerin panikle başlattığı şeyi bilinçli bir şekilde tamamlayabilirlerdi ve Temeraire böyle savunmasız haldeyken böylesine ağır sıklet bir yaratığı düşürme fırsatı, kesinlikle riske değerdi.

"Askerleri bırakmak zorundayız," dedi Laurence, kısık sesle. Taşıma halkalarının deriye bağlı olduğu üst kısma baktı. Ne var ki kurtulmaya dakikalar kalmışken yüzden fazla adamı ölümlerine göndermeyi yüreğinin kaldırabileceğinden ve bunu yaparsa General Kalkreuth'un yüzüne bakabileceğinden emin değildi. Generalin yaverlerinden bazıları da yanlarındaydı ve diğer adamları sakinleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Riggs ve piyadeleri kısa ve telaşlı atışlar yapıyordu; Pou-de-Ciel menzil dışında kalıyor, saldırmak için en doğru zamanı kolluyordu. O sırada Iskierka doğruldu ve yine alev püskürttü. Temeraire rüzgârın önünde uçtuğu için alevler bu kez ona dönmedi fakat taşıdığı adamların hepsi alevlerden kurtulabilmek için hemen kendini dev ejderhanın vücuduna yapıştırdı. Alevlerse Fransız ejderhasına ulaşamadan çabucak söndü.

Mürettebatın dikkati dağılmışken Pou-de-Ciel saldırıya geçti; Iskierka bir kez daha alev kusmak için kendini toparlıyordu ve piyadeler tekrar ayağa kalkamamıştı. "Tanrım," dedi Granby ama ejderhaya uzanamadan gökgürültüsü gibi bir ses duyuldu ve altlarında küçük yuvarlak ağızlar açılarak duman ve barut parıltıları yaydı: Aşağıdaki sahil şeridinden ateş açan kıyı bataryasıydı bu. Iskierka'nın alevlerinin sarı ışığında aydınlanan on iki kiloluk bir gülle yanlarından geçerek Pou-de-Ciel'i tam göğsünden vurdu. Kaburgalarına gömülen gülleyi âdeta kucaklayan yaratık hareketsiz halde kayalıklara doğru düştü. Kıyıda, kararın üzerindeydiler ve altlarındaki kar kaplı çimenlerin üzerinde koyunlar kaçışıyordu.

Küçük Dunbar Limanı'ndaki kasabalılar, sakin kasabalarına inen ejderhaların varlığıyla hem dehşete kapılmışlar hem de yaklaşık iki ay önce kurulmuş ve henüz denenmemiş yeni kıyı bataryasının başarısından dolayı heyecanlanmışlardı. Yarım düzine kurye yaratığı püskürtülmüş ve bir Pou-de-Ciel öldürülmüştü. Öldürülenler listesine bir Grand Chevalier ve birkaç Flammes-de-Gloire eklendiğinden kasabalılar başka bir konudan konuşamıyordu. Yerel milislerin sokaklarda gezmesi de herkesi memnun etmişti.

Ne var ki Arkady koyunlarından dört tanesini yediğinde kasabalıların sevinci azaldı. Yabani ejderhalar da neredeyse onun kadar masraf çıkarmıştı. Temeraire iki sığırı olduğu gibi yutmuştu. Ne yazık ki bunların ödüllü damızlıklar olduğu sonradan öğrenilmişti.

"Çok lezzetliydiler," demişti Temeraire özür dileyen bir tavırla ve tüylerden bir kısmını tükürmek için başını yana çevirmişti.

Laurence'ın uzun ve zorlu yolculuktan sonra ejderhaları dizginleyesi yoktu ve bu durumda özel mülke olan saygısından feragat etmekte sakınca görmüyordu. Çiftçilerden bazıları ödeme konusunda sızlanmıştı ama Laurence'ın yabani ejderhaların sınırsız iştahının

giderini kendi cebinden ödemeye etmeye kalkışmak gibi bir niyeti yoktu. Pencerelerinin önünde bir savaş sürerken ve insanlar destek yoksunluğu yüzünden ölürken ateşin karşısında oturup ıslık çalmaktan daha iyi bir işleri yoksa, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı kendi kasasını kullanabilirdi. "Size uzun süre yük olmayacağız. Edinburgh'dan haber alır almaz oraya aktarılacağımızı tahmin ediyorum," demişti Laurence, itirazlara cevap olarak. Atlı kurye hemen yola çıkarılmıştı.

Kasabalılar, çoğu çatışmadan solgun ve yorgun halde çıkmış gençlerden oluşan Prusyalı askerlere daha sıcak davranmıştı. General Kalkreuth da o son sığınmacılar arasındaydı; Arkady'nin sırtından sedyeyle taşınarak indirildiğinde, sakalının altında yüzü bembeyaz ve hastalıklı görünüyordu. Yerel doktor şüpheci gözlerle bakmıştı ama kanla dolu bir leğeni kapmış ve onu sıcak tutup acılarını brendi ve sıcak suyla azaltmak için en yakındaki çiftlik evine taşıtmıştı.

Diğerleri daha şanssızdı. Koşumlar kesilmiş, şimdiden yeşile dönmeye başlamış cesetlere dolanmış kirli yığınlar halinde inmişti. Bazıları Fransızların saldırısıyla, diğerleri panik sırasında kendi arkadaşları tarafından ezilerek, susuzluktan ya da sadece korkudan ölmüşlerdi. Bin kişiden altmış üçünü o gün öğleden sonra –bazılarının isimleri bile bilinmiyordu– donmuş toprağa kazılmış uzun ve sığ bir mezara gömmüşlerdi. Hayatta kalanlar perişan durumdaydı; giysileri ve üniformaları doğru dürüst fırçalanmamıştı, yüzleri hâlâ kirliydi ve sessizce duruyorlardı. Dili anlamasalar da, yabani ejderhalar bile törenin ciddiyetini algılamış ve uzaktan izlemek için saygılı bir şekilde oturmuşlardı.

Birkaç saat sonrasında Edinburgh'dan haber gelmişti fakat neredeyse anlaşılmayacak ölçüde belirsiz emirleri de beraberinde getirmişti. Mantıklı bir şekilde başlıyorlardı: Prusyalılar Dunbar'da bırakılacak ve kasabada konuşlanacaktı; ejderhalar da beklendiği gibi şehre çağrılıyordu. Ama General Kalkreuth veya subaylarının da gelmesi için bir davette bulunulmamıştı; tam aksine, Laurence'a

kesin bir dille yanında hiçbir Prusyalı subay getirmemesi emredilmişti. Ejderhalara gelince; büyük ve rahat kuşlağa dönmelerine izin yoktu. Hatta Temeraire'in bile. Bunun yerine Laurence'a onları kalenin çevresindeki sokaklarda bırakması ve sabah yetkili amirale rapor vermesi söyleniyordu.

Laurence ilk tepkisini gizledi ve şimdi Prusyalıların başına geçmiş olan Binbaşı Seiberling'e emirleri yumuşak bir dille aktardı; açıkça yalan söylemeden, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın resmî bir karşılama yapmadan önce General Kalkreuth'un iyileşmesini beklediğini elinden geldiğince ima etti.

"Ah, yine uçmamız mı gerekiyor?" diye sordu Temeraire. Ayağa kalktı ve uyuklayan ejderhaları dürtüklemek için harekete geçti. Hepsi yemekten sonra bir yere büzülüp uykuya dalmıştı.

Uçuşları yavaştı ve gündüzler kısalmıştı; Laurence aniden Noel'e sadece bir hafta kaldığını fark etti. Edinburgh'a ulaştıklarında gökyüzü tamamen kararmıştı ama kale pencerelerinden ve duvarlarından yayılan meşale ışıklarıyla bir işaret feneri gibi önlerindeydi. Kuşlağın olduğu kayalıkların üzerinde uzanıyordu ve şehrin ortaçağ döneminden kalma dar binaları kuşlağın etrafına toplanmıştı.

Temeraire dolambaçlı ve sıkışık sokakların üzerinde şüpheyle uçtu; bir sürü kule ve sivri çatılı bina vardı ama aralarında yeterince alan görünmüyor, dolayısıyla şehre bir mızrak çukuru görüntüsü kazandırıyordu. "Nasıl ineceğimi bilmiyorum," dedi kararsız bir tavırla. "Şu binalardan birini yıkacağımdan eminim; neden bu sokakları bu kadar dar yapmışlar ki? Pekin çok daha rahattı."

"Eğer kendine zarar vermeden yapamayacaksan emirlerin canı cehenneme; hemen gideriz," dedi Laurence. Artık sabrı taşmaya başlıyordu.

Ama sonunda Temeraire birkaç taş süslemesi dışında bir şeyi yıkmadan eski katedral meydanına inmeyi başardı; hepsi belirgin

ölçüde daha küçük olan diğer ejderhalar onun kadar zorlanmadılar. Ancak koyun ve sığırlarla dolu tarlalardan uzaklaştırıldıkları için hoşnutsuzdular ve yeni ortamlarına şüpheyle bakıyorlardı. Arkady eğildi ve boş odalara bakmak için açık bir pencereye gözünü dayadı. Aynı zamanda Temeraire'e de şüpheci sorular soruyordu.

"Burası insanların uyuduğu yer, değil mi Laurence? Büyük çadır gibi," dedi Temeraire, büyük bir dikkatle kuyruğunu daha rahat bir pozisyonda ayarlamaya çalışırken. "Ve bazen mücevherler ve başka güzel şeyler satıyorlar. Ama herkes nerede?"

Laurence halkın kaçtığından neredeyse emindi; bu gece şehirdeki en zengin tüccarlar, sokakları doldurmuş ejderhalardan uzakta, güvende uyuyabilmek için fare deliğinde bile uyuyabilirdi. Ejderhalar bir süre sonra biraz olsun rahat edebildiler. Sert zeminli mağaralarda uyumaya alışkın yabani ejderhalar yumuşak ve yuvarlak kaldırım taşlarından dolayı memnun bile olmuşlardı. "Sokakta uyumaktan rahatsız olmam, Laurence, gerçekten; oldukça kuru ve sabah etrafın ilginç olacağından eminim," dedi Temeraire, teselli eden bir tavırla ama başı bir ara sokağa ve kuyruğu diğerine zor sığmıştı.

Fakat Laurence için sakıncası vardı; evden uzak geçirdikleri bir yıldan, dünyanın diğer ucuna gönderilip geri döndükten sonra umduğu karşılama bu değildi. Seferde zor şartlarla karşılaşmak normaldi, zaten insan daha iyisini bekleyemezdi. Yeri geldiğinde hayvan ağılı bile yeterli olurdu ancak yıllarca türlü pislikle kararmış bu soğuk ve sağlıksız taşların üzerine çöp gibi atılmış olmak bambaşka bir şeydi; en azından ejderhalara şehrin dışındaki açık tarım alanları verilebilirdi.

Ve bilinçli yapılan bir kötülük de değildi: Sadece insanların ejderhalara –daha gelişmiş canlılar olsalar bile– duygularını düşünmeden, bir hayvan sürüsü gibi davranmalarından kaynaklanıyordu ve bu varsayım öylesine yerleşmişti ki Laurence ejderhaların top-

lumun birer üyesi olarak görüldüğü Çin'de gözlemlediği şartlarla aradaki muazzam zıtlıkla kıyasladığında, bunu ciddi bir hakaret olarak algılıyordu.

"Eh," dedi Temeraire uysal bir şekilde, Laurence kendi yatağını evin içinde iletişimlerini sürdürmek için onun başının yanında açık bıraktığı bir pencerenin önüne kurarken, "burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorduk, Laurence, dolayısıyla şaşırmamamız gerekir. Ayrıca, daha rahat etmek için gelmedim, öyle olsaydı Çin'de kalabilirdim. Bütün dostlarımızın şartlarını iyileştirmeliyiz. Kendi kuşlağıma sahip olmak istemediğimi söylemiyorum," diye ekledi, "fakat özgür olmayı tercih ederim. Dyer, dişlerimin arasındaki şu kıkırdağı alır mısın? Pençemle yapmak için ileri uzanamıyorum."

Dyer, Temeraire'in sırtında uyuduğu yerde irkilerek uyandı ve bagajlarından küçük bir kazma alarak Temeraire'in açık ağzına indi.

"Sana ilkini vermeye hazır daha fazla insan olsaydı, ikincisini yapmak konusunda daha fazla şansın olurdu," dedi Laurence. "Umudunu kırmak istemiyorum, umudumuzu gerçekten de kaybetmemeliyiz. Fakat dönüşümüzde gittiğimizden daha saygılı bir şekilde karşılanmayı umuyordum ki hedefimiz için iyi bir avantaj olurdu."

Temeraire cevap vermeden önce Dyer'ın ağzından çıkmasını bekledi. "Söylemek istediklerimizin dinlenmesi gerektiğini düşünüyorum," dedi Laurence'ın pek de paylaşmadığı bir iyimserlikle, "ve dahası, Maximus ile Lily'yi gördüğümde benimle aynı fikirdeydiler. Belki Excidium da öyledir çünkü çok fazla savaşa katıldı; ondan etkilenmemek mümkün değil. Öne sürdüğüm fikirlerdeki mantığı göreceklerinden eminim; onlar Eroica ve diğerleri gibi aptal değiller," diye ekledi Temeraire biraz kırgın bir ses tonuyla. Prusyalı ejderhalar, kendilerini eğitip kullananlar gibi katı askerî geleneğe bağlı olduklarından, Temeraire onları daha fazla özgürlüğün ve eğitimin yararları konusunda ikna etmeye çalıştığında başlangıçta

onun çabalarını küçümsemiş, Temeraire'in Çin'de edindiği düşünce tarzıyla alay etmeyi seçmişlerdi.

"Umarım açıksözlülüğüm için beni bağışlarsın ama İngiltere'deki bütün ejderhaların kalbini ve desteğini kendi tarafına çekmeyi başarsan bile bu pek fark yaratmazdı; bir grup olarak Parlamento'da çok fazla etkiniz yok," dedi Laurence.

"Belki yoktur ama Parlamento'ya gidecek olursak, bence bizimle ilgilenilmesi gerekir," dedi Temeraire, kendisinin istediği türden bir ilgiyi yaratma olasılığı olmasa da, son derece ikna edici bir tavırla.

Laurence da aynı fikirdeydi ve ekledi: "Politik değişiklik sağlama gücüne sahip olanları yanımıza çekmenin daha iyi yollarını bulmalıyız. Ne yazık ki ilişkimizin durumu yüzünden babamdan tavsiye isteyemeyeceğim için üzgünüm."

"Eh, ben hiç de üzgün *değilim*," dedi Temeraire, yakasını kaldırarak. "Bize yardım etmeyeceğinden eminim ve onsuz da gayet başarılı olabiliriz." Sadakati bir yana –Laurence'a yönelik herhangi bir soğukluğa zaten sıcak bakmazdı– Temeraire ilginç bir şekilde Lord Allendale'in Hava Kuvvetleri'ne olan itirazlarını kişisel olarak algılamıyordu ve hiç karşılaşmamış olmalarına rağmen, Laurence'ı kendisinden ayıracak herkese öfkeyle yaklaşıyordu.

"Babam hayatının yarısında politikanın içinde oldu," dedi Laurence. Özellikle tıpkı Temeraire'in kendi hareketi gibi, daha başlangıcında bile büyük direnişle karşılaşmış köleliği kaldırma hareketine büyük destek vermişti. "İnan bana onun tavsiyesi fazlasıyla yararlı olurdu ve eğer elimden gelirse ilişkimizi düzeltmek isterim ki bu da ona danışmamızı sağlar."

"Bense kendime saklamayı tercih ederdim," diye mırıldandı Temeraire, Laurence'ın bir barışma hediyesi olarak Çin'den aldığı zarif kırmızı vazoyu kastederek. Sekiz bin kilometreden uzun bir mesafeden onu da yanlarında getirmişlerdi ve Temeraire onu da kendi hazinesi

kadar sahiplenmeye başlamıştı; vazo artık Laurence'ın kısa ve özür dileyen mesajıyla birlikte gönderilmiş olduğu için Temeraire iç çekti.

Ama Laurence önlerinde uzanan zorlukların kesinlikle farkındaydı; böylesine geniş çaplı ve karmaşık bir amacı gerçekleştiremediği için kendi beceriksizliğini de görüyordu. Babasının politika dünyasındaki arkadaşlarından birinin konuğu olan Wilberforce evlerine geldiğinde Laurence daha çocuktu; köle ticaretine karşı çok ateşliydiler ve uygulamayı ortadan kaldırmak için bir parlamento kampanyası başlatıyorlardı. Aradan yirmi yıl geçmişti ve kendisininkinden daha büyük güce, servete ve beceriye sahip adamların en kahramanca çabalarına rağmen, bu yirmi yıl içinde bir milyondan fazla insan vatanlarından koparılarak köle olarak satılmıştı.

Temeraire bu sürecin beşinci yılında doğmuştu; bütün zekâsına rağmen, ne kadar ahlakî ve adil, üstelik de ne kadar gerekli olursa olsun, politik pozisyona sahip insanları kişisel çıkarlarına ters düşecek şekilde davranmaya ikna etmenin son derece sıkıntılı ve yavaş bir süreç olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Laurence daha fazla cesaret kırıcı yorumda bulunmadan ona iyi geceler diledi ama uykuya dalan ejderhanın nefesiyle nazikçe titremeye başlayan pencereleri kaparken, kale duvarlarının dışındaki kuşlağa olan mesafe, onları Çin'den eve getiren uzun kilometrelere kıyasla daha zor aşılabilir gibi görünüyordu.

Sabah Edinburgh sokakları beklenmedik ölçüde sakindi ve eski gri kaldırım taşlarının üzerinde uyuyan ejderhalar dışında hiçbir canlı görünmüyordu. Temeraire'in dev cüssesi duman lekeli katedralin önünde yavaşça yükselirken, kuyruğu ancak sığabildiği bir ara sokağa uzanıyordu. Gökyüzü açık, soğuk ve masmaviydi; sadece bir avuç bulut denize doğru kayıyor, ilk pembe ve turuncu ışıklar taşların üzerine vuruyordu.

Tharkay uyanmıştı ve Laurence dışarı çıktığında kıpırdanan bir tek oydu; soğuktan korunmak için seçkin görünüşlü bir evin dar kapılarından birinde sinmiş halde oturuyor, ağır kapı arkasında açık duruyor, içerideki duvar halılarıyla süslü ve boş antre görünüyordu. Üzerinden buhar tüten bir fincandan çay içiyordu. "Sana da ikram edebilir miyim?" diye sordu. "Evin sahiplerinin aldırmayacağından eminim."

"Hayır, benim yukarı çıkmam gerekiyor," dedi Laurence; kaleden gelen bir haberci onu uyandırmış, hemen bir toplantıya katılması gerektiğini haber vermişti. Bu kadar geç gelmişken bir nezaketsizlik örneği daha; üstelik daha da kötüsü, çocuk ona aç ejderhaları doyurmak için yapılan hazırlıklardan da söz edememişti. Laurence, yabani ejderhalara uyandıklarında ne diyeceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Endişelenmene gerek yok; kendi başlarının çaresine bakacaklarından eminim," dedi Tharkay. Bu iyimser bir olasılık değildi ve Tharkay, teselli etmek amacıyla Laurence'a kendi çay fincanını uzattı. Laurence iç çekerek çayı içti ve güçlü, sıcak içecek biraz olsun keyfini yerine getirdi. Fincanı Tharkay'a geri verdi ve tereddüt etti, çünkü Tharkay yüzünde tuhaf bir ifade ve çarpık bir ağızla katedral meydanına bakıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Laurence; Temeraire'le ilgili endişeleri arasında adamlarını yeterince düşünmediğinin farkındaydı ve özellikle Tharkay'ı cepte görmeye hakkı yoktu.

"Ah, çok iyiyim. Evimde sayılırım," dedi Tharkay. "Britanya'ya son gelişimden beri uzun zaman geçti ama o zaman Oturum Meclisi'ne alışkındım." Parlamento Binası'nı işaret etti: Burası İskoçya'nın en yüksek hukuk mahkemesiydi ve yıkılan umutlar, sonu gelmeyen davalar ve birbirine dolanan teknik zorluklarla ünlüydü. Şimdi hâkimlerin, savcıların ve davalıların hiçbiri ortalıkta yoktu ve etrafa saçılmış belgeler rüzgârla uçarak beyaz yamalar halinde Temeraire'in

yan tarafına çarpıyordu. Laurence, Tharkay'ın babasının zengin bir adam olduğunu biliyordu. Tharkay'ınsa hiçbir şeyi yoktu; Nepalli bir kadının oğlunun muhtemelen Britanya mahkemelerinde biraz dezavantajı olurdu ve iddialarındaki tutarsızlıklar kolayca sömürülebilirdi.

En azından evde olduğu için o kadar da hevesli görünmüyordu. Tabii burayı evi olarak düşünüyorsa. "Umarım," dedi Laurence çekingen bir tavırla ve şimdiye kadar gerçekleştirilen hizmetlerin bedelinin ödenmesi gibi hassas konular çözümlendiğinde Tharkay'ın sözleşmesini uzatmayı düşünebileceğini ima etmeye çalıştı. Tharkay'a, Çin'den uzanan eski ipek ticareti yollarında onlara rehberlik ettiği için ödeme yapılmıştı ama sonrasında Tharkay yabani ejderhaları kendilerine katılmaya ikna etmişti ve bu da Laurence'ın kendi imkânlarıyla ödeyemeyeceği bir bedel gerektiriyordu. Üstelik şimdi Tharkay –Temeraire dışında– onların tuhaf dilini rahatlıkla konuşabilen neredeyse tek kişi olduğundan, ejderhalar Hava Kuvvetleri'ne bir şekilde tam olarak uyum sağlayana kadar, hizmetleri kolayca lağvedilemezdi. "Eğer senin için uygunsa, Dover'da Amiral Lenton'la konuşmaktan mutluluk duyarım," diye ekledi Laurence; şimdi burada sorumlu olan kumandan her kimse, Laurence onunla böylesine istisnai bir konuyu konuşmayı aklından bile geçirmezdi; hele de şimdiye dek karşılaştıkları tavır düşünülürse.

Tharkay kayıtsız bir tavırla omuz silkti. "Habercin huzursuzlanıyor," dedi, Laurence'ın gelmesini beklerken meydanın köşesinde mutsuz bir şekilde kıpırdanıp duran genç haberciyi başıyla işaret ederek.

Çocuk onu kale kapılarına uzanan kısa yokuştan geçirdi; Laurence, resmî kırmızı giysili bir deniz piyadesi tarafından oradan alınarak Deniz Kuvvetleri Komutanlığı ofisine götürüldü. Karargâh binasına giderken izledikleri yol ortaçağdan kalma boş ve loş taş avluların arasından geçiyordu. Kapılar açıktı ve Laurence dik omuzlarla kaskatı

yürüyerek içeri girdi; yüzünde soğuk, katı ve hoşnutsuz bir ifade vardı. "Komutanım," dedi, bakışlarını duvardaki bir noktaya dikerek; ancak ondan sonra bakışlarını indirdi ve şaşırdı. "Amiral Lenton?"

"Laurence; evet. Otur, otur lütfen." Lenton deniz piyadesini gönderdi ve kitap raflarıyla dolu küflü odanın kapısını kapattırdı. Amiral'in masası neredeyse boştu; üzerinde sadece küçük bir harita ve birkaç kâğıt vardı. Lenton bir an sessizce oturdu. "Seni görmek çok güzel," dedi sonunda. "Seni görmek gerçekten çok güzel. Çok."

Laurence onu gördüğüne çok şaşırmıştı. Son görüşmelerinden beri geçen bir yılda, Lenton on yaş yaşlanmış gibi görünüyordu: Saçları tamamen aklaşmıştı ve gözlerinde belirsiz bakışlar vardı; yanakları sarkmıştı. "Umarım iyisinizdir, Komutanım," dedi Laurence. Lenton'ın daha sakin bir yer olan Edinburgh'un kuzeyine neden atandığını artık merak etmiyordu ve onun için çok üzülmüştü. Ancak hangi hastalığın onu bu hale getirmiş olabileceğini ve Dover'da onun yerine kimin geçtiğini merak ediyordu.

"Ah..." Lenton elini sallayarak sessizleşti. "Sanırım sana henüz hiçbir şey söylenmemiş," dedi bir an sonra. "Tabii ya, haberin dışarı sızması riskini alamayacağımıza karar vermiştik."

"Hayır, Komutanım," dedi Laurence öfkesi yeniden kabarırken. "Hiçbir şey duymadım ve bana hiçbir şey söylenmedi; sadece müttefiklerimiz bana her gün Hava Kuvvetleri'nden haber sordu, ta ki sormalarının bir anlamı kalmayıncaya kadar."

Laurence, Prusyalı kumandanlara bizzat teminat vermişti; Hava Kuvvetleri'nin onları yarı yolda bırakmayacağına, felaketle sonuçlanan son seferde söz verilen ve güç dengesini Napolyon'un aleyhinde değiştirecek olan ejderhaların her an gelebileceğine yemin etmişti. Ejderhalar gelmediğinde Temeraire'le birlikte onların yanında kalarak savaşmış, kendi hayatlarını ve mürettebatı umutsuz bir amaç uğruna riske atmıştı. Ama ejderhalar gelmemişti.

Lenton hemen cevap vermedi; bunun yerine, oturduğu yerde kendi kendine mırıldanarak başıyla onayladı. "Evet, bu doğru, elbette." Bir elini masaya vuruyor, bazı kâğıtlara görmeyen gözlerle bakıyordu, tam anlamıyla dalgınlığın portresi gibiydi.

Laurence daha sert bir tavırla ekledi: "Komutanım, böylesine riskli ve korkunç derecede dar görüşlü bir karar verdiğinize inanmakta zorlanıyorum; söz verilen yirmi ejderha gönderilmiş olsaydı, Napolyon'un zaferinin garantisi olmazdı."

"Ne?" Lenton başını kaldırıp ona baktı. "Ah, Laurence, bu konuda hiç şüphe yok. Hayır, hem de hiç. Gizlilik için üzgünüm fakat ejderhaları göndermek konusuna gelince, o konu karar gerektirmiyordu. Zira gönderebileceğimiz hiç ejderhamız yoktu."

Victoriatus ölçülü bir şekilde nefes alıp veriyor, yan tarafları kalkıp iniyordu. Burun delikleri kızarıp iri iri açılmış, kenarlarında kalın bir kabuk tabakası birikmişti ve ağzının kenarında kurumuş pembe köpükler vardı. Gözleri kapalıydı fakat her birkaç nefesten sonra biraz açılıyor, bitkin, donuk ve camlaşmış bir şekilde bakıyordu; hırıltılı bir şekilde her öksürdüğünde, etrafındaki zemine kan topakları saçıyordu; sonra yapabildiği tek şey olduğu için yine uykusuna dönüyordu. Kaptanı Richard Clark onun yanındaki bir yatakta yatıyordu: Tıraş olmamıştı ve giysileri pislik içindeydi. Bir kolunu gözlerinin üzerine örtmüş, diğer elini ejderhanın ön bacağına dayamıştı. Birileri yaklaşırken bile hiç kıpırdamadı.

Lenton biraz sonra Laurence'ın koluna dokundu. "Haydi, yeter; gidelim." Bir bastona ağırlığını vererek yavaşça yana döndü ve Laurence'ı yeşil tepeden çıkararak kaleye döndürdü. Lenton'ın ofisine dönerken koridorlar artık huzurlu değil, kasvetli görünüyordu.

Laurence içkiyi düşünemeyecek kadar uyuşmuş bir halde bir kadeh şarap teklifini reddetti. "Bu tam anlamıyla bir yıkım," dedi

Lenton avluyu gören pencerelerden dışarı bakarak; Victoriatus ve diğer on iki büyük ejderha, eski rüzgârkıranların, dal yığınlarının ve üzerleri sarmaşıklarla kaplanmış taşların yanında sıra sıra dizilmiş halde yatıyordu.

"Ne kadar yayıldı?" diye sordu Laurence.

"Her yere," dedi Lenton. "Dover, Portsmouth, Middlesbrough. Galler ve Halifax'taki üreme alanları; Cebelitarık; kuryelerin devriye gezdiği her yerde yayıldı." Pencerelere arkasını dönerek yine koltuğuna oturdu. "İnanılmayacak kadar aptaldık; sadece basit bir soğuk algınlığı olduğunu sandık."

"Ama biz doğuya yolculuğumuz sırasında daha Ümit Burnu'nu dönmeden bu haberi almıştık," dedi Laurence afallayarak. "Bu kadar uzun mu sürdü?"

"Halifax'ta beşinci yılın eylül ayında başladı," dedi Lenton. "Şimdi hekimler kaynağının Amerikan ejderhası olduğunu düşünüyor, şu büyük Kızılderili: Orada tutuluyordu ve burada ilk hastalanan ejderhalar da onunla birlikte Dover'a gidenlerdi; sonra Galler'deki üreme alanlarına gönderildiğinde orada da başladı. Son derece sağlıklı görünüyordu; ne öksürüyor ne de hapşırıyordu. İrlanda'ya kaçırdığımız birkaç yavru dışında İngiltere'de neredeyse sadece bir tane ejderha kaldı."

"Size yirmi tane daha getirdiğimizi biliyorsunuz," dedi Laurence, raporunu bildirirken kısa bir ara vererek.

"Evet, bunlar neredendi, Türkistan mı?" dedi Lenton, konuşmaya hevesli bir tavırla. "Mektubunu doğru mu anladım; bunlar haydut muydu?"

"Bölgelerini korumakta fazla hevesliler diyelim," dedi Laurence. "Çok güzel değiller ama kötü niyetli de değiller; ancak bütün İngiltere'yi korumaya çalışırken yirmi ejderhanın ne yararı olur ki..." Duraksadı. "Lenton, gerçekten bir şey yapılabilir... yapılmalı," dedi.

Lenton başını iki yana salladı. "Alışıldık ilaçlar başlangıçta biraz etkili oldu," dedi. "Öksürüklerini filan kesti. Pek iştahları olmasa da hâlâ uçabiliyorlardı ve soğuk algınlıkları genellikle onlar için önemsizdir. Ama o kadar uzun süre devam etti ki bir süre sonra ilaçlar etki etmez oldu... Bazıları daha da kötüleşmeye başladı..."

Duraksadı ve uzunca bir an sonra zorlukla ekledi: "Obversaria öldü."

"Ulu Tanrım!" diye bağırdı Laurence. "Komutanım, bu dehşet verici bir haber ve ben... çok üzüldüm." Bu korkunç bir kayıptı. Dişi ejderha kırk yıldır Lenton'la uçuyordu, Dover'daki son on ejderhanın sancaktarıydı ve görece genç olmasına rağmen şimdiden dört kez yumurtlamıştı. Belki de tüm İngiltere'de en iyi uçan ejderha oydu ve ona denk olabilecek pek az ejderha vardı.

"Ne zamandı? Eee, ağustosta," dedi Lenton, Laurence'ı duymamış gibi. "Inlacrimas'tan sonra... Minacitus'tan önce. Bazılarını diğerlerinden daha kötü etkiledi. En iyi dayananlar çok genç olanlardı ve yaşlılar da uzun süre direndi; ölenler arada kalanlardı. En azından ilk ölenler. Sanırım sonunda hepsi gidecek."

2. Bölüm

"Kaptan," dedi Keynes, "özür dilerim; mermi yarasını aptalların aptalı bile sarabilir ve benim yerime görev verilecek aptalların aptalı siz olabilirsiniz. Ama karantina bölgeleri hastalarla doluyken tüm Britanya'daki en sağlıklı ejderhanın yanında kalamam."

"Bunu kesinlikle anlıyorum, Bay Keynes. Daha fazlasını söylemenize gerek yok," dedi Laurence. "Bizimle Dover'a kadar uçmaz mısınız?"

"Hayır; Victoriatus haftayı çıkaramaz ve Dr. Harrow'la otopsiye katılmak için bekleyeceğim," dedi Keynes, Laurence'ın yüzünü buruşturan acımasız bir gerçekçilikle. "Hastalığın özellikleri hakkında bir şeyler öğrenebileceğimizi umuyorum. Kuryelerden bazıları hâlâ uçuyor; biri beni götürür."

"Eh," dedi Laurence ve doktorun elini sıktı. "Umarım sizi yakında yine yanımızda görürüz."

"Umarım görmezsiniz," dedi Keynes her zamanki iğneleyici tavrıyla. "Görürseniz, hiç hastam kalmamış demektir ve hastalığın gidişatına bakılırsa bu da hepsinin öldüğü anlamına gelir."

Laurence moralinin bozulduğunu söyleyemezdi, çünkü zaten daha da bozulamayacak kadar berbat haldeydi. Ama üzgündü. Ejderha doktorları bu yaratıkları iyileştirmek konusunda kesinlikle beceriksiz değillerdi ve Keynes'in sözlerine rağmen Laurence peşinden gelecek olan kişiden değil, cesaretini ve sağduyusunu kanıtlamış, tuhaf alışkanlıkları bilinen, asla nazik olmayan iyi bir adamı özleyecekti. Ayrıca Temeraire bu değişiklikten hoşlanmayacaktı.

"Yaralı mı?" diye sordu Temeraire. "Hasta mı?"

"Hayır, Temeraire; ancak ona başka yerde ihtiyaç var," dedi Laurence. "O başhekimlerden biri; eminim bu hastalıktan kırılan arkadaşlarınla ilgilenmesine itiraz etmezsin."

"Şey, Maximus ve Lily'nin ona ihtiyacı varsa," dedi Temeraire keyifsiz bir tavırla ve toprağı kazıdı. "Onları yakında tekrar görebilecek miyim? Çok hasta olmadıklarından eminim. Çin'e gitmiş olsak bile, Maximus hâlâ gördüğüm en büyük ejderha. Kendini çabuk toparlayacağından eminim."

"Hayır, dostum," dedi Laurence huzursuzca ve en kötü haberi verdi: "Hastaların hiçbiri iyileşememiş ve karantina bölgesine yaklaşmamaya kesinlikle dikkat etmelisin."

"Ama anlamıyorum," dedi Temeraire. "İyileşemiyorlarsa o halde..." Duraksadı.

Laurence bakışlarını kaçırdı. Temeraire'in hemen anlamamak için iyi bir nedeni vardı. Ejderhalar çok dayanıklı yaratıklardı ve birçoğu bir asırdan uzun yaşıyordu; savaş dostlarını kendisinden almazsa, Maximus ve Lily'yle bir insanın ömründen daha uzun süre arkadaşlık edeceğini haklı bir şekilde bekliyor olmalıydı.

Sonunda, nerdeyse şaşkın bir tavırla konuştu. "Ama onlara anlatacak çok şeyim var; ben onlar için döndüm. Ejderhaların okuyup yazabildiğini, mülk sahibi olabildiğini ve savaşmaktan başka şeyler de yapabildiğini öğrensinler diye."

"Senin adına bir mektup yazarım, onlara iyi dileklerini gönderirsin. Diğerleri gibi hastalanmadığını öğrenmekten mutluluk duyacaklarından eminim," dedi Laurence. Temeraire cevap vermedi; kıpırdamadan duruyordu ve başını göğsüne eğmişti. "Yakınlarda olacağız," diye devam etti Laurence bir an sonra, "ve istersen sen de onlara her gün yazabilirsin; işimizi bitirdikten sonra."

"Devriye sanırım," dedi Temeraire beklenmedik bir hoşnutsuzlukla, "ve yeni saçma sapan formasyon çalışmaları. Hepsi hastayken yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Laurence kucağına baktı. Yeni emirleri bütün belgelerinin durduğu naylonun ortasındaydı ve Temeraire'i teselli edemeyeceğini biliyordu. Temeraire'in beklentilerinin büyük olasılıkla her açıdan cevaplanacağı Dover'a hemen gitmeleri emredilmişti.

Dover'a iner inmez karargâha rapor verirken, yeni Amiral'in ofisinin önünde yarım saat beklerken ve kalın meşe kapıya rağmen içeriden net bir şekilde gelen sesleri dinlerken pek de cesaretlenmemişti. Jane Roland'ın bağırdığını duyuyordu; cevap veren sesleriyse tanımıyordu. Kapı aniden açılırken Laurence hemen ayağa kalkıp dik durdu. Donanma ceketli, uzun boylu bir adam darmadağınık kıyafeti, asık yüzü ve favorilerinin altında parlayan çökmüş yanaklarıyla dışarı fırladı. Hiç duraksamadı ama gitmeden önce Laurence'a öfkeli bir bakış attı.

"İçeri gel, Laurence. İçeri gel," diye seslendi Jane ve Laurence içeri girdi. Roland şaşırtıcı bir şekilde siyah bir frak ile tokalı ayakkabılar giymiş ve dizlik takmış yaşlıca bir adam olan yeni Amiral'in yanında duruyordu.

"Sanırım Doktor Wapping'le tanışmamıştın," dedi Jane. "Efendim, bu Kaptan Laurence, Temeraire'le uçuyor."

"Efendim," dedi Laurence şaşkınlığını ve dehşetini gizlemek için dizini bükerken. Bütün ejderhalar karantina altındaysa, kuşla-

ğın başına bir doktoru geçirmek karacıların gözünde mantıklı bir davranış olabilirdi; daha önce bir cerrahı –üstelik donanma doktoru bile değildi– bir hastane gemisinin başına geçirmesi için kendisinden nüfuzunu kullanmasını isteyen bir aile dostunun kanıtladığı gibi.

"Kaptan, sizinle tanışmaktan onur duydum," dedi Doktor Wapping. "Amiral, ben artık gideyim; böylesine sevimsiz bir sahneye yol açtığım için affınıza sığınırım."

"Saçmalık. Erzak Kurulu'ndaki o alçaklar çakal sürüsünden beterdir, onlara hadlerini bildirmekten mutluluk duydum. Size iyi günler." Wapping kapıyı arkasından kaparken Jane, Laurence'a döndü. "Şu pisliklerin zavallı ejderhaların artık bir kuşu bile doyuramayacak kadar yemeleri yetmiyormuş gibi bir de bize hastalıklı ve cılız hayvanlar gönderdiklerine inanabiliyor musun, Laurence?

"Ama eve döndüğüne sevindim." Jane onu omuzlarından yakaladı ve iki yanağından içtenlikle öptü. "Berbat görünüyorsun; ceketine ne oldu böyle? Bir kadeh şarap alır mısın?" Cevap beklemeden ikisine de şarap koydu. Laurence kendi kadehini alırken şaşkın gözlerle bakıyordu. "Bütün mektuplarını aldım, dolayısıyla neler yaptığın konusunda genel hatlarıyla bilgim var ve sessizliğim için beni bağışlamalısın, Laurence. Önemi olan tek konuyu atlamaktansa hiç yazmamayı daha kolay buldum."

"Hayır; yani, evet, elbette," dedi Laurence ve ateşin başında Jane'le birlikte oturdu. Jane ceketini koltuğun kolçağına atmıştı; Laurence ona bakarken omuzlarındaki dördüncü amiral şeridini ve ceketin önündeki muhteşem örgüleri gördü. Jane'in yüzü de değişmişti ama değişim iyi yönde değildi; en azından beş-altı kilo vermiş olmalıydı ve kısa kesilmiş siyah saçlarına aklar düşmeye başlamıştı.

"Eh, böyle berbat bir halde olduğum için üzgünüm," dedi Jane hüzünlü bir tavırla ve bir kahkaha attı. "Hepimiz çürüyoruz, Laurence; bunu inkâr etmenin anlamı yok. Zavallı Lenton'ı görmüşsündür. Ej-

derhası öldükten sonra üç hafta boyunca kahramanca dayandı ama sonra onu yatak odasının zemininde felç geçirmiş halde yatarken bulduk; bir hafta boyunca düzgün konuşamadı. Sonrasında kendini iyi toparladı fakat hâlâ eski haline dönemedi."

"Bunun için üzüldüm," dedi Laurence, "ancak senin terfine içerim." Kahramanca bir çabayla, bunları kekelemeden söyleyebilmişti.

"Teşekkür ederim, sevgili dostum," dedi Jane. "İşler farklı olsa ve sinir bozucu gelişmeler birbirini izlemese, muhtemelen gururlanırdım. Kendi halimize bırakıldığımızda fena gitmiyoruz ama bir de şu Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndaki aptal yaratıklarla uğraşmak zorundayım. Gelmeden önce hepsine defalarca söylendi ama hâlâ bana aptal aptal sırıtıyor ve kur yapmaya çalışıyorlar; sanki onlar daha kısa pantolonla dolaşırken ben ejderhalara binmiyormuşum gibi. Üstelik azarlandıklarında boş boş suratıma bakıyorlar."

"Sanırım duruma alışmakta zorlanıyorlar," dedi Laurence anlayışlı bir tavırla. "Merak ediyorum da, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı..." Fakat tehlikeli ve belirsiz bir alana girdiğini hissederek kendini son anda durdurdu. Britanya'nın belki de en ölümcül türü olan Uzunkanatlar'la anlaşabilmek için her türlü tavizi vermek gerekiyordu ve yaratıklar kadın kaptanlardan başkasını kabul etmiyordu; Laurence bu zorunluluğun soylu kadınları parçası oldukları kesimden koparıp alarak tehlikenin kucağına atmasından dolayı üzülüyordu ama en azından buna uygun şekilde yetiştiriliyorlardı. Ve gerektiğinde formasyon lideri olarak görev yapmaları, manevraları yönetmeleri gerekiyordu. Yine de bu en tepede olmaktan farklıydı ki Britanya'nın en büyük ve belki de en önemli kuşlağının başında olmaktan söz etmeye bile gerek yoktu.

"Görevi bana vermekten kesinlikle hoşlanmadılar ama pek fazla seçenekleri yoktu," dedi Jane. "Portland, Cebelitarık'tan gelmiyor; Laetificat artık deniz yolculuğuna çıkamıyor. Dolayısıyla ya ben

olacaktım ya da Sanderson ki o da beceriksizin teki; köşelere kaçıp ağlıyor, sanki bunun bir yararı olurmuş gibi: Dokuz filo operasyonu gazisi, düşünebiliyor musun?" Sonra eliyle dağınık saçlarını sıvazlayarak iç çekti. "Her neyse, sen dediğime bakma, Laurence; ben sabırsızım ve Animosia'nın performansı da düşük."

"Ya Excidium?" diye sordu Laurence.

"Excidium yaşlı ve dayanıklı bir kuş. Gücünü doğru kullanmayı da biliyor; iştahı olmasa bile karnını doyurup kendini besleyecek kadar akıllı. Şimdilik iyi gidiyor ve yaklaşık yüz yıldır hizmet veriyor; onun yaşındakilerin birçoğu emekli olup üreme alanlarına çekildiler bile." Jane gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımadı. "İşte; cesur davrandım. Şimdi daha hoş şeylerle ilgilenelim. Bana yirmi ejderha getirmişsin ve inan bana onlara çok ihtiyacım var. Haydi, gidip onları görelim."

"Çok yaramaz," diye itiraf etti Granby kısık sesle, Iskierka'nın yılan gibi kıvrılmış vücudunu ve bütün vücuduna yayılmış diken gibi çıkıntılardan yayılan ince buharları incelerken, "daha onu süremedim, üzgünüm."

Iskierka, Temeraire'in yanında kaldığı alanın yanına derin bir çukur kazıp içini külle doldurarak kimseyi umursamadan kendini rahat ettirmeye çalışmıştı. Bunun için iki düzine genç ağacı kökünden söküp çukurun içinde yakması gerekmişti. Sonra toz gibi gri karışıma kayalar eklemiş, sıcak kuşlağında rahat bir uykuya dalmadan önce orta ateşte onları da ısıtmıştı. Ateş ile dumanı kuşlağa yakın çiftlik evlerinden bile görünüyordu ve onun gelişinden sonra geçen birkaç saatte birkaç şikâyet gelmiş ve tedirginlik yaşanmıştı.

"Ah, elinde bir baş sığır bile olmadan onu kırsal alanda koşumlarıyla tutmakla yeterince iş yaptın zaten," dedi Jane, Iskierka'nın yan tarafını okşarken. "Bana istedikleri kadar sızlanabilirler. Ve

sonunda kendimize ait bir ateş püskürtenimiz olduğunu öğrenince Donanma'nın şenlik yapacağından emin olabilirsin. Aferin, gerçekten aferin. Seni aramızda görmekten çok memnunum, Kaptan Granby. Bu onura nail olmak ister misin, Laurence?"

Laurence'ın mürettebatının çoğu Iskierka'nın kuşlağında görevlendirilmişti bile; çukurdan uçan ve kontrolsüz kaldığı takdirde bütün kuşlağı tutuşturabilecek olan başıboş korları söndürmekle meşguldüler. Üstleri başları kül içinde ve çok yorgun olmalarına rağmen hiçbiri gitmemiş, herhangi bir emir beklemeden orada kalmışlardı ve şimdi de Teğmen Ferris'in mırıldanarak verdiği bir emirle Laurence'ın Granby'nin omuzlarına ikinci altın çubuk çiftini takışını izlemek için sıraya girmişlerdi.

"Baylar," dedi Jane, Laurence işini bitirdikten sonra ve hepsi birden yanakları kızarmış Granby için tezahürat ettiler. Sesleri biraz zayıf olsa bile hepsi samimiydi. Ferris ve Riggs onun elini sıkmak için yaklaştı.

"Sana bir mürettebat ayarlayacağız ama henüz onun ilk günleri," dedi Jane tören sona erdikten sonra. Iskierka'yı diğer ejderhalarla tanıştırmaya geçtiler. "Neyse ki artık elimde yeterince adamım var. Onu günde iki kez besleyin, kaybettiği kiloları geri kazanmasına yardım edin ve uyandığında Uzunkanat manevralarına başlamanızı istiyorum. Onların bazen kendi asitleriyle yapabildikleri gibi kendini kavurup kavurmayacağından emin değilim ama bunu deneyerek öğrenmemize gerek yok."

Granby başıyla onayladı; ona cevap vermekte hiç de tereddüt etmiş gibi görünmüyordu. Aralarında yabani ejderhalar üzerinde biraz olsun etkisi olan az sayıda kişiden biri olduğundan, en azından bir süre daha kalmaya ikna olmuş Tharkay da öyle. Laurence'a attığı meraklı bakış dışında kendince hayli keyifli görünüyordu: Jane hemen yeni gelen ejderhaları görmek istediğinden, Laurence'ın toplantıla-

rından önce Tharkay'ı özel olarak uyarması mümkün olmamıştı. Ancak Tharkay şaşkınlığını beli etmemiş, sadece kibarca eğilerek selam vermiş ve sakince tanıştırma faslına geçmişti.

Arkady ve grubu kendi alanlarında çok daha az kargaşa yaratmış, sadece aradaki bütün ağaçları devirerek büyük bir yığın haline getirmişlerdi. Pamirler'in daha soğuk bölgelerine alışkın olduklarından, aralık havasının soğuğu onları rahatsız etmiyordu ama nemden hoşnutsuzca söz ediyorlardı ve karşılarında kuşlağın başındaki subay olduğunu anlayınca, hizmete alınırken kendilerine söz verilen günde bir tane sığır sözünü hemen hatırlattılar.

"Eğer herhangi bir günde sığırlarını yemezlerse, sığırların hâlâ kendilerine borçlu olunduğunu ve gelecekte bir gün alacaklarını tahsil edebileceklerini söylediler," diye açıkladı Tharkay, Jane'i kahkahalara boğarak.

"Onlara istedikleri kadar yiyebileceklerini ve doymayacaklarından şüpheleniyorlarsa onlara çetele tutturacağımızı söyle: Her biri şu devirdikleri kütüklerden birini ahırlara götürebilir ve bir sığır aldıklarında üzerine işaret koyabilirler," dedi Jane böyle bir pazarlık karşısında öfkelenmek yerine neşelenerek. "Bir de onlara takas kabul edip etmeyeceklerini sor; bir sığır yerine iki domuz veya iki koyun biraz çeşitlilik katabilir."

Ejderhalar kafa kafaya vererek kendi aralarında mırıldandılar, tısladılar, ıslık çaldılar ve ancak kendilerinin anladığı dillerinde özel bir gürültü yarattılar. Sonunda Arkady geri dönerek anlaşmayı kabul ettiklerini ancak bir sığır karşılığında kesinlikle üç tane keçi istediklerini, çünkü vatanlarında kolayca bulunabilen ve genellikle de çok cılız olan bu hayvanı küçümsediklerini belirtti.

Jane anlaşmayı kesinleştirmek için eğilerek selam verdi. Arkady tatmin olmuş bir ifadeyle başıyla onaylarken, gözlerinden birini kaplayıp boynundan aşağı yayılan kırmızı pullarıyla tek gözlü bir

korsanı andırıyordu. "Bir grup haydut olduklarından şüpheniz olmasın," dedi Jane diğerlerini ofisine götürürken, "ama uçuşlarından kesinlikle eminim: O kaslarla kendi sınıflarında veya üzerinde herhangi bir şeyin etrafında rahatça dönerler ve bunun için karınlarını doyurmaktan kesinlikle mutluluk duyarım."

"Hayır, Komutanım, herhangi bir sorun olmayacak," dedi karargâhtaki kâhya, aniden ve hiç habersiz ortaya çıkmış olmalarına rağmen Laurence ve subayları için oda bulmak konusunda kısık sesle konuşarak. Kaptanların ve subayların çoğu, soğuğa ve neme rağmen hasta ejderhalarla birlikte karantina alanında kamp kurmuşlardı ve dolayısıyla bina neredeyse bomboştu. Ortam bütün birliklerin Fransız ve İspanyol filolarına karşı savaşmak için güneye gittiği, Trafalgar'dan önceki günlerde bile olmadığı kadar sessizdi.

Hepsi birlikte Granby'nin şerefine kadeh kaldırdılar ama parti erken bitti ve Laurence sonrasında oyalanmadı. Sarhoş olan teğmenlerden birkaçı köşedeki karanlık bir masada birlikte oturuyorlar, hiç konuşmuyorlardı. Yaşlı bir kaptan başını koltuğuna dayamış, dirseğinin yanına boş bir brendi şişesini bırakmış, horlayarak uyukluyordu. Laurence akşam yemeğini odasında, ateşin başında yedi. İki taraftaki odalar boş olduğundan odası soğuktu.

Hafifçe vurulan kapıyı açarken Jane'i veya Temeraire'le ilgili haber getiren bir adamını görmeyi bekliyordu ama onların yerine Tharkay'ı görünce şaşırdı. "Lütfen içeri gir," dedi Laurence ve biraz gecikerek ekledi, "umarım durumumun kusuruna bakmazsın." Oda hâlâ dağınıktı ve bir meslektaşının ihmal ettiği gardırobundan bir ropdöşambır almıştı; beli fazla boldu ve bu yüzden de üzerinden dökülür gibi duruyordu.

"Vedalaşmaya geldim," dedi Tharkay ve Laurence mahcup bir soru sorduğunda başını iki yana salladı. "Hayır, herhangi bir şikâyetim

yok ama ben sizin grubunuzda değilim. Sadece çevirmen olmak için kalmak istemiyorum; bu yakında sıkıcı hale gelecek bir görev."

"Amiral Roland'la memnuniyetle konuşurum; belki bir görev..." dedi Laurence ama sözünü tamamlamadı, ne yapılabileceğini veya böyle konuların nasıl kararlaştırıldığını bilmiyordu. Sadece Kara Kuvvetleri'nde veya Donanma'da olabileceğinden çok daha az resmî bir şekilde yapıldığını tahmin ediyordu fakat bilmediği bir konuda söz vermek istemiyordu.

"Onunla konuştum bile," dedi Tharkay, "ve sizin kastettiğiniz türde olmasa da, bir görev aldım. Türkistan'a geri dönüp –aynı şartlarla hizmetinize girmeye ikna edebilirsem– daha fazla ejderha getireceğim."

Laurence halihazırda hizmetlerine giren ejderhalar kolay yönlendirilebilir olsa daha mutlu olacaktı; Tharkay gittikten sonra da bu özelliği kazanacaklarını sanmıyordu. Yine de itiraz edemezdi; kendisini sadece boşluğa düşme duygusu yönlendiriyor olmasa bile, Tharkay'ın gururunun onun bir figüran pozisyonunda kalmasına izin vereceğini düşünemiyordu. "Güvenli bir şekilde geri dönmen için dua edeceğim," dedi Laurence ve Tharkay'a bir kadeh porto şarabıyla yemek önerdi.

"Bize ne tuhaf birini bulmuşsun, Laurence," dedi Jane ertesi sabah ofisinde buluştuklarında. "Deniz Kuvvetleri Komutanlığı karşı çıkacak olmasa, ona ağırlığınca altın önerirdim. Tıpkı Merlin gibi yirmi ejderhayı sadece konuşarak ağaçların arasından çıkardı; yoksa Aziz Patrick miydi? Her neyse, seni yardımcından ettiğim için özür dilerim ve beni nankör biri olarak düşünmemeni dilerim, tabii şikâyet etme hakkını kullanırsan. Bonapart'ın bütün Kıta'ya yayıldığını düşünürsek, bize Iskierka'yı ve bütün bir yumurtayı –şu dost canlısı haydutları söylemiyorum bile– getirmiş olman başlı başına

bir mucize. Ama ne kadar cılız ve huysuz olsalar da, daha fazlasını kazanma fırsatını kaçıramazdım; özellikle her şey bu haldeyken."

Masanın üzerine bir Avrupa haritası açılmış, ejderhaları temsil eden büyük işaretler Prusya'nın eski topraklarının batı sınırlarından Rusya'nın eşiğine kadar yayılmıştı. "Jena'dan Varşova'ya üç hafta," dedi Jane, yardımcılarından biri onlara şarap koyarken. "Kendin getirmiş olmasan, Laurence, bu habere metelik vermezdim. Ayrıca Donanma'dan da aynı bilgiyi almış olmasaydık, seni bir doktora gönderirdim."

Laurence başıyla onayladı. "Ve Bonapart'ın hava taktikleriyle ilgili size anlatacağım çok şey var ki hepsi tamamen değişti. Birlikler ona karşı işe yaramıyor; Jena'da Prusyalılar tamamen püskürtüldü. Yeni yöntemlerine vereceğimiz karşılıkları geliştirmeye hemen başlamalıyız."

Ama Jane başını iki yana sallıyordu. "Uçmaya uygun durumda olan ejderhalarımın kırk taneden az olduğunu biliyor musun, Laurence? Ve eğer delinin teki değilse, yüzden az ejderhayla karşılık vermez. Bizi yenmek için dâhiyane taktiklere ihtiyacı yok. Kendi adımıza, öğrenecek yeni bir şeyimiz de yok."

Felâketin boyutları Laurence'ı susturmuştu: Manş'ın sahil şeridinde devriye gezecek ve blokajdaki gemileri koruyacak kırk tane ejderha.

"Şu anda istediğimiz şey zaman," diye devam etti Jane. "İrlanda'da hastalıktan korunan bir düzine yavru var ve önümüzdeki altı ay içinde onun iki katı kadar da yumurta açılacak: Daha önce onlardan bir hayli ürettik. Dostumuz Bonapart bize bir yıl zaman tanıyacak kadar incelik gösterirse, işler biraz daha iyiye gidebilir. Bu yeni kıyı bataryalarının geri kalanları yerleştirilecek, genç ejderhalar ortaya çıkacak, senin yeniler forma girecek; tabii Temeraire ve şu yeni alev püskürtenimizden söz etmeye bile gerek yok."

"Bize bir yıl verir mi ki?" dedi Laurence, karşılaşmalara keyifsizce bakarak; Manş şeridinde henüz sayısı çok değildi ama Napolyon'un ejderha ordusunun artık ne kadar hızlı hareket edebildiğini birinci elden görmüştü.

"Bu berbat durumumuzla ilgili bir şeyler öğrenirse, bir dakika bile vermez," dedi Jane. "Ama onun dışında, eh, Varşova'da çok iyi bir arkadaşı olduğunu biliyoruz. İnanılmaz bir güzelliğe sahip Polonyalı bir kontes. Ve muhtemelen de Çar'ın kız kardeşiyle evlenecek. Ona aşk hayatında iyi şanslar dileyelim ve işi ağırdan almasını umalım. Eğer mantıklıysa, Manş Denizi'ni geçmek için bir kış gecesini bekleyecektir ve günler uzamaya başladı bile.

"Ama karada ne kadar zayıf olduğumuzu öğrenirse, hanımların canı cehenneme deyip yıldırım hızıyla geri döner. Dolayısıyla şu anda amacımız onu habersiz bırakmak. Bir yılı atlatabilirsek bir şeyleri yoluna koyabiliriz ama o zamana kadar hepinizin hazır olması gereken..."

"Ah, devriye," dedi Temeraire çaresizce, Laurence'dan emirleri öğrendiğinde.

"Özür dilerim, hayatım," dedi Laurence, "gerçekten çok özür dilerim ama arkadaşlarımıza hizmet edeceksek, bu onların bir kenara atmak zorunda kaldığı işleri yaparak olacak." Temeraire sessiz, düşünceli ve hoşnutsuzdu; Laurence onu neşelendirme çabasıyla ekledi: "Ama kendi amacımızdan vazgeçmemize hiç gerek yok. Anneme ve en iyi tavsiyeleri verebilecek dostlarıma yazıp nasıl devam etmemiz gerektiği konusunda..."

"Ne anlamı var ki," dedi Temeraire üzgün bir tavırla, "bütün dostlarımız hasta ve onlar için yapılabilecek bir şey yok. Eğer bir saat bile uçamıyorsa, birinin Londra'ya gitmesine izin verilmemesi fark etmez. Arkady de özgürlüğü hiç umursamıyor zaten; istediği tek

şey sığırlar. Biz devriye görevlerine çıkabiliriz; hatta formasyonlara bile katılabiliriz."

Arkalarında gökyüzüyle ilgilenmek yerine kendi aralarında didişmeyi tercih eden bir düzine yabani ejderhayla birlikte havalandıklarında, ruh halleri böyleydi; Temeraire onları görevlerine odaklanmaya teşvik etmek niyetinde değildi ve Tharkay yokken, ejderhaların sırtlarına binmiş subayların herhangi bir şekilde kontrol sağlama şansı çok azdı.

Bu genç adamlar –birçok adam birlikte görev yaptıkları ejderhaların hastalığı yüzünden yere çakılmışken subay bulmak hiç zor değildi– dil becerilerinden dolayı seçilmişti. Yabanilerin hepsi, yeni bir dili kolayca öğrenemeyecek kadar yaşlıydı; dolayısıyla onların yerine subayların öğrenmesi gerekiyordu. Durzagh dilinin ıslık ve tıkırtılarla dolu tuhaf ve zor hecelerini tekrarlamaya çalışmalarını izlemek çabucak eğlencesini kaybetti ve kulağı rahatsız eden bir gürültüye dönüştü ama tahammül edilmesi gerekiyordu; Temeraire ve Laurence'ın İstanbul'a yolculukları sırasında egzersiz yapma imkânı bulan genç subaylarından birkaçı dışında bu dili akıcı şekilde konuşan başka kimse yoktu.

Laurence sayısı zaten azalan subaylarından ikisini amaçları doğrultusunda tamamen kaybetmişti: Avcı erlerinden Dunne ve altçılardan Wickley, Durzagh dilinde temel işaretleri ejderhalara ifade edecek kadar ustalaşmıştı ve bir emri saçmalaştıracak kadar genç de değillerdi. Oldukça teorik bir otorite pozisyonuyla Arkady'ye binmişlerdi; elbette ki ilk koşum takmanın getirdiği doğal bağlantı yoktu ve Arkady onların verebileceği emirlerden çok kendi dürtülerine uyarak hareket ediyordu. Yabanilerin lideri okyanus üzerinde yaptıkları bu uçuşun anlamsız olduğuna karar vermişti çünkü hiçbir ejderhanın ilgilenmeyeceği işe yaramaz bir bölgeydi ve Laurence onun her an daha büyük bir eğlence arayışına kayma olasılığının yüksek olduğunu düşünüyordu.

Jane ilk devriye görevi için sahil şeridinden giden bir rota belirlemişti; karaya bu kadar yakın oldukları için hiçbir heyecan ihtimali yoktu ama en azından kayalıklar ve Portsmouth civarındaki yoğun gemi hareketliliği ejderhaların ilgisini çekmişti. Temeraire'in emirleri olmasa, daha fazla araştırma yapmaya memnuniyetle gönüllü olurlardı. Southampton'ın üzerinden geçtiler ve hiç acele etmeden batıya, Weymouth'a doğru ilerlediler; ejderhalar biraz eğlenmek için akrobatik hareketler yapıyor, daha önce yaşadıkları yer dünyanın en görkemli dağları olmasa başlarını döndürüp midelerini bulandıracak bir yüksekliğe çıkıyor, sonra da tehlikeli dalış manevraları yapıyorlardı. Dalgalara o kadar yaklaşıyorlardı ki yüzeyden kayarken etrafa su saçıyorlardı. Üzücü bir enerji kaybıydı ama ejderhalar daha önceki durumlarına kıyasla iyi beslenmiş olduklarından, Laurence böyle dizginlenmiş bir şekilde harcayacak fazla enerjileri olduğu için seviniyordu; tabii ejderhaların sırtına sımsıkı tutunmuş olan subaylar aynı fikirde olmayabilirdi.

"Belki biraz balık avlamayı deneyebiliriz," diye önerdi Temeraire başını çevirerek. Aynı anda Gherni aniden tepelerinde bağırdı ve Temeraire kendini yana atarken dünya fırıldak gibi döndü; bir Pêcheur-Rayé uçarak yanlarından geçti ve arkasından onlara ateş eden tüfeğin şampanya mantarı patlaması gibi sesi duyuldu.

"Herkes görev yerlerine," diye bağırdı Ferris, adamlar telaşla harekete geçerken. Mürettebat aşağıda toparlanan Fransız ejderhasının üzerine bir avuç bomba atarken, Temeraire de yükselerek uzaklaştı. Arkady ve diğer ejderhalar savaş pozisyonuna girerken heyecanla birbirlerine bağırıyorlardı; Fransız ejderhalarının üzerine hevesle atıldılar. Laurence'ın alçak bulutların arasında sayabildiği kadarıyla altı taneydiler ve Pêcheur aralarındaki en irisiydi; diğerleri hafif sıklet veya kuryeydiler. Dolayısıyla hem sayıca hem de güç açısından dezavantajlı durumdayken İngiliz kıyılarına bu kadar yaklaşmakla hata etmişlerdi.

Ya gözüpek ya da özellikle cüretkârlardı; Laurence, son karşılaşmaları sırasında kuşlaklardan destek gelmemiş olmasının Fransızların dikkatinden kaçmasının pek mümkün olmadığını düşündü.

"Laurence, ben Pêcheur'nün arkasından gidiyorum; Arkady ve diğerleri geri kalanları halletsin," dedi Temeraire başını çevirerek dalışa geçerken.

Yabaniler kesinlikle çekingen değildi ve gerçekten de yetenekli savaşçılardı; Laurence küçük ejderhaları tamamen onlara bırakmanın güvenli olacağına karar verdi. "Uzun sürmemesine çalışalım," diye seslendi konuşma borusundan bağırarak. "Sadece elinden geldiğince onları kıyıdan uzaklaştır..." Altlarında boğuk seslerle patlayan bombalar sözünü kesti.

Temeraire daha çevik ve ağırlık açısından tamamen farklı bir sınıfta olduğundan, Pêcheur sürpriz unsuru olmadan tamamen dezavantajlı durumda olduğunu biliyordu. Riske girip zarlarını atmışken, kendisi ve kaptanının şanslarını tekrar denemeye eğilimli olmadıkları belliydi. Pêchaur suya doğru dalışa geçerek dalgaların üzerinden hızla uzaklaşırken ve piyadeleri tehdidi uzaklaştırmak için sürekli ateş ederken, Temeraire neredeyse hiç duraksamadı bile.

Laurence dikkatini yukarı, diğer ejderhaların öfkeli ulumalarına çevirdi: Hava basıncını kolayca kendi avantajlarına kullanabilecekleri şekilde Fransızları yükseğe çektikleri için zorlukla görülüyorlardı. "Lanet olasıca dürbünüm nerede?" dedi Laurence ve Allen'ın uzattığı dürbünü aldı. Yabaniler düşmanlarını kışkırtma oyunu oynuyor, Fransız ejderhalarını giderek daha da uzaklaştırıyor, gerçek çatışmalara pek girişmeden onların etrafında dönüyorlardı. Bu numara vahşi dünyada bir düşman sürüsünü korkutmak için etkili olabilirdi –özellikle de sayıca azınlıkta kalmışlarsa– ancak Laurence, Fransızların bu kadar kolay aldatılabileceğine inanmıyordu; gerçekte

de hepsi sadece küçük Pou-de-Ciel olan beş düşman ejderhası, yakın düzende uçarak yabanilerin arasından hemen sıyrıldılar.

Hâlâ gövde gösterisi yapmakla meşgul olan yabaniler tüfek ateşinden kaçmak için çok geç dağılmışlardı ve şimdi bazıları acı çığlıkları atmaya başlamıştı. Temeraire yükselmek için nefes alıp yan taraflarını şişirirken hızla kanat çırptı ama bulundukları yüksekliğe ulaşması kolay değildi ve ulaştığında da küçük Fransız ejderhalarına göre dezavantajlı duruma düşecekti. "Onlara hemen alçalma işareti ver," diye bağırdı Laurence, pek fazla umutlanmadan Turner'a dönerek. Ne var ki daha Turner bayrakları uzatırken yabaniler hızla yanlarına indiler ve hemen Temeraire'in etrafına toplandılar.

Arkady kısık sesle homurdanıyor, en ağır yaralanmış, koyu gri derisi daha koyu kan şeritleriyle sarılmış dişi bir ejderhayı dürtüklüyordu. Bedenine çok sayıda mermi saplanmıştı ve bir tanesi de onu sağ kanadından vurmuştu; mermi kanadını çaprazlama delmiş, hassas perdesinde ilerleyerek iki kemiğini delmişti. Yaratık acısını bastırmaya çalışırken havada dengesizce uçuyordu.

"Onu kıyıya gönderin," dedi Laurence konuşma borusuna ihtiyaç duymadan; ejderhalar o kadar yakınında toplanmışlardı ki açık gökyüzünde değil, kuşlakta konuşuyorlarmış gibiydi. "Silahlardan uzak durmaları gerektiğini de onlara tekrar hatırlatın; derslerini bu kadar zor yoldan öğrenmek zorunda kaldıkları için üzgünüm. Bir arada kalalım ve..." Ama çok geçti, çünkü Fransızlar ok başı düzeninde aşağı iniyorlardı ve yabaniler onun ilk emrine itaat ederek gökyüzünde dağıldılar.

Fransızlar da hemen dağınık düzene geçtiler; hiç şüphesiz gücüne denk olmadıkları Temeraire'ı tanımışlardı ve bir tür korunma yöntemi olarak yabani ejderhaları kovalıyorlardı. Onlar için tuhaf bir deneyim olmalıydı; Pou-de-Ciel ejderhalar genellikle Fransız savaş türlerinin en hafifleri olurdu ama yabanilere nazaran ağır

yaratıklar kalıyorlardı; kanat genişlikleri ve uzunlukları denk olsa bile, düşmanlarının iri göğüslerine tam zıt bir şekilde hepsi ince ve içbükey karınlı yaratıklardı.

Yabani ejderhalar şimdi daha temkinliydiler ama aynı zamanda da yaralanan arkadaşları ve kendi vücutlarındaki rahatsız edici küçük yaralardan dolayı öfkelenmişlerdi. Tüfek atışlarını hileyle kışkırtmayı çabucak öğrenerek ileri atılışlarını daha etkili bir şekilde yapmaya başladılar ve sıra gerçek saldırıya geldi. En küçükleri olan Gherni ve alaca renkli Lester, bir Pou-de-Ciel'e birlikte saldırıyorlardı ve pençeleri kanla kararmış olan daha ince kaslı Hertaz da her fırsatta onlara katılıyordu; diğerleri teke tek girişiyorlardı ve hepsi de gayet iyi durumda görünüyordu. Ancak Laurence daha Temeraire bağırırken tehlikeyi çabucak algılamıştı bile: "Arkady! *Bnezh s'li taqom...*" Ve susarak Laurence'a seslendi. "Laurence, dinlemiyorlar!"

"Evet, birazdan başları derde girecek," dedi Laurence. Yabani ejderhalar gibi teke tek çatışmaya odaklanmış gibi görünen Fransız ejderhaları, sırtlarını birbirlerine vermek için ustaca bir manevra uyguluyorlardı; yabani ejderhaların kendilerini düzene sokmasına izin veriyorlardı ve bu da yine yıkıcı bir hamle yapmalarına olanak sağlayacaktı. "Bir araya geldiklerinde onları dağıtabilir misin?"

"Arkadaşlarımızı incitmeden bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum; birbirlerine çok yakınlar ve bazıları da çok küçük," dedi Temeraire endişeli bir tavırla kuyruğunu sallarken.

"Komutanım," dedi Ferris ve Laurence ona baktı. "Bağışlayın ama kural olarak bize her zaman gelişmek için canımızın yanmasından korkmamamız söylenir. Ağır bir yenilgi alsalar bile canları uzun süre yanmaz ve işler kötüleşirse her birini karaya ulaştıracak kadar yakınız."

"Çok iyi; teşekkür ederim, Bay Ferris," dedi Laurence inançlı bir şekilde. Granby'nin Iskierka'yla kalmasına hâlâ çok memnundu;

hatta artık ejderha bulmakta zorlanacakları için bu onu daha da fazla memnun etmişti. Ancak bir havacı olarak kısa eğitimindeki zaafları ortaya koyduğu için kaybı da yoğun bir şekilde hissediyordu. Ferris gerekenleri kahramanca bir çabayla yapıyordu ama bir yıl kadar önce İngiltere'den ayrılırlarken daha asteğmendi ve on dokuz yaşında bir genç olarak kaptanına deneyimli bir subayın verebileceği güveni vermesi beklenemezdi.

Temeraire başını eğip derin bir nefesle göğsünü şişirdikten sonra kendini ejderhaların arasına attı ve hiçbir şeyden haberi olmayan bir güvercin sürüsünün arasına dalan bir kedi etkisi yaratarak ilerledi. Dost ve düşmanlar yuvarlanarak savruldu; yabani ejderhalar daha da heyecanlandılar. Kısa bir süre için çığlıklar atarak düzensizce etrafta dolaştılar ve onlar bunu yaparken, Fransızlar da kendilerini toparladılar. Birlik lideri bir işaret bayrağı salladı ve Pou-de-Ciel ejderhaları bir araya toplanarak kaçmaya başladılar.

Arkady ve yabani ejderhaları onların peşinden gitmediler; bunun yerine, kendilerini savurduğu için sızlanmak ile zaferleri ve düşmanı kaçırmalarıyla övünmek arasında gidip gelerek Temeraire'in etrafında toplandılar. Arkady'yse zaferi Temeraire'in kıskanç müdahalesine rağmen kazandıklarını iddia ediyordu. "Bu hiç de doğru değil," dedi Temeraire öfkelenerek, "ben olmasam hepinizi kızartırlardı." Ve yakasını öfkeyle kaldırıp onlara arkasını dönerek karaya doğru uçtu.

Wringe'i bir tarlanın ortasında otururken ve kavrulmuş kanadını yalarken buldular. Yerde kanlar içinde duran birkaç beyaz post ve havadaki katliam havası, kendini sessizce teselli ettiğini gösteriyordu ama Laurence görmezden gelmeyi tercih etti. Arkady hemen onu kurtaran kahraman rolüne büründü ve karşılaşmayı tekrar canlandırırken ileri geri gidip geldi. Laurence'ın gördüklerinden çıkardığı yorum, sanki savaş iki hafta sürmüş ve yüzlerce düşman ejderhasıyla kapışmışlar gibiydi ve hepsi de Arkady'nin tek başına gösterdiği çabalarla yok edilmişti. Temeraire onu küçümseyerek alaycı bir tavırla

burnundan üfledi ve kuyruğunu salladı ama diğer yabani ejderhalar arada bir kendi soylu hamlelerini de katmak için araya girmelerine rağmen Arkady'nin başarısını kabullenmiş gibi görünüyorlardı.

Laurence ejderhasından inmişti; bir hayli gergin, cılız ve gözlüklü bir genç adam olan, konuşurken sık sık kekeleyen yeni doktoru Dorset, Wringe'in yaralarıyla ilgileniyordu. "Dover'a dönecek kadar toparlanabilecek mi?" diye sordu Laurence; yaratığın kanadı kötü görünüyordu. Dişi ejderha kanadını incelemek için sürekli kapayıp açıyordu ama neyse ki Arkady'nin teatral gösterileri onu yeterince oyaladığı için, Dorset zor da olsa yaranın üzerinde çalışabiliyordu.

"Hayır," dedi Dorset hiç kekelemeden ve rahat bir otorite havasıyla. "Bir gün kadar lapa tedavisiyle sakince yatması ve henüz değilse de, o mermilerin de omzundan çıkarılması gerekiyor. Weymouth yakınlarında bir kurye alanı var; ücra bir yerde olduğu için hastalık oraya ulaşmadı. Wringe'i oraya götürmenin bir yolunu bulmalıyız." Kanadı bıraktı ve Laurence'a dönerek nemli gözlerini kırpıştırdı.

"Pekâlâ," dedi Laurence keyiflenerek; doktorun sadece kararlı konuşmasından değil, tavırlarındaki değişiklikten dolayı da keyiflenmişti. "Bay Ferris, haritalar sizde mi?"

"Evet, Komutanım; ancak Weymouth kuşlağına suyun üzerinden uçuş mesafesi dümdüz yirmi kilometre, Komutanım," dedi Ferris haritaların durduğu deri çantayı uzatırken tereddüt ederek.

Laurence başıyla onayladı ve onlara gitmelerini işaret etti. "Temeraire'in onu taşıyabileceğinden eminim."

Wringe'in önerilen fikirle ilgili huzursuzluğu, ağırlığından daha fazla sorun yaratıyordu; Arkady'nin kendini öne sürmesine neden olan kıskançlığı da cabasıydı. Ne var ki Wringe ondan birkaç ton daha ağır olduğu için bu pek mümkün değildi, çünkü yerden bir metre bile havalanamazlardı.

"Lütfen bu kadar gülünç olma," dedi Temeraire, Wringe taşınmak konusundaki endişelerini dile getirdiğinde. "Beni ısırmadığın sürece seni düşürmem. Sen sadece sakince yat. Yolumuz çok kısa zaten."

3. Bölüm

Ama Weymouth'taki kuşlağa bozuk moralle ulaştıklarında hava kararıyordu ve Wringe yol boyunca beş altı kez yolun geri kalanını kendisi uçmak istediğini söylemişti. Sonra iki kez kazayla Temeraire'i tırmalamış ve huzursuzca kıpırdanmaları sırasında üstündeki adamlardan ikisini aşağı atmıştı ki karabinalarının kayışları olmasa Temeraire'in sırtından uçacaklardı. İndiklerinde ikisi de yaşadıklarından dolayı çürükler içindeydi ve küçük kışlada brendiyle kendilerine gelmeleri için arkadaşları tarafından götürülmüşlerdi.

Wringe mermiler çıkarılırken huysuzlanmış, Dorset elinde bıçakla yaklaştığında arka bacaklarını savurmuş ve gayet iyi olduğu konusunda ısrar etmişti ama Temeraire'in artık ona ve mızmızlanmalarına karşı hiç sabrı kalmamıştı. Kuru, sert toprak zeminde yankılanan hırıltısıyla Wringe'i yere kapanmaya ve başının üzerine getirilen lambanın ışığında teslim olmaya zorlamıştı. "Bu yeterli," dedi Dorset üçüncü ve son mermiyi de çıkarırken. "Şimdi emin olmak için sana biraz taze et verelim ve gece güzel bir uyku çek. Burada zemin fazla sert," diye ekledi hoşnutsuz bir tavırla, küçük leğeninde tıngırdayan kanlı mermilerle dişi ejderhanın omzundan inerken.

"Britanya'daki en sert zemin olup olmadığı umurumda değil, sadece bana bir sığır verin ve uyurken rahatsız etmeyin," dedi Temeraire yorgun bir tavırla; kendi sığ kesiklerine lapa tedavisi uygulanırken burnunu okşaması için başını Laurence'a doğru eğdi. Üç muazzam lokmada sığırı toynaklarından boynuzlarına kadar yiyip yuttu ve arka bacakların boğazından geçmesi için başını havaya kaldırdı. Hayvanlarından bazılarını kuşlağa getirmiş olan çiftçi bu gösteri karşısında dehşet ve hayranlıkla donakaldı ve ağzı açık bir halde izledi; bu arada iki oğlunun da gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı. Laurence adamın direnmeyen eline birkaç İngiliz altını daha sıkıştırdıktan sonra hepsini çabucak gönderdi; ejderhalara has vahşilikle ilgili haberlerin yayılmasının Temeraire'e hiçbir yararı olmazdı.

Yabani ejderhalar yaralı Wringe'in etrafında toplanarak onu rüzgârdan korurken, ellerinden geldiğince rahat etmek için birbirlerine yaslandılar. Aralarında daha küçük olanlar, hemen uykuya dalmış olan Temeraire'in sırtına tırmandılar.

Hava dışarıda uyunamayacak kadar soğuktu ve devriyeye çıkarken yanlarına çadır almamışlardı; Laurence eğer bulabilirse bir otele yerleşmeyi ve kaptan bölmesi oluşturulamayacak kadar küçük olan kışlayı adamlarına bırakmayı düşünüyordu. Yokluklarının huzursuzluk yaratmaması için de Dover'a haber göndermesi gerektiğini biliyordu. Diğer yandan, az sayıdaki subayları kendilerine henüz bu kadar yabancıyken, yabani ejderhaları tek başlarına göndermek de istemiyordu.

Laurence kuşlağın sakinleriyle ilgili sorular sorarken Ferris ona yaklaştı. "Komutanım, ailem burada, Weymouth'ta yaşıyor; eğer gece onların evinde kalmak isterseniz annemin bundan büyük mutluluk duyacağından eminim," dedi ve böyle bir daveti fazla kolay bir şekilde yaptığı için endişeli gözlerle bakarak ekledi, "sadece önceden haber göndermek isterim."

"Çok naziksin, Ferris; eğer rahatsızlık vermeyeceksem, kesinlikle minnettar olurum," dedi Laurence. Ferris'in gerginliği gözünden kaçmamıştı. Ailesinin ancak bir tavan arası köşesi ve paylaşacak bir parça ekmeği olsa bile, Ferris nezaketen bu daveti yapma zorunluluğu duymuştu. Daha genç subayların çoğu, aslında Hava Kuvvetleri'ndekilerin çoğu, ancak kıt kanaat geçinen ailelerden geliyordu ve Laurence onların kendisini çok daha yüksekte gördüklerini biliyordu: Babasının büyük bir serveti olduğunu herkes biliyordu ama Laurence denizlere açıldığından beri evde üç ay bile geçirmemişti; iki taraf da bundan pek hoşnutsuz değildi –belki annesi dışında– ve Laurence bir malikâneden çok kışlalara alışkındı.

Sadece anlayışı yüzünden bile Ferris'in teklifini geri çevirebilirdi ama kalacak başka bir yer bulmasının zor olacağını düşünüyordu ve elinde bir parça ekmekle bir tavan arasında yatmak zorunda kalsa bile başını sokacak bir yere ihtiyacı vardı. Günün gürültüsü ve karmaşası arkalarında kalmışken, moral bozukluğuna teslim olmamakta zorlanıyordu. Yabani ejderhalar beklendiği kadar kötü davranışlar sergilemişti ve Manş Denizi'ni böyle bir grupla savunmanın ne kadar imkânsız olacağını düşünmekten kendini alamıyordu. İngiliz birliklerinin düzenli ve kaliteli üyeleriyle aradaki zıtlık ancak bu kadar bariz olabilirdi. Ama o birlikler artık çok zayıflamıştı ve şimdi onların eksikliğini daha da belirgin bir şekilde hissediyordu.

Uygun şekilde haber gönderildi ve bir araba geldi; eşyalarını toplayarak ejderha kuşlağından uzanan dar patikada buluşmak için çıktıklarında, araba yuva kapılarının önünde bekliyordu.

Yirmi dakikalık bir yolculuk onları Weymouth'un dış bölgelerine ulaştırdı. Yollarına devam ederlerken Ferris giderek omuzlarını daha çok eğiyordu, o kadar sararmıştı ki Laurence daha önce genç adamı denizde bir tayfunda ve havada fırtınaların ortasında görmüş olmasa, şiddetli sarsıntı ve sallanmalardan kolayca etkilenmediğini bilmese, onun midesinin bulandığını sanabilirdi. Araba yoğun ağaçlıklı bir

yola saptı ve orman seyrelerek karşılarında bir ev belirirken Laurence yaptığı hatayı anladı. Geniş ve dev gibi bir gotik yapıydı ve duvarları asırlar boyunca üzerlerini saran sarmaşıklar yüzünden kararmıştı. Pencerelerin hepsi aydınlıktı ve evin önündeki açık çimenlikten geçen küçük süs deresinin üzerine güzel bir sarı ışık yansıtıyorlardı.

"Çok güzel bir yermiş, Ferris," dedi Laurence köprüden geçerlerken. "Eve daha sık gelmediğin için üzülüyor olmalısın. Ailen uzun süredir mi burada yaşıyor?"

"Ah, kendimi bildim bileli," dedi Ferris başını kaldırarak. "Binayı ilk olarak bir Haçlı mı ne yaptırmış, bilmiyorum."

Laurence tereddüt etti ve biraz gönülsüzce bir sohbet girişiminde bulundu. "Üzülerek söylüyorum ama babam ve ben bazı konularda anlaşamıyoruz; dolayısıyla eve pek sık gitmiyorum."

"Benim babam öldü," dedi Ferris. Bir an sonra bunun sohbetlerine çok ani bir nokta koyduğunu fark ederek hemen ekledi: "Ağabeyim Albert iyi biridir; benden on yaş büyük olduğu için birbirimizi çok yakından tanıma şansımız olmadı ne yazık ki."

"Ah," dedi Laurence, Ferris'in gerginliğinin nedenini nihayet anlayarak.

Ev halkının onları karşılayışında kesinlikle bir eksik yoktu. Laurence kendini ilgisiz bir yaklaşıma hazırlamıştı; belki onları hemen odalarına götürebilir, ayakaltından çekilmelerini sağlayabilirlerdi. O kadar yorgundu ki böyle bir şeye bile aldırmazdı. Ama hiç de öyle olmadı: Bir düzine uşak ellerinde lambalarla araba yoluna dizilmişlerdi. Diğer ikisi basamakların yanında bekliyordu. Soğuğa rağmen büyük bir kalabalık onları karşılamak için dışarı çıkıyordu ve ortamda tamamen gereksiz bir şatafat vardı.

Atlar binanın önüne yanaşıp dururken Ferris çaresizce patlayıverdi. "Komutanım, annem, umarım alınmazsınız, aslında iyi niyetlidir..." Uşaklar kapıyı açtı ve Ferris duraksadı.

Doğruca balo salonuna götürüldüler. Orada kendilerini bekleyen bir grup insan vardı. Kalabalık değillerdi ama hepsi kesinlikle çok seçkindi. Kadınlar, sık sık yaklaşık bir yıl süreyle toplumdan uzak kalan bir adamın gözüne yabancı gelen gösterişli elbiseler giymişti ve baylardan bazıları da açıkça züppe görünüyordu. Laurence bunu mekanik bir şekilde fark etmişti. Kendi üzerindeyse pantolon ile uzun çizme vardı ve hepsi tozla kaplanmıştı ama diğer bayların resmî bir şekilde dizlik takmış olduğunu görmesine rağmen umursayacak durumda değildi. Aralarında iki subay vardı: Biri uzun, güneşten bronzlaşmış teninde belli belirsiz bir aşinalık olan bir donanma albayıydı; Laurence onunla gemilerden birinde birlikte akşam yemeği yediğini hatırlıyordu. Diğeriyse kırmızı ceket giymiş, sivri çeneli, mavi gözlü ve uzun boylu bir kara yüzbaşısıydı.

"Henry, hayatım!" Uzun boylu bir kadın yerinden kalkarak yaklaştı ve iki elini de uzatarak onları karşıladı: Ferris'e bu kadar benzemesine bakılırsa annesi olmalıydı. Aynı geniş alın, kızıl kahverengi saçlar. Ferris gibi o da boynunu daha uzun gösterecek şekilde başını dimdik tutuyordu. "Gelmene ne kadar sevindim!"

"Anne," dedi Ferris soğuk bir tavırla ve eğilip annesini yanağından öptü. "Kaptan Laurence'ı tanıştırabilir miyim? Komutanım, bu hanım Leydi Catherine Seymour, annem."

Kadın elini uzatarak, "Kaptan Laurence, sizinle tanışmaktan büyük mutluluk duydum," dedi.

Resmî bir selamlamayla, "Leydim," dedi Laurence, "sizi böyle rahatsız ettiğimiz için çok üzgünüm; üstümüz başımız pislik içinde geldiğimiz için affınıza sığınırım."

"*Bu* evin kapısı Majesteleri'nin Hava Kuvvetleri'nin her subayına açıktır, Kaptan," dedi kadın, "gündüz ya da gece fark etmez, inanın bana. Hiç haber vermeden gelseydiniz bile durum değişmezdi."

Laurence buna ne diyeceğini bilemedi; kendi adına, bir yabancının evine soyma amacıyla girmediği sürece habersiz gitmezdi. Saat geçti ama kabul edilemeyecek kadar da değildi ve Laurence kadının oğluyla gelmişti, dolayısıyla bu açıklamalara zaten gerek yoktu; davet edilmiş ve böyle sıcak karşılanmışken aksini beklemezdi zaten. "Çok naziksiniz," dedi sadece.

Diğerleri o kadar heyecanlı değildi. Ferris'in ağabeyi Albert, şimdiki Lord Seymour biraz kibirliydi ve Laurence daha önce evle ilgili bir iltifatta bulunduğunda, evin aslında Heytham Manastırı olduğunu ve ailenin II. Charles'ın döneminden beri evi elinde bulundurduğunu söyleyerek tavrını netleştirmişti; aile reisi şövalyelikten baronetliğe, sonra da baronluğa istikrarlı bir şekilde yükselmiş, orada da kalmıştı.

"Sizi tebrik ederim," dedi Laurence ve kendi durumuyla ilgili imayı anlamazlıktan geldi; bir havacıydı ve bir kötülüğün dünyanın gözünde diğer her şeyi gölgede bıraktığını bilirdi. Oğullarından birini neden Hava Kuvvetleri'ne verdiklerini merak etmekten kendini alamadı; nedenlerden biri olabileceği üzere herhangi bir maddi sorun söz konusu gibi görünmüyordu. Borç harçla görünüş kurtarılabilirdi ama bu kadar çok hizmetkâr başka türlü çalıştırılamazdı.

Kısa süre sonra, Laurence'ı şaşırtan bir şekilde, yemeğin hazır olduğu bildirildi. Söğüş bir şeylerden fazlasını ummamıştı ve onun için bile fazla geç geldiklerini düşünmüştü. "Ah, üzerinde bile durmayın, artık modernleştik ve şehir dışındayken bile şehir saatlerine sık sık uyuyoruz," dedi Leydi Catherine. "Londra'dan o kadar sık ziyaretçimiz geliyor ki her seferinde yemek saatlerini erkene kaydırmaları ve yarısı yenmiş yiyecekleri daha sonra istetmek üzere göndermeleri çok bıktırıcı oluyordu. Şimdi, artık resmiyeti bir kenara atalım. Henry'yi yanımda istiyorum, çünkü neler yaptığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum, hayatım. Ve Kaptan Laurence, siz de Leydi Seymour'la oturacaksınız elbette."

Leydi Catherine oğlu için doğal bir istisna yapmayı tercih etmiş olsa bile Lord Seymour'un kesinlikle önden buyurması gerekirken, Laurence sadece kibarca eğilerek kolunu uzattı. Gelini bir an için inat edecekmiş gibi göründü –en azından Laurence öyle düşündü– fakat sonra daha fazla tereddüt etmeden Laurence'ın koluna girdi ve Laurence da fark etmemiş gibi yaptı.

"Henry en küçük oğlumdur, biliyorsunuz," dedi Leydi Catherine, ikinci yemeklerin servisi yapıldığında Laurence'a dönerek; Laurence onun sağında oturuyordu. "Bu evde ikinci oğullar daima Kara Kuvvetleri'ne, üçüncüler de Hava Kuvvetleri'ne gitmiştir ve umarım bu değişmez." Laurence, kadının gözlerinin açısına dayanarak bu sözlerin yemekteki refakatçisini hedef almış olabileceğini tahmin etti ama Leydi Seymour duyduğunu belli eden bir işaret vermedi. Sağında oturan karacı yüzbaşı, yani Ferris'in ağabeyi *Richard'la* sohbet ediyordu. "Ailesi bu konuda benimle aynı duyguları paylaşan biriyle tanıştığıma çok memnun oldum."

Meslek tercihinden dolayı öfkeli babası tarafından evden atılmaktan kıl payı kurtulmuş olan Laurence bu iltifatı dürüstçe kabul edemezdi ve biraz mahcup bir tavırla karşılık verdi: "Hanımefendi, affınıza sığınırım, bize hak etmediğimiz bir onur bahşettiğinizi itiraf etmek zorundayım. Benim ailemde küçük oğullar rahip olur ama ben denize âşıktım ve başka meslek istemiyordum." Sonrasında tamamen şans eseri Temeraire'le karşılaşmasını ve Hava Kuvvetleri'ne geçişini anlattı.

"Yine de yorumumu geri çekmiyorum; hatta görevinizi yapmak için sağlam prensiplerle yetiştirilmiş olmanız daha da fazla övgüyü hak ediyor," dedi Leydi Catherine, kararlı bir tavırla. "En kaliteli ailelerimizden birçoğunun Hava Kuvvetleri'ni böylesine küçümsemesi çok üzücü ve *ben* buna asla hoşgörü göstermem."

Kadın yüksek sesle bu konuşmasını yaparken yine tabaklar değiştiriliyordu ve Laurence neredeyse hiç dokunulmamış tabakların geri götürüldüğünü fark etti. Yemekler mükemmeldi ve Leydi Catherine'in itirazlarının tamamen palavra olduğunu ancak bir an sonra kavrayabildi: Yemeği çoktan yemişlerdi. Sıradaki yemek servis yapılırken gizlice izledi ve özellikle hanımların yiyeceklerini hevessiz bir şekilde didiklediğini, ağızlarına nadiren bir şey attıklarını gördü; baylar arasındaysa sadece Albay Prayle gerçek anlamda yemek yiyordu. Laurence'ın kendisine baktığını görünce belli belirsiz bir şekilde göz kırptı ve profesyonel bir askerin önüne konan yemeği yerken kullandığı iştahlı bir ritimle yemeye devam etti.

Boş bir eve geç saatte gelen büyük bir grup olsalardı, Laurence nazik bir ev sahibesinin onlar için yemeği geciktirmesini veya yeni gelenlere ikinci kez yemek servisi yaptırmasını anlayabilirdi fakat geri kalanlar daha önce yemişken kendilerine ayrıca basit bir yemek verilmesinin onları gücendireceğini gösteren bir tutum onu şaşırtmıştı. Gruptaki diğer hiç kimsenin yemeklerden zevk almadığını bilerek orada oturmak zorundaydı. Ferris başını önüne eğmiş bir halde yiyordu ve son zamanlarda karnını pek doyuramamış on dokuz yaşındaki herhangi bir genç kadar iştahlıydı. Hanımlar balo salonuna çekildiğinde, Lord Seymour sahte olsa bile kararlı bir hevesle porto şarabı ve puro ikram etti ama Laurence nezaket icabı kabul ettiği en küçük kadeh dışında hepsini geri çevirdi ve aradan daha yarım saat bile geçmemiş olmasına rağmen çoğu ateşin başında uyuklamaya başlamış olan hanımların yanına geri dönmekte hiçbiri isteksiz davranmadı.

Kimse kâğıt oynamayı veya müzik dinlemeyi teklif etmedi; sohbetler kısık sesli ve sıkıcıydı. "Bu gece ne kadar donuksunuz!" dedi Leydi Catherine gergin bir enerjiyle. "Kaptan Laurence'ın ortamımızdan tiksinmesine neden olacaksınız. Dorsetshire'a pek sık geldiğinizi sanmıyorum, Kaptan."

"Ne yazık ki o zevki tadamadım, hanımefendi," dedi Laurence. "Amcam Wimbourne yakınlarında yaşıyor ama onu yıllardır ziyaret etmedim."

"Ah! Belki de Bayan Brantham'ın ailesini tanırsınız."

Uyuklamakta olan Bayan Brantham, uyku mahmuru bir kabalıkla başını kaldırıp söylendi. "Tanımadığımdan eminim."

"Pek olası değil, hanımefendi. Amcam politik çevrelerinin dışına pek çıkmaz," dedi Laurence bir an duraksadıktan sonra. "Diğer yandan, işlerim beni daha geniş kitlelere katılmaktan alıkoydu; özellikle de şu son yıllarda."

"Fakat yerine neler kazanmışsınızdır!" dedi Leydi Catherine. "Geminizin batmasından endişe etmeden bir ejderha sırtında yolculuk yapmanın muhteşem olduğundan eminim."

"Ha ha, tabii gemin yolculuk yapmaktan sıkılıp seni yemediği sürece," dedi Yüzbaşı Ferris, kardeşini dirseğiyle dürterek.

"Richard, ne saçmalık, sanki böyle bir tehlike varmış gibi! Hemen sözünü geri alman istiyorum," dedi Leydi Catherine. "Konuğumuzu gücendireceksin."

"Hiç de değil, hanımefendi," dedi Laurence hiç rahatsız olmadan; kadının itirazının yoğunluğu şakaya hak etmediği bir ciddiyet kazandırmıştı ki Laurence bu şakayı Leydi Catherine'in iltifatlarından daha rahat karşılayabilirdi. Kadının iltifatlarını abartılı ve samimiyetsiz bulmaktan kendini alamıyordu.

"Bu kadar hoşgörülü davranmakla nezaket gösteriyorsunuz," dedi Leydi Catherine. "Elbette Richard sadece şaka yapıyordu ama sosyetede ne çok kişinin böyle şeyler söyleyip bunlara inandığına hayret edersiniz. Ejderhalardan korkmanın çok büyük bir zayıflık olduğundan eminim."

"Korkarım bu sadece doğal bir sonuç," dedi Laurence, "ülkemizde yaygınlaşan talihsiz durumdan dolayı. Ejderhalar kendi kuşlaklarında toplumdan o kadar uzak yaşıyorlar ki insânlar onları tanımadığı için korkuyorlar."

"Eee, başka ne yapılabilir ki?" diye sordu Lord Seymour. "Onları köy meydanlarına mı koyalım yani?" Bu öneri özellikle kendisini çok güldürmüştü. İkinci akşam yemeği sırasında ev sahibi olarak görevlerini kahramanca bir şekilde yerine getirdiğinden, yüzü rahatsız edici bir şekilde kızarmıştı. Şimdi bir kadeh daha porto şarabı içiyordu ve bu yüzden gülerken genzine kaçarak onu öksürttü.

"Çin'de her şehrin ve kasabanın sokaklarında bile görülebilirler," dedi Laurence. "Uyudukları kuşlakların evlere olan mesafesi, Londra'daki malikânelerin birbirlerine olan mesafesinden daha fazla değil."

"Ben olsam geceleri gözümü bile kırpamazdım," dedi Bayan Brantham ürpererek. "Şu yabancı gelenekler ne kadar da korkunç."

"Bana çok tuhaf bir düzenleme gibi göründü," dedi Seymour kaşlarını çatarak. "Baksanıza, buna atlar nasıl dayanıyor? Rüzgâr çok güçlenip kuşlaklardan estiğinde arabacım yolunu bir kilometre daha uzatmak zorunda kalıyor, çünkü hayvanlar huzursuz oluyor."

Laurence aslında böyle bir durumun olmadığını itiraf etmek zorundaydı, çünkü Çin şehirlerinde eğitimli süvari hayvanları dışında atlar pek sık görülmezdi. "Ama eksikliğin hissedilmediğinden emin olabilirsiniz; katır arabaları dışında, canlı fayton olarak kullanılan ejderhalar da var ve yüksek statüdeki insanlar, tahmin edeceğiniz gibi, çok daha hızlı bir şekilde kuryeler tarafından oradan oraya taşınabiliyor. Aslını isterseniz Bonapart en azından kendi kamplarında bu sistemi uygulamaya koydu bile."

"Ah, Bonapart," dedi Seymour. "Tanrı'ya şükür, biz burada işleri daha mantıklı şekilde düzenliyoruz. Ancak sizi tebrik etmeliyim:

Kiracılarımın başlarının üzerinden geçerek sığırlarının ödünü patlatan devriyelerden şikâyet etmediği tek bir ay bile geçmiyor. Bir de her tarafa," hanımları rahatsız etmemek için kendini el işaretleriyle ifade etti, "bırakıyorlar ama bu son altı ay çok hareketli değildi. Sanırım yeni yollar belirlediniz ve zamanı gelmişti. Konuyla ilgili Parlamento'yla görüşmek için neredeyse karar vermiştim."

Devriyelerin sıklığını azaltan şartların farkında olduğunu gösteren bu yorum karşısında Laurence kendini medenî bir şekilde karşılık vermeye zorlayamazdı. Bu yüzden hiç karşılık vermedi ve bunun yerine kadehini tekrar doldurdu.

İçkisini alarak ateşten en uzak olan pencerenin yanına yürüdü ve içeri süzülen serin havada kendini canlı tutmaya çalıştı. Leydi Seymour da aynı nedenle pencerenin yanına oturmuştu; şarap kadehini bir kenara bırakmıştı ve yelpazesini sallayarak serinlemeye çalışıyordu. Laurence orada biraz durunca kadın gözle görülür bir çaba harcayarak ona döndü. "Yani Donanma'dan Hava Kuvvetleri'ne geçtiniz... Çok zor gelmiş olmalı. Sanırım denize açıldığınızda yaşınız büyüktü."

"On iki yaşındaydım, hanımefendi," dedi Laurence.

"Ah! Ama sonra zaman zaman yine eve dönmüş olmalısınız. Ve on iki, yedi değil. Kimse arada fark olmadığını söyleyemez. Annenizin öyle bir yaşta sizi asla evden göndermek niyetinde olmadığından eminim."

Laurence, Leydi Catherine'in ve henüz uyuyakalmamış olan diğer konukların çoğunun sohbeti dinlediğini hissederek tereddüt etti. "Sık sık görev alacak kadar şanslı olduğum için pek evde olmuyordum," dedi elinden geldiğince doğal bir tavırla. "Ama yine de bir anne için zor olduğundan eminim."

"Zor! Elbette zor," dedi Leydi Catherine araya girerek. "Ne olmuş? Gitmeye cesaretleri olmasını bekliyorsak, bizim de oğulları-

mızı göndermeye cesaretimiz olmalı ve bunu böyle isteksizce yapıp onları düzgün bir hayata başlamalarını engelleyecek kadar geç bir yaşta göndermemeliyiz."

"Sanırım," dedi Leydi Seymour öfkeyle gülümseyerek, "pisliği ve soğuğu öğrensinler diye çocuklarımızı aç bırakabilir, onları yokluğa alıştırabilir ve domuzların yanında yatırabiliriz, tabii onlara çok az değer veriyorsak."

Başka sohbetler artık bir hayli hafiflemişti; Leydi Catherine'in yanakları kıpkırmızıydı ve Lord Seymour şöminenin başında gözlerini kapamış, horlayarak uyuyordu; zavallı Teğmen Ferris salonun karşı köşesine çekilmişti ve zifirî karanlık yüzünden görecek bir şey olmamasına rağmen bakışlarını pencereye dikmişti.

Süregeldiği belli olan bir kavgaya sürüklendiği için pişmanlık duyan Laurence, barışı sağlamak adına araya girdi: "Umarım Hava Kuvvetleri'ne gerçekte sahip olmadığı bir kişilik verilmiş bir meslek olduğunu, günlük uygulamada diğer alanlardan daha tehlikeli ya da sevimsiz olmadığını söylememe izin verirsiniz; en azından kendi deneyimlerime dayanarak, denizcilerimizin de aynı ölçüde sıkı çalıştığını belirtmek isterim ve Yüzbaşı Ferris ile Albay Prayle'in kendi hizmetlerinde karşılaştıkları yoksunluklardan hoşlanmadıklarından eminim." O baylara dönerek kadehini kaldırdı.

"İşte bu, işte bu," dedi Prayle neşeli bir tavırla Laurence'ın yanına gelerek, "bütün zor işi yapanlar sadece havacılar değil; aynı ölçüde anlayışı hak eden bizler de çok çalışıyoruz. Ve en azından, her an en son haberleri alacağınızdan emin olabilirsiniz: Şu anda Avrupa'da olanları hepimizden daha iyi biliyor olmalısınız, Kaptan Laurence. Bonapart artık Rusları kovduğuna göre, yeni bir işgale hazırlanıyor mu?"

"Ah, lütfen o canavardan söz etmeyin," dedi Bayan Brantham. "Zavallı Prusya Kraliçesi'ne yaptıkları kadar korkunç şeyleri daha önce duymadığımdan eminim: Oğullarının ikisini de Paris'e götürmüş!"

Yanakları hâlâ kıpkırmızı olan Leydi Seymour, bu yorum üzerine patladı: "Çok acı çektiğinden eminim. Buna hangi ana yüreği dayanabilir ki? Benimki kesinlikle paramparça olurdu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Laurence, o mahcup sessizlikte Bayan Brantham'a dönerek. "Çok cesur çocuklardı."

"Henry bana göreviniz sırasında onlarla ve Kraliçe'yle tanışma onuruna eriştiğinizi söyledi, Kaptan Laurence," dedi Leydi Catherine. "Kalbi ne kadar kırılmış olursa olsun, oğullarının korkak olmasını ve eteğinin arkasına saklanmalarını *asla* istemeyeceği konusunda hemfikir olduğunuzdan eminim."

Laurence bir şey söyleyemedi, sadece hafifçe eğildi. Leydi Seymour pencereden dışarı bakıyor, sert hareketlerle yelpazesini sallıyordu. Sohbet kısa süre daha devam etti ve Laurence sonunda erkenden çekilmesi gerektiğini bahane ederek kibarca aralarından ayrılabileceğine karar verdi.

Onu aceleyle hazırlandığı anlaşılan güzel bir odaya götürdüler. Su leğeninde bırakılmış bir tarak, belki de odanın o akşama kadar kullanılıyor olabileceğini gösteriyordu. Laurence bu aşırı ilgi karşısında başını iki yana salladı ve varlığı yüzünden rahatsızlık duymuş olabilecek konukları düşünerek üzüldü.

Daha on beş dakika geçmeden Teğmen Ferris çekingen bir tavırla kapısını vurdu ve içeri kabul edildiğinde hiç gerek olmadığı halde özürlerini sıralamaya başladı. "Keşke annem böyle hissetmeseydi. Sanırım o zaman gitmek istememiştim ve ağladığımı unutamıyor," dedi huzursuz bir tavırla perdenin kenarıyla oynarken; Laurence'la göz göze gelmemek için pencereden dışarı bakıyordu. "Ancak her çocuk gibi ben de sadece evden ayrılmaktan korkuyordum; artık

bunun için hiç üzgün değilim ve Hava Kuvvetleri'ni hiçbir şeye değişmem."

Çok geçmeden iyi geceler diledi ve Laurence'ı babasının soğukluğunu ve açık düşmanlığını böylesine endişeli ve şımartıcı bir karşılamaya tercih edebileceği düşünceleriyle baş başa bırakarak gitti.

Ferris gider gitmez, uşaklardan biri Laurence'a hizmet etmek için kapıyı vurdu ama yapacak bir şey yoktu; Laurence her şeyini kendi yapmaya alıştığından ceketini çoktan çıkarmış, çizmelerini bir köşeye koymuştu ama en azından çizmelerini boyanmaya gönderebildiği için memnundu.

Aradan on beş dakika geçmemişti ki bir kez daha kalktı; dışarıdan köpeklerin havlamaları ve atların çılgınca kişnemeleri duyuluyordu. Pencereye yaklaştı: uzaktaki ahırlarda ışıklar yanmaya başlıyordu ve bir yerlerden hafif bir ıslık duyuluyordu. "Lütfen hemen çizmelerimi getirin ve ev halkına dışarı çıkmamalarını söyleyin," dedi Laurence zili duyunca aceleyle içeri dalan uşağa.

Çabucak aşağı inerken elinde işaret fişeği vardı ve hâlâ fularını bağlamaya çalışıyordu. "Yer açın, şurada," diye seslendi evin önündeki avluda toplanan çok sayıdaki hizmetkâra. "Yer açın. Ejderhaların inmek için boş alana ihtiyacı var."

Bu açıklamayla avlu bir anda boşaldı. Ferris kendi işaret fişeği ve bir mumla çoktan dışarı fırlamıştı; havaya yükselip bir hayli yüksekte patlayan mavi bir ışık hazırlamak için eğildi. Gece gökyüzü açıktı ve sadece yeni ay vardı; ıslık neredeyse hemen tekrar ve daha güçlü bir şekilde duyuldu: Gherni'nin tiz sesi çınladı ve kanat hışırtıları arasında aralarına indi.

"Henry, bu senin ejderhan mı? Hepiniz nerede oturuyorsunuz?" diye sordu Yüzbaşı Ferris, temkinli bir tavırla merdivenden inerken. Başı ikinci kat penceresine ulaşmayan Gherni, gerçekten de dört-beş

adamdan fazlasını taşıyabilirmiş gibi görünmüyordu. Hiçbir ejderhanın sevimli olduğu söylenemese de, onun mavi-beyaz porselen gibi görünüşü zarifti. Dahası, karanlık pençe ve dişlerinin sivriliğini biraz daha yumuşatmıştı. Laurence aşağı yukarı hâlâ giyinik halde olan birkaçının daha onu görmek için geldiğini görünce memnun oldu.

Gherni bu soruyla başını yana yatırdı ve ejderha dilinde diğerlerinin pek de anlamayacağı bir şeyler söyledikten sonra sadece kendisinin duyduğu bir çığlığa tiz sesiyle karşılık vermek için arka ayaklarının üzerine oturdu.

Temeraire'in karşılık veren güçlü sesini herkes duydu ve dev ejderha biraz sonra Gherni'nin arkasındaki geniş çimenliğe indi: Lambaların ışığı obsidyen parlaklığındaki binlerce pulunun üzerinden yansıyor, titreyen kanatları bir toz bulutu kaldırarak küçük çakıl taşlarını etrafa savuruyor, hepsi küçük takırtılarla duvarlara çarpıyordu. Yılan gibi boynunun ucundaki, evin çatısının bir hayli üzerinde kalan başını eğdi. "Lütfen acele et, Laurence," dedi. "Bir kurye geldi ve bir Fleur-de-Nuit'nin Boulogne açıklarındaki gemileri taciz ettiği haberini getirdi. Onu uzaklaştırmaları için Arkady ve diğerlerini gönderdi ama ben gitmeden pek etkili olabileceklerini sanmıyorum."

"Haklısın," dedi Laurence ve Yüzbaşı Ferris'in elini sıkmak için döndü ama ortalıkta Ferris ve Gherni'den başka kimse yoktu: Kapılar sımsıkı kapatılmış, bütün pencereler indirilmişti.

"Eh, kesinlikle başladık," dedi Jane, Temeraire'in açıklığında Laurence'ın raporunu dinlerken: Önce Weymouth'taki ilk saldırı ve şimdi Fleur-de-Nuit'nin püskürtülmesine ek olarak, birkaç saatlik uykularından sonra hepsini uyandıran başka bir alarm gelmişti ki aslında buna hiç gerek yoktu, çünkü şafak sökerken tam zamanında gelmiş ve ufuk çizgisinin üzerinde gözden kaybolmakta olan tek

Fransız kuryesini görmüşlerdi; Plymouth'a yakın zamanda yerleştirilmiş olan korku verici kıyı bataryasının turuncu top ateşleri peşinde patlıyordu.

"Bunların hiçbiri gerçek saldırılar değildi," dedi Laurence. "O ilk saldırı bile... kışkırtılmış olmasına rağmen. Bizden kötü durumda olsalardı, o kadar küçük ejderhalarla herhangi bir şekilde yararlanmak için uzun süre kalamazlardı. Kıyıya inmek zorunda kalmadan eve dönmek istiyorlarsa tabii."

Geri dönerlerken adamlarının biraz uyumasına izin vermişti ve kendi gözleri de uçuş sırasında bir-iki kez kapanmıştı ama Temeraire'in yorgunluktan neredeyse solduğunu, kanatlarını zayıf bir şekilde sırtında topladığını görürken, bu hiçbir şeydi.

"Evet, savunmamızı yokluyorlar ve bunu tahmin ettiğimden daha saldırgan bir şekilde yapıyorlar," dedi Jane. "Şüphelenmeye başladıklarından korkuyorum. Ortalıkta başka hiçbir ejderha kanadı görünmeden seni ta İskoçya'ya kadar kovaladılar. Kendileri için kötü bitmiş olsa bile, Fransızlar öyle bir şeyi görmezden gelecek kadar aptal değiller. O ejderhalardan biri ülke sınırları içine girip karantina sahalarının üzerinde uçarsa, işimiz biter: Meydanın kendilerine kaldığını anlarlar."

"Daha önce şüphelenmelerini nasıl engellediniz?" diye sordu Laurence. "Devriyelerimizin eksikliğini kesinlikle fark etmiş olmalılar."

"Hasta olanları uzaktan görünebilecekleri açık günlerde kısa devriye uçuşlarına göndererek şimdiye kadar durumu gizledik," dedi Jane. "Birçoğu hâlâ uçabiliyor ve hatta kısa süre savaşabiliyor ama hiçbiri uzun bir yolculuğa dayanamaz: Çok çabuk yoruluyorlar ve soğuğu olması gerekenden çok daha fazla hissediyorlar; kemiklerinin ağrıdığından şikayet ediyorlar ve kışın gelişi her şeyi daha da kötüleştirdi."

"Ah! Yerde yatıp duruyorlarsa, kendilerini iyi hissetmemelerine hiç şaşırmadım," dedi Temeraire uyanıp başını kaldırarak. "Elbette soğuğu hissederler; zemin bu kadar donmuş ve sertleşmiş haldeyken, hasta olmadığım halde ben bile hissediyorum."

"Sevgili dostum," dedi Jane, "elimden gelse yazı geri getirirdim ama uyuyabilecekleri başka bir yer yok."

"Pavyonları olmalı," dedi Temeraire.

"Pavyon mu?" dedi Jane ve Laurence küçük deniz sandığına giderek Çin'den getirdiği kalın paketi ona göstermek için çıkardı; defalarca muşambaya sarılmıştı ve dış tabakaları neredeyse simsiyah lekeli, iç tarafı hâlâ açık renkti. Sonunda en içteki ince kağıda ulaştığında, ejderha pavyonu planlarını önlerine açtı.

"Sence Deniz Kuvvetleri Komutanlığı böyle bir şey için bütçe ayırır mı?" dedi Jane keyifsizce ama planlara eleştirel olmaktan çok düşünceli gözlerle baktı. "Çok zekice bir tasarım ve ıslak zeminde yatmalarından çok daha rahat bir ortam sunacağından eminim; Loch Laggan'dakilerin daha iyi olduğunu duydum. Orada yer altındaki kaplıcalar sayesinde ısınıyorlarmış ve hiç hoşlanmasalar da, kum çukurlarına yerleşen Uzunkanatlar daha iyi dayanıyormuş."

"Kuşlakları ve yiyecek daha lezzetli yiyecekleri olsa, daha kısa sürede iyileşeceklerinden eminim; soğuk aldığımda, Çinliler benim için bir şeyler hazırlayana kadar hiçbir şey yemek istememiştim," dedi Temeraire.

"Buna katılıyorum," dedi Laurence. "Daha öncesinde neredeyse hiç yememişti; Keynes güçlü baharatların koku veya tat alamamayı bir ölçüde telafi ettiğini düşünüyordu."

"Eh, her şey bir yana, sanırım bir deneme yapmak için oradan buradan birkaç gine kısabilirim; normalde baruta harcayacağımızın yarısını bile harcamadık," dedi Jane. "İki yüz ejderhaya baharatlı yiyecekler vermeyi planlıyorsak, çok uzun süre dayanmaz ve bunu

başaracak aşçıları nereden bulabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ancak biraz gelişme görürsek, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndakileri projeyi desteklemeleri konusunda ikna etme şansımız yükselir."

4. Bölüm

Gong Su işe alınmış ve özellikle en acı biberlerini bolca kullanarak baharat dolaplarını boşaltmıştı. Genellikle sığırları kesime götürmekten ibaret görevlerinden alınıp keskin kokulu kazanları karıştırmaya verilen çobanlar bundan hiç memnun değildi. Bunun etkisi belirgin olmuş, ejderhaların iştahı yatışmak yerine daha da artmıştı ve uyuklayan yaratıkların birçoğu açlıktan bağırıp çağırmaya başlamıştı. Ne var ki baharatların yerine yenisi kolayca konamıyordu. Gong Su o yöredeki tüccarların elindeki baharatları da beğenmiyordu ama bunlar bile bir servet tutuyordu.

"Laurence," dedi Jane, onu akşam yemeği için kendi odasına çağırdığında. "Sana böyle ucuz bir oyun oynadığım için umarım beni bağışlarsın. Seni amacımız için savunma yapmaya yönlendirmek niyetindeyim. Şimdi Excidium'dan uzun süre ayrı kalmak istemiyorum ve şu hasta haliyle onu Londra'ya da götüremem. Sen yokken burada birkaç devriye ayarlayabilir ve Temeraire'i dinlendirebiliriz; buna ihtiyacı var zaten. Ne? Hayır, Tanrı'ya şükür, sana o kadar zorluk yaratan Barham artık yok. Artık onun yerini Grenville aldı.

Kötü biri değildir fakat ejderhalardan hiç anlamıyor ki bu konuda yalnız değil."

"Ve sadece sen bil diye söylüyorum," diye ekledi o akşam daha geç saatte yatağın yanındaki şarap kadehine uzanıp Laurence'ın koluna tekrar yerleşirken. Laurence gözleri yarı kapalı halde ve omuzlarından hâlâ süzülen ter damlalarıyla nefes nefese yatıyordu. "Onu herhangi bir şeye ikna etme şansım için iki madalyamı tehlikeye atmam. Benim atanmamla sonunda Powys'e teslim oldu ama benimle konuşmaya neredeyse tahammül edemiyor. Ve gerçek şu ki henüz yetkim olmayan yarım düzine emri vermesi için onu öldüresiye sıkıştırdım ve beni çağırmadan yapabilecek olsa, kesinlikle itiraz etmek isteyeceğinden eminim. Şansımız zaten çok az ve sen orada olursan bize çok daha fazla yararı olur."

Ancak hiç de öyle olmadı çünkü en azından Jane'in, Donanma sekreterlerinden biri tarafından reddedilmesi söz konusu değildi: Uzun boylu, ince yapılı, resmî tavırlı bir adam olan sekreter sabırsızca konuştu: "Evet, evet, sayılarınız önümde yazılı ve daha fazla sığır gerektiği konusunun kesinlikle dikkate alındığından emin olabilirsiniz. Ama hiç iyileşen var mı? Bu konuda bir şey söylemiyorsunuz. Daha önce uçamayan kaçı artık uçabiliyor ve ne kadar süre devam edecek?" Laurence adamın sanki yelkenleri veya halatları yenilenen bir geminin performansını sorguluyormuş gibi konuştuğunu düşünerek üzüldü.

"Doktorlar alınan önlemlerle hastalığın ilerlemesini büyük ölçüde yavaşlatabileceğimize inanıyorlar," dedi Laurence. Ejderhalardan herhangi birinin iyileştiğini iddia edemezdi. "Sadece bu bile önemli bir avantaj olmalı ve belki şu pavyonlarla..."

Sekreter başını iki yana salladı. "Şimdikinden daha iyi durumda olmazlarsa, size hiçbir şekilde söz veremem. O kıyı bataryalarını

bütün sahil şeridi boyunca dikmemiz gerekiyor ve ejderhaların pahalı olduğunu düşünüyorsanız, bir de silahların maliyetlerini görün derim."

"Bu da elimizdeki ejderhalara bakmak için bir neden daha. Kalan güçlerini korumak için biraz daha harcama yapmamız gerekiyor," dedi Laurence. Öfkeyle ekledi: "Ve özellikle de bizi terk etmemeleri için, çünkü bunlar süvari atları değil, düşünebilen yaratıklar."

"Ah, romantik fikirler," dedi sekreter baştan savan bir tavırla. "Pekâlâ, Kaptan; bugün Majesteleri'nin meşgul olduğunu size üzülerek bildirmek zorundayım. Raporunuzu aldık; zamanı geldiğinde cevap verileceğinden emin olabilirsiniz. Belki gelecek hafta size bir randevu verebilirim."

Laurence bu kabalığa hak ettiği karşılığı vermemek için kendini çok zor tuttu ve Jane'in hissedeceğinden çok daha kötü bir moralle dışarı çıktı. Avluda son zamanlarda unvanını almış olan Nelson Dükü'nü –muhteşem üniforması ve tuhaf, biçimsiz madalyalarıyla– gördüğünde bile morali yerine gelmedi. Trafalgar'da bir İspanyol ejderhası sancak gemisini tutuşturduğunda madalyaları erimişti ve aldığı ağır yanıklar yüzünden neredeyse kendisi de ölüyordu. Laurence onu ayakta ve iyi durumda gördüğüne memnun oldu; çenesindeki pembe bir yara izi boğazından ceketinin yüksek yakasının içine doğru devam ediyordu ama yaraları, onu etrafında toplanmış küçük bir subay grubuyla heyecanlı bir şekilde sohbet etmekten alıkoymuyordu.

Dinlemek için saygılı bir mesafede bir kalabalık toplanmıştı ve Laurence sokağa ulaşabilmek için mırıltılarla peş peşe özürler dileyerek onların arasından kendine yol açmak zorunda kaldı; başka zaman olsa kendisi de dinlemek için kalırdı. Ama o anda çizmelerine yapışan çamur ve yarı donmuş buzla dolu sokaklardan geçerek

Temeraire'in tatsız haberi almak için endişeyle kendisini beklediği Londra'daki kuşlağa dönmek zorundaydı.

"Ama ona ulaşmanın *bir* yolu kesinlikle olmalı," dedi Temeraire. "Elimizde bu kadar kolay bir tedavi varken dostlarımızın durumlarının daha da kötüleşmesine dayanamam."

"Mevcut şartlar altında elimizden geleni yapmamız ve şartları zorlamamız gerekecek," dedi Laurence. "Ancak sadece eti kavurarak veya haşlayarak da bazı etkiler yaratılabilir. Umutsuzluğa kapılmayalım, dostum; Gong Su'nun ustalığının bir cevap bulabilmesini umalım."

"Bu Grenville'in her gece derisi üzerinde ve tuzlanmamış çiğ et yediğini, sonra da yerde uyuduğunu sanmıyorum," dedi Temeraire, öfkeyle. "Bunu bir hafta denesin de, ondan sonra bizi reddetsin." Kuyruğu açıklığın etrafındaki zaten çıplak kalmış ağaç tepelerine tehlikeli bir şekilde çarpıyordu.

Laurence da böyle olduğunu sanmıyordu ve Lord'un akşam yemeklerini muhtemelen yediğini tahmin etti. Emily'den kâğıt isteyerek çabucak birkaç mesaj yazdı. Balo dönemi[1] henüz başlamamıştı ama Parlamento'nun açılışı için ailesi dışında bir düzine tanıdık şimdiden şehre gelmiş olmalıydı. "Onu yakalama şansım çok düşük," diye uyardı Laurence Temeraire'i, artan umutlarını söndürerek, "ve yakalasam bile beni dinleme olasılığı daha da düşük."

Başarıyı da bütün kalbiyle dileyemiyordu; o anki ruh halinde, havacı kıyafeti nedeniyle karşılaşması muhtemel düşüncesizce hakaretler karşısında öfkesine kolayca hâkim olabileceğini sanmıyordu ve herhangi bir sosyal karşılaşma ona zevk vermekten çok ceza gibi

1 İngilizcede *season* veya *social season* olarak geçen, genç kızların sosyeteye tanıtılması ve çeşitli yemekli partiler gibi organizasyonların düzenlenmesini kapsayan, elit kesim tarafından baloların düzenlendiği, senenin belirli bir dönemi. (ed.n.)

geliyordu. Ama akşam yemeğine bir saat kala, uzun zaman önce görev yaptığı ve şimdi kendisinin de üyesi bulunduğu Leander'ın silahlığından tanıdığı eski bir mürettebat arkadaşı, o gece Leydi Wrightley'nin balosunda Grenville'le buluşacağını belirttiği bir cevap gönderdi: Söz konusu hanım, Laurence'ın annesinin yakın dostlarından biriydi.

Büyük evin önünde arabalar saçma sapan bir kaza yapmıştı: İkisi de karşısındakine yol vermek istemeyen fayton sürücülerinin kör inadı yüzünden, dar yol kimsenin kıpırdayamayacağı bir kördüğüm haline gelmişti. Laurence seçimi sadece bir at arabasını kuşlağa yaklaştırmanın zorluklarından kaynaklanmış olsa bile eski moda bir tahtırevan seçtiğine memnun oldu. Hiç zorlanmadan basamaklara ulaştı ve ceketi yeşil olsa bile en azından yeniydi ve düzgün kesimliydi; gömleği kusursuzdu ve dizlikleriyle çorapları bembeyazdı, dolayısıyla görünüşü için utanması gerekmediğinin farkındaydı.

Kartvizitini verdi ve daha önce annesinin ziyafetlerinden birinde karşılaştığı bir hanım olan ev sahibesinin karşısına çıkarıldı. "Annen nasıl, sanırım şehir dışına çıkmış?" dedi Leydi Wrightley, formalite icabı ona elini uzatarak. "Lord Wrightley, bu beyefendi Kaptan William Laurence, Lord Allendale'in oğlu."

Az önce içeri girmiş olan bir adam Lord Wrightley'nin yanında duruyor, hâlâ onunla konuşuyordu; hitabı duyunca şaşırdı ve durdukları yere dönerek Laurence'la tanışmak için ısrar etti. Adam Dışişleri Bakanlığı yetkililerinden Bay Broughton'dı.

Broughton hemen büyük bir hevesle Laurence'ın elini sıktı. "Kaptan Laurence, sizi tebrik etmeme izin vermelisiniz," dedi. "Ya da şimdi size seslenmemiz gerektiği şekliyle, Majesteleri, ha ha!" Laurence telaşla, "Lütfen böyle yapmayın," derken, haklı bir şekilde şaşıran Leydi Wrightley hemen bir açıklama istedi. "Ah, size bir Çin

prensiyle konuştuğunuzu söylemem gerek, Leydim. İnanılmaz bir başarı, Kaptan, kesinlikle inanılmaz bir başarı. Hepsini Hammond'dan öğrendik. Ofislerimizde okunmaktan mektuplarının kâğıtları eskidi. Herkes birbirine bunu anlatıyor ve sadece anlatmanın zevkini tatmak için defalarca tekrarlıyor. Bonapart'ın öfkeden deliye döndüğüne, dişlerini gıcırdattığına eminim!"

"İnanın bana, benimle bir ilgisi yoktu, bayım," dedi Laurence, çaresizce. "Hepsi Bay Hammond'ın marifetiydi; sadece bir formaliteydi." Ama çok geçti: Broughton, Leydi Wrightley'ye ve sohbetle ilgilenen yarım düzine davetliye, İmparator'un Laurence'ı nasıl evlat edindiğini son derece renkli ve gerçekçilikten uzak bir şekilde anlatıyordu bile. Aslında yaşananlar sadece durumu kurtarma çabasından ibaretti. Çinliler Laurence'a bir Semavi'yle silah arkadaşı olduğu için resmî ruhsat vermişlerdi, çünkü bu kendi ülkelerinde sadece İmparatorluk ailesinin mensuplarına ait olan bir ayrıcalıktı. Ve Laurence, yanlarından ayrıldığı andan itibaren Çinlilerin onun varlığını bile unuttuklarından emindi. Eve döndüğünden beri evlat edinilme konusunu bir kez bile aklına getirmemişti.

Dışarıda çarpışan arabaların yarattığı sıkışıklık yüzünden yeni konukların gelişi seyrelirken, hâlâ ilk saatlerini yaşayan partide bir donukluk oldu ve herkes bu egzotik hikâyeyi duymak için heveslendi. Ancak Broughton'ın anlatımıyla bir peri masalı niteliği kazanan konunun başarısı hiçbir şekilde garanti edilemezdi. Laurence böylece kendini çok yoğun bir ilginin ortasında buldu ve Leydi Wrightley de Laurence'ın varlığını eski bir dostun hatırına yapılan bir iyilikten çok, bir başarı olarak sahiplenmeye karar verdi.

Laurence hemen oradan gitmek istiyordu ama Grenville henüz gelmemişti ve bu yüzden dişlerini sıkarak orada bulunmanın utancına dayanmaya çalıştı. "Hayır, hiçbir şekilde veliaht filan değilim," diye tekrarlayıp duruyordu, içinden Çinlilerin bu fikre nasıl tepki

vereceğini merak ederek. Onların arasındayken kendini birçok kez okuma yazması bile olmayan bir vahşi gibi hissettirmişlerdi.

Dans etmeyi beklemiyordu; sosyete havacıların tamamen saygın olup olmadığı konusunda bir türlü karar verememiş gibiydi ve herhangi bir kızı zor duruma düşürmek ya da refakatçisi tarafından uzaklaştırılmak gibi sevimsiz bir deneyimi yaşamak da istemiyordu. Ama daha ilk danstan önce, ev sahibesi onu kasıtlı bir şekilde konuklarından birine uygun bir koca adayı olarak tanıttı; bu Laurence'ı o kadar şaşırttı ki bu hanımı dansa kaldırmak zorunda kaldı. Bayan Lucas ikinci veya üçüncü yılındaydı; çekici, balıketi, bir baloda bulunmaktan hoşlanan ve neşeli sohbetlere hevesli biriydi.

"Ne kadar iyi dans ediyorsunuz!" dedi Bayan Lucas birlikte dans sırasına girdiklerinde ancak tavırlarında iltifattan çok şaşkınlık vardı ve Çin'deki saray yaşamıyla ilgili Laurence'ın cevaplayamayacağı bir sürü soru soruyordu. Hanımlar onların görüş alanının dışında kalmıştı. Laurence soruları cevaplamak yerine genç kızı bir tiyatro gösterisini anlatarak eğlendirmeyi düşündü ama gösterinin sonunda bıçaklandığı için nasıl sona erdiğini hatırlamıyordu ve zaten gösteri de Çinceydi.

Bayan Lucas da bunun karşılığında ona Hertfordshire'daki ailesiyle, arp dersleriyle –Laurence bir gün onu dinlemek istediğini söyleyebilsin diye– ilgili bir sürü şey anlattı ve gelecek yıl sosyeteye çıkacak olan sıradaki kız kardeşinden söz etti. Laurence onun on dokuz yaşında olduğunu tahmin etti ve Catherine Harcourt'un o yaşta Lily'nin kaptanı olduğunu ve aynı yıl Dover'daki savaşta çarpıştığını hatırlayınca şaşırdı. Karşısında güzel tuvaleti ve süsleri içinde kendisine gülümseyen genç kıza sanki gerçek değilmiş gibi şaşkın gözlerle baktı ve hemen başını çevirdi. Hem Harcourt'a hem de Berkley'ye Temeraire ve kendisi adına ikişer mektup yazmıştı bile ama cevap alamamıştı. Ne onların ne de ejderhalarının durumlarından haberi vardı.

Sonrasında genç kızı annesine teslim ederken kibarca bir şeyler söyledi ve kalabalık içinde kendisini uygun bir partner olarak sergilemiş olduğundan, peş peşe nezaket kurallarına da katı bir şekilde uymak zorunda kaldı; sonunda saat on bire yaklaşırken Grenville yanında beyefendilerden oluşan küçük bir arkadaş grubuyla geldi.

"Yarın Dover'da olmam bekleniyor, efendim, yoksa sizi burada rahatsız etmezdim," dedi Laurence ciddi bir tavırla ona yaklaşarak; adamı taciz ediyor durumuna düşmeyi kesinlikle istemiyordu ve yıllar önce Grenville'le en azından bir kez bir araya getirilmiş olmasa, böyle bir şeye kalkışabileceğini bile sanmıyordu.

"Laurence, evet," dedi Grenville kararsız bir tavırla, ondan uzaklaşmak istermiş gibi bakarak. İyi bir politikacı değildi. Ağabeyi başbakandı ve kendisi de zekâsı veya azmi sayesinde değil, sadakatiyle bakan olmuştu. Laurence'ın kendilerini dinleyen grubun salgını öğrenmemesi gerektiği için –çünkü böyle bir haber kamuoyuna yansıdığında düşmandan gizlenmesi mümkün değildi– genel hatlarıyla açıklamak zorunda kaldığı ve dikkatle dile getirdiği teklifleri hevessizce dinledi.

"Ölenler, hastalar ve yaralıların kalıntıları için gerekenler yapıldı," dedi Laurence. "Bu bakım onları veya yavrularını gelecekteki hizmetleri için koruyacak ve sağlıklı olanlara cesaret verecektir. Yürütülen plan bu tür pratik konulardan fazlası değil, efendim. Ve konu ejderha türünü anlamaya geldiğinde bütün dünyada bir numara oldukları kabul edilen Çinlilerin örneği de son derece yararlı oldu."

"Elbette, elbette," dedi Grenville. "Cesur denizcilerimizin veya havacılarımızın ve hatta kaliteli yaratıklarımızın rahatlığı ve sağlığı, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın her zaman en önemli hedefidir." Bu, herhangi bir hastaneyi ziyaret etmiş olan biri için anlamsız bir iddiaydı; ya da Laurence gibi zaman zaman o cesur denizciler için uygun görülen tayınlarla yaşamak zorunda kalan biri için. Kokmuş

et, kurtlanmış bisküvi, şarap diye verdikleri şu ekşi sirkeli su. Kendi mürettebatı veya dulları saçma sapan nedenlerle emeklilik ikramiyeleri ödenmediğinde destek için ona o kadar çok başvurmuştu ki böyle bir iddia ancak saçma görülebilirdi.

"O halde, efendim," dedi Laurence, "bu plana göre devam etmemizi uygun bulduğunuzu düşünebilir miyim?" Bu, mahcup olunmadan kolayca reddedilemeyecek, açık bir beyandı ve umduğu da buydu ancak Grenville çok kaypaktı ve açıkça reddetmemesine rağmen, herhangi bir vaatte de bulunmadı.

"Herhangi bir şey yapılmadan önce, Kaptan, bu tekliflerin detaylarını uzun uzadıya düşünmeliyiz," dedi. "En iyi tıp uzmanlarımızın görüşleri alınmalı..." Ve kendisine yaklaşıp başka bir konuda konuşmak isteyen diğer baylara dönmeden önce hiç duraksamadan aynı havada laf ebeliğine devam etti. Laurence açıkça baştan savıldığını ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını biliyordu.

Sabahın ilk saatlerinde, hafif bir ışık belirmeye başlarken kuşlağa geri döndü. Temeraire uyuyordu. Gözleri yarı kapalı halde rüya görüyor, kuyruğu yavaşça sağa sola sallanıyordu. Bu arada mürettebat ya kışlaya yerleşmiş ya da onun yan taraflarına sokulmuştu; daha az saygın olsa da, muhtemelen daha sıcak bir yerdi. Laurence kendisine ayrılmış olan küçük kulübeye girdi ve büyük bir hevesle yatağa çöküp hâlâ yeni ve kaskatı oldukları için ne yazık ki ayaklarını vuran sıkı tokalı ayakkabılarını yüzünü buruşturarak çıkardı.

Sabah sessizdi; her nasılsa bütün kuşlakta genel olarak haberi alınmış –Laurence, Temeraire dışında kimseye doğrudan söylememiş olmasına rağmen– girişimin başarısızlıkla sonuçlanmasının yanında, önceki akşam kendisine genel bir izin verilmişti. Adamların kanlanmış gözlerine ve sararmış yüzlerine bakılırsa, izinlerini iyi değerlendirmiş olmalıydılar. Yorgunlukları ve sarsaklıkları belli ölçüde hissediliyordu

ve Laurence, kahvaltı olarak hazırlanmış yulaf lapası dolu büyük kazanların ateşten alınışını endişeli gözlerle izledi.

Temeraire soğanla haşlanmış yumuşak dana etiyle kahvaltısını bitirdikten sonra büyük bir bacak kemiğiyle dişlerini karıştırıp bir kenara bıraktı. "Laurence, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı bize fon ayırmasa bile şu tek pavyonu yapmakta hâlâ kararlı mısın?"

"Kararlıyım," dedi Laurence. Çoğu havacı çok az para alırdı, çünkü Deniz Kuvvetleri Komutanlığı ele geçirilen bir ejderhaya, bir gemiye oranla daha az para veriyordu, zira ejderhayı kullanıma sokmak daha zordu ve bakımı daha pahalıya patlıyordu. Ancak Laurence henüz bir donanma subayıyken iyi bir sermaye oluşturmayı başarmıştı ve maaşı kendi sıradan ihtiyaçlarını karşılamaya yetiyordu. "Tüccarlara danışmam gerekiyor fakat pavyonun boyutlarını biraz küçültürsek ve malzemelerden biraz tasarruf edersek, bir tane yaptırabileceğimi sanıyorum."

"O halde," dedi Temeraire kararlı ve kahramanca bir tavırla, "düşünüyordum da, pavyonu karantina sahalarında yapalım. Dover'daki açık alan çok önemli değil ve Maximus ile Lily'nin daha rahat olmasını tercih ederim."

Laurence şaşırmıştı; kendilerine ait olduğunu düşündükleri şeyi sahiplenen ve statü işareti olarak gören ejderhalar arasında cömertlik yaygın bir özellik değildi. "Bu konuda eminsen, dostum, bence çok asil bir düşünce."

Temeraire bacak kemiğiyle oynarken tamamen kararlı görünmüyordu ama bir süre sonra son kararını verdi. "Ne olursa olsun," diye ekledi, "onu yaptığımızda, belki Deniz Kuvvetleri Komutanlığı yararlarını görür ve o zaman bana daha güzel bir tane verirler: Herkes daha iyi bir yerde kalırken küçük ve daracık bir yerde kalmak pek hoş olmaz." Bu düşünce onu belirgin ölçüde neşelendirdi ve kemiği memnun bir tavırla çiğnedi.

Çay ve kahvaltıyla canlanan mürettebat, Dover'a dönüş yolculuğu için Temeraire'in koşumlarını takmaya başladı ama hareketler yavaştı; Laurence kulağına kısık sesle bir şey söyledikten sonra Ferris bütün tokaların güvenli bir şekilde takıldığından emin olmak için özellikle uğraştı. "Efendim," dedi Dyer, Emily'yle ve yanlarında Dover'a götürecekleri bir postayla birlikte kuşlağın kapısından girerken, "buraya gelen baylar var." Temeraire başını yerden kaldırırken, Lord Allendale yanında ufak tefek, ince yapılı ve sade giyimli bir beyefendiyle kuşlağa girdi.

Kendilerine merakla bakan dev kafayı görünce yürüyüşleri aniden kesildi. Laurence kendini toparlayabileceği bir boşluk yakaladığı için memnun oldu; Kral tarafından ziyaret edilse muhtemelen bu kadar şaşırmaz ve bu kadar sevinmezdi. Adamların gelişi için tek bir neden düşünebiliyordu: Baloda ailesinin dostlarından birkaç kişi daha vardı ve evlat edinilme hikâyesi babasının kulağına ulaşmış olmalıydı. Laurence, politik yararları ne olursa olsun, babasına evlat edinilmeyi kabul etmesinden dolayı kendisini azarlama fırsatı verdiğini biliyordu ama subayları ile mürettebatının önünde böyle bir şeyi yaşamaya kesinlikle niyeti yoktu; kendisinin zor durumda kaldığını gördüğünde Temeraire'in nasıl bir tepki vereceğiniyse düşünemiyordu bile.

Fincanını Emily'ye verdi ve kaçamak bir bakışla üstünü başını kontrol etti; sabah havası soğuk olduğundan ceketini veya fularını çıkarmadığına sevindi. "Sizi görmekten onur duydum, efendim. Çay alır mısınız?" diye sordu babasının elini sıkmak için yaklaşırken.

"Hayır, kahvaltımızı ettik," dedi Lord Allendale bakışlarını Temeraire'e dikerek. Laurence'ı yanındaki Bay Wilberforce'la tanıştırabilmek için kendini ani bir hareketle başını çevirmeye zorladı. Wilberforce, özgürlük hareketinin en önemli öncülerinden biriydi.

Laurence adamla uzun zaman önce sadece bir kez karşılaşmıştı. Aradan geçen onyıllar Wilberforce'un yüzündeki çizgileri derinleştirmişti ve şimdi Temeraire'e endişeli gözlerle bakıyordu amâ ağzında hâlâ sıcak ve yumuşak hatlar, bakışlarında bir incelik vardı ve –kamu çalışmaları yeterli kanıt olmasa bile– Laurence'ı daha önce etkileyen cömertliğini doğruluyordu. Yirmi yıl boyunca şehirde yaşamak ve sürekli mücadele sağlığını bozmuştu ama kişiliğini değiştirmemişti; parlamento entrikaları ve Batı Hindistan çıkarları çalışmasını baltalamıştı fakat azmini kaybetmemişti. Köleciliğe karşı yorulmak bilmez çabalarının yanında, bütün hayatı boyunca da kararlı bir reformcu olmuştu.

Temeraire'in davasını desteklemek konusunda Laurence'ın tavsiyesini isteyeceği başka bir adam neredeyse yoktu; şartlar farklı ve Laurence babasıyla barışmaya yaklaşmış olsa, onunla kesinlikle tanışmak isterdi. Ama aksini düşünemiyordu, çünkü babasının Wilberforce'u da yanında getirmesi için başka bir neden göremiyordu. Tabii adam bir ejderhayla karşılaşmayı özellikle istememişse.

Ama Temeraire'e bakarken adamın yüz ifadesinde heves yoktu. "Belki ben bir fincan çay alabilirim, eğer mümkünse," dedi ve belirgin bir tereddütten sonra sordu: "Ejderha evcil midir?"

"Ben *evcil* filan değilim," dedi Temeraire öfkeyle; işitme duyusu, fısıldamadan sorulan bu soruyu algılayacak kadar güçlüydü. "Ama sorduğunuz şey buysa, size kesinlikle zarar vermem. Bir atın üzerinize basmasından korkmanız çok daha mantıklı olurdu." Kuyruğunu sinirli bir tavırla vücudunun yan tarafına vururken, sırtına yolculuk sayvanını kurmaya çalışan adamları neredeyse yere düşürüyordu ve dolayısıyla daha konuşurken kendini yalanlamış oldu. Neyse ki Bay Wilberforce onun konuşmasına şaşırdığından, bu küçük detayı kaçırmıştı.

"Bizden böylesine farklı bir yaratıkla mükemmel bir şekilde iletişim kurabilmek," dedi Bay Wilberforce, onunla biraz daha konuştuktan sonra, "ne kadar muhteşem; mucize olduğu bile söylenebilir. Ama gördüğüm kadarıyla gitmek için hazırlanıyorsunuz; dolayısıyla affına sığınarak," dedi Temeraire'e doğru eğilerek, "ve sizinkine, Kaptan, bizi buraya getiren ve yardımınıza ihtiyaç duyduğumuz konuyu böylesine doğrudan açmak zorundayım."

"Umarım istediğiniz kadar açıkça konuşursunuz, bayım," dedi Laurence ve ortam için binlerce kez özür dileyerek oturmalarını rica etti: Emily ve Dyer kulübeden sandalyeler getirdiler –bina konuk ağırlamaya izin verecek kadar geniş değildi– ve konukların ısınması için yemek ateşinin korlarının yakınına koydular.

"Açıkça belirtmek istiyorum ki," diye başladı Wilberforce, "Majesteleri'nin ülkesine sağladığı hizmete kimse duyarsız kalamaz veya bu hizmetin ödüllerini ve sıradan halkın saygısını ona çok göremez..."

"Sıradan halkın kör hayranlığı demek daha doğru olur," diye araya girdi Lord Allendale ağır, eleştirel bir tavırla. "Ve bazıları o kadar da sıradan değil ve daha az mazeretleri var; adamın lordların üzerinde yarattığı etkiye şaşmamak elde değil. Denize açılmadığı her gün yeni bir felaket getiriyor," dedi. Laurence kısa bir şaşkınlıktan sonra Lord Nelson'dan söz ettiklerini anladı.

"Bağışlayın; bu konularda kendi aramızda o kadar çok konuştuk ki fazla hızlı gidiyoruz." Wilberforce bir elini çenesine kaldırarak gıdısını ovaladı. "Muhtemelen bildiğiniz gibi," dedi, "köle ticaretini sona erdirme çabalarımızda sorunlarla karşılaştık."

"Biliyorum," dedi Laurence; şimdiden iki keredir zafer avuçlarının içinde gibi gelmişti. Mücadelenin başlarında, Lordlar Kamarası tanıkları dinleme bahanesiyle Avam Kamarası'nın önünü kesmişti. Diğer bir girişimde, bir kanun gerçekten geçmişti ama bu, köleliğin

kaldırılmasını *aşamalı* hale dönüştüren bazı düzeltmelerden sonra olmuştu. Aslında o kadar aşamalıydı ki on beş yıl sonra bile hâlâ bir ilerleme kaydedilememişti. O zamana kadar Fransa'daki *Terör Dönemi özgürlük* kelimesini kanlı bir harabeye çevirmiş ve köle tüccarları, kölelik karşıtlarına karşı kullanabilecekleri jakoben kelimesini elde etmişlerdi. Sonrasında da yıllar boyunca hiçbir gelişme olmamıştı.

"Ama bu son oturumda," dedi Wilberforce, "çok hayati bir şeyi başarmak üzereydik: Bütün yeni gemilerin köle ticaretine girmesini yasaklayacak bir kanun. Geçmesi gerekiyordu; oylar avcumuzun içindeydi. Sonra Nelson şehir dışından döndü. Hasta yatağından yakın zamanda kalkmış. Parlamento'ya konuyla ilgili seslendi ve sadece itirazlarının şiddeti bile kanunun Lordlar Kamarası'ndan geçmesini engelledi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Laurence şaşırmasa bile; Nelson'ın görüşleri halk arasında yeterince sık tekrarlanıyordu. Birçok donanma subayı gibi, o da kötü bir uygulama olsa bile köleciliği zorunlu görüyor, deniz kuvvetlerinin üretim havuzu ve gelir kaynağı olduğuna inanıyordu. Onun gözünde kölelik karşıtları boş hevesler peşinde koşan, dünyanın nasıl işlediğini bilmeyen insanlardı, İngiltere'nin deniz gücünü baltalıyor ve Napolyon tehdidine karşı dayanmasına olanak sağlayan sömürge hâkimiyetini tehlikeye sokuyorlardı.

"Çok üzüldüm," diye devam etti Laurence, "ama size nasıl yardımımın dokunabileceğini bilmiyorum. Bana onu ikna etme şansı verebilecek hiçbir tanıdığım..."

"Hayır, hayır; böyle bir umudumuz yok," dedi Wilberforce. "Bu konudaki düşüncelerini son derece kararlı bir şekilde ifade etti. Ayrıca birçok yakın dostu ve ne yazık ki ona kaynak sağlayan kişiler, ya köle sahibi ya da köle tüccarı. Böyle bir durumun en mantıklı ve bilge insanı bile yoldan çıkarabileceğini üzüntüyle belirtmek zorundayım."

Lord Allendale asık yüzlü ve isteksiz görünmesine rağmen, Wilberforce halka onların daha çok ilgisini çekip hayranlığını kazanabilecek birini sunmak istediklerini açıkladı. Ve Laurence adamın izlediği dairesel yaklaşımlardan, son ve egzotik seferinden dolayı –ve babasının son derece rahatsız olmasını beklediği şu evlat edinme konusu nedeniyle– düşündükleri bu kişinin kendisi olduğunu yavaş yavaş anladı.

"Halkın son yolculuğunuza göstereceği doğal ilgiye," dedi Wilberforce, "cephede Napolyon'a karşı savaşmış bir subay olarak otoriteniz de eklenirse, sizin sesiniz Nelson'ın kölecilik uygulamasının kaldırılmasının, ülkenin sonunu getireceği yönündeki değerlendirmelerini çürütebilir."

"Bayım," dedi Laurence, Bay Wilberforce'un istediğini yapmadığı için üzüldüğünü mü, yoksa böyle bir teklifi geri çevirmek zorunda kaldığı için sevindiğini mi bilemeden, "umarım beni saygısız veya inançsız biri olarak değerlendirmezsiniz ama ben böyle bir role kesinlikle uygun değilim ve istesem bile kabul edemem. Ben görevini sürdüren bir subayım, zamanım bana ait değil."

"Fakat şu anda burada, Londra'dasınız," diye vurguladı Wilberforce nazikçe, "ve Manş Denizi'ndeki görevinizden zaman zaman elbette ki ayrılabilirsiniz." Bu, Laurence'ın şu anda sadece Hava Kuvvetleri içinde ve Amiralliğin en yüksek seviyelerindeki subaylar arasında bilinen bir sır olarak salgını itiraf etmeden kolay kolay çürütemeyeceği bir savdı. "Rahat bir teklif olamayacağını biliyorum, Kaptan. Fakat biz Tanrı'ya hizmet ediyoruz; bu amaç doğrultusunda O'nun önümüze çıkardığı araçları kullanmaktan kaçınmamalıyız."

"Tanrı aşkına, yapacağın tek şey birkaç yemek davetine katılmak, belki biraz daha fazlası; küçücük şeyler için sızlanıp durma," dedi Lord Allendale öfkeli bir tavırla parmaklarını sandalyesinin kolçağına vurarak. "Elbette ki böyle bir şişirme kimsenin hoşuna

gitmez ama çok daha kötü aşağılanmaları hoş gördün ve şu anda istenenden çok daha ağır şekilde kendini küçük düşürdüğün oldu. Örneğin dün gece..."

"Laurence'la böyle konuşmanıza gerek yok," dedi Temeraire soğuk bir tavırla araya girip iki adamı da ürküterek: Onu çoktan unutmuş olduklarından, başlarını kaldırıp baktılar ve bütün konuşmaları ilgiyle dinlemekte olduğunu gördüler. "Geçen hafta Fransızları dört kez kovaladık ve dokuz devriye uçuşuna çıktık. Çok yorgunuz ve Londra'ya sadece dostlarımız hasta olduğu için geldik. Hepsi açlığa ve donarak ölüme terk edildi, çünkü Deniz Kuvvetleri Komutanlığı onları rahat ettirmek için hiçbir şey yapmıyor."

Sözlerini bitirirken boğazından fırtına uğultusunu hatırlatan bir hırıltı çıkardı; konuşmayı bitirdiğindeyse hırıltısı yankılandı. Bir an için kimse konuşmadı ve sonra Wilberforce düşünceli bir tavırla karşılık verdi: "Bence birbirimizle çatışmamalıyız. Davanızı bizim davamızla ilerletebiliriz, Kaptan."

Görünüşe bakılırsa Laurence'ı sosyal bir davetle tanıtmaya niyetliydiler; belki Lord Allendale'in sözünü ettiği ziyafette veya belki de bir baloda ki Wilberforce şimdi bir bağış partisi düzenlemeyi öneriyordu. "Partinin amacı, Trafalgar ve Dover'da savaşmış yaralı ve hasta ejderhalar için fon oluşturmak olacak; hastalar arasında böyle gaziler var mı?" diye sordu.

"Var," dedi Laurence; Temeraire dışındakilerin hepsinin hasta olduğunu söylemedi.

Wilberforce başıyla onayladı. "Bu isimler, Napolyon'un yıldızının Avrupa üzerinde yükseldiği bu karanlık günlerde ağza alınması gereken isimler. Savaş kahramanı olmanızın yanı sıra bu isimler de size Nelson karşısında daha sağlam durmanız konusunda yardım edecektir."

Laurence kendini o kadar da önemli görmüyordu ve dört büyük filo operasyonu yönetmiş, Napolyon'un bütün donanmasını yok etmiş, İngiltere'nin denizdeki hâkimiyetini sağlamış, sadece savaşta sergilediği cesaret ve başarılarıyla düklükle ödüllendirilmiş olan Nelson'la, çeşitli dalavereler ve politik oyunlarla prens olmuş kendisini kesinlikle kıyaslayamıyordu bile. "Efendim," dedi, öneriyi şiddetli bir şekilde reddetmemek için kendini dizginlemeye çalışarak, "böyle konuşmamanızı rica etmek zorundayım. Böyle bir kıyas yapılamaz bile."

"Evet," dedi Temeraire kararlı bir tavırla. "Eğer kölecilik için böyle konuşuyorsa Nelson benim gözümde bir hiçtir. Kaç tane savaş kazanırsa kazansın, Laurence'ın yarısı kadar bile nazik olamayacağından da eminim. Cape Coast'taki zavallı köleler kadar korkunç bir şeyi hiç görmedim ve onlara –aynı zamanda dostlarımıza– yardım edebilirsek büyük mutluluk duyarım."

"Ve bunu bir ejderha söylüyor," dedi Wilberforce, Laurence'ı dehşetle sessizliğe boğan bir memnuniyetle. "Böyle bir yaratık bile etkileniyorken, hangi insan o zavallılara acımaktan geri kalabilir ki? Aslında," dedi Lord Allendale'e dönerek, "partiyi de burada, oturduğumuz yerde yapmalıyız. Büyük bir sansasyon yaratmak konusunda çok daha başarılı olacağından eminim ve dahası," diye ekledi gözlerinde muzip pırıltılarla bakarak, "kendisine bu argümanı sunan bir ejderhaya, o ejderhanın önünde dururken karşılık vermeye cüret edebilecek bir beyefendiyi de görmek isterim."

"Bu mevsimde, açık havada mı?" dedi Lord Allendale.

"Çin'deki gibi pavyon yemekleri şeklinde düzenleyebiliriz: Altına sıcak kalmalarını sağlayacak ateşler yakılmış uzun masalar koyabiliriz," diye önerdi Temeraire konuya daha da hevesle dalarken. Bu arada Laurence yazgısının mühürlenişini sadece giderek artan bir çaresizlikle izliyordu. "Alan açmak için ağaçların bir kıs-

mını kesmemiz gerekir ama ben bunu kolayca yapabilirim ve geri kalanlarına ipek paneller asarsak, gerçekten pavyon gibi görünür ve içeriyi sıcak tutar."

"Bu mükemmel bir fikir," dedi Wilberforce, Temeraire'in toprağa çizmekte olduğu krokileri incelemek için yerinden kalkarak. "Bir Uzak Doğu havası yaratılır ki ihtiyacımız olan şey de tam olarak bu."

"Eh, öyle düşünüyorsanız; bu fikrin lehine söyleyebileceğim tek şey, yarım düzineden fazla meraklı gelsin ya da gelmesin, sosyete için dokuz günlük harika bir deneyim yaratacağı," dedi Lord Allendale.

"Arada bir seni bir geceliğine serbest bırakabiliriz," dedi Jane, Laurence'ın son kaçış umutlarını da söndürerek. "Artık casusluk görevlerine gönderebileceğimiz kuryelerimiz olmadığından, istihbaratımızın övünülecek bir tarafı yok. Ancak Donanma Fransız balıkçılarla iyi iş çıkardı ve henüz sahil şeridinde bir hareket olmadığını söylüyorlar. Yalan söylüyor da olabilirler elbette," diye ekledi, "fakat sayılarında belirgin bir artış olsaydı, çiftlik hayvanlarıyla ejderhalar beslendiği için balık fiyatlarında da artış olurdu."

Hizmetçi çay getirdi ve Jane, Laurence'a çay koydu. "Bu konuda kendini çok fazla üzmemeni istiyorum," diye devam etti Jane. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı onlara daha fazla fon ayırmadığı için böyle diyordu. "Belki şu sizin parti bize bu açıdan biraz avantaj sağlar. Powys bana mektup yazarak, emekli üst düzey subaylar arasında bizim için bir şeyler topladığını söyledi. Abartılı bir şey değil ama sanırım en azından o zamana kadar zavallı yaratıkları biraz olsun rahat ettirebiliriz."

Bu arada pavyonu kurmuşlardı; böylesine büyük bir hareketlilik vaadi, daha çekingen birkaç tüccarı Dover'daki kuşlağa çekmeye yeterli olmuştu. Mürettebatından bir grupla onları kapıda karşılayan Laurence, hepsini Temeraire'in yanına götürdü; Temeraire

onları ürkütmemek için, on sekiz tonluk bir ejderhanın yapabileceği kadarıyla ve kendini olabildiğince küçük göstermek amacıyla yere çömelip ve yakasını neredeyse tamamen boynuna yapıştırmıştı. Ancak pavyonun yapımı konusu açıldığında kendini sohbetin dışında tutamamıştı çünkü Çin ölçülerini nasıl dönüştürebilecekleri konusunda Laurence'ın hiçbir fikri olmadığından aslında Temeraire'in önerilerine kesinlikle ihtiyaç vardı.

"Ben de istiyorum!" dedi Iskierka, yakındaki açıklıktan planları duyarak. Granby'nin itirazlarına aldırmadan ağaçların arasından zorlukla geçerek Temeraire'in açıklığına ulaştı ve üzerine saçılan külleri sırtından temizlemek için hafifçe ateş püskürtünce zavallı tüccarların ödünü patlattı. "Ben de pavyonda uyumak istiyorum. Bu soğuk topraktan hiç hoşlanmıyorum."

"Eh, sen bir tane alamazsın," dedi Temeraire. "Bu sadece hasta dostlarımız için ve zaten senin sermayen yok."

"O zaman bulurum," dedi dişi ejderha. "Sermaye nerede bulunur ve nasıl bir şeydir"

Temeraire platin ve incilerle süslü göğüs zırhını gururla okşadı. "Bu çok güzel bir sermaye parçası," dedi, "ve bunu bana Laurence verdi: Bir savaşta ele geçirdiği bir gemiden kazanmış."

"Ah! Demek bu kadar kolay," dedi Iskierka. "Granby, gidip bir gemi bulalım, o zaman benim de pavyonum olabilir."

"Tanrım, öyle bir şey yapamazsın, gülünçleşme," dedi Granby, Iskierka'nın arkasında bıraktığı kırılmış dalların ve ezilmiş çalıların arasından açıklığa gelerek Laurence'tan mahcup bir tavırla özür dilerken. "Bir anda yakıverirsin. O şey tahtadan yapılıyor."

"Taştan yapılabilir mi?" diye sordu dişi ejderha, başını gözlerini fal taşı gibi açmış tüccarlara çevirerek. Dover'a yerleştiğinden beri Kazilik tarzında düzenli bir diyetle üç buçuk metre uzamış olmasına rağmen o kadar da irileşmemişti –irileşmekten çok ince uzun bir ya-

ratık olmuştu– ve Temeraire'in yanında bahçe yılanı gibi kalıyordu. Fakat yakından görünüşü yine de ürkütücüydü ki ateşini yaratan içsel mekanizması her neyse sürekli tıslayan bir çaydanlık gibi ses çıkarıyordu ve dikenlerinden soğukta çok etkileyici görünen beyaz, sıcak dumanlar yayılıyordu.

Kimse cevap vermedi; konuşan tek kişi, Bay Royle adında yaşlıca bir mimar oldu. "Taş mı? Hayır, bunu kesinlikle tavsiye etmem. Tuğla inşaat açısından çok daha pratik olur," dedi; kendisine verilen kâğıtlardan başını kaldırmamıştı ve gözleri çok bozuk olduğu için sulanmış mavi gözlerinden iki santim ötede tuttuğu planları bir kuyumcu büyüteciyle inceliyor ve muhtemelen iki ejderhayı da neredeyse göremiyordu. "Şu çatı gülünç bir Doğu tasarımı; olmasında ısrarcı mısınız?"

"Gülünç bir Doğu tasarımı filan değil," dedi Temeraire, "son derece seçkin: O tasarım annemin kendi pavyonuna ait ve en uygun şekilde hazırlandı."

"Karı süpürmek için bütün kış boyunca birilerini çalıştırmanız gerekir ve su oluklarının da iki yıldan fazla dayanacağını sanmam," dedi Royle. "Arduvaz bir çatı en iyisi olur, siz de aynı fikirde değil misiniz, Bay Cutter?"

Ağaçlara doğru geri çekilmiş olan ve Laurence böyle panikten kaynaklanan bir kaçış olasılığına karşı açıklığın etrafına kendi mürettebatını dizmiş olmasa her an kaçacak gibi görünen Bay Cutter'ın hiçbir fikri yoktu.

"En iyi ve en mantıklı inşaat planı için sizin tavsiyelerinizi almaya açığım," dedi Laurence, Royle bir cevap arayışıyla gözlerini kırpıştırarak olduğu yerde dönerken. "Temeraire, buradaki iklimimiz çok daha nemli ve tasarımımızı şartlarımıza uygun şekilde yapmalıyız."

"Sanırım haklısın," dedi Temeraire parlak boyalı ahşapları ve yukarı kıvrık çatı köşelerini gıptayla hatırlayarak.

Bu arada Iskierka ilham buldu ve sermaye kazanmak için plan yapmaya başladı. "Bir gemiyi yakmam yeterli mi, yoksa onu geri mi getirmem gerekiyor?" diye sordu ve gece Dover limanından kaptığı bir balıkçı teknesini sabah getirip Granby'ye göstererek korsanlık kariyerine başladı. "Eh, bir *Fransız* gemisi olması gerektiğini söylemediniz," diye itiraz etti onların eleştirilerine ve keyifsizce kendi açıklığına kıvrıldı. Ertesi gece tekneyi karanlıktan yararlanarak gizlice geri götürme görevi Gherni'ye verildi; teknesini geçici olarak kaybetmiş olan adamın çok şaşıracağı şüphesizdi.

"Laurence, sence Fransız gemilerini ele geçirerek daha fazla sermaye kazanamaz mıyız?" diye sordu Temeraire, bu kargaşayı düzeltmekten az önce dönmüş olan Laurence'ı tedirgin edecek kadar düşünceli bir tavırla.

"Tanrı'ya şükür, Fransız gemileri Manş Denizi'ndeki abluka yüzünden kendi limanlarında sıkışmış durumda ve biz de onların gemilerini çalmaya çalışan korsanlar değiliz," dedi Laurence. "Hayatın böylesine bencilce bir girişimde riske atılamayacak kadar değerli. Öte yandan, sen böyle disiplinsizce davranmaya başlarsan, Arkady ve diğerlerinin hemen seni örnek alarak Britanya'yı savunmasız bırakacağından emin olabilirsin. Iskierka'nın bundan kazanacağı cesaretten söz etmiyorum bile."

"Onunla ne yapacağım ben?" diye sordu Granby, o akşam kuşlak karargâhındaki ortak subay odasında Laurence ve Jane'le birlikte şarap içerken. "Sanırım oraya buraya sürüklenip duruyor ve oldukça da heyecanlanıp eğleniyor ama bu sonsuza dek mazeret olamaz. Onunla bir şekilde başa çıkmam gerek ve bir çıkmazdayım. Bir sabah bütün limanı alevler içinde görsem hiç şaşırmazdım, çünkü her şey yanıp kül olursa şehri savunmak zorunda kalmayacağımız fikri kafasına yerleşmiş; koşumlarını düzgünce takabilmek için bile yeterince uzun süre kıpırdamadan oturmasını sağlayamıyorum."

"Boş ver; ben yarın uğrayıp ne yapabileceğimize bir bakarım," dedi Jane şişeyi tekrar ona doğru iterken. "İş için biraz fazla genç ama enerjisi çok daha uygun ve verimli bir şekilde kullanılabilir. Yardımcılarını seçtin mi, Granby?"

"Bir itirazınız yoksa başyardımcım olarak Lithgow'u ve ikinci sırada da aynı zamanda piyadelerin kumandanı olarak Harper'ı alacağım," dedi Granby. "Gelişiminin nasıl olacağını bilmezken çok fazla adam almak istemiyorum."

"Daha sonrasında başka bir görev alamadıklarında onları geri çevirmek istemeyeceğini kastediyorsun," dedi Jane nazikçe, "ve iş buna gelirse zor olacağını da biliyorum ama bu kadar vahşileşmişken ve kontrolden çıkmak üzereyken onu mürettebatsız bırakamayız. Tellalların başı olarak Row'u da al. Geri çevrildiği takdirde emekli olacak yaşta ve Iskierka'nın beklenmedik hareketleri karşısında gözünü kırpmayacak deneyimli bir adam."

Granby hafifçe başıyla onayladı ve Jane ertesi sabah görkemli bir görünüşle Iskierka'nın açıklığına geldi; bütün madalyalarını takmış, altın kaplamalı kılıcını ve tabancalarını kemerine asmış, hatta havacıların nadiren giydiği büyük kuş tüylü şapkasını bile başına geçirmişti. Granby bütün yeni mürettebatını topladı ve Jane'i büyük silah gürültüleriyle karşıladılar. Iskierka neredeyse heyecandan büklüm büklüm olacaktı ve yabani ejderhalar ile Temeraire bile neler olduğunu görmek için ağaçların üzerinden ilgiyle uzandılar.

"Eh, Iskierka, kaptanın bana senin hizmete hazır olduğunu söyledi," dedi Jane küçük Kazilik'e sert gözlerle bakmak için şapkasını koltukaltına sıkıştırarak, "ama şu emirlere uymadığınla ilgili haberlere ne demeli? Emirlere uyamıyorsan seni savaşa gönderemeyiz."

"Ah! Bu doğru değil!" dedi Iskierka. "Ben de herkes kadar emirlere uyuyorum ama kimse bana iyi bir emir vermiyor; sadece oturmamı, savaşmamamı ve günde üç kez yememi söylüyorlar. Ben şu aptal

sığırlardan daha fazla istemiyorum!" diye ekledi öfkeyle; kendi subayları konuşulanları tercüme ettiğinde, yabani ejderhalar bu sözler karşısındaki şaşkınlıklarını kendi aralarında mırıltılarla ifade ettiler.

"Uymamız gerekenler sadece hoşumuza giden emirler değil; bıktırıcı olanlara da uymamız gerekiyor" dedi Jane, gürültüler yatıştıktan sonra. "Sence Kaptan Granby sürekli bu açıklıkta oturup senin sakinleşmeni beklemekten memnun mudur? Belki de Temeraire'le çalışmaya ve savaşmaya geri dönmek istiyordur."

Iskierka'nın gözleri iri iri açıldı ve bütün dikenlerinden sıcak bir fırın gibi buhar saçtı; bir an sonra kıskanç bir tavırla Granby'nin etrafına dolandığında, zavallı Kaptan neredeyse haşlanmak üzere olan bir ıstakoz gibi göründü. "Bunu yapmaz! Yapmazsın, değil mi?" diye sordu, Granby'ye. "Ben de Temeraire kadar iyi savaşacağım, söz veriyorum. Ve en aptalca emirlere bile uyacağım. En azından hoşuma giden birkaç emir de olursa," diye ekledi telaşla.

"Eminim bundan sonra daha iyi davranacaktır, Komutanım," dedi Granby öksürükler arasında konuşmaya çalışarak; saçları sırılsıklam bir halde alnına ve ensesine yapışmıştı bile. "Lütfen huysuzlanma; seni asla terk etmem ama burada sırılsıklam oldum," diye ekledi yalvarırcasına.

"Hımm," dedi Jane düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak. "Granby senin adına konuştuğuna göre, sanırım sana bir şans verebilirim," dedi sonunda, "koşumlarının takılması için kıpırdamadan durursa ona ilk emirlerini verebilirsin."

Iskierka hemen Granby'yi bıraktı ve mürettebatın işini yapması için yere uzandı; sadece kırmızı mühürlü ve sarı püsküllü paketi görmek için boynunu hafifçe kaldırdı. Bu Hava Kuvvetleri'nde kullanılan, Guernsey'ye kadar gidip gelecekleri bir saatlik bir devriye uçuşuna çıkmalarını son derece süslü ve abartılı bir dille belirten bir formaliteydi. Jane, Granby'nin kulağına eğilerek Iskierka'nın

duymayacağı şekilde fısıldadı: "Onu barut patlayınca kulesi yıkılan Cornet Şatosu'nun kalıntılarına götürüp bir Fransız karakolu olduğunu söyle ve havadan alev püskürtmesine izin ver."

Iskierka'nın dikenleri bir hayli rastgele yerlerde olduğu ve sürekli yayılan buhar derisini kayganlaştırdığı için koşumlarını ayarlamak gerçekten de zordu. Kısa kayışlardan ve sayısız tokalardan oluşan koşumlar kolayca birbirine dolanabiliyordu ve bu süreçte sıkıldığı için onu kimse suçlayamazdı. Ancak biraz hareket umudu ve onu izleyen kalabalık sabırlı davranmasını sağladı. Sonunda düzgün şekilde hazırlandı ve Granby rahat bir nefes aldı. "İşte, gayet güvenli oldu; şimdi gevşeyip gevşemeyeceklerini kontrol etmek için kendini bir silkele bakalım, güzelim."

Iskierka memnun bir şekilde gerinerek kanatlarını açtı ve koşumları incelemek için oraya buraya büküldü. "Eğer kendini rahat hissediyorsan, 'Her şey tamam,' demen gerekiyor," diye fısıldadı Temeraire, Iskierka birkaç dakika bunu sürdürdükten sonra.

"Ah, anladım," dedi Iskierka ve tekrar yerine yerleşirken rapor verdi: "Her şey tamam; haydi, gidelim artık."

Bu şekilde en azından biraz değişmişti; yine de onun yardımsever olduğunu söylemek mümkün değildi ve terk edilmiş eski bir kale veya birkaç kuştan daha zorlu bir düşmanla karşılaşma umuduyla devriyelerini daima Granby'nin planladığından daha uzun tutuyordu. "Ama artık en azından biraz eğitilmeye açık ve düzgün besleniyor ki ben buna şimdilik zafer derim," dedi Granby. "Sonuçta bize bu kadar zorluk çıkarmakla birlikte, Fransızların başına daha da büyük bela olacağı kesin. Laurence, biliyor musun, Cornet Şatosu'ndakilerle konuştuk ve onun için bir yelken parçası kurdular. Yelkeni seksen metreden tutuşturabiliyor. Bir Flamme-de-Gloire'ın yapabileceğinin iki katı mesafeden ve bunu beş dakika aralıksız sürdürebiliyor. Bunu yaparken nasıl nefes aldığını anlamıyorum."

Iskierka'yı doğrudan çatışmadan uzak tutmakta gerçekten sorun yaşıyorlardı ve bu arada Fransızlar sahil şeridini taramayı ve tacizlerini giderek artan bir saldırganlıkla sürdürüyorlardı. Jane, Temeraire ve yabani ejderhaları yormamak için hasta ejderhaları devriyelerde daha sık kullanıyordu. Temeraire ve diğerleri günün büyük bölümünü oturarak ve bir işaret fişeğinin atılmasını bekleyerek ya da bir işaret silahının sesini duymak için kulak kabartarak geçiriyorlar, sonra yeni bir saldırıyı püskürtmek için çılgınca atılıyorlardı. İki haftalık süreçte Temeraire küçük gruplarla dört kez daha çatışmaya gitti. Bir defasında Dover'daki kıyı bataryalarını aşmaya çalışan bir Pou-de-Ciel'i –bir buçuk kilometre daha gidebilse, karantina alanlarını açıkça görebilecekti– püskürttükten sonra Temeraire birkaç saatliğine uyuyarak dinlenirken, Arkady ve grubundan birkaç ejderha kendi başlarına deneme uçuşuna gönderildiler.

Yabani ejderhalar kıl payı kazandıkları bu tek zaferden memnun bir şekilde döndüler ve Jane akıllıca davranarak bu olayı Arkady'ye uzun bir zinciri törenle takdim etmek için kullandı. Sadece bakırdan yapılmış olan neredeyse değersiz zincirin ucuna madalya olarak isminin yazıldığı büyük bir yemek tabağı iliştirilmişti. Ancak altın gibi parlayacak şekilde cilalanmıştı ve zincir boynuna takılırken, Arkady ilk kez şaşkınlıktan konuşamadı. Sadece bir an için; sonra kendini büyük bir neşeye kaptırdı ve arkadaşlarının hepsinin bu ödülü tek tek incelemesini istedi. Tabii ki Temeraire de bundan kurtulamadı. Temeraire durumdan pek hoşlanmadı ve başı dik bir şekilde kendi açıklığına çekildikten sonra göğüs zırhını her zamankinden daha titiz bir şekilde parlattı.

"İkisini kıyaslayamazsın," dedi Laurence temkinli bir tavırla, "onunki sadece biraz keyfini yerine getirmek, daha yumuşakbaşlı olmasını sağlamak ve onları gayretlendirmek için verilmiş değersiz bir zımbırtı."

"Ah, kesinlikle öyle," dedi Temeraire çok keyifsiz bir şekilde, "benimki çok daha güzel. Bakır kadar sıradan bir şeyi kesinlikle istemem." Bir an sonra mırıldanarak ekledi: "Ama onunki çok büyük."

"Fiyatı da çok ucuz," dedi Jane ertesi gün Laurence bir kez olsun olaysız geçen bir sabahı rapor etmek için geldiğinde. Yabani ejderhalar her zamankinden daha gayretliydiler ve daha fazla düşman bulamadıkları için hayal kırıklığına uğramışlardı. "Umduğumuz gibi itaatkâr davranıyorlar." Ama konuşurken sesi yorgundu; Laurence onun yüzüne bakarak küçük bir kadehe brendi doldurdu ve pencereye yaklaştı. Jane o sırada yemek sonrasında kendi açıklıklarının üzerinde havada süzülen yabani ejderhalara bakıyordu. "Teşekkür ederim." Jane kadehi aldı ama hemen içmedi. "Conterrenis gitti," dedi aniden, "kaybettiğimiz ilk Uzunkanat; berbat bir şeydi."

Yorgun bir tavırla çöktü ve başını öne eğdi. "Doktorların söylediğine göre çok kötü soğuk almış ve akciğerlerinde kanama olmuş. Öksürüklerini kesememişler ve asidi yayılmaya devam etmiş; sonunda birikerek kendi derisini yakmış. Çenesi kemiğine kadar erimiş." Bir an duraksadı. "Gardenley onu bu sabah vurdu."

Laurence onun yanındaki koltuğa otururken herhangi bir teselli sunabileceğini hiç sanmıyordu. Jane kısa bir süre sonra içkisini içip kadehi bıraktı ve ertesi günkü devriye uçuşlarını konuşmak için haritalara döndü.

Jane'in yanından ayrıldığında sadece birkaç gün sonraki parti yüzünden duyduğu korku onu mahcup ediyordu ve korkusuna aldırmadan kendini feda etmeye hazırdı; hastaların durumunu iyileştirmek için en küçük bir şans için bile olsa bunu yapacaktı.

...ve umarım gardırobunuza katacağınız en ufağından bile olsa Doğu havası taşıyan ve sizi diğerlerinden farklı

kılacak herhangi bir şeyin size çok yararlı olacağını söylememe izin verin (diye yazmıştı Wilberforce). Arada bir bazılarının bir tüccar gemisinde iş bulmak için takıldığı limanda bulduğumuz birkaç Çinli'yle, cömert miktarda para karşılığında hizmetkâr rolü oynamaları konusunda akşam için anlaştığımızı bildirmekten mutluluk duyarım. Elbette ki düzgün eğitim almış değiller ama sadece tabakları götürüp getirecekler ve bir ejderha gördükleri takdirde tedirgin olmamaları konusunda onları ciddi şekilde uyardık. Umarım anlamışlardır. Ne var ki önlerinde uzanan işi ne kadar kavradıkları konusunda endişeliyim ve eğer erkenden gelme şansınız olursa, onları biraz daha hazırlamamız için yardımcı olabilirsiniz.

Laurence iç çekme dürtüsüne karşı koydu ve mektubu katlayıp kaldırdıktan sonra Çin tarzı temizlenip düzeltilmesi için terziye gönderdi ve birkaç saat erken çıkmak için Jane'den izin istedi. Çinli hizmetkârlar geldiklerinde büyük bir tantana kopardılar ama bunu sadece İmparatorluk ailesinin sembolü olan bir ejderhaya saygılarını göstermek için bütün işlerini bırakıp kendilerini neredeyse Temeraire'in ayaklarının dibine atarcasına önünde yerlere kapanarak yaptılar. Kuşlağın son süslemeleriyle uğraşan İngiliz işçiler o kadar nazik değillerdi ve muhtemelen yüksek meblağlar ödenerek alınmış süslü ipek panelleri ağaçların üzerinden yarı çarpık şekilde sarkar halde bırakarak hep birden ortadan kayboldular.

Laurence'ı karşılamaya gelirken Wilberforce dehşetle haykırdı ama Temeraire hemen Çinli hizmetkârlara talimatlar verdi ve hepsi büyük bir gayretle işe koyuldular. Mürettebatın da yardımıyla, kuşlak konuklar geldiğinde şaşırtıcı olsa da en azından güzel bir görünüm kazanmıştı; Çin tarzı kâğıt lambalar yerine bakır lambalar

ağaç dallarına uydurma bir şekilde bağlanmış ve masalara paralel bir şekilde belli aralıklarla küçük kömür mangalları yerleştirilmişti.

"Bu işi başarabiliriz, tabii kar yağmazsa," dedi Lord Allendale kötümser bir tavırla. Hazırlıkları incelemek için erken gelmişti. "Annenin burada olamaması çok yazık," diye ekledi, "ama çocuk henüz doğmadı ve o da Elizabeth'i şu halinde bırakmak istemiyor." Laurence'ın ağabeyinin yakında beşinci çocuğunu doğuracak olan karısını kastediyordu.

Gece soğuk olsa bile gökyüzü açıktı ve konuklar azar azar gelmeye başladılar; hepsi uzun masaların karşı ucundaki açıklıkta yerleşmiş olan Temeraire'den uzak duruyor ve ona opera gözlükleriyle pek de kaçamak olmayan bakışlar atıyorlardı. Bu arada Laurence'ın subayları yanında kaskatı ve en iyi giysileriyle duruyorlardı. Neyse ki Laurence onları Dover'daki en iyi terzilere yönlendirdiği ve yurt dışında geçirdikleri uzun süreden sonra hepsinin gardırobunun gerektirdiği onarımların bedelini karşıladığı için üniformaların hepsi yeniydi.

Davet için ilk ipek elbisesini yaptırmış olan Emily aralarında halinden memnun olan tek kişiydi ve eteğinin kenarı ayağının altına takılsa bile umurunda değildi; Jane'in ona verdiği inciler ve eldivenlerle harika görünüyordu. "Etekle dolaşmayı öğrenmesi için biraz geç," dedi Jane. "Huysuzluk etme, Laurence; sana kimsenin şüphelenmeyeceğine söz veriyorum. Kendimi insanların önünde birçok kez küçük düşürdüm ve bunun için kimse havacı olduğumu düşünmedi. Ama seni rahatlatacaksa, onlara yeğenin olduğunu söyleyebilirsin."

"Böyle bir şey yapamam; babam orada olacak ve bütün torunlarını gayet iyi tanıdığına sana garanti verebilirim," dedi Laurence. Böyle bir şey söylediği takdirde babasının Emily'nin kendi çocuğu olduğunu düşüneceğini söylemedi ama kendi içinden Emily'yi Temeraire'in yakınında tutarsa, çok fazla ortalıkta görünmeyeceğine

karar verdi; Bay Wilberforce ne kadar ikna edici olsa da, konukların Temeraire'den uzak duracağından emindi.

Ancak Bay Wilberforce'un sözleriyle bu ikna en sevimsiz biçimi aldı: "Gelin; bir ejderhanın bu kadar yakınında durmaktan hiç çekinmeyen şu küçük kıza bir bakın. Eğitimli havacıların sizi geride bırakmasına izin vermediyseniz, hanımefendi, küçük bir kızın da sizi gölgede bırakmasına izin vereceğinizi sanmıyorum." Bu arada Laurence babasının Emily'ye bütün korkularını doğrulayan şaşkın bir bakış attığını gördüğünde morali bozuldu.

Lord Allendale yaklaşmakta ve ona sorular sormakta da tereddüt etmedi; son derece masum olan Emily, bütün soruları neşeli sesiyle yanıtladı: "Ah, her gün Kaptan'dan ders alıyorum, efendim. Ancak Kaptan Laurence sayılardan hoşlanmadığı için şimdilerde bana matematiği Temeraire öğretiyor. Fakat ben kılıç teknikleri çalışmayı tercih ediyorum," diye ekledi hevesle ve kendisini örnek alarak büyük masaya yaklaşmaya cesaret edebilen iki sosyete hanımının kendisini sevimli bularak güldüğünü görünce şaşkın gözlerle baktı.

"Çok ustaca bir detay, Kaptan," diye mırıldandı Wilberforce. "Onu nereden buldunuz ki?" Fakat cevap beklemeden yaklaşma cüretinde bulunan birkaç beyefendiye yöneldi ve aynı ikna taktiğini kullanarak, Leydi Şu ile Leydi Bu Temeraire'e yaklaşabiliyorsa, kesinlikle kendilerinin de tereddüt etmesine gerek olmadığını söyledi.

Temeraire bütün konuklarla ilgileniyor, özellikle mücevherler kuşanmış hanımlara bakıyordu ve ilerlemiş yaşıyla sarkmış gıdısını zümrütle süslenmiş abartılı bir altın gerdanlıkla gizlemeye çalışan Carstoke Markizi'nin karısını, sadece yolculuk kıyafetleri içinde gördüğü Prusya Kraliçesi'nden daha etkileyici göründüğünü söyleyerek kazayla memnun etti. Bazı baylar ona basit hesap soruları sorarak meydan okudular. Ancak Temeraire onlara cevap verirken bunun partilerde oynanan bir tür oyun mu olduğunu, yoksa kendisinin

de matematik problemleri sorarak karşılık vermesi mi gerektiğini düşünerek gözlerini kırpıştırdı.

"Dyer, lütfen bana kum masamı getir," dedi ve bu ayarlandığında, pençesiyle Pisagor teoremi üzerine bir soru sorma amacıyla küçük bir şekil çizdi; bu, matematik becerileri iskambil masalarının dışına uzanmayan birçok adamı şaşırtmaya yetecek bir soruydu.

"Ama bu çok basit bir egzersiz," dedi Temeraire şaşkınlıkla. Bu dev ejderhanın anatomisinin çeşitli yönlerini inceleme göreviyle Kraliyet Derneği'nden gönderilmiş bir beyefendi nihayet soruyu çözebildiğinde, Laurence'a bir şakayı kaçırıp kaçırmadığını sormuştu.

Temeraire hizmetkârlarla açıkça Çince ve konuklardan bazılarıyla akıcı bir şekilde Fransızca konuşurken, üstelik de kimseyi yemez veya ezmezken, giderek artan hayranlık sonunda korkuya galip gelmeye ve daha fazla konuğu ona çekmeye başladı.

Laurence çok geçmeden daha az ilgi odağı haline geldi; Emily'nin annesiyle ilgili yapmacık bir şekilde sorular soran babasıyla mahcup bir sohbete katlanmak zorunda kalmasa, bu onu memnun edecek bir durum olurdu. Bu sorulardan kaçınmaya çalışmak Laurence'a kendini sadece daha suçlu hissettiriyordu ve tamamen doğru cevaplar vermek –Emily'nin Jane Roland'ın öz kızı, Dover'da yaşayan bir asilzade olduğu ve eğitimini Laurence'ın karşıladığı gibi– tamamen yanlış bir izlenim uyandırırdı ve babası açıkça soramazsa, Laurence da açıkça düzeltemezdi.

"Hayattaki pozisyonu düşünülürse oldukça terbiyeli bir kız ve umarım hiçbir şeyin eksikliğini hissetmez," dedi Lord Allendale lafı dolaştırarak. "Büyüdüğünde onun için saygın bir ortam oluşturmakta herhangi bir zorluk çıkarsa, annenle ben yardımcı olmaktan kesinlikle mutluluk duyarız."

Laurence bu güzel teklifin gereksiz olduğunu açıklamak için elinden geleni yaptı ve çaresiz bir şekilde bir yalana başvurmak zorunda kaldı. "Onun gerçekten zor durumda kalmasını engelleyecek dostları var, efendim; sanırım geleceğiyle ilgili planlar çoktan yapıldı bile." Herhangi bir detay vermedi ve görgü kurallarına uymuş olan babası da daha fazla sorgulamadı; Hava Kuvvetleri'ne katılma planı muhtemelen Lord Allendale'in hoşuna gitmeyeceği için bu iyi olmuştu. Excidium ölürse Emily'nin miras alacağı bir ejderha olmayacağı ve dolayısıyla pozisyonunun garanti edilemeyeceği gerçeği Laurence'ın aklına daha sonra geldi. Loch Laggan'da birkaç Uzunkanat yumurtası bulunmasına rağmen, Hava Kuvvetleri'ndeki kadınların sayısı o yeni yavrularınkinden fazlaydı.

Wilberforce'un kendisini çağırdığını görerek kaçış fırsatı yakaladı; hemen teşvik etmiş olmasa bile, Wilberforce onun dostluğundan gerçekten zevk alıyordu ve Laurence'ın koluna girerek onu kalabalığın arasında dolaştırmaya, bütün statü sahibi dostlarıyla tanıştırmaya başladı. Konukların birçoğu sadece eğlenmeye ve bir ejderhayı yakından görmenin heyecanını yaşamaya gelmişti. Daha doğrusu, bunu yaptıklarını söyleme hakkını kazanmaya. Bu gösterişli beyefendilerden çoğu gelmeden önce içki içmişti ve daha küçük bir yer olsa, sohbetleri büyük bir gürültü yaratırdı. Kölelik karşıtı harekette veya evanjelist amaçlarda aktif olan kadınlar ve erkekler, hem giyim hem de tavır açısından daha ciddi görünüşleriyle diğerlerinden hemen ayrılıyordu. Dağıttıkları broşürlerse genellikle yere atılıyor ve ayaklar altında çiğneniyordu.

İsimlerinin *Trafalgar* kelimesinin geçtiği bir listede yer almasını isteyen çok sayıda vatansever de vardı; Wilberforce gazetelerde yayınlanması için bunu özellikle ayarlamıştı ve söz konusu gazilerin insan mı, yoksa ejderha mı olduğunun tartışılmasını istemiyordu. Dolayısıyla politik çevreler tam anlamıyla temsil ediliyor, alkol ve hevesin etkisiyle sık sık hararetli tartışmalar oluyordu. Wilberforce'un

Bristol'dan geldiğini söylediği tıknaz ve kızarmış yüzlü bir adam, kendisine broşür vermeye çalışan beyaz tenli ve şevkli bir genç hanıma "bütün bunların saçmalığını" anlatıyordu. "Uygulama son derece sağlıklı, çünkü tüccarların mallarını korumalarını sağlıyor. Bir zencinin Hristiyan topraklarına getirilerek kâfir dininden vazgeçme ve gerçek inanca yönelme fırsatı bulması kesinlikle iyi bir şey."

"Bunlar İncil'in Afrika'ya götürülmesi için mükemmel nedenler, efendim; ancak Hristiyan insanların kazanç elde etmek için Afrikalıları evlerinden alıp götürmelerini haklı çıkarmıyor," diye bir cevap geldi, hanımdan değil ama onun biraz arkasında durarak broşürleri dağıtmasına yardımcı olan zenci bir beyefendiden. Yüzünün yan tarafından deri kayış genişlinde kabarık bir yara izi geçiyordu ve giysi kollarının uçlarından, koyu teninde daha pembemsi duran yaralı dokular görünüyordu.

Bristol'dan gelen adam belki de kurbanlarından birinin karşısında bu uygulamayı savunmasına izin verecek kadar arsız bir kişiliğe sahip değildi. Tanıştırılmadan kendisine hitap edilmesinden duyduğu kibir ifadesinin arkasına çekilmeyi ve cevap vermeden başka tarafa dönmeyi tercih ederdi; ne var ki Wilberforce öne eğilerek nazik bir art niyetle konuştu: "Bay Bathurst, size son zamanlarını Jamaika'da geçiren Peder Josiah Erasmus'u tanıtayım." Erasmus eğildi; Bathurst sertçe başıyla onayladı ve anlaşılmayacak kadar mırıltılı bir şekilde özür dileyerek ortamdan ayrıldı.

Erasmus ateşli bir rahipti. "Ve yakın zamanda," diye ekledi, Laurence'ın elini sıkarken, "asıl kıtama dönüp misyonerlik yapmayı diliyorum." Henüz altı yaşında bir çocukken, daha önce bahsedildiği gibi, o vatanından alınmış, el ve ayak bileklerinden yanındaki diğerlerine zincirlenerek zorlukla uzanabileceği genişlikte bir alanda yolculuk yapmak zorunda bırakılmıştı.

"Zincirlenmek hiç de hoş değildi," dedi Temeraire çok kısık bir sesle, Erasmus kendisini tanıtınca, "ve en azından fırtına bittiğinde çıkarılacaklarını biliyordum; bu olmasa bile, onları koparabileceğimden eminim." Söz konusu zincirler aslında onun güvenliği içindi ve üç gün süren fırtınada onu güverteye bağlama amacını taşıyordu; ancak Cape Coast limanında bir grup köleye ne kadar zalimce davranıldığını görmüş ve bu da üzerinde silinmez bir iz bırakmıştı.

"Bizden bazıları da öyleydi," dedi Erasmus, "prangalar iyi yapılmamıştı. Ancak kendilerini köpek balıklarının merhametine terk etmek dışında yapabilecek bir şeyleri yoktu. Kanadımız yok ki uçalım."

Öfkeyle konuşmuyordu ki bunu yapsa suçlanmazdı ve Temeraire tam aksine, kölecilerin güverteden atılmasını dileyeceğini söylediğinde, Erasmus başını iki yana salladı. "Kötülüğe kötülükle karşılık verilmemelidir," dedi. "Onları sadece Tanrı yargılayabilir: Benim onların suçuna vereceğim cevap, Tanrı'nın sözleriyle dostlarımın yanına geri dönmektir. Ve hepimiz kardeş olduğumuzda bu uygulamanın uzun süre devam edememesini umuyorum, böylece hem köleci hem de avı kurtulabilir."

Temeraire bu Hristiyan konuşmalarından şüphe duyuyordu ve Erasmus yanlarından ayrıldıktan sonra mırıldandı: "Köleciler umurumda değil ve Tanrı onları daha çabuk yargılasa iyi olur." Bu, Laurence'ın sararmasına –Wilberforce'un duymuş olmasından korkuyordu– neden oldu ama neyse ki o anda Wilberforce başka şeylerle, uzun açıklığın ucunda toplanan kalabalıktan yükselen gürültüyle ilgileniyordu.

"Ben de gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," diyordu Wilberforce. Bazıları Laurence'ın dostları deniz subayları olan birkaç arkadaşıyla açıklığa giren Nelson'dı ve şimdi Lord Allendale'e saygılarını sunuyordu. "Elbette açık bir davette bulunmadık ama gerçek

bir beklentim de yoktu; belki de senin adına gönderildiği içindir. Bir süre gideceğim için beni bağışlayın; buraya gelip grubumuza ışık saçtığı için memnunum fakat topluluk arasında kendisiyle kolayca sohbet edemeyeceğim kadar çok laf etti."

Laurence, karşılaştırmalar ve fısıltılar aralarına ne koymuş olursa olsun, Nelson'ın gücenmemiş olduğunu görünce kendi adına daha da memnun oldu; adam tokalaşmak için elini uzatırken son derece dost canlısı görünüyordu. "William Laurence; son karşılaşmamızdan beri çok yol aştınız. Sanırım doksan sekizde, Abukir Körfezi'nden önce *Vanguard*'da birlikte yemek yemiştik. Aradan ne kadar uzun zaman geçti ve ne kadar kısa gibi geliyor insana!"

"Gerçekten öyle; Majesteleri'nin hâlâ hatırlamasından onur duydum," dedi Laurence ve söz konusu ismi duyunca dövüşe hazırmış gibi görünen Temeraire'e endişeyle döndü. "Umarım Majesteleri'ni hoş karşılarsın; buraya gelmesi ve konuğumuz olması çok nazikçe bir davranış."

Asla çok fazla nazik olmayan Temeraire ne yazık ki böyle imalı bir şekilde uyarılmaktan hoşlanmamıştı ve soğuk bir sesle sordu: "Madalyalarınıza ne oldu? Hepsi bozulmuş gibi görünüyor."

Bu sözlerle karşısındakine hakaret etmeyi amaçladığı açıktı ama kazanmış olduğu şeylerden söz etmek yerine şanını artırma tutkusuyla ünlü olan Nelson, savaştan söz etme fırsatı bulduğu için sevinerek detayları bilmeyen bir dinleyici kitlesine yaralarıyla ilgili hikâyeleri anlatmaktan geri kalmadı. "Ne olacak, ateş püskürten bir İspanyol haydudu Trafalgar'da bize biraz sıkıntı verdi ve madalyalarım alev aldı," dedi yakındaki masanın etrafındaki boş sandalyelerden birine çöküp ekmek somunlarını savaştaki gemiler gibi dizerek.

Giderek daha da ilgilenmekten kendini alamayan Temeraire, kumaşın üzerindeki manevraları yakından gözlemlemek için eğildi. Etrafta izlemek için toplanmış olanların neredeyse tamamı birkaç

adım gerilerken, Nelson irkilmedi bile. İspanyol ejderhasının geçişlerini çok canlı detaylarla anlattı ve sözlerini bitirirken söyledikleriyle, Temeraire'in gözünde kendini akladı: "Siz orada, yanımızda olamadığınız için çok üzgünüm. Yaratığı ortadan kaldırmakta hiç zorlanmayacağınızdan eminim."

"Eh, ben de eminim," dedi Temeraire içtenlikle ve madalyalara yine hayranlıkla baktı. "Ama Deniz Kuvvetleri Komutanlığı size yenilerini verir mi? Pek güzel görünmüyorlar."

"Açıkçası ben bunu bir onur nişanı olarak görüyorum ve yenisini istemek için başvurmadım bile," dedi Nelson. "Şimdi, Laurence, doğru mu hatırlıyorum, bilmiyorum. *Gazette*'de şu ejderhanızın yakın zamanda *Valérie* adında bir Fransız gemisini batırdığını okumuş olabilir miyim? Hem de tek geçişte?"

"Evet, Komutanım; sanırım bu raporu geçen yıl *Allegiance*'tan Kaptan Riley göndermişti," dedi Laurence huzursuzca; o rapor olayı bir hayli hafife alıyordu ve Temeraire'in yeteneğinden gurur duymakla birlikte, sivil konukların güven verici olduğunu düşüneceği tarzda bir şey değildi; dahası, şimdi Fransızların da Semavi'si olduğunu ve aynı korkunç gücün kendilerine karşı kullanılabileceğini öğrenmeleri için uygun bir zaman değildi.

"Çarpıcı; oldukça sıradışı," dedi Nelson. "Gemi neydi, bir savaş şalopası mı?"

"Bir firkateyn, Komutanım," diye cevap verdi Laurence daha da isteksiz bir şekilde. "Kırk sekiz toplu."

Bir duraksama oldu. "Zavallı denizciler için zor olsa da, üzülemem," dedi Temeraire sessizliği bozarak, "ama gece karanlığında bize saldırmaları pek de asil bir hareket değildi, çünkü onların ejderhası karanlıkta görebiliyordu ve ben göremiyordum."

"Elbette," dedi Nelson etraflarında toplanmış olanlardan yükselen mırıltılar arasında; şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra,

kendi gözlerinde savaşçılara has bir pırıltı vardı. "Elbette; sizi tebrik ederim. Sanırım mevcut pozisyonunuzla ilgili Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'yla konuşmam gerek, Kaptan. Yanılmıyorsam şu anda sahil şeridini koruma görevindesiniz, değil mi? Çok büyük bir ziyan; kabul edilemez bir ziyan; bu konuyla ilgili onlarla konuşacağımdan emin olabilirsiniz. Sizce Temeraire aynısını bir savaş gemisine de yapabilir mi?"

Laurence sırrı açıklamadan pozisyonlarının değiştirilmesinin imkânsız olduğunu açıklayamazdı; bu yüzden Majesteleri'ne minnetini de ifade ederek biraz belirsiz bir cevap verdi.

"Çok zekice," dedi Lord Allendale, ciddi bir tavırla. Nelson olabilecek en sıcak tavırla onları selamlayarak uzaklaştıktan sonra. "Bence sizi uzaklaştırmayı tercih etmesini bir başarı işareti olarak görmeliyiz."

"Korkarım yanılıyorsunuz; bu konuda amacının samimi olduğunu, sadece Temeraire'in yeteneklerini en iyi şekilde kullanmayı dilediğini düşünmek zorundayım," dedi Laurence gergin bir tavırla.

"Sahilde sürekli bir aşağı bir yukarı gidip gelmek çok sıkıcı," diye araya girdi Temeraire, "ve bulunduğumuz yerde bize ihtiyaç olmasa, ateş püskürtenlerle savaşmak gibi daha ilginç bir işim olmalı derdim ama bence sadece görevimizi yapmalıyız," diye bitirdi, özlemle ve dikkatini hepsi onunla Nelson'ın yaptığı gibi konuşmaya hevesli olan diğer konuklara çevirdi. Parti kesinlikle başarılı olmuştu.

"Laurence, giderken karantina bölgesinin üzerinden geçip hastanenin ne durumda olduğuna bakabilir miyiz?" diye sordu Temeraire ertesi sabah Dover'a uçmak için hazırlanırlarken.

"Çok fazla ilerlememiştir," dedi Laurence; Temeraire'in asıl niyeti –Maximus ve Lily'yi görmek için karantina alanlarına göz atmak– açıkça anlaşılıyordu: Laurence'ın onlara ya da komutanlarına

gönderdiği mektuplara cevap gelmemişti ve Temeraire giderek artan bir sabırsızlıkla onları merak ediyordu. Laurence, Temeraire'in onları tahmin ettiği gibi hastalıktan iyice zayıf düşmüş halde bulduğu takdirde verebileceği tepkiden korkuyordu ama onu niyetinden uzaklaştırmak için aklına iyi bir neden gelmiyordu.

"Ama aynı zamanda bütün aşamalarını da görmeliyim," dedi Temeraire, "ve hata yaparlarsa, kesinlikle erkenden düzeltmeliyiz," diye bitirdi, karşı konulmaz bir argümana dayandığını düşünmenin gururuyla.

"Havada enfeksiyondan korkmak için herhangi bir neden var mı?" diye sordu Laurence, Dorset'i bir kenara çekerek. "Oralarda uçmak tehlikeli olur mu?"

"Hayır, hasta hayvanlardan uzak durmaya dikkat ettiği sürece sorun olmaz. Enfeksiyonu taşıyanlar asıl salgılar. Biri yüzüne hapşırmadığı ya da öksürmediği sürece, büyük bir tehlikenin söz konusu olduğunu sanmıyorum," dedi Dorset soruyu çok fazla düşünmeden ki bu da Laurence'a pek fazla güven vermemişti.

Ama Temeraire'den havada kalacağı –böylece arkadaşlarının ne kadar kötü etkilendiğini görmeyebilirdi– veya havada herhangi bir ejderhaya yaklaşmayacağı konusunda söz alınca razı oldu.

"Elbette söz veriyorum," dedi Temeraire ve pek inandırıcı olmayan bir tavırla ekledi: "Ben sadece inşaatı görmek istiyorum nasıl olsa. Diğer ejderhaları görmek benim için önemsiz."

"Emin olmalısın, yoksa Bay Dorset ziyaretimizi desteklemez. Dinlenmeleri gereken hasta ejderhaları rahatsız etmemeliyiz," dedi Laurence bir hileye başvurarak. Temeraire iç çekerek ve başıyla onaylayarak karşılık verdi.

Laurence havada ejderha filan görmeyi beklemiyordu; hasta hayvanlar artık nadiren ve Jane'in Fransızlar karşısında güç illüzyonlarını korumak için sürdürdüğü göstermelik, kısa devriye uçuş-

ları için havalanıyordu. Hava bulutlu ve kasvetliydi. Sahile doğru uçarlarken, Manş Denizi'nden bastıran hafif yağmurla karşılaştılar; hasta ejderhalardan çaba göstermeleri elbette ki istenemezdi.

Karantina alanları Dover'ın içlerindeydi ve sınırlar dumanı tüten meşalelerle, yere saplanmış büyük kırmızı bayraklarla belirlenmişti. Alçak ve ıssız otlaklar, kendilerini rüzgârdan bile korumayan küçük örteneklerinin altındaki ejderhalar; hepsi birbirlerine sokulup büzülmüşlerdi. Ama Temeraire tanımlanmış olan alana yaklaşırken, Laurence hızla ejderhalara dönüşen üç nokta gördü: Havada enerjik bir şekilde uçuyorlardı ve iki tanesinin arkasında çok daha küçük bir üçüncü vardı.

"Laurence," dedi Temeraire, "bunların Dover'dan Auctoritas ve Caelifera olduklarından eminim ama o küçük ejderhayı hiç tanımıyorum; o türden bir yaratığı hiç görmedim."

"Ah, lanet, o bir Plein-Vite," dedi Ferris, Laurence'ın dürbününü ödünç alarak baktıktan sonra. Üç ejderha tam karantina alanlarının üzerindeydi ve diğer hasta hayvanların büyük gövdeleri, Fransız ejderhasının sisin içinde bile görebileceği şekilde açıkta duruyordu. Onu durdurmaya çalışan iki ejderhanın hızı düşmüş, bitkin bir şekilde aşağı süzülmeye başlamışlardı. Minik Fransız ejderhası manevralar yaparak kaçarken, kanatlarını güçlü bir şekilde çırpıyordu. Sonunda karantina alanlarının üzerinden geçerek, geldiği kadar hızlı bir şekilde Manş Denizi'ne yöneldi.

"Peşinden git, Temeraire," dedi Laurence. Temeraire muazzam kanatlarını bir kere çırpana kadar küçük Fransız ejderhası beş kez çırpıyordu ama her hamlede aradaki mesafe kısalıyordu.

"Fazla dayanıklı değillerdir. Yıldırım kadar hızlı oldukları için sadece yakın kurye görevlerinde kullanılırlar. Geri dönecek gücü kalsın diye onu muhtemelen geceden tekneyle sahile getirmişlerdir," dedi Ferris rüzgârın uğultusu arasında bağırarak. Laurence sessizce

başıyla onayladı: Bonapart muhtemelen daha büyüklerinin geçemediği bir yerden küçük bir kurye hayvanını geçirmeyi ummuş olmalıydı.

Konuşma borusunu kaldırarak, "*Rendezvous*," diye bağırdı ama etkisi olmadı. Küçük ejderhanın burnunun biraz önünde mesajı vurgulamak için fırlatılan işaret fişeği de gözden kaçırılamayacak veya yanlış yorumlanamayacak bir sinyaldi ama yaratık hızını kesmedi bile. Plein-Vite'in sadece küçük bir pilotu vardı; Roland veya Dyer'dan yaşça biraz daha büyüktü. Laurence dürbününden bakarken, çocuğun arkasından gelen büyük siyah kanatlı yaratığa korkudan sararmış bir yüzle baktığını gördü. Çocuk hayvanını cesaretlendirecek bir şeyler söylemek için önüne döndü ve ejderha uçarken aşağı koşum parçaları saçıldı; hatta çocuk ayakkabılarını bile silkeleyip attı ve değerli oldukları hemen anlaşılan kılıcıyla tabancasını da çıkarıp fırlattı; silahlar çamura gömülmeden önce bir an parıldadı. Binicisinden şevk alan küçük ejderha, hızının avantajından yararlanarak kanatlarını daha güçlü çırpmaya başladı.

"Onu indirmemiz gerek," dedi Laurence dürbününü indirirken kararlı bir tavırla konuşarak; rüzgârın savaşçı düşman ejderhalarını ve silahlı askerleri nasıl etkilediğini görmüştü: Küçük ve çaresiz bir hedefin üzerinde, Laurence'ın düşünmek veya tanık olmak istemeyeceği türden hasar yaratabilirdi ama görevleri açıktı. "Temeraire, onları durdurmalısın; kaçmalarına izin veremeyiz."

"Laurence, o çok küçük," diye itiraz etti Temeraire mutsuzca, sesini duyurabilmek için başını çevirerek; hâlâ küçük ejderhanın peşinden gidiyor, bütün gücünü harcıyordu ama küçük ejderha yakalanabilir gibi görünmüyordu.

"Ona binmeyi deneyemeyiz," diye karşılık verdi Laurence, "çok küçük ve çok çevik. Öyle bir sıçrayışı denemek herkes için bir ölüm fermanı anlamına gelir. Teslim olmazsa onu indirmeliyiz. Uzaklaşıyor, bu yüzden hemen harekete geçmeliyiz."

Temeraire ürperdi, sonra kararını vererek hızlandı ama Fransız ejderhasına doğru değil, üzerine doğru uçuyordu. Küçük hayvan yön değiştirmek istermiş gibi kanatlarını geri çırparak bir çığlık attı ve bir an için havada asılı kaldı. Temeraire hızlı ve ani bir sıçrayışla onun üzerine geldi ve kanatlarını katlayarak ağırlığını verip küçük hayvanı aşağı, tepelerle uzanan açık sarı kumullara doğru indirmeye başladı. Küçük Fransız ejderhası hızla yerde yuvarlanırken Temeraire onun arkasına indiğinde toz bulutları kocaman dalgalar oluşturuyordu

Yerde yüz metre kadar sürüklenirlerken, Laurence'ın gözleri kör olmuştu ve ağzını uçuşan kumlara karşı korumaya çalışıyor, aynı anda Temeraire'in keyifsiz tıslamasını ve küçük Fransız ejderhasının çığlıklarını duyuyordu. "Hah!" dedi Temeraire sonunda zafer edasıyla, "*je vous ai attrapé; il ne faut pas pleurer*; ah, affedersin, çok özür dilerim." Laurence yüzünü kaplayan ve burun deliklerini dolduran toz toprağı temizlerken şiddetle öksürdü ve kendini bir Uzunkanat'ın çizgi şeklindeki göz bebeğine neredeyse doğrudan bakarken buldu.

Excidium hapşırmak için başını çevirirken bu hareketiyle etrafa asit damlaları saçıldı ve onları emen kumların üzerinden küçük dumanlar yükseldi. Büyük baş arkaya doğru savrulurken ve Excidium sert, boğuk bir sesle konuşurken Laurence dehşetle baktı: "Ne yaptınız siz? Buraya gelmemeliydiniz!" Beyaz kumlar çökerken, etraftaki yarım düzine Uzunkanat'ın arasında Lily başını kanadının arasından kaldırdı. Hepsi karantina alanı olan kum çukurunda birbirlerine sokulmuş halde yatıyorlardı.

5. Bölüm

İzole edilmiş karantina çayırında, kaptanının varlığından bile teselli alamayan Fransız kurye hayvanı küçük Sauvignon'dan başka arkadaşları yoktu. Zavallı çocuk zincire vurularak uzaklaştırılırken, kendisi Temeraire'in isteksiz ama karşı konulmaz tutuşu altında –Temeraire'in dev gibi pençesi onu neredeyse tamamen hareketsiz bırakmıştı– acıklı çığlıklar atmıştı.

Kaptanı gittikten sonra küçük yaratık olduğu yerde büzülmüştü ve Temeraire onu biraz yemeye ve sonra konuşmaya ancak yavaş yavaş ikna edebilmişti. "*Voici un joli cochon,*" dedi Temeraire, Gong Su'nun kendisi için koyu turuncu bir sosa batırarak hazırladığı kızarmış domuzlardan birini burnuyla küçük hayvana doğru iterken. "*Votre capitaine s'inquiétera s'il apprend que vous ne mangez pas, vraiment.*"

Birkaç lokma aldıktan sonra, Temeraire ona tarifin bir *à la Chinois* olduğunu söylediğinde küçük ejderhanın iştahı çabucak artmış, "*comme la Reine Blanche*" yediği yönünde yaptığı safça yorumu ve sohbetin biraz daha sürmesi, Laurence'a düşmanları Lung Tien Lien'in artık Paris'e ve Napolyon'un konseyine yerleşmiş olduğunu açıkça göstermişti. Diğer Semavi'ye karşı hayranlık duyan küçük

kurye, biliyorsa bile hiçbir gizli planı açık etmemişti ama Lien'in bir işgal tellallığı yaptığını –sanki Napolyon'un daha fazla teşvike ihtiyacı varmış gibi– ve dikkatini dünyanın başka hiçbir yerine değil, sadece İngiltere'ye odakladığını anlaması için bunun Laurence'a anlatılmasına gerek yoktu.

"Lien'in bütün şehirde yürüyebilmesi için Napolyon'un sokakları genişlettiğini söylüyor," dedi Temeraire keyifsiz bir tavırla, "ve sarayının yanında onun için bir pavyon kurdurmuş bile. O istediği her şeyi elde ederken bizim böylesine zorluklar yaşamamız haksızlık."

Laurence donuk bir şekilde cevap verdi; Victoriatus'un öldüğü gibi Temeraire'in de kanlı bir enkaza dönüşerek ölümünü izleyecekken, daha büyük konular pek umurunda değildi. Bu, Lien'in en derin kötülük kuyularından çıkarıp yaptığı herhangi bir plandan çok daha kötücül bir yıkımdı. "Onlarla çok kısa süre birlikte oldun; umudumuzu koruyalım," demişti Jane ama başka bir şey söylememişti ve Laurence onun teşviklerinin yetersizliğinde, Temeraire'in ölüm emrinin imzalanıp mühürlendiğini görmüştü. Bütün kum çukurunun hastalıkla dolu olduğu kesindi. Uzunkanatlar yılın büyük bölümünü orada geçirmişler ve onların zehirli asitleriyle birlikte bütün hastalık kumlara gömülmüştü.

Eski dostlarından hiçbirini neden görmediğini, Berkley ve Harcourt'un neden mektuplarına cevap vermediğini şimdi anlıyordu. Granby bir defasında onu ziyarete gelmişti: İkisi de yarım düzineden fazla kelimeyi bir araya getirememişti. Granby kendi sağlıklı ejderhası Iskierka'dan özellikle söz etmemişti ve Laurence, Temeraire'in şansını konuşmak istememişti, özellikle de Temeraire'in duyabileceği ve kendi çaresizliğini öğrenebileceği bir yerde. Temeraire o anda kendi için hiç endişelenmiyordu ve gücünden çok emin görünüyordu. Hastalık etkisini gösterdiği takdirde kaçınılmaz olan sürecin başlangıcından önce, Laurence onun cesaretini ve güvenini elinden almak istemiyordu.

"*Je ne me sens pas bien,*" dedi Sauvignon dördüncü günün sabahında şiddetli bir hapşırıkla hem kendini hem de onları uyandırarak; diğer hasta hayvanlara katılmak üzere oradan götürüldü ve Temeraire ile Laurence baş başa kaldılar.

Jane her gün onu görmeye geliyor, Laurence'a duymak istediği ölçüde cesaret verici sözler söylüyor ve sözler tükenince brendi veriyordu ama o mutsuz günde ziyarete geldiğinde isteksizce konuştu: "Bu konuda böylesine açık konuşmak zorunda olduğum için çok üzgünüm, Laurence. Ancak beni bağışlamalısın. Temeraire'in üreme konusunu düşünmeye başlayıp başlamadığını biliyor musun?"

"Üreme," dedi Laurence öfkeyle ve başını çevirdi; bütün türler arasında en nadir olanının, en zor elde edileninin ve şimdi düşmanın eline de geçenin soyunu sürdürmek istemeleri elbette ki doğaldı. Ne var ki onun gözünde durum, yeri doldurulamaz olanın yerine başkasını getirme çabasıydı.

"Biliyorum," dedi Jane nazikçe, "ama bugünlerde başlamasını bekliyoruz ve hastalandıklarında son derece isteksiz oluyorlar. Onları kim suçlayabilir ki?"

Jane'in cesareti Laurence'ı utandırıyordu; Jane hiç sızlanmadan çok acı çekmişti ve Laurence onun yanında kendi duygularına teslim olamazdı. Yalan söyleyemezdi ve gerçeği itiraf etmeliydi. "Temeraire biz Pekin'deyken İmparator'un maiyetindeki bir İmparatorluk dişisinden çok hoşlandı," dedi.

"Eh, bunu duyduğuma sevindim. Artık şüphesiz bir şekilde hastalığa maruz kaldığına göre, bu geceden itibaren çiftleşme niyeti olup olmayacağını sormak zorundayım," dedi Jane. "Felicita pek kötü durumda değil ve iki gün önce kaptanına içinde bir yumurta daha olduğunu düşündüğünü söyledi. Hastalanmadan önce bize iki tane daha verdi bile. Sadece orta sıklet bir Sarı Orakçı. Aklı başında

hiçbir yetiştirici böyle bir melezi düşünmez ama Semavi kanını biraz taşıyan bir yavru olması hiç yavru olmamasından iyidir.

"Ama ben onu hiç görmedim ki," dedi Temeraire şaşkın bir tavırla, soru kendisine iletildiğinde. "Neden onunla çiftleşmek isteyeyim?"

"Sanırım bu görücü usulü evliliğe benzer bir şey," dedi Laurence nasıl cevap vereceğini bilemeyerek. Bunun kaba bir teklif olduğunu, ikisinin de fikirleri alınmadan ve hiç karşılaştırılmadan damızlık bir aygırı bir kısrakla çiftleştiriyorlarmış gibi düşündü. "İstemediğin hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," diye ekledi aniden; kendisi adına böyle bir şeyi nasıl kabul edemezse, Temeraire'in de zorlanmasına izin vermeyecekti.

"Şey, aldıracağımı sanmıyorum," dedi Temeraire, "kendisi bu kadar çok istiyorsa. Üstelik de bütün gün oturmaktan bu kadar sıkılmışken," diye ekledi gerçekçi bir şekilde. "Sadece onun neden mecbur olduğunu anlamıyorum."

Laurence bu cevabı getirdiğinde Jane güldü ve ejderhanın yanına giderek açıkladı: "Senin yumurtanı taşımak istiyor, Temeraire."

"*Ya.*" Temeraire hemen büyük bir gururla göğsünü kabartırken boyun tüyleri dikildi ve zarif bir şekilde başını eğdi. "O halde kesinlikle ona uyacağım," dedi. Jane gider gitmez, Temeraire yıkanması için hazırlık yapılmasını ve sürekli kullanıma uygun olmadığı için bir depoda saklanan Çin yapımı pençe kılıflarının geçirilmesini istedi.

"İşe yarayacağı için o kadar mutlu ki ağlayabilirim," dedi Felicita'nın kaptanı Brodin; Laurence'tan çok da büyük olmayan, siyah saçlı bir Galli'ydi. Buruşuk yüzündeki derin çizgiler duruma son derece uygun görünüyordu. Konuyu kendi istedikleri gibi çözmeleri için ikisini Felicita'nın açıklığına bırakmışlardı ve seslere bakılırsa, boyutları birbirlerinden böylesine farklı iki ejderha için tahmin edilebilecek zorluklara rağmen, işlerini büyük bir hevesle yapıyor gibiydiler. "Şikâyet edecek bir şeyim olmadığını da biliyo-

rum," diye ekledi Brodin, "diğerlerinin onda dokuzundan daha iyi gidiyor ve doktorlar bu şekilde ilerlediği takdirde bir on yıl daha yaşayacağını söylüyorlar."

Brodin bol miktarda şarap doldurdu ve şişeyi masanın üzerinde, aralarında bıraktı. Pek fazla konuşmadan geç saatlere kadar oturarak içkilerini içtiler, ejderhalar sessizleşene ve sallanan ağaçlar hareketsiz kalana kadar kadehlerini boşalttılar. Laurence uyumuyordu ama ne kıpırdamayı ne de başını kaldırmayı düşünebiliyordu, çünkü alkolün etkisi onu bir battaniye gibi sarmıştı; bütün dünya ve zaman önemini kaybetmiş gibiydi.

Brodin sabahın ilk saatlerinde onu sarsarak uyandırdı. "Bu gece yine görüşecek miyiz?" diye sordu yorgun bir tavırla. Laurence ayağa kalktı ve ağrıyan kaslarını gevşetmek için omuzlarını arkaya doğru gerdi.

"Anladığım kadarıyla görüşmemiz iyi olur," dedi Laurence ellerine şaşkınlıkla bakarak: Titriyorlardı.

Temeraire'i almaya gitti. Temeraire'in mevcut şartlar altında alabileceği zevkleri eleştirebilecek durumda olsa, onun kibirli ve halinden son derece memnun olduğunu söylerdi. "*İki* tane aldı bile, Laurence," dedi Temeraire yorgun ama keyifli bir şekilde uyumak için kendi açıklığında uzanırken. "Ve kesinlikle bir tane daha alacak; bunun ilk babalığım olup olmadığını bile anlayamadığını söyledi."

"Öyle mi peki?" diye sordu Laurence kendini aptal gibi hissederek. "Sen ve Mei..." Ama sorunun içeriği onu durdurdu.

"Onun *yumurtalarla* bir ilgisi yoktu," dedi Temeraire, "çok farklıydı." Kuyruğunu vücuduna düzgünce dolayarak uykuya dalarken, Laurence'ı olduğundan daha da şaşkın bir halde bırakmıştı ve Laurence daha fazlasını öğrenmeye çalışamayacağını biliyordu.

Ertesi akşam ziyareti tekrarladılar. Laurence şişeye baktı ve tekrar başlamak yerine biraz çaba harcayarak, Brodin'i başka konulara

sürükledi; Çinli ve Türk gelenekleri, denizden Çin yolculuğu, Prusya seferi ve büyük Jena Savaşı ki bütün felâketi Temeraire'in sırtından izlediği için bütün detayları net bir şekilde anlatabilirdi."

Bu belki de gerginliği atmanın en iyi yolu değildi; o korkunç saldırıyı ve Prusya ordusunun gücünü detaylıca anlatırken, Brodin arkasına yaslandı ve birbirlerine baktılar. Sonra Brodin huzursuzca kalkarak küçük kulübenin içinde bir ileri bir geri yürüdü. "Biraz şansımız olduğunu düşünsem bazılarımız hâlâ savaşabilirken gelmelerini tercih ederdim."

İşgale uğramayı ümit etmek korkunç bir şeydi ve bunda kelimelere dökülmemiş bir öldürülme isteği de vardı. Sonrasında İngiltere savunmasız kalacak olmasa bile, bunun büyük bir günah ve aşırı bir bencillik olduğunu düşünen Laurence ne kadar çabalasa da Brodin'e katılamıyordu. "Böyle konuşmamalıyız," dedi. "Ölümden korkmuyolar ve Tanrı korusun da onlara bunu öğretmeyelim veya onlardan daha az cesaret göstermeyelim."

"Sence sonunda korkmayı öğrenmiyorlar mıdır?" Brodin kısa ve keyifsiz bir kahkaha attı. "Obversaria son günlerinde Lenton'ı neredeyse tanımıyordu bile, oysa Lenton onu kabuğundan kendi elleriyle çıkarmıştı. Obversaria sadece ağlayarak su ve dinlenmek istedi ama Lenton ona hiçbirini veremezdi. İstersen dinsiz bir it olduğumu düşünebilirsin ama ona savaşta temiz bir ölüm vermeleri için Tanrı'ya, Bonapart'a veya şeytanın ta kendisine şükrederdim."

Şişeden kendine içki doldurdu ve o bitirdiğinde, Laurence şişeyi almak için masanın üzerinden uzandı.

"Yetiştiriciler iki haftayı tercih ediyor," dedi Jane, "ama kendini bu göreve uygun hissettiği sürece biz mutlu olacağız." Böylece, Laurence ertesi gün yatağından zorlukla kalkarken, bölük pörçük bir uyku uyumuştu: yarısını Brodin'in içki masasında, yarısınıysa sabaha karşı yatağında geçirmişti. O gün tekrar gitme saati gelene

kadar işe yaramaz koşum işleriyle, Emily ve Dyer'ın dersleriyle uğraştı. Çiftleşmeyi iki kez daha denediler ve beşinci gün, tembelce oturarak önündeki satranç tahtasını düşünürken, Brodin aniden başını kaldırarak konuştu: "Henüz öksürmeye başlamadı mı?"

"Belki biraz boğazım ağrıyor olabilir," dedi Temeraire kendini tartarak. Laurence başını neredeyse dizlerine kadar eğmiş halde oturuyor, omuzlarına aniden ve beklenmedik bir şekilde yüklenen umudu taşımakta zorlanıyordu. Bu arada Keynes ve Dorset iki maymun gibi Temeraire'in üzerine tırmanıyordu. Göğsüne dayadıkları büyük bir kâğıt koniyle ciğerlerini dinlemişler ve hâlâ sağlıklı, lekesiz bir halde olan dilini incelemek için başlarını ağzına sokmuşlardı.

"Sanırım ondan kan almalıyız," dedi Keynes sonunda tıp çantasına yönelirken.

"Ama ben çok iyiyim," diye itiraz etti Temeraire neşterin kıvrık bıçağına yaklaşmak istemeyerek. "Hasta değilken ilaç almak bana hiç mantıklı gelmiyor; duyan da başka işiniz olmadığını sanır," dedi öfkeyle ve operasyon ancak bunun hasta ejderhalara nasıl bir iyilik olacağı konusunda Temeraire'in ikna edilmesiyle gerçekleştirilebildi.

Yine de belki on kez denemeleri gerekti: Bacağını son anda geri çekiyordu. Sonunda Laurence onu bakmamaya teşvik edip gözlerini Dorset'in doldurduğu leğene dikmesini söyledi. "İşte," dedi Keynes ve ateşte hazır bekleyen yakıyı hemen kesiğe bastırdı.

Laurence görüşlerini almak için peşlerinden koşturmasa, üzerinden buhar tüten bir kâse dolusu koyu renk kanı tek kelime bile etmeden götüreceklerdi. "Hayır, elbette hasta değil ve görebildiğim kadarıyla da olmayacak," dedi Keynes. "Şu anda başka bir şey söyleyemem; yapmam gereken işlerim var." Ve Laurence'ı neredeyse donakalmış bir halde bırakarak uzaklaştı; Laurence kendini iki hafta boyunca korku içinde yaşadıktan sonra darağacının gölgesinden çıkmış bir

adam gibi hissediyordu. Temeraire'in sözlerini dinlerken, duygularının gücüne teslim olmaması çok zordu. "Bir yerinin kesilmesi hoş bir şey değil ve ne yararı olacağını hiç anlamıyorum." Burnunu yakılarak kapatılmış minik yaraya sürdü, sonra tedirgin bir şekilde Laurence'ı dürttü. "Laurence? Laurence, lütfen endişelenme. Çok fazla acımıyor ve bak, kan durdu bile."

Keynes ona raporlama bile yapamamışken Jane belgeleri hazırlamaya başlamıştı. Yüzü enerjiyle parlıyor, keder ve temkinin gri kefeni şimdi ancak yokluğuyla belli oluyordu.

"Herhangi bir heyecana yol açmayalım istersen," dedi Keynes neredeyse öfkeli bir tavırla. Elleri tırnaklarının altında toplanmış kandan hâlâ kırmızıydı; mikroskobunun altında kan numuneleri karşılaştırma işinden doğruca oraya gelmişti. "Hiçbir açıklama bulamıyorum. Tamamen fizyonomi farklılığı veya bireysel bir özellik olabilir. Sadece denemeye değecek çok küçük bir olasılık olduğunu belirttim; hiçbir beklentiye girmeden yapılacak küçük bir deneme." İtirazlarının yararı yoktu: Jane bir saniye bile duraksamadı. Keynes kalemi Jane'in elinden kapacakmış gibi bakıyordu.

"Saçmalık; ihtiyacımız olan şey tam olarak küçük bir heyecan," dedi Jane başını bile kaldırmadan "ve sen şimdiye kadar görülmüş en cesaret verici raporu yazacak ve Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndakilere hiçbir bahane vermeyeceksin."

"Ben şu anda Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'yla konuşmuyorum," dedi Keynes "ve boş umutlar vermek de umurumda değil. Çok büyük olasılıkla, hastalığı hiç kapmamış bile. Türüne has doğal bir direnci olmalı. Geçen yıl yakalandığı soğuk algınlığı da tamamen tesadüftü."

Umut gerçekten çok küçüktü. Temeraire, Çin'e giderken kısa bir süre hastalanmıştı ve Cape Town'da geçirilen bir haftadan biraz

uzun süreden sonra hastalık ortadan kalkmıştı. Dolayısıyla o zaman ve sonrasında, sadece önemsiz bir soğuk algınlığı olarak görülmüştü. Ancak şimdi hastalığa gösterdiği dirençten dolayı, Keynes hastalığın aynı olabileceğinden şüpheleniyordu. Ama yanılıyor olmasa bile hiçbir tedavisi olmayabilirdi; bir tedavisi varsa bulması kolay olmayabilirdi; bulunsa bile hastalardan birçoğunu kurtarmak için zamanında geri getirilemeyebilirdi.

"Ve hiçbir tedavi yolunun olmaması," diye ekledi Keynes umutsuzca, "hiç de küçümsenecek bir olasılık değil. Birçok hasta, daha ılıman iklimlerde geçici olarak rahatlamıştır."

"Havası, suyu veya yiyecekler olsun, umurumda bile değil; tedavi olmaları için İngiltere'deki ejderhaların her birini gemiyle göndermem gerekse bile bunu yapacağımdan emin olabilirsin," dedi Jane. "Bir tedavi şansıyla morallerimizi tekrar yükseltme fırsatı bulduğum için bile mutluyum ve bunu kesinlikle bozmayacaksın." Hiç umudu olmayanlar için küçücük bir umut bile eldeki bütün imkânlarla peşine düşmeye değecek kadar önemliydi. "Senden tekrar vazgeçmek zorunda kalmaktan hoşlanmasam da Laurence, sen ve Temeraire gitmelisiniz," diye ekledi Jane, Keynes'e aceleyle yazılmış ve pek de okunaklı olmayan emirleri verirken. "Ama zevkine en çok uyan ve tedavisinin temeli olabilecek şeyi hatırlaması için ona güvenmek zorundayız. Tanrı'ya şükür, hastalar olabildiğince dayanıyor ve şu son casus da yakalanmışken, belki şansımız yaver gider ve Bonapart da kötülerin peşinden iyi ejderhalar göndermekte acele etmez.

"Ve bütün filoyu da gönderiyorum," diye devam etti Jane. "İlk hastalananlar oldukları için en çok onların ihtiyacı var; onları iyi durumda geri getirirseniz –Tanrı'nın izniyle– biz diğerlerini tedavi ederken siz de Manş Denizi'ni savunabilirsiniz."

"O halde hemen gidip Maximus ve Lily'yi görebilirim," dedi Temeraire neşeli bir şekilde. Beklemeye niyeti yoktu ve hemen

gitmek için ısrar ediyordu. Maximus'un uyuduğu açıklığın önüne yeni inmişlerdi ki Berkley yanlarına koşarak Laurence'ı kollarından yakalayıp sarstı. "Tanrı aşkına, doğru olduğunu, bir peri masalı olmadığını söyle," dedi ve Laurence başıyla onayladığında Berkley yana dönerek yüzünü ellerine gömdü.

Laurence görmemiş gibi yaptı. "Temeraire, sanırım sol tarafında koşumlar biraz gevşemiş, bir bakar mısın?" dedi kararlı bir tavırla, Temeraire'in Berkley'nin eğik omuzlarına ısrarla bakmaya devam ettiğini görünce.

"Ama geçen hafta Bay Fellowes onun üzerinde çalışıyordu," dedi Temeraire başını çevirip koşumlarını kontrol ederken. Koşumun bir parçasını dişlerinin arasına alarak nazikçe çekiştirdi. "Hayır, mükemmel bir şekilde uyuyor; hiç gevşek filan değil."

"İşte, bir bakayım sana," dedi Berkley kendini toparlayarak. "Çin'e gittiğinizden beri üç buçuk metre daha uzamışsın, değil mi? Sen de iyi görünüyorsun, Laurence; seni çok berbat durumda bulacağımı sanıyordum."

"İlk döndüğümüzde kesinlikle öyleydim," diye cevap verdi Laurence, Berkley'nin elini tutarak. İltifatlara karşılık veremiyordu; Berkley ilk bakışta otuz kilo vermiş gibi görünüyordu ve ona hiç yakışmamıştı. Yanakları çökmüştü.

Maximus daha da değişmiş gibi görünüyordu. Kırmızı-altın sarısı pullu derisi boynunun etrafından sarkıyordu ve omurgasıyla omuzları deriyi çadır tentesi gibi taşıyordu. Laurence'ın hava kesesi olduğunu tahmin ettiği şeyler şişmişti ve iki yanından çıkıntı yapıyordu. Gözleri neredeyse kapalıydı ve aralık ağzından hırıltılı bir nefes sesi geliyordu. Çenesinin altında salyası birikip gölet olmuştu ve burun deliklerinin üzeri kurumuş salgılarla kaplanmıştı.

"Birazdan uyanır ve ikinizi de gördüğüne sevinir," dedi Berkley, "ama hazır dinlenebilirken onu uyandırmak istemiyorum. Lanet

olasıca hastalığı yüzünden rahat uyuyamıyor ve yemesi gerekenin çeyreği kadar bile yemiyor."

Onların peşinden açıklığa gelmiş olan Temeraire boynunu temkinli bir yılan gibi bükerek hiç ses çıkarmadan çöktü ve bakışlarını hırıltılı nefeslerle uyuyan Maximus'a dikerek hiç kıpırdamadan oturdu. Laurence ve Berkley kısık sesle konuşuyor, deniz yolculuğunu tartışıyorlardı. "Geçen seferki yolculukla kıyaslarsak üç aydan kısa süre içinde Cape'e ulaşırız," dedi Laurence. "Hem o sefer Manş Denizi'nde çarpışmıştık, tabii bu da işleri hızlandırmamıştı."

"Ne kadar uzun sürerse sürsün, böyle yatıp durmaktansa, bir amaç için gemide olmak daha iyidir," dedi Berkley. "Sabaha toparlanacağız ve sığırları gırtlağına sokmam gerekse bile bu ahmak bir kez olsun doğru düzgün yiyecek."

"Bir yere mi gidiyoruz?" dedi Maximus uykulu bir sesle. Başını yana çevirerek birkaç kez şiddetle öksürdü ve üzeri yapraklarla örtülmüş, bu amaç için kazılmış bir çukura tükürdü. Çapaklarını temizlemek için gözlerini sırayla ön ayaklarına sürttü ve Temeraire'i görünce yavaşça neşelenerek başını kaldırdı. "Dönmüşsün! Çin çok ilginç miydi?" diye sordu.

"Öyleydi. Ah, öyleydi. Ama..." Temeraire kendini tutamadı. "Hepiniz hastayken burada, yanınızda olamadığım için üzgünüm, çok üzgünüm," dedi başını eğerek.

"Hey, bu sadece bir soğuk algınlığı," dedi Maximus yine öksürüklere boğularak. "Yakında son derece sağlıklı olacağım," diye ekledi. "Bundan eminim. Sadece yorgunum." Neredeyse bunu söyler söylemez yine gözlerini kapayarak uykuya daldı.

"En kötüsü onlarınki," dedi Berkley, Laurence'ı geçirirken; Temeraire, Maximus'u rahatsız etmeden havalanabilsinler diye çok sessiz bir şekilde yine açıklıktan çıkmıştı. "Bütün Soylu Bakırlar. Nedeni lanet olasıca ağırlıkları. Yemiyorlar, dolayısıyla kaslarını

koruyamıyorlar ve sonunda bir gün nefes alamaz hale geliyorlar. Dördünü kaybettik bile ve eğer tedavi edilemezse, Laetificat da yazı göremeyecek." Maximus'un onun ardından –belki de öntinden– gideceğini söylemedi; söylemesine gerek yoktu.

"Tedaviyi bulacağız," dedi Temeraire. "Bulacağız, bulacağız, bulacağız."

"Geri döndüğümüzde seni ve hayvanını iyi durumda bulmayı umuyorum," dedi Laurence, Granby'nin elini sıkarken; arkasında müretteba son hazırlıklarını yaparken büyük bir kargaşa ve koşuşturma sürüyordu. Rüzgâr uygun olursa ertesi akşam yola çıkacaklardı ve sabaha kadar çok sayıda ejderha ve personeliyle birlikte gemiye binmiş olmaları gerekiyordu. Emily ve Dyer giysilerini katlayarak, son yolculuklarından sağlam kalmış olan eski yol sandığına koyuyorlardı ve Ferris sert bir sesle konuşuyordu: "Sizi o şişeyle görmediğimi sanmayın, Bay Allen. Hemen dökebilirsiniz, duydunuz mu?"

Gemide bir sürü yeni adamı vardı ve bir yıllık yokluklarında kaybolmuş olan mürettebatın yerini yenileri almıştı. Jane hepsini Laurence'ın onayını alsınlar diye sınava göndermişti ama son iki haftanın gerginliği ve zorluklarının yanında önceki haftaların ağır çalışmasıyla, Lauren onlarla üstünkörü tanışmıştı. Şimdi aniden başka zamanları kalmamıştı ve Lauren elindekilerle yetinmek zorundaydı. Kişiliğini bildiği, anladığı ve mutlulukla güvenebileceği insanlara veda etmek onu fazlasıyla üzüyordu.

"Bence hepimizi paramparça bulacaksınız," dedi Granby, "İngil*tere'nin yarısı alevler içinde, Arkady ve taraftarları yıkımımızı kutlayarak sığır çevirirken. Onun dışında her şey harika olacak."

"Arkady'ye hepsiyle olması gerektiği şekilde ilgileneceğimi söyle," dedi Temeraire sırtında uğraşan koşumcuyu düşürmemek için başını büyük bir dikkatle çevirerek "ve çok yakında kesinlikle geri

döneceğimizi, bu yüzden meydanın kendisine kaldığını sanmasın, şimdi bir madalyası olsa bile," diye bitirdi hâlâ keyifsiz bir şekilde.

Sohbetlerini bir fincan çay eşliğinde uzatırlarken, genç bir asteğmen Laurence'ın yanına geldi. "Affedersiniz, Komutanım ancak karargâhta sizi görmek isteyen bir bey var," dedi çocuk ve şaşkınlıkla ekledi: "Siyahi bir beyefendi." Böylece çok şaşıran Laurence aniden veda edip gitmek zorunda kaldı.

Subayların ortak salonuna geldi; konuğunu bulmakta hiç zorlanmadı ama Laurence adamın adını hemen hatırlayamadı: Wilberforce'un iki hafta önceki –o kadar kısa süre mi geçmişti?– partide ona tanıttığı misyoner, Peder Erasmus'tu bu. "Hoş geldiniz ancak beni çok telaşlı bir anda yakaladınız," dedi Laurence henüz bir şey ikram etmemiş olan hizmetkârlara işaret ederek. "Yarın yola çıkıyoruz; bir kadeh şarap alır mısınız?"

"Sadece bir fincan çay, teşekkür ederim," dedi Erasmus. "Kaptan, neler olduğunu az çok biliyorum; böyle bir zamanda haber vermeden geldiğim için umarım beni bağışlarsınız. Bu sabah Bay Wilberforce'la birlikteyken özür mektubunuz geldi ve Afrika'ya yola çıkacağınızı öğrendim. Sizden beni de yanınıza almanızı rica etmeye geldim."

Laurence sessizdi. Her ejderha kaptanı, tıpkı gemi kaptanları gibi, belirli bir sayıda konuk davet etme hakkına elbette sahipti. Ama bu sıradan bir durum değildi, çünkü *Allegiance*'ta yolculuk yapacaklardı ve kaptanı Laurence'ın en değerli dostlarından biri ve eski ikinci kaptanı olmakla birlikte, servetinin büyük bölümünü ailesinin Batı Hint Adaları'ndaki, kölelerin çalıştırıldığı çiftliklerden elde etmişti. Laurence, Erasmus'un kendisinin bile bir zamanlar o tarlalardan birinde çalıştırılmış olabileceğini düşündü. Riley'nin babasının çiftliklerinden bazılarının Jamaika'da olduğunu hatırlıyordu.

Gemi mürettebatı arasında güçlü politik görüş farklılıklarından doğabilecek huzursuzluklar bir yana, bir gemi yolculuğunun dar

ortamında Laurence birkaç kez bu uygulamayla ilgili duygularını gizleyememişti ve sevimsiz sonuçlar doğmuştu. Şimdi Riley'ye sadece varlığıyla bile tartışmalarının sessizce ve cevap verilemez bir şekilde devam ettiğini hissettirecek bir yolcu getirmek, hesaplanmış bir hakaret gibi görünürdü.

"Peder," dedi Laurence yavaşça, "yanlış hatırlamıyorsam sizi Luanda'dan aldıklarını söylemiştiniz, değil mi? Biz Cape Town'a, çok daha güneye gidiyoruz. Kendi ülkeniz olmayacaktır."

"Misafir umduğunu değil, bulduğunu yer, Kaptan," dedi Erasmus "ve ben sadece Afrika'ya gitmeyi umuyorum. Tanrı önümde Cape Town'a uzanan bir yol açtıysa, bunu geri çevirmeyeceğim."

Daha fazla konuşmak yerine, Erasmus bakışlarını masanın karşısına dikerek beklentiyle oturdu. "O halde hizmetinizdeyim, Peder," dedi Laurence, elbette ki yapması gerektiği gibi, "eğer zamanında hazır olabilirseniz, çünkü rüzgârı ve akıntıyı kaçırmak istemiyoruz."

"Teşekkür ederim, Kaptan." Erasmus yerinden kalkarak Laurence'ın elini güçlü bir şekilde sıktı. "Hiç korkmayın; kabul ederseniz diye karım hazırlıklara zaten başlamıştı. Şimdiden sahip olduğumuz her şeyle, ki pek çok şeye sahip değiliz, yola çıkmıştır," diye ekledi.

"O halde yarın sabah görüşürüz," dedi Laurence, "Dover Limanı'nda."

Allegiance onları soğuk sabah güneşinde beklerken, çıplak ve güdük ana direği, güverteye serilmiş yelkenleri ve sudan uzanan, inler gibi gıcırdayan, en iyi tonoz zincirleriyle, tuhaf bir şekilde tıknaz gibi görünüyordu. Dört hafta önce gelmişti ve Laurence ile Temeraire İngiltere'ye onunla gelmiş olsalardı, varışları biraz daha çabuk olacaktı.

"Gecikmeleriniz için şikâyet edemezsiniz. Sizi Himalayalar'da iskelet olarak değil de, canlı ve iyi durumda bulduğum için sevindim," dedi Riley neredeyse Laurence daha Temeraire'in sırtından inmeden

elini sıkarken. "Ve eve bir ateş püskürten getirmişsiniz. Evet, onun hikâyelerini duymamak elde değil. Donanma haberlerle çalkalanıyor ve anladığım kadarıyla kuşatmadaki gemiler sırayla Guernsey'ye gidip, dürbünleriyle onun o eski kayalığı ateşe verişini izliyorlar.

"Ama yine yol arkadaşı olmamıza çok sevindim," diye devam etti "ve biraz daha kalabalık olacak olsanız da, hepinizi rahat ettirmenin bir yolunu bulacağımızdan eminim. Bu kez yedi kişi misiniz?"

Riley öylesine dostça ve ilgiyle konuşuyordu ki Laurence bir an kendini dürüst davranmıyormuş gibi hissetti ve aniden cevap verdi: "Evet, tam kadroyuz. Ah, Kaptan, bir de yanımda ailesiyle birlikte bir yolcu getirdiğimi belirtmeliyim. Cape'e gitmek isteyen bir misyoner ve bana daha dün öğleden sonra geldi; bir azat."

Ağzından çıktığı anda sözlerine pişman oldu; tanıştırmayı daha nazikçe yapmayı planlamıştı ve suçluluk duygusunun onu sarsak ve kaba yaptığının farkındaydı. Riley sessizdi. "Önceden haber veremediğim için üzgünüm," diye ekledi Laurence özür dilemeye çalışarak.

"Anlıyorum," dedi Riley sadece, "elbette istediğiniz herkesi davet edebilirsiniz." Daha fazla konuşmadan, şapkasına dokunarak oradan uzaklaştı.

O sabah kısa süre sonra Peder Erasmus geldiğinde, Riley ona nezaket gösterme zahmetine bile girmedi ki selam vermemesi, din adamı olmaması bir yana, herhangi bir konukla ilgili olarak Laurence'ı gücendirmeye yeterdi. Ancak rahibin karısını iki küçük çocuğuyla birlikte kendileri için gönderilmiş olan küçük teknenin içinde otururken gördüğünde ve onları güverteye almak için bir asma sandalye indirilmediğinde, Laurence'ın canına tak etti.

"Hanımefendi," dedi kenardan eğilerek, "lütfen panik yapmayın ve sadece çocukları sıkı tutun. Sizi birazdan gemiye alacağız. Tedirgin olmamanızı rica ediyorum." Sonra yerinde doğrularak devam

etti. "Temeraire, hanımefendinin inebilmesi için lütfen şu tekneyi kaldırır mısın?"

"Ah, elbette. Çok dikkatli olacağım," dedi Temeraire ve geminin kenarından eğilerek –çok zayıf düşmüş olmasına rağmen hâlâ etkileyici bir ağırlığa sahip olan Maximus onu diğer taraftan dengeliyordu– dev gibi ön koluyla tekneyi dikkatle alarak sudan çıkardı. Teknenin mürettebatı gürültüyle itirazlar yağdırırken, iki küçük kız, endişeli görünmeyi kendisine yasaklamış gibi ciddi bir yüzle oturan annelerine sarılmışlardı. Bütün olay sadece birkaç dakika sürdü ve Temeraire tekneyi ejderha güvertesine indirdi.

Laurence, Bayan Erasmus'a elini uzattı: Kadın sessizce kabul etti ve aşağı inince tek tek çocukları, sonra bavulunu ve heybesini almak için uzandı. Sert yüzlü, uzun boylu, kocasından daha sağlam görünüşlü ve biraz daha koyu tenli bir kadındı. Saçlarını düz beyaz bir eşarbı iğneleyerek bastırmıştı. Bembeyaz önlüklerinin içindeki iki küçük kızı, sessiz olmaları ve ayakaltından çekilmeleri söylendiği için, sıkıca el ele tutuşmuşlar, bir kenarda duruyorlardı.

"Roland, konuklarımızı kamaralarına götürsen iyi olur," dedi Laurence, Emily'ye. Varlığının konukları rahatlatabileceğini umuyordu. Ne yazık ki Emily'nin cinsiyetini saklamayı bırakma zamanı hızla yaklaşıyordu. Bir yıldan uzun bir sürecin Emily'nin bedeni üzerinde gösterdiği doğal etkilerle –ki annesininkine iyice benzemeye başlamıştı– yakında herhangi birini aldatmak kesinlikle imkânsız hale gelecekti ve o zaman Laurence'ın en iyisini umarak mücadeleye hazır olması gerekecekti; neyse ki o anda Erasmus'ların ya da askerlerin ne düşüneceği o kadar önemli değildi, çünkü güvenli bir şekilde Afrika'da bırakılacaklardı.

"Korkacak bir şey yok," dedi Emily, kızları götürürken nasıl baktıklarını görünce. "En azından ejderhalardan korkmanız gerekmiyor ama son deniz yolculuğumuzda bir-iki şiddetli fırtınayla karşılaştık."

Bu sözler, küçük kızları olabileceği kadar rahat ettirmiş olmalıydı, çünkü uysal bir şekilde Emily'yle birlikte kamaralarına gittiler.

Laurence, mürettebatıyla birlikte yedi ejderhanın ortasına –çoğu uyuyor olsa bile– bırakılmış olan Teğmen Franks'e döndü. "Temeraire'in tekneyi tekrar denize bırakmaktan mutluluk duyacağından eminim," dedi ama genç adam sadece acıklı bir şekilde bir şeyler mırıldandığında, Laurence suçluluk duygusuyla ekledi: "Belki yapmanız gereken başka bir dönüş vardır." Frank rahatlayarak başıyla onaylayınca Temeraire tekneyi suya geri koydu.

Laurence kendi kamarasına indi ve alanın önceki yolculuğa göre çok daha küçük olduğunu fark etti, çünkü altı kaptan tarafından daha paylaşılıyordu. Ancak ona pruva pencerelerinden birkaçına sahip bir ön oda verilmişti ve burası donanmada kullanmak zorunda kaldığı birçok kamaradan daha iyiydi. Çok uzun beklemesi gerekmedi; Riley gelip kapıyı vurdu –gereksiz bir şekilde, çünkü kapı açıktı– ve konuşmak istediğini belli etti.

"Bu kadar yeterli, Bay Dyer," dedi Laurence eşyalarını yerleştirmekle uğraşan genç yardımcısına dönerek, "önce gidip Temeraire'in bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakın. Sonra derslerinize dönebilirsiniz." Çünkü yanlarında kimseyi istemiyordu.

Kapı kapandı. Riley gergin bir tavırla söze girdi. "Umarım kamaranı beğenmişsindir."

"Beğendim." Laurence'ın asla kavga başlatmak gibi bir niyeti yoktu; Riley bir konuda ısrar etmek istiyorsa, bunu yapabilirdi.

"O halde çok üzgünüm ki," dedi Riley ama üzgün filan değil, sadece öfkeden sararmış gibi görünüyordu. "Çok üzgünüm ki kendi gözlerimle görmüş olmasam pek inanmayacağım bir rapor aldığımı söylemek zorundayım..."

Henüz yüksek sesle konuşmuyordu; cümlesinin ortasında kapı ardına kadar açıldı ve Catherine Harcourt içeri baktı. "Bağışlayın,"

dedi, "yirmi dakikadır sizi bulmaya çalışıyordum, Kaptan Riley; bu gemi ne yazık ki çok büyük. Elbette ki bundan şikâyet filan etmiyorum. Yolculuk için size kesinlikle minnettarız."

Riley belli belirsiz bir şekilde mırıldanırken bakışlarını kadının başının tepesine dikmişti. İlk karşılaştıklarında onun bir kadın olduğunu bilmiyordu; o ilk karşılaşma bir günden biraz daha uzun sürmüştü ve bir savaşın ertesi günüydü. Catherine, Jane'den biraz daha zayıftı ve saçlarını başının arkasında sıkı bir örgü yapıyordu. Güzel yüzü, güneşten ve rüzgârdan kararıp çillenmiş basık burnuyla, bilmeyen biri onu kolayca erkek sanabilirdi. Ama sır, Çin'e yaptıkları önceki yolculuklarında ortaya çıkmıştı ve Riley buna hem şaşırmış hem de öfkelenmişti.

"Umarım rahatsınızdır, yani kamaranız..." dedi Riley, nasıl hitap edemeyeceğini bilemeyerek.

"Ah, bavullarım götürüldü; sanırım onları daha sonra bulurum," dedi Harcourt. Riley'nin mahcup durumunun ya farkında değildi ya da farkında değilmiş gibi davranıyordu. "Ama bu mesele değil. Asıl mesele Lily'nin başını dayadığı şu yağlı kum leğenleri. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama bunları nereye koyacağımızı bilemedik. Öksürük krizine tutulur ve çabucak değiştirmemiz gerekirse diye, ejderha güvertesine yakın olmaları gerekiyor."

Kontrol altında olmadığı takdirde bir Uzunkanat'ın asidi bütün gemiyi omurgasına kadar yiyerek onu batırabileceği için, bu konu elbette ki gemi kaptanının özellikle dikkatini gerektiriyordu ve Riley de bütün rahatsızlığını unutarak enerjik bir şekilde cevap verdi. Leğenlerin ejderha güvertesinin hemen altında tutulması gerektiği konusunda anlaşmaya vardılar ve Catherine başıyla onaylayarak ona teşekkür edip ekledi: "Bu gece bizimle birlikte yiyecek misiniz?" Bu rahatsızlık veren bir dostluk gösterisiydi ama elbette ki Catherine bunu yapmak zorundaydı, çünkü teknik olarak Laurence'ın üstüydü.

Resmî olarak Lily'nin filosunun bir parçasıydılar ama Temeraire o kadar uzun süredir bağımsız emirlerle uçuyordu ki Laurence bile bu gerçeği hatırlamakta zorlanıyordu.

Ancak teklif en azından resmiyetsiz yapıldığı için Riley'nin cevabı doğal karşılanabilirdi: "Teşekkür ederim fakat korkarım bu gece güvertede olmam gerek." Bu kibar bir bahaneydi ve Catherine hemen kabul etti. Başıyla onaylayarak veda ettikten sonra Riley'yi yine Laurence'la baş başa bıraktı.

İlk doğal öfke dürtüsü silindiği için şimdi devam etmek zordu ama Riley öfkesini tekrar toparlamayı başardı. "Ve umarım, Komutanım, gemi personelinin veya teknelerinin, böyle söylemek zorunda olduğum için üzgünüm ama doğrudan müdahaleye maruz kaldığını, üstelik sadece izinle değil, aynı zamanda teşvik..." diye devam ediyordu Riley.

"Ve kendi adıma, Kaptan Riley," diye karşılık verdi Laurence, "ben de sadece genel olarak kabul edilen nezaket kurallarına uyulmadığını görmek bir yana, Majesteleri'nin gemilerinden birinin personelinden olan bir yolcunun güvenliğine aldırış edilmemesi ki kasıtlı hakareti saymıyorum bile..."

Çok geçmeden, daha önceki dostlukları en dramatik tepkileri doğurabilecek konulara bile zorlanmadan değinmelerini mümkün kılan, emretmeye alışmış iki adamdan beklenebileceği gibi, özlerine döndüler. "Bu konulardaki önceliği anlamadığınızı iddia edemezsiniz; böyle bir mazeret öne süremezsiniz. Görevinizi gayet iyi biliyorsunuz. Hayvanınızı izin almadan ve bilerek gemi personeline yönlendirdiniz. Bir sandalye isteyebilirdiniz..."

"Böylesine iyi yönetilen bir gemide bir hanımefendi binecekken böyle bir isteğe *gerek olduğunu* düşünseydim..." dedi Laurence.

"Sanırım bu terimle biraz farklı şeyleri kastediyoruz," dedi Riley alaycı bir tavırla.

Lafı ağzından kaçıran Riley anında utandı ama Laurence'ın onun geri çekilmesini beklemeye niyeti yoktu. "Centilmence olmayan bir amaçla suçlamak zorunda kalmak beni gerçekten üzerdi... Bir din adamının karısının, bir annenin, daha önce hiç karşılaşmadığı ve dolayısıyla olumsuz yargıda bulunmak için hiçbir nedeni olamayacak bir kadının kişiliği ve saygınlığı konusunda bir beyefendinin hiç de kabul edilir olmayacak yorumlarda bulunmasına yol açacak düşüncelerden söz ediyorum. Gerçi bu, kendi vicdanımın sınanmasına tercih edilir bir alternatif olabilirdi..."

Kapı vurulmadan ardına kadar açıldı; Berkley başını kamaraya uzattı. Bütün gemi görgüsüne ve mahremiyet kurallarına karşı olan bu saygısızlığa şaşırmış bir halde ikisi de kalakaldılar. Berkley onların bakışlarına aldırmadı bile. Tıraşsız ve bakımsızdı; Maximus gemiye binmek için kısa bir uçuş yaptıktan sonra huzursuz bir gece geçirmişti ve Berkley de ejderhasından daha fazla uyumamıştı. "Güverteden her şeyi duyabiliyoruz," dedi açıkça. "Temeraire biraz sonra tahtaları kaldırıp burnunu içeri sokacak. Tanrı aşkına, gidip gözden uzak bir yerde birbirinizi bayıltın da şu işi bitirin artık."

Yetişkin erkeklerden çok okul öğrencilerine uyabilecek bu cüretkâr tavsiye dikkate bile alınmadı ama kavga açık paylanmayla sona ermek zorunda kaldı. Riley bir mazeret belirterek hemen uzaklaştı.

"Korkarım bundan sonra Kaptan Riley'yle aramızda aracılık yapmalısın," dedi Laurence bir süre sonra Catherine'le konuşurken. Öfkesi kamarasının dar ortamında bir ileri bir geri hızlı adımlarla yürümekle ne kadar yatışabilirse o kadar yatışmıştı. "Bunun üstesinden gelmem gerektiği konusunda anlaştığımızı biliyorum ama konular öyle bir hale geldi ki..."

"Elbette, Laurence, başka bir şey söylemene gerek yok," diye araya girdi Catherine gerçekçi bir tavırla ve Laurence'a bütün hava-

cılar arasında geçerli olan ketumluk hakkını tanıyarak; bu, gemideki hayatlarının öylesine iyi anlaşılan bir parçasıydı ki ne kadar net duyulmuş olursa olsun, kişi duymamış *gibi* yapmalıydı. "Hepimizle birlikte yemesi yerine yalnız yemesine izin vereceğim, böylece hiçbir zorluk çıkmaz. Ama senin sorunu hemen çözeceğinden eminim. Önümüzde üç aylık bir deniz yolculuğu uzanırken, tartışmaya değer konu ne olabilir ki? Tabii hepimizi konuyla ilgili dedikodularla eğlendirmek istiyorsanız o ayrı."

Laurence dedikoduların başlamasını kesinlikle istemiyordu ama iyimser umutlarının boşa çıkacağını da biliyordu. Bağışlanamayacak bir şeyler söylenmemişti ama özellikle birçoğu kendi ağzından çıkmış unutulmaz sözler söylenmişti ve onur adına birbirlerinden tamamen uzak durmazlarsa, daha önce oluşan dostluğu tekrar yaratabileceklerini hiç sanmıyordu. Belki de Riley'yi astı olarak düşünmeye devam etmekle hatalı olan kendisiydi; tabii ilişkileriyle ilgili çok fazla şey varsaymışsa.

Gemi demir almaya hazırlanırken gidip Temeraire'in yanında oturdu. Tanıdık bağırışlar ve gürültüler tuhaf bir şekilde ona yabancı geliyordu ve gemideki hayattan kendini hiç bilmiyormuşçasına uzaklaşmış hissediyordu. Sanki daha önce hiç denizci olmamış gibi.

"Şuraya bak, Laurence," dedi Temeraire; limanın güneyinde, küçük bir ejderha grubu, Laurence'ın tahminiyle Cherbourg'a doğru uzaklaşıyordu. Dürbünü elinde değildi ve uzaktaki bir kuş sürüsünden biraz daha büyük görünüyorlardı; tek tek görülemeyecek kadar uzaktaydılar ama uçuşa devam ederlerken bir tanesi ağzından sarı-turuncu küçük bir alev bulutu saçtı: Iskierka, ilk kez yabani ejderhalarla gerçek bir devriyeye birlikte çıkmıştı. Bu da şartların ne kadar umutsuz olduğunu gösteriyordu.

"Yakında gitmiyor muyuz, Laurence?" diye sordu Temeraire; yola çıkmak için çok sabırsızlanıyordu. "Daha hızlı hareket edecek-

sek gemiyi memnuniyetle çekerim." Sonra dönüp Dulcia'ya baktı; Dulcia sırtüstü yatarak huzursuz bir uykuya dalmıştı ve arada bir gözlerini bile açmadan acınası bir şekilde öksürüyordu.

O ve başını kumlarla dolu büyük bir ahşap leğene yarı yarıya gömmüş halde yatan Lily, filonun geri kalanından çok daha iyi durumdaydılar; zavallı Maximus gemiye uçuşunu kısa aşamalarla tamamlamıştı ve bunu bile zar zor yapabilmişti. Ejderha güvertesinin uç tarafı tamamen ona bırakılmıştı ve hareket için son hazırlıklar tamamlanırken, etrafındaki koşuşturmalardan habersiz bir şekilde uyuyordu. Nitidus, bitkin bir şekilde Maximus'un yan tarafına serilmişti. Immortalis ve Messoria, güvertenin ortasında Lily'nin iki tarafına sokulmuşlardı ve açık limon sarısı rengindeydiler.

"Demirleri çok daha hızlı çekebileceğimden eminim," diye ekledi Temeraire. Gemi direklerinin tepeleri gönderilmişti ve tonoz çekiliyordu; dörtlü vinç bir kerede dört yüzden fazla adamı rahatlıkla kaldırabilirdi ve demiri yukarı kaldırabilmek için hepsinin ağırlığına ihtiyaç vardı. Güvertedeki denizcilerin çoğu, sabahın soğuğuna rağmen bellerine kadar soyunmuştu; Temeraire kesinlikle yardım edebilirdi ama Laurence böyle bir teklifin nasıl karşılanacağını tahmin edebiliyordu.

"Sadece ayak bağı oluruz," dedi. "Biz olmadan işlerini daha hızlı yaparlar." Elini Temeraire'in yan tarafına koyarak bakışlarını, yer alamayacakları işler yerine, açık denizlere dikti.

II

6. Bölüm

"Ah," dedi Temeraire çok tuhaf bir ses tonuyla ve aniden eğilerek önündeki açık alana şiddetle kustu. Muz yaprakları, keçi boynuzları, kakao çekirdeği kabukları ve uzun yeşil yosun ipleri, tanınmaz şekilde etrafa saçılmış çatlak kemikler ve deri parçaları sarımsı çamurun içinde göze çarpıyordu.

"Keynes!" diye bağırdı Laurence tam zamanında sıçrayarak yoldan çekilirken. Son tedaviyi öneren iki çaresiz hekimle vahşice konuştu. "Gidin buradan ve o işe yaramaz şeyinizi de yanınızda götürün."

"Hayır, bırakın da alalım. Makbuzu da," dedi Keynes biraz nazikçe yaklaşarak ve uzattıkları saksıyı koklamak için eğilerek. "Bir bağırsak boşaltıcının ilerleyen zamanlarda yararı olabilir; daha önce kendini hasta hissediyor muydun?" diye sordu Keynes, Temeraire'e. Temeraire sadece biraz inleyerek gözlerini kapadı; hiç kıpırdamadan, perişan halde yatıyordu ve daha önce midesinde olan şeylerin üzerinden şimdi yaz sıcağında bile sevimsiz dumanlar yükseliyordu. Laurence bir mendille ağzını ve burnunu kapayarak, isteksiz görevlilerine kürekleri getirip atığı hemen gömmelerini işaret etti.

"Bunun bitkilerin etkisi olup olmadığını merak ediyorum," dedi Dorset dalgın bir tavırla; bir sopayla saksıyı eşeliyor ve çiçeğin kalıntılarını inceliyordu. "Daha önce bir içerik olarak kullandığımızı sanmıyorum; Cape'teki bitkilerin özgün bir bileşimi var. Numune almak için çocukları göndermeliyim."

"Seni meraklandırmaktan memnunluk duymakla birlikte, daha önce yemediği bir şey olmadığını bilmelisin; belki onu tekrar hasta etmeden nasıl ilerleyeceğimizi düşünmeyi tercih edebilirsin," diye çıkıştı Laurence ve öfkesini daha fazla göstermeden Temeraire'in yanına gitti. Yavaşça kalkıp inen burnun üzerine bir elini koydu ve Temeraire cesur görünmeye çalışarak yakasını kaldırdı.

"Roland, Dyer'la birlikte gidip iskelenin altından biraz deniz suyu alın," dedi Laurence ve bir bez alarak soğuk suyla Temeraire'in burnunu ve çenesini sildi.

İki gündür Cape Town'daydılar ve sürekli deneyler yapıyorlardı: Temeraire, kendisine verilen şeyleri istekle koklayıp yutuyordu, bu arada şans eseri tedaviyi bulmaya ve onun hafızasını canlandırmaya çalışıyorlardı. Şimdiye dek belirgin bir başarı kazanamamışlardı ve Laurence, hekimler ne derse desin, bu en son denemeyi belirgin bir başarısızlık olarak görmeye hazırdı. Onları nasıl reddedeceğini bilmiyordu ama hiçbir gerçek dayanak olmadan bütün yerel şarlatanlıkları deniyor ve bu arada Temeraire'in sağlığını sürekli tehlikeye atıyor gibi görünüyorlardı.

"Kendimi şimdiden çok daha iyi hissediyorum," dedi Temeraire ama bunu söylerken gözleri bitkinlikten kapanıyordu ve ertesi gün hiçbir şey yemek istemiyordu. Yine de özlemle konuştu. "Çok zahmet olmayacaksa, biraz çay hoşuma gider." Böylece Gong Su bir haftalık stokları kullanarak ona kocaman bir çaydanlık hazırladı ve içine bütün bir şeker kalıbı koydular. Soğuduktan sonra Temeraire çayı büyük bir zevkle içti ve sonrasında kesinlikle toparlandığını söyledi; ancak

Emily ve Dyer sırtlarında yeni ağ fileler ve paketlerle, on metreden yayılan kokularıyla, pazardan nefes nefese döndüklerinde Temeraire hâlâ keyifsiz görünüyordu.

"Eh, bir bakalım," dedi Keynes ve Gong Su'yla birlikte alınanları incelemeye başladı; aralarında aşırı büyüklükte bir tatlı patatese benzeyen uzun bir meyvenin de bulunduğu bir sürü yerel sebze ve meyve vardı. Gong Su o meyveyi alarak yere vurdu ama kabuğu bile yarılmadı. Sonunda Gong Su meyveyi kaleye, demirciye götürdü ve örsün üzerinde çekiçle döverek açmayı başardılar.

"Bu bir sosis ağacından," dedi Emily. "Ama henüz yeterince olgun olmayabilir ve bugün Malezyalı bir tezgâhtardan biraz Siçvan biberi de bulduk," diye ekledi Laurence'a Temeraire'in çok hoşlandığı kırmızı tohumlarla dolu küçük bir sepeti göstererek.

"Mantar yok mu?" diye sordu Laurence; bu, hepsinin ilk ziyaretlerinden belirgin şekilde hatırladıkları iğrenç kokulu bir şeydi ve pişirilirken yaydığı koku, bütün kaleyi neredeyse durulmaz hale getirmişti. Laurence denizcilerin sevimsiz ilaçlara karşı güdüsel inancını paylaşıyordu ve en büyük umudunu mantara bağlamıştı ama vahşi doğada yetiştiği belli olan bir şeydi; aklı başında hiç kimse o şeyi bilerek yemezdi ve şimdiye kadar fiyatı ne olursa olsun, bulunamamıştı.

"Biraz İngilizce bilen bir çocuk bulduk ve biraz mantar getirirlerse, karşılığında altın vereceğimizi söyledik," dedi Dyer. Bir grup yerli çocuk, onlara ilk numuneleri çoğunlukla meraktan getirmişti.

"Belki tohum kabuklarını yerel meyvelerden bir tanesiyle birleştirebiliriz," diye önerdi Dorset, Siçvan biberi de incelerken ve bir parmağıyla karıştırırken. "Çok sayıda yiyecekte kullanılmış olabilirler."

Keynes alaycı bir tavırla güldü ve ellerini silkeleyerek yerinde doğrulurken Gong Su'ya dönüp başını iki yana salladı. "Hayır, sindirim sistemi bir gün daha dinlensin ve bu sağlıksız şeylerin hepsini

boş ver. Bu girişimlerden bir sonuç alabileceksek, onları iklimin pişirmesi gerektiğine giderek daha çok inanıyorum."

Sebze ve meyveleri çevirmek için kullandığı sopayla yeri eşeledi. Birkaç santim derinliğe kadar sert ve kuruydu; sadece kısa sarı çimenler onu bir arada tutuyordu ve uzun, ince, örümcek ağı gibi kökleri vardı. Martın ilk birkaç gününde, yaz mevsiminin ortalarındaydılar ve sürekli sıcak hava sert toprağı, günün en sıcak zamanında gerçekten parıldayan bir ocak taşına çevirmişti.

Temeraire iyileşme uykusu uyurken bir gözünü araladı. "Güzel ama Loch Laggan'daki avludan çok daha sıcak değil," dedi şüpheci bir tavırla ve önerisi yeterince tatmin edici değildi, çünkü diğer ejderhalar gelene kadar bu tedavi denenemezdi.

Şimdi *Allegiance* her an bekleniyor olmasına rağmen, o an için yalnızdılar. Gemi Cape açıklarında görünür görünmez, Laurence hekimleri, birkaç adamı ve malzemeleri Temeraire'in sırtına yükleyerek bu tedavi bulma işine başlayabilmeleri için götürmüştü.

Bu sadece bir mazeret değildi; emirleri "hiç zaman kaybetmeden" diyordu ve Maximus'un hırıltılı öksürüğü sürekli tekrarlanıyordu. Ama aslında Laurence gitmek zorunda olduğu için hiç üzülmemişti. Sonuçta kavga uydurma filan değildi.

Laurence girişimlerde bulunmuştu: Yolculuğun üçüncü haftasında bir kez güvertenin altında duraksamış ve şapkasını çıkarmıştı ama Riley sadece şapkasının kenarına dokunarak ve yanakları kızararak yanından geçip gitmişti. Bu, Laurence'ı bir hafta daha gergin tutmuştu ve süre, geminin süt keçilerinden birinden payını reddetmesi için yeterliydi. Onun keçisi süt veremediği için ejderhalara yem olmuştu.

Sonra pişmanlık tekrar kazandı ve güvertede meraklanan herkesin duyabileceği bir sesle Catherine'e döndü: "Belki de Kaptan'ı ve gemi subaylarını akşam yemeğine davet etmeliyiz?" Dolayısıyla

davet gönderildiğinde, bir barış teklifinden başka bir şey olarak algılanamazdı. Ama Riley ve subayları gelmesine rağmen, bütün yemek boyunca sessizdi ve Catherine onunla konuşmadığı sürece pek cevap vermiyor ve başını tabağından hiç kaldırmıyordu. Subayları elbette ki kendisi veya başka bir kaptan kendileriyle konuşmadan konuşmuyordu ve dolayısıyla o kadar tuhaf ve sessiz bir ortamdı ki daha genç havacılar bile tavırlarının ortamın resmiyetine uymadığını hissederek huzursuzlukla gerilmişti.

Subaylar arasında böylesine bir gerginlik varken, ejderhalardan ve binicilerinden hoşlanmadıklarını gizlemek için pek çaba harcamayan mürettebat, şimdi hiç çabalamıyordu. Düşmanlıkları elbette ki korkuları tarafından sıkıca dizginleniyordu. Hatta daha önce Laurence ve Temeraire'le birlikte Çin'e gitmiş olanlar arasında bile. Yedi ejderha, bir tanesinden çok farklıydı ve zavallı hayvanları sarsarak içlerini kemiren ani öksürük krizleri, hayvanlara çok yakın olmaktan daima çekinen sıradan denizciler için bu yaratıkları daha da korkunç ve tahmin edilemez gösteriyordu.

Daha da kötüsü, subayları onları tereddütleri için pek sert bir şekilde uyarmıyordu ki bunun sonuçları tahmin edilebilirdi: Afrika Boynuzu açıklarında yelkeni rüzgâr yönünde kavanço etmekte gecikip gemiyi orsaya getirmeleri gerekmişti çünkü mürettebat ejderha güvertesinde yavaş hareket ediyordu. Hareketleri ejderhaları çok sarsmış, öksürük krizlerine tutulmalarına neden olmuştu ve verdikleri rahatsızlık neredeyse trajediye dönüşecekti: Nitidus, Temeraire'in sırtından yuvarlanmış ve Lily'nin başına çarpmıştı.

Lily'nin yağlı kum leğeni ejderha güvertesinin kenarından kayarak hemen okyanus sularına gömülmüştü. "Yana, hayatım, başını yana koy," diye bağırmıştı Catherine, personeli son adamına kadar aşağıdaki depodan yeni bir leğen almak için koşarken. Lily muazzam bir çabayla ileri atılmıştı ve geminin kenarına tehlikeli bir şekilde tutunmuş halde başını suya uzatmış, omuzlarını boğum

boğum büzmüştü ve öksürüğünü tutmaya çalışıyordu; kemik çıkıntılarından damlalar saçılıyor, geminin yan tarafında tıslayarak siyah çizgiler oluşturuyordu. *Allegiance* rüzgârla ilerlediği için de damlalar tekrar ahşaba savruluyordu.

"Seni gemiden götüreyim mi?" diye sordu Temeraire, kanatlarını yarı yarıya açarak. "Sırtıma tırmanır mısın?" Durum böyle olmasa bile bu tehlikeli bir manevra olurdu.

"Temeraire," diye seslendi Laurence, "güvertenin şu kısmını kırabilir misin?" Temeraire başını çevirdi. Laurence sadece birkaç kalası yerinden çıkarmayı denemesini istemişti ama Temeraire bunun yerine ağzını kocaman açtı ve her zamanki kükreyişini daha güçlü bir şekilde denedi; dört kalas çatladı, biri ahşabın halka deseni boyunca açıldı ve bir parçası aşağıdaki aşçıların tepesine düştü; aşçılar dehşetle eğilerek kendilerini korumaya çalıştılar.

Alan neredeyse yeterince genişti. Kısa bir süre içinde daha da genişledi ve Temeraire aşağı uzanıp leğeni kolayca kaptı. Lily çenesini kuma bastırdı ve başlangıçta bastırdığı için kötüleşmiş bir krizle şiddetle öksürdü. Yağlı kumlar tıslarken ve üzerinden dumanlar yükselirken leş gibi asit kokuyordu. Güvertenin ortasında açılan deliğin etrafındaki kalasların kenarları sivriydi ve ejderhaların karnına batabilirdi. Dahası, güvertenin altında onları sıcak tutan ısının da kaçmasına neden oluyordu.

"Bu utanç verici bir şey. Bir Fransız gemisiyle yolculuk yapmaktan farkı kalmadı," dedi Laurence öfkeyle ve hiç de alçak olmayan bir sesle. Böylesine büyük bir gemiyi rüzgâra sokmanın sağduyusuz bir davranış olduğu aklına gelmişti. Özellikle de bu kadar çok sayıda ejderhanın ağırlığını taşırken.

Riley kıç güvertesinde göründü ve geminin diğer ucundan Owens'a öfkeyle seslendi. Güverte subayına mürettebatı düzene sokmasını emrediyordu. Ama Laurence'ın sesi de duyulmuştu;

Riley'nin tiradında anlık bir duraksama oldu ve sonra daha ani bir şekilde bitti.

Riley aşağı inmek için ejderha güvertesinden gelen Catherine'i yakalayarak, kaskatı ve resmî bir şekilde sadece ondan özür diledi. Laurence onun yukarı çıkarak bütün havacılarla konuşmak zorunda kalmaktan bilerek kaçındığını tahmin ediyordu. Catherine'in saç örgüsü çözülmüş, yüzü duman ve isle kirlenmişti ve ceketini çıkarıp Lily'nin çenesinin altına minder yapmıştı, çünkü leğenin kenarı erimişti. Riley onu durdurduğunda Catherine yerinde doğruldu ve elini saçlarından geçirip tamamen çözünce, Riley'nin hiç şüphesiz büyük dikkatle hazırlanmış olan konuşması ağzında kaldı. "Çok affedersiniz," dedi sadece, anlaşılmaz bir şekilde ve şaşkın gözlerle baktı. Sonunda Catherine yorgun bir tavırla onun sözünü böldü. "Evet, elbette, umarım bir daha olmaz. Yarın marangozlar hemen onarımları yapsın. İyi geceler," dedi ve Riley'nin yanından geçerek aşağı indi.

Catherine bununla yorgun olduğundan ve yatmaya gitmek istediğinden başka bir şey demek istememişti ama onu, herhangi bir sözel saldırganlıkta bulunmak için sosyal imalara başvurmayacağını bilecek kadar tanımayan biri için, oldukça sert görünebilirdi ve belki Riley de utanmıştı. Ne olursa olsun, sabah daha havacılar uyanmadan geminin bütün marangozları işe koyulmuştu ve ejderhalar uyanıp ilgiyle izlemeye başladığında bile ne homurdandılar ne de korkularını gösterdiler. Günün sonunda sadece hasarı onarmakla kalmamış, aynı zamanda operasyonun tekrarlanması olasılığı düşünülerek ambarın üzerinde güzel bir kapak da yapmışlardı.

"Eh, ben buna güzel derim," dedi Catherine ama Laurence bunun önceki ihmaller için küçük bir telafi olduğunu düşünüyordu. Catherine, "Ona bunun için teşekkür etmeliyiz," dediğinde Laurence hiçbir şey söylemedi ve onun yerini almaya da kalkışmadı. Catherine

gidip Riley'yi bir kez daha akşam yemeğine davet ettiğinde, bu kez ortalıkta görünmemeye dikkat eden Laurence olmuştu.

Bu bir çözüm umudunun sonuydu. Yolculuğun geri kalanı, aralarında mesafeyle geçti. Nadiren selamlaşıyorlardı ve ancak güvertede veya aşağıda karşılaştıklarında bunu en kısa hareketlerle yapıyorlardı. Deniz subayları kıç tarafında kaldığı için, karşılaşmaları daha da ender oluyordu. Bir geminin kaptanıyla açıkça düşmanlık içindeyken yolculuğun rahat geçmesi mümkün değildi. Daha önce Laurence'la birlikte çalışmamış mürettebat soğuk davranıyor, çalışmış olanlarsa onun yanında huzursuz bir şekilde kaskatı kesiliyorlardı. Bu sürekli soğukluk, sadece kavganın acısını tazelemekle kalmıyor, aynı zamanda Riley'nin öfkesine karşı kırgınlığını da artırıyordu.

Durumun tek bir iyi yönü vardı. Gemi hayatından uzak kaldığı ve doğal olarak filodaki diğer kaptanlarla yakınlaştığı için, Laurence bu kez sadece teoride değil, uygulamada da bir havacı olmuştu: Çok farklı bir deneyimdi ve bunu tercih ettiğini görünce şaşırmıştı. Yapacak pek fazla pratik işleri yoktu; öğlene kadar günlük hayvan kesimi sona eriyor, ejderha güvertesi ejderhaları kıpırdatmadan mümkün olduğunca raspalanıyor, genç subaylar okul ödevlerini yapıyor ve hepsi serbest kalıyordu. Tıka basa dolu bir ejderha güvertesinde ve aşağıdaki yarım düzine küçük kamaralarında olabilecekleri kadar serbest.

"Ara duvarı yıkmamızın bir sakıncası var mı, Laurence?" diye sormuştu Chenery, Laurence kamarasında mektup yazarken; bu son zamanlarda karadayken çok ihmal ettiği bir alışkanlıktı. "Bir oyun masası kurmak istiyoruz ama ortam çok sıkışık." Bu tuhaf bir istekti fakat Laurence onaylamıştı; daha büyük bir alanın açılması ve mektupları onların oyun gürültüsü ve sohbetleri eşliğinde yazmak zevkliydi. Bu aralarında o kadar sıradan bir uygulama haline

gelmişti ki artık giyinir giyinmez ara duvarları sormadan yıkıyorlar ve sadece uyumak için tekrar dikiyorlardı.

Yemeklerini neredeyse daima ortak alanda yiyorlardı. Catherine'in gözetiminde neşeli ve gürültülü bir ortamda, masadaki herkes resmiyeti bir kenara atarak konuşuyordu. Düşük rütbeli subaylar rütbelerinden ziyade erken gelmelerinden dolayı alt yarıya sıkışıyordu ve sonrasında güvertede ayakta durarak kadeh kaldırıyorlar, arkasından öksürüğe karşı ve akşamın serinliğinde biraz rahatlatması için baharatlı sıcak süt verilmiş ejderhaların yanında kahve ve puro içiyorlardı. Yemekten sonra Laurence Temeraire'e bazen Latince ya da Fransızca kitap okuyor, Temeraire diğer ejderhalar için tercüme ediyordu.

Laurence, Temeraire'in ejderhalar arasında özellikle bilgisi ve kültürü açısından sıradışı olduğunu düşünüyordu; Laurence diğerlerine uyabilmek için başlangıçta küçük edebiyat koleksiyonlarına sadık kalmış ve sonra onların yerini Temeraire'in çok sevdiği ama kendisinin izlemekte ve anlamakta zorlandığı matematiksel ve bilimsel tezler almıştı. Laurence'ın tahmin ettiği gibi, bunların birçoğu grubun ilgisini çekmemişti ama geometri üzerine gerçekten yorucu bir tez okurken uykulu bir şekilde konuşan Messoria onu şaşırttı: "Tanrı aşkına, ileri atla biraz; *kanıtlanmasına* gerek yok, mükemmelen doğru olduğunu herkes anlar." Messoria, geniş çevrelerden söz ediyordu. Yelken açarken düz bir çizgi izlemek yerine kavis çizmenin en kısa rota olduğu kavramını anlamakta hiç zorlanmamışlardı; oysa Laurence'ın askerî okulda bunu öğrenmesi bir haftasını almıştı. Ertesi akşam Nitidus ve Dulcia, Öklid'in teoremleriyle ilgili Temeraire'le tartışmaya başladığında, Laurence'ın okuması yine bölündü. Öklid'in paralel çizgilerle ilgili prensibi nedense ejderhalara mantıksız gelmişti.

"Doğru olduğunu söylemiyorum," diye itiraz etti Temeraire, "ama kabullenip devam etmelisiniz; bilimdeki diğer her şey onun üzerine kurulmuş."

"Ama o zaman ne yararı var ki?" dedi Nitidus kanatlarını titretip kuyruğunu Maximus'un yan tarafına vuracak kadar öfkelenerek. Maximus pek de uyanmadan mırıldanarak söylendi. "Eğer durum buysa, her şey yanlış olmalı."

"*Yanlış* filan değil," dedi Temeraire, "sadece diğerleri kadar basit değil..."

"*Yanlış*, kesinlikle yanlış," diye bağırdı Nitidus kararlı bir tavırla. Bu arada Dulcia daha sakin bir şekilde araya girdi: "Bir düşünün: Siz Dover'dan başlasanız ve ben biraz daha güneydeki Londra'dan başlasam –ikisi aynı boylam üzerinde– ve dümdüz kuzeye doğru uçsak, yolumuzu şaşırmadığımız takdirde kutupta kesinlikle buluşmamız gerekir. Dolayısıyla düz çizgilerin asla birleşmeyeceği argümanı neye dayanıyor ki?"

"Şey," dedi Temeraire alnını kaşıyarak, "bu kesinlikle doğru fakat inanın bana, bütün yararlı hesaplamaları ve matematiksel sonuçları dikkate aldığınızda, bu varsayım kesinlikle mantıklı. Şu anda bulunduğumuz geminin bütün tasarımı, bu tek temelden doğmuş." Bu bilgi Nitidus'un *Allegiance*'a şüpheli gözlerle bakmasına neden oldu.

"Ama bence," diye devam etti Temeraire, "bu teorem olmadan veya zıttı olan bir teoremle başlamayı deneyebiliriz..." Ve Temeraire'in kum havuzunda kafa kafaya vererek ve kendilerine yanlış görünen prensipleri bir kenara atıp kendi geometri bilgilerini kullanarak çalışmaya başladılar ve teoriyi geliştirme sürecini bir oyuna çevirdiler. Bu onları Laurence'ın gördüğü diğer birçok eğlenceden çok daha uzun süre oyaladı ki dinleyenler bile özellikle yenilikçi fikirleri sanki sahne gösterisiymiş gibi alkışladı.

Çok geçmeden her şeyi kapsayan bir projeye dönüşünce, ejderhaların yanı sıra subayların da ilgisini çekti. Yazı becerisi iyi olan havacıların azlığı nedeniyle, Laurence kısa sürede işe koşuldu, çünkü ejderhalar eğlenceli teorilerini onun tek başına kaleme alabileceğinden

daha hızlı geliştirmeye başladılar ve kısmen entelektüel meraktan, kısmen de çalışmalarının fiziksel sunumunu çok beğendiklerinden –her biri için ayrı birer kopya çıkarılmasını istiyorlardı– Temeraire'in çok sevgili takılarına yaklaştığı gibi yaklaşıyorlardı.

Laurence, kısa süre sonra Catherine'in Lily'ye söylediklerini duydu: "Senin için güzel bir kopyasını çıkarttıracağım ve Laurence'ın okuduğu şu güzel kitap gibi ciltleteceğim. Her gün biraz daha fazlasını yersen, elbette. İşte, şu orkinostan birkaç lokma daha." Neredeyse diğer her şeyin etkisiz kaldığı bir durumda etkili olan rüşvet.

"Eh, belki biraz daha fazla," dedi Lily kahramanca bir havayla ekleyerek "ve şunun gibi altın menteşeleri de olsun, ne dersin?"

Laurence bütün bu ortamdan zevk alabilirdi ama kendini ancak viran diyebileceği bir şekilde yaşamayı tercih ederken bulmaktan dolayı utanıyordu. Ama bütün cesaretlerine ve neşelerine, deniz yolculuğuyla giderek daha fazla ilgilenmelerine rağmen, ejderhalar hâlâ ciğerlerini parçalayan bir şekilde öksürük krizlerine tutuluyordu. Normal şartlarda zevkli olduğu söylenebilecek bir yolculuk, sabahları havacıların ejderha güvertesine gelip mürettebata geceden kalma kanı temizlettiği ve her gece yukarıdan gelen öksürük sesleri arasında uyumaya çalıştığı, sonu gelmeyen bir işkence gibi geçiyordu. Bütün o gürültü ve neşenin zorlama ve telaşlı bir yönü vardı ki gerçek zevk kadar korkuya meydan okumayı da içeriyordu; Roma yanarken lir çalmak gibi.

Ancak bu duygu sadece havacılara ait de değildi. Riley'nin Peder Erasmus'u gemiye kabul etmemek için politikanın dışında başka nedenleri de olabilirdi, çünkü gemide onun dışında çok sayıda başka yolcu da vardı ve çoğu Deniz Kuvvetleri Komutanlığı tarafından dayatılmış bu yolcuların bagajları da bir hayli kabarıktı. Bazıları Batı Hint Adaları'na veya Halifax'a gidecek gemilere bin-

mek için Madeira'da inmişti ama bir kısmı yerleşimci olarak Cape'e gidiyor, diğerleri Hindistan'a devam ediyordu; yabancılar hakkında böylesine olumsuz düşünmek istemese de, Laurence onların işgal korkusuyla göç ettiğini tahmin ediyordu.

Şüpheleri için bazı kanıtlar da vardı; kıç güvertesindeki sohbetlerine kulak misafiri olduğu zamanlarda, yolcuların huzur ve barıştan özlemle söz ettiklerini ve Bonapart'ın adını korkuyla andıklarını duymuştu. Çok az doğrudan iletişim vardı, çünkü ejderha güvertesi onları ayırıyordu ve yolcular dostça davranmak için de pek çaba harcamamıştı. Ancak birkaç kez Peder Erasmus akşam yemeğinde Laurence'a katılmıştı. Erasmus'un anlatacağı pek bir şey yoktu ama Laurence'a sormuştu: "Kaptan, sizce işgal kesin mi?" Pederin sesindeki meraklı ton, Laurence'a pederin her zaman birlikte yemek yediği diğer yolcular arasında bu konunun tartışıldığını hissettirmişti.

"Bonapart'ın *denemeye* kararlı olduğunu söyleyebilirim," dedi Laurence, "ve bir diktatör olarak, ordusuyla istediğini yapabilir. Ama birincisinin baştan aşağı başarısız olduğu bir yerde ikinci bir girişimde bulunmayı düşünecek kadar cüretkârsa, bir kez daha püskürtüleceğine kesinlikle inanıyorum." Bu vatanseverce bir abartıydı ama gerçek olasılıkları açıkça konuşmaya niyeti yoktu.

"Böyle söylediğinize sevindim," dedi Erasmus ve bir an düşündükten sonra ekledi: "Sanırım Fransa'daki devrimin başlangıçta öne çıkardığı özgürlük ve kardeşlik vaadinin böylesine çabucak kana ve paraya boğulması, ilk günah doktrinini doğruluyor. İnsan yozlaşmalara açıktır ve aynı zamanda Tanrı için çabalamadan, onun emirlerine uymadan, sadece bu dünyadaki haksızlıklara karşı savaşarak yüceliğe ulaşamaz."

Laurence biraz mahcup bir tavırla Erasmus'a haşlanmış erik tabağını uzatırken, kendini yaptıkları anlaşmada biraz yalancı gibi hissediyordu; yaklaşık bir yıldır kiliseye gitmemişti, gemideyken

geminin resmî rahibi olan Bay Britten'ın hiçbir ilham içermeyen vaazları sırasında da pederin sözünü bölmemesi için sık sık Temeraire'in yanında otururdu.

"Sizce ejderhalar için de ilk günah geçerli mi?" diye sordu Laurence. Bu soru zaman zaman aklına gelirdi; Temeraire'in İncil'e ilgisini çekmeyi bir türlü başaramamıştı. Kutsal Kitap ejderhanın öylesine kâfirce sorular sormasına neden oluyordu ki Laurence çok kısa süre içinde tamamen vazgeçmiş, batıl bir inançla bunun sadece daha büyük bir felakete yol açacağını hissetmişti.

Erasmus düşündü ve kendi düşüncesinde, öyle olmadığını söyledi. "Adem ve Havva dışında meyveyi yiyen bir başkası daha olsaydı, kitap hiç şüphesiz bundan söz ederdi. Bazı açılardan yılana benzemekle birlikte, Tanrı yılana karnı üstünde sürünmesini emrederken, ejderhalar havada uçar ve aynı tür olarak düşünülemezler," diye ekledi inançla. Böylece Laurence o akşam Temeraire'i biraz daha yemeye ikna etmek için güverteye döndüğünde kalbi biraz ferahlamıştı.

Temeraire hastalanmamış olmasına rağmen, diğer ejderhaların hastalığı yüzünden zayıflamıştı ve diğerleri paylaşamazken kendisi iştahlı olduğu için utanmaya, dolayısıyla yiyeceklerden uzak durmaya başlamıştı. Laurence'ın onu kandırma girişimleri pek başarılı olamıyordu; sonunda Gong Su güvertede yanına gelip Laurence'ın altı kelimeden sadece birini anladığı bir Çinceyle konuştu. Ama Temeraire tutumunu değiştirmedi ve onun yemeklerini tamamen geri çevirdi. Hatta bu şartlar altında iştahını sürdürdüğü takdirde onurunun onarılmaz bir şekilde lekeleneceğini ve kendini başarısızlıktan uzak tutmak için ilk fırsatta eve dönmek istediğini belirtti.

"Ama bu çok iyi, yemin ederim, sadece şu anda aç değilim," diye itiraz etti Temeraire. Gong Su onun sözlerini kibarca bir bahane

olarak algıladı ve "Aç olmasan bile, iyi yemeklerin seni acıktırması gerekir!" diye ekledi.

"Ben *açım*, sadece..." diye itiraf etti sonunda Temeraire ve uyuyan dostlarına üzgün gözlerle bakarak iç çekti. Laurence nazikçe yaklaştı. "Dostum, kendini aç bırakmakla onlara hiçbir yararın dokunmaz ve aslında zararı bile olur; Cape'e ulaştığımızda gücün ve sağlığın tam anlamıyla yerinde olmalı."

"Evet fakat herkes uykuya dalmışken yiyip durmak bana yanlış geliyor; sanki onlar bilmeden arkalarından yiyecek aşırıyormuşum gibi hissediyorum," dedi Temeraire duruma şaşırtıcı bir açıdan yaklaşarak, çünkü dostları uyanıkken iştahından asla utanmamış veya yemeklerini diğer ejderhalardan gizlemeye filan çalışmamıştı. Ama bu itiraftan sonra, ona gün boyunca ve diğer ejderhalar uyanıkken, daha küçük porsiyonlarla yemek verdiler ve diğerleri hâlâ yemeyi reddetmesine rağmen, Temeraire aşırı bir isteksizlik göstermeyi sürdürmedi.

Ama durumlarından memnun değildi; Laurence da öyle. Riley'nin temkinli bir şekilde onları kıyıya yakın tutarak gemiyi güneye doğru götürmesiyle, memnuniyetleri daha da azalıyordu. Cape Coast, Luanda veya Benguela'da fazla zaman geçirmediler ve uzaktan bakıldığında bembeyaz yelkenlerle dolu bu limanlar gayet neşeli görünüyordu. Ancak bu limanlara gelip giden köle gemilerinin geçişine alışmış olan ve geminin arkasından hevesle yüzen köpek balıklarıyla dolu okyanus, onlara kasvetli görevlerini hatırlatıyordu.

"Bu hangi şehir?" diye sordu Bayan Erasmus aniden. Kızlarıyla birlikte hava almak için güverteye çıkmıştı; kızlar annelerinin yanından ayrıldıklarında ortak güneş şemsiyelerinin altında süslü bir şekilde ileri geri yürüdüler.

"Benguela," dedi Laurence, kadının kendisiyle konuşmasına şaşırarak; iki aylık yolculukları sırasında daha önce kendisiyle hiç

doğrudan konuşmamıştı. Asla fazla girişken davranmıyor, başını eğik ve sesini kısık tutuyordu; İngilizce konuştuğunda, kelimelerindeki ağır Portekiz aksanı hemen hissediliyordu. Laurence, Erasmus'la sohbetlerinden, kadının düğünlerinden kısa süre önce azat edildiğini biliyordu ve bu, efendisinin iyi niyetinden değil, talihsizliği sonucu gerçekleşmişti. Brezilyalı bir toprak sahibi olan adam bir tüccar gemisine binerek iş için Fransa'ya gitmişti; gemi İngilizler tarafından ele geçirilip Portsmouth'a getirildiğinde, Bayan Erasmus ve diğer köleler özgür kalmıştı.

Kadın çok uzun boyluydu ve iki eliyle geminin küpeştesine tutunmuş halde dimdik duruyordu. Sallanan güvertede mükemmel bir şekilde dengesini koruyordu ve desteğe pek ihtiyacı yoktu. Küçük kızlar ortalıkta dolaşmaktan sıkılıp şemsiyeyi bir kenara atarak Emily ile Dyer'ın yanına gittikten sonra bile kadın uzun süre orada durmaya devam etti.

Benguela'dan Brezilya'ya çok sayıda köle gemisi giderdi. Laurence kadına sormadı ama kadın nihayet küpeşteye arkasını döndüğünde, Laurence bir şeyler içmek üzere aşağı dönmek için kolunu uzattı. Kadın sadece başını iki yana sallayarak teklifi geri çevirdi ve kısık sesle kızlarını yanına çağırdı; kızlar üzgün bir şekilde oyunlarını bırakarak annelerinin yanına döndüler ve Bayan Erasmus onları aşağı götürdü.

Benguela'dan sonra en azından hem yerel halkın bu işe karşı düşmanlıklarından hem de sahil şeridinin tehlikeli olmasından dolayı başka köle limanı yoktu. Ama gemideki boğucu atmosfer değişmemişti. Laurence ve Temeraire sık sık havalanıyor, Riley'nin *Allegiance*'ı yaklaştıramayacağı kadar kıyıya yakın bir şekilde uçuyor ve böylece Afrika sahil şeridini daha yakından izleyebiliyorlardı: Orada geçit vermeyen bir orman, şurada okyanusa doğru uzanan sarı kaya ve kumlar, başka bir yerde tembel foklarla dolu bir kumsal; sonra sonsuz gibi görünen turuncu çöl ve denizcileri temkinli olmaya

zorlayan yoğun sis kümeleri. Neredeyse saat başı, gözcü subay onlara sık sık okyanus zeminini kontrol ettiriyordu. Arada bir kıyıda birkaç siyahi görünüyor, temkinli gözlerle onları izliyordu ama çoğunlukla kuşların çığlıkları dışında sadece dikkatli bir sessizlik oluyordu.

"Laurence, buradan Cape Town'a kesinlikle gemiden daha çabuk ulaşabiliriz," dedi Temeraire sonunda boğucu atmosferden sıkılarak. Ancak daha limana bir aylık yolları vardı ve bölge karadan geçiş riskine girilemeyecek kadar tehlikeliydi. Kıtanın iç kısımlarının geçit vermez ve vahşi olduğu, insan gruplarını iz bile bırakmadan yuttuğu biliniyordu, birden fazla kurye ejderhası sahil şeridinden ayrılmaya cüret ettiğinde, aynı şekilde ortadan kaybolmuştu. Ancak öneri cazipti, çünkü yolculuğun rahatsız şartlarından daha çabuk kurtulmak ve amaçlarına uygun şekilde araştırmalarında daha hızlı ilerlemeleri anlamına geliyordu.

Laurence önden gitme fikrini tamamen görmezden gelmemesi gerektiğine, zorlu olsa bile yolculuğu bir günde tamamlayabilecekleri kadar yaklaştıklarında bunu yapabileceklerine karar verdi. Bu karar sayesinde, Temeraire'i düzgün yemeye ve geminin etrafında heyecansız uzun uçuşlar yapmaya ikna etmek kolayca mümkün oldu. Böylece gücü artacaktı ve gidişlerine kimse itiraz etmeyecekti. "Güvenli bir şekilde ulaşacağınızdan eminseniz," dedi Catherine, sadece zorunlu bir isteksizlikle; artık bu kadar yaklaşmışlarken, havacıların hepsi işin bir an önce başlamasını istiyordu.

"Elbette ki istediğinizi yapacaksınız," dedi Riley kendisine resmî olarak bilgi verildiğinde Laurence'ın yüzüne bakamadan; sonra hesaplamalarla uğraşıyormuş gibi yaparak başını yine haritalarının üzerine eğdi. Laurence onun bir hesaplamayı kâğıda bile yazmadan kafasında yapabileceğini gayet iyi bildiği için, bu numara elbette ki işe yaramamıştı.

"Bütün ekibi almayacağım," dedi Laurence, üzgün görünen Ferris'e ama o bile çok fazla itiraz etmemişti. Elbette ki Keynes ve Dorset de gelecekti, Gong Su da öyle: Daha önceki ziyaretleri sırasında Prens Yongxing'in emrinde çalışan aşçılar yerel ürünlerle hevesle deneyler yapmıştı, cerrahın bir tedavi bulmak konusundaki en büyük umudu buna bağlıydı.

"Bu malzemeleri kullanılmış olabilecekleri şekilde hazırlayabilir misin?" diye sordu Laurence, Gong Su'ya.

"Ben bir İmparatorluk aşçısı değilim!" diye itiraz etti Gong Su ve Laurence'a, Çin'in güneyindeki aşçılık tarzının çok farklı olduğunu açıkladı. "Elimden geleni yaparım ama kesinlikle kıyaslanamaz. Ancak kuzeydeki aşçılar genellikle pek iyi değildir," diye ekledi gururlu bir tavırla.

Roland ve Dyer onun yardımcısı olarak pazarlara gitmekle görevlendirildiler, çünkü hafif olmaları avantaj sağlayacaktı. Laurence bir sandık altın, kılıcı, tabancaları, bir çift temiz gömlek ve çorap dışında pek fazla bagaj almadı. "Ağırlığı hissetmiyorum bile," dedi Temeraire daha da hevesli bir şekilde, "günlerce uçabileceğimden eminim." Laurence temkinli davranmak için tam bir hafta daha beklemişti; böylece artık mesafe üç yüz yirmi kilometreden daha azdı. Tek günlük bir uçuş için hâlâ son derece uzundu ama imkânsız değildi.

"Hava sabaha kadar değişmezse," dedi Laurence.

Kabul edileceğini sanmasa da, son bir kişiyi daha, Peder Erasmus'u davet etti. "Kaptan Berkley konuğu olarak kalırsanız mutluluk duyacağını söylememi istedi," dedi Laurence, Berkley'nin sözlerinden daha zarif bir şekilde: *"Evet, elbette. Lanet olasıca resmî saçmalıklar; onları gemiden denize atacak değiliz, değil mi?"* "Ama elbette ki benim kişisel konuğumsunuz ve dilerseniz bana katılabilirsiniz."

"Hannah, belki sen bunu istemezsin?" dedi Erasmus, karısına dönerek.

Kadın kendi dilinde kelimeleri ağzıyla sessizce biçimlendirerek okuduğu küçük kitabından başını kaldırdı. "Benim için sakıncası yok," dedi ve hiç tedirgin olmadan Temeraire'in sırtına tırmanarak kızlarını yanına oturtup gerginlikleri için azarladı.

"Cape Town'da görüşürüz," dedi Laurence, Ferris'e ve Harcourt'a selam verdi; Temeraire sırtındaki yükle yerinden sıçradı ve arkasında güzel bir rüzgârla pırıl pırıl okyanus sularının üzerinden uçtu.

Gündüz ve gece uçarak şafakta körfezin üzerine ulaştılar. Masa Dağı'nın düz tepeli kale duvarı şehrin arkasında tozlu altın rengiyle yükseliyor, kayalık yüzeyinden ışık yansıyor ve iki tarafında daha küçük zirveler görünüyordu. Hareketli kasaba bayırın dibinde düz ve hilal biçimindeki bir alanı tıka basa dolduruyor, tam ortasındaki Ümit Kalesi kıyıya bakıyordu. Dış duvarlar, kalenin içine dayandığı beşgenle birlikte yukarıdan bir yıldız biçimi oluşturuyor ve topu selam atışı yaparken sabah güneşinde parıldıyordu.

Temeraire'in kaldığı tören alanı kalenin yanında, okyanusun kumsala çarptığı yerden birkaç ejderha boyu mesafedeydi; rüzgâr fazla güçlü estiğinde pek elverişli bir mesafe olmayacaktı ama onun dışında yaz sıcağına karşı biraz rahatlatıcıydı. Kalenin içindeki avlu acil durumlarda birkaç ejderhayı alacak kadar büyük olmakla birlikte, ne kale kışlasına yerleşen askerler ne de Temeraire için rahat bir ortam sağlardı; neyse ki Çin'e yaptıkları yolculuk sırasında son kez buraya geldiklerinden beri çevre bir hayli gelişmişti. Kuryeler artık bu kadar güneye uçmasa da –giderek düşen güçleri için fazla uzun bir mesafeydi– görevli vali Korgeneral Grey'e hem gelişlerini haber vermek hem de gizlice önemli amaçlarını bildirmek amacıyla *Allegiance*'ın önünden hızlı bir firkateyn gönderilmişti. Grey bütün birliği alacak şekilde alanları genişlettirmiş ve etrafına alçak bir çit ördürtmüştü.

"Korkarım biraz rahatsız olacaksınız ama hem meraklı gözleri uzak tutar hem de bu lanet olasıca gürültüyü biraz bastırır," dedi Grey, Laurence'a onların gelişlerini protesto eden yerleşimcileri kastederek. "Sizin önden gelmeniz de iyi oldu; yedi ejderha birden buraya gelmeden önce bu fikre alışmaları için biraz zamanları olur. Şu bağırış çağırışlarına baksanız, ejderha filolarını hiç duymadıklarını sanırsınız."

Grey, Cape'e daha ocak ayında gelmişti; vali vekili olarak görev yapıyordu ve yakında Caledon Kontu geldiğinde görevini ona devredecekti. Dolayısıyla pozisyonu –geçici görevlerin hepsinde olduğu gibi– otoriteden belirgin bir ölçüde yoksundu. Ejderhaların gelişiyle halkın ona olan tutumu da sertleşmişti. Kasabalılar İngiliz işgalinden zaten hoşlanmıyorlardı ve çiftliklerini kırsal alanlar ile sahil şeridine kurmuş olan yerleşimciler bu durumdan tiksiniyor, bağımsızlıklarına müdahale edecek her türlü yönetim şekline itiraz ediyorlardı, çünkü kıtanın vahşi bölgelerine ilerleyerek aldıkları riskle bedelini ödediklerine inandıkları bağımsızlıkları onlar için fazlasıyla değerliydi.

Bir ejderha birliğinin gelişi hepsinin şüphesini çekmişti. Özellikle de bunun gerçek amacı kesinlikle açıklanmazken. Ucuza elde edilen köle emeği sayesinde, koloninin ilk yıllarında yerleşimciler kendileri ve aileleri için çalışmayı bırakmışlardı; çiftlikleri, üzüm bağları ve sürüleri de zorla çalıştırabildikleri insan gücü sayesinde bir hayli genişleyip gelişmişti. Cape'ten köle ihraç edilmiyordu; tam aksine, bulabildiklerinden daha fazla köle istiyorlardı: Tercihen Malezyalılar veya Batı Afrika'dan satın alınmış olanları ama tam anlamıyla köle olarak tanımlanıp zincire vurulmasalar da, ödenen maaşların miktarı düşünüldüğünde ancak bu terimle tanımlanabilecek yerli Khoi kabilesinin mutsuz hizmetkârlarını da küçümsemiyorlardı.

Sayıca azınlık olduklarından, yerleşimciler şimdi sert sınırlamalar, kurallar, sık sık ve şiddetle uyguladıkları cezalarla ortamdaki asayişi

koruyorlardı. Ancak önceki İngiliz hükümetinin yönetimindeyken kölelere işkence edilmesinin yasaklanmasından da rahatsızdılar. Kasabanın dış kısımlarında, asılan bir kölenin cesedini diğer kölelere itaatsizliğin bedelini hatırlatmak amacıyla asıldığı yerde bırakmak gibi barbarca bir uygulama hâlâ devam ediyordu. Yerleşimciler köle ticaretine karşı kampanyalardan da haberdardılar ve yeni kölelere erişimlerinin kesileceği fikriyle buna hiç sıcak bakmıyorlardı. Bu davanın savunucusu olan Lord Allendale de buralarda tanınıyordu.

"Bu da yetmezmiş gibi," dedi Grey birkaç gün sonra bıkkın bir tavırla konuşarak, "bu lanet olasıca misyoneri de yanınızda getirmişsiniz. Şimdi kasabalıların yarısı köle ticaretinin yasaklandığını, diğer yarısı da kölelerinin hepsinin hemen azat edileceğini ve bunun da kölelere onları yataklarında uyurken öldürme fırsatı vereceğini düşünüyorlar. Üstelik hepsi sizin buraya bu kararı uygulamaya geldiğinizden emin. Beni o adamla tanıştırmalısınız; daha sessiz ve gözden uzak kalması gerektiği konusunda uyarılmalı. Hâlâ sokakta bıçaklanmamış olması bir mucize."

Erasmus ve karısı, Londra Misyoner Derneği'nin daha önceki sakininin sıtma yüzünden ölümüyle boş ve oldukça bakımsız kalan küçük bir binasına yerleşmişlerdi. Ancak ne bir okul ne de bir kilise vardı; sadece son derece sade görünüşlü bir ev, etrafında birkaç bakımsız ağaç ve sebze bahçesi olarak kullanılmak üzere ayrılmış küçük bir toprak alan vardı. Bayan Erasmus, kızları ve domates kazığı dikmeyi öğrenen birkaç genç yerli kadınla birlikte burada çalışıyordu.

Laurence ve Grey göründüğünde kadın doğruldu ve çalışan kızlara mırıldanarak yanlarından ayrılırken ikisini de eve soktu: Hollanda tarzında inşa edilmiş evin duvarları kalın topraktandı ve sazdan yapılmış çatıyı destekleyen geniş ahşap kirişler açıkça görülüyordu. Yeni badananın kokusunun çıkması için pencereler ve kapı açık bırakılmıştı; evin içi sadece üçe bölünmüş uzun bir odadan

oluşuyordu ve Erasmus etrafında yere oturmuş bir düzine yerli çocuğunun ortasında, bir tahtaya yazdığı harflerle alfabeyi öğretiyordu.

Erasmus onları karşılamak için doğruldu ve çocukları oynamaları için dışarı gönderdi. Çocuklar neşeli çığlıklarla sokağa dökülürken, Bayan Erasmus mutfak kapısında gözden kayboldu ve bir an sonra kap kacak sesleri duyuldu.

"Üç gündür burada olmanıza rağmen bir hayli yol katetmişsiniz, bayım," dedi Grey koşarak çıkan çocukların arkasından hoşnutsuzca bakarak.

"Öğrenme açlıkları çok büyük; İncil'e olan ilgileri de öyle," dedi Erasmus halinden memnun bir tavırla. "Aileleri gündüz tarlalardaki çalışmalarını bitirdikten sonra gece buraya geliyorlar ve ilk ayinimizi yaptık bile."

Erasmus onları oturmaya davet etti ama sadece iki sandalye olduğundan, bu utanç verici bir ayrım yaratacaktı ve bu yüzden ayakta kalmayı tercih ettiler. "Hemen konuya gireceğim," dedi Grey. "Korkarım bazı şikâyetler oldu." Duraksayarak huzursuzca tekrarladı. "Belli şikâyetler." Ama Erasmus bir şey söylemedi. "Koloniyi yakın zamanda teslim aldığımızı ve buradaki yerleşimcilerin zor bir grup olduğunu anlamalısınız. Çiftliklerini kendileri kurdular, topraklarını kendileri genişlettiler ve biraz haklı bir şekilde kendilerini yazgılarının efendisi olarak görüyorlar. Bazı itirazlar... kısacası," dedi aniden, "faaliyetlerinizi biraz daha asgariye indirmenizde yarar var. Bu kadar çok öğrenciniz olması gerekmez; en başarılı olanlarından üç-dört tanesini seçin. Geri kalanı işlerine dönsün. Öğrendiğim kadarıyla öğrencilerin iş gücünden feragat etme fikri pek hoş karşılanmıyor," diye ekledi zayıf bir sesle.

Erasmus hiçbir şey söylemeden Grey'in sözlerini bitirmesini bekledikten sonra karşılık verdi. "Bayım, durumunuzu çok iyi

anlıyorum; gerçekten de zor bir durum. Ancak bu dileğinizi yerine getiremeyeceğim için üzgünüm."

Grey bekledi ama Erasmus başka bir şey söylemedi ve dolayısıyla bir pazarlık zemini oluşmadı. Grey biraz çaresizce Laurence'a bir bakış attıktan sonra tekrar Erasmus'a döndü. "Bayım, açık konuşacağım; eğer bu tutumunuzu sürdürürseniz, güvenliğinizden emin olamam. Bunun için hiçbir garanti veremem."

"Ben buraya güvende olmaya değil, Tanrı'nın kelamını yaymaya geldim," dedi Erasmus gülümseyerek ve kendinden emin bir tavırla. Karısı çay tepsisini getirdi.

"Hanımefendi," dedi Grey, Bayan Erasmus masaya koyduğu fincanlara çay doldururken, "sizin etkinizi kullanmak zorundayım; çocuklarınızın güvenliğini düşünmeniz için size yalvarıyorum." Kadın aniden başını kaldırdı; dışarıda çalışırken başına sardığı örtü kaydı ve saçlarını yüzünden çekince eski bir köle sahibinin kazıdığı, hafifçe silinmiş ama hâlâ rahatlıkla okunabilen baş harfler ve altındaki daha eski, daha silik bir dövme işaret ortaya çıktı.

Bayan Erasmus kocasına baktı. Kocası nazikçe konuştu: "Tanrı'ya güveneceğiz, Hannah. Ve onun takdirine." Kadın başıyla onaylayarak Grey'e doğrudan cevap vermeyi reddetti ve sessizce bahçeye geri döndü.

Elbette ki artık söylenecek bir şey kalmamıştı; gitmek için dönerlerken Grey iç çekti. Konuşurken sesi hüzünlüydü. "Sanırım bu evin önüne bir muhafız dikmem gerekecek."

Güneydoğudan yoğun nemli bir rüzgâr esiyor, Masa Dağı'nı bulutlarla sarıyordu ama o akşam rüzgâr sakinleşti ve ertesi gün öğleden sonra kalenin gözcüsü *Allegiance*'ı görerek işaret silahını ateşledi. Şüphe ve düşmanlık havası o zamana kadar yerleşmiş, bütün kasabaya yayılmıştı; ne var ki duygular daha az yoğun olsa bile, geminin gelişi yine de kasabalıları huzursuz etmeye yeterdi.

Laurence, Grey'in davetiyle kalenin üzerindeki güzel bir odadan geminin gelişini izledi ve onu bu yabancı, ters açıdan görmek, muazzam gücünün etkisini anlamasını sağladı: Sadece geminin büyüklüğü değil, aynı zamanda geminin yan taraflarındaki lombozlarından uzanan on beş kiloluk gülle atan toplarının açık ağızları ve güvertede toplanmış, yattıkları yerde başlarını ve kuyruklarını birbirlerine doladıkları için birbirlerinden ayrılamayan ejderha filosu son derece ürkütücü bir manzara yaratıyordu.

Yavaşça limana girerken etrafındaki bütün gemiler onun yanında cüce gibi kaldı ve gemi top atışlarıyla kaleye selamını verirken kasabaya huzursuz bir sessizlik çöktü. Silahların gürültüsü dağın yamacından yankılandı ve kasabanın üzerine bir sis gibi yerleşti. Laurence barut dumanının tadını alabiliyordu. Geminin çapaları indirilirken, kadınlar ve çocuklar sokaklardan çekilmişti bile.

Laurence kıyıya inip ejderhaların güverteden indirilmesi için devam eden manevralara yardım etmek amacıyla kayıkla gemiye çıkarıldığında, aslında korkulacak bir şey olmadığını görmek çok üzücüydü. Tıka basa dolu bir gemide uzun bir yolculuk yaptıkları için hepsi kaskatı kesilmişti ve *Allegiance* yolu iyi bir sürede aşmış olmasına rağmen, iki aydan uzun bir sürecin her günü güçlerini sürekli kemirmişti. Kale kumsaldan sadece birkaç adım uzaktaydı ve geçit alanı da hemen onun diğer tarafında kalıyordu ama bu kısa uçuş bile onları yoracaktı.

En küçük ejderhalar olan Nitidus ve Dulcia, diğerlerine daha fazla alan açabilmek için önden uçtular; derin nefesler alıp güverteden cesurca havalanırken kısa kanatları yavaş hareket ediyor, onları zorlukla taşıyordu ve dolayısıyla karınları geçit alanının etrafındaki alçak çitlerin üzerine neredeyse süründü. Ağır bir şekilde inerek, kanatlarını bile katlamadan sıcak bir toprak yığınına çöktüler. Onların arkasından Messoria ve Immortalis o kadar yavaş bir şekilde ayağa kalktı ki geçit alanından onları izleyen Temeraire seslendi:

"Bekleyin de ben gelip sizi taşıyayım!" Ve ejderhaların dengelerini sağlamak için pullarına geçirdiği pençelerden aldığı küçük sıyrıklara aldırmadan onları sırtına alıp tek tek taşıdı.

Lily güvertede nazikçe burnunu Maximus'a sürttü. "Evet, haydi git sen, ben de hemen geliyorum," dedi Maximus uykulu bir şekilde gözlerini bile açmadan. Lily endişeli bir tavırla homurdandı.

"Onu oraya götüreceğiz, sen merak etme," dedi Harcourt sıcak bir sesle ve Lily sonunda kendi nakli için önlem düzenlemelerinin yapılmasını kabul etti. Başının üzerine bir ağızlık takılarak çenesinin altına büyük metal bir tabak yerleştirildi ve içine yağlı kumdan doldurulduu.

Riley onları geçirmeye gelmişti; Harcourt ona dönerek elini uzattı. "Teşekkürler, Tom. Umarım yakında geri döneriz ve bizi karada ziyaret edersin." Riley tuhaf bir yandan tutuşla onun elini yakalayarak eğilirken, selamlamak ile tokalaşma arasında bir hareket yaptı ve hemen geri çekildi; Laurence'a bakmaktan hâlâ kaçınıyordu.

Harcourt çizmesini küpeşteye dayayarak Lily'nin sırtına atladı; dizginleri alarak hazırlandı ve Lily de türüne adını veren büyük kanatlarını açtı: Uçlarındaki dar siyah-beyaz şeritler, vücudunu koyu maviden başlayıp turuncuya dönüşerek saran ve güneş ışığında yanardöner bir şekilde parıldayan pullarının önünde dalgalandı. Kanatları tam olarak açıldığında genişliği bütün vücut uzunluğunun iki katı oluyordu ve bir kez havalandığında onları çırpması gerekmiyor, sadece pek çaba harcamadan süzülüyordu.

Çok fazla kum dökmeden, kale surları ile limana çok fazla asit saçmadan hedeflerine ulaşmayı başardılar ve güvertede sadece Maximus kaldı. Berkley onunla nazikçe konuştu ve dev yaratık büyük bir çabayla ayağa kalkarken *Allegiance* suyun yüzeyinde sallandı. İki yavaş adımla ejderha güvertesinin kenarına çıktı ve yine iç çekti;

kanatlarını denerken omuz kasları gıcırdadı ve sonra kanatlarını tekrar kıvırarak başını eğdi.

"Deneyebilirim," diye önerdi Temeraire kıyıdan seslenerek. Ama fikri pek de gerçekçi sayılmazdı: Maximus hâlâ neredeyse onun iki katı ağırlığındaydı.

"Kendim yapabileceğimden eminim," dedi Maximus boğuk bir sesle. Sonra başını eğerek öksürdü ve kenara biraz daha yeşilimsi balgam tükürdü. Yerinden kıpırdamadı.

Temeraire kuyruğunu havaya savuruyordu; sonra ani bir kararla suya atladı ve gemiye yüzerek yaklaştı. Ön ayaklarını geminin kenarına dayayarak başını küpeştenin üzerinden uzattı. "Çok uzak değil; haydi, suya gir. Birlikte kıyıya kadar yüzebileceğimizden eminim."

Berkley, Keynes'e baktı. "Bence biraz deniz suyunun bir zararı olmaz," dedi Keynes. "Hatta belki biraz iyi gelir. Hava yeterince sıcak ve mevsim düşünülürse, güneş dört saat daha gökyüzünde kalacak. Rahatlıkla kurur."

"Eh, o zaman suya girelim," dedi Berkley, Maximus'un yan tarafını okşayıp geri çekilerek. Maximus zorlukla eğildi ve kendini balıklama suya attı; onun atlayışının gücüyle Allegiance geri sıçrarken devasa çapa zincirlerinden güçlü gıcırtılar yükseldi ve Maximus'un etrafında yükselen üç metre yüksekliğindeki dalgalar, limanda demirlemiş olan küçük teknelerden bazılarını neredeyse alabora ediyordu.

Maximus suya batıp çıkarken başını silkeledi ve durup suya batmadan önce birkaç kulaç attı; hava keseleri sayesinde suyun yüzeyinde kalıyordu ama tedirgin edici bir şekilde hareketsizdi.

"Bana yaslan, birlikte gidelim," dedi Temeraire, Maximus'un yanına yüzüp onu desteklerken; yavaş yavaş kıyıya doğru birlikte ilerlediler ve sonra aniden okyanus zemini ayaklarına değerken beyaz kumlar duman gibi yükseldi. Maximus yarı yarıya suyun içinde olsa ve dalgalar yan taraflarına vursa da, artık dinlenmek için durabilirdi.

"Suda olmak güzelmiş," dedi yine öksürük krizine tutulmasına rağmen. "Burada kendimi çok bitkin hissetmiyorum." Ama yine de kıyıya çıkması gerekiyordu; bu kolay bir iş değildi ve ancak yavaş, küçük aşamalar halinde, Temeraire'in ve kıyıya vuran dalgaların yardımlarıyla, son on metreyi neredeyse karnının üzerinde sürünerek başarabildi.

Kıyıda dinlenmesine izin verdiler ve ona Gong Su'nun ejderhaların iştahını kabartmak için hazırladığı yemeğin en iyi yerlerinden getirdiler. Hastalığın duyuları köreltici etkisini hafifletmek için bolca tuz ve biber yedirilmiş ve kendi işkembeleriyle doldurularak şişe geçirilmiş, yağlı ve yumuşak sığır eti.

Maximus biraz yedi, büyük bir küvetle taşıdıkları sudan birkaç yudum içti ve sonrasında öksürükler arasında yarı baygın uykusuna geri döndü. Okyanus dalgaları kıyıya vururken ve ejderhanın kuyruğunu parçalanmış bir tekne gibi bir ileri bir geri sallarken, Maximus geceyi kumsalda geçirdi. Ancak sabahın serin erken saatlerinde tören alanına kadar geri kalan yolu gitmesi için onu zorladılar ve genç kâfur ağaçlarının altındaki en rahat yere yerleştirdiler; burada güneşin yanı sıra biraz gölgeden de yararlanabiliyordu ve kuyu çok yakında olduğundan, ejderhaya kolayca su taşıyabiliyorlardı.

Berkley onun yerleştiğini gördükten sonra şapkasını çıkardı ve yalağa gitti, başını suya soktu ve ağzına birkaç avuç dolusu su atarak kızarıp terlemiş yüzünü yıkadı. "Burası güzel bir yer," dedi, başını eğerek, "güzel bir yer; burada rahat edecek." Sonra aniden dönerek kaleye girdi ve hep birlikte sessizce kahvaltı ettiler. Konuyu tartışmadılar ama buna gerek de yoktu; bir tedavi bulunmadığı takdirde Maximus'un bir daha buradan ayrılamayacağını ve böyle bir durumda onu mezarına getirmiş olduklarını hepsi biliyordu.

7. Bölüm

Gemide her günü saymışlardı; aceleleri vardı ve huzursuzdular; artık hedeflerine ulaştıklarından doktorlar sonu gelmek bilmeyen deneyler yapar ve herhangi bir görüş belirtmeyi reddederken sadece oturup bekliyorlardı. Yerel malzemeler peş peşe önlerine getirilip Temeraire'e veriliyor, arada bir hasta ejderhalardan biri üzerinde deneniyor ve sonra tekrar üzeri çiziliyordu. Bütün bunlar olurken hiçbir yararlı etki görülmüyordu ve talihsiz bir deneme yine Temeraire'in sindirim sistemini altüst etti. O kadar ki ortak ejderha çukuru çok sevimsiz bir duruma geldi ve hemen doldurulup yeni bir tane kazılması gerekti. Eskisinin üzerinde çabucak çimenler büyüdü, parlak pembe çiçekler açtı ve kökü kazınamayan bu çiçekler bölgelerini hırsla savunan bir eşek arısı türünü çekti.

Laurence söylemiyordu ama içten içe bütün bu deneylerin yarı isteksizce yapıldığını ve Keynes iklimin kendi etkisini göstermesini beklerken onları oyalamak için olduğunu düşünüyordu; Dorset her deneyi titiz bir şekilde kayda alır ve günde üç kez bir ejderhadan diğerine dolaşırken, hastanın son kontrolden beri kaç kez öksürdü-

günü, nerelerinin ağrıdığını, neler yediğini duygusuzca gözlemliyordu ama yaratıkların pek bir şey yediği söylenemezdi.

Dorset ilk haftanın sonunda Nitidus'un durumuyla ilgili Kaptan Warren'la son görüşmesini bitirdi ve defterini kapadıktan sonra Keynes ve diğer doktorların yanına giderek onlarla sessizce konuştu. "Sanırım hepsi inanılmaz ölçüde zeki ama bu gizli toplantıları sürdürüp bize bir şey söylemezlerse, ben onları konuşmaya zorlamaya başlayacağım," dedi Warren kampın ortasında bir tentenin altında kurulmuş olan oyun masasında diğerlerinin yanına gelerek. Oyun büyük ölçüde günlerini geçirmek için uydurdukları kibar bir meşguliyetti. Oyuna gerçekten dikkatlerini vermiyorlardı ve şimdi de oyun bitmiş olduğundan, hepsi bir araya toplanmış olan doktorları izliyorlardı.

Keynes iki gün daha onlardan kaçmayı başardı ve sonunda bir rapor vermek zorunda kaldı. "Henüz bir şey söylemek için çok erken." Ama bazı gelişmeler gördüklerini ve şimdiye kadar sadece iklimden kaynaklandığını düşündüklerini itiraf etti. Ejderhaların iştahları ve enerjileri artarken, öksürükleri de azalmıştı.

"Bütün Hava Kuvvetleri'ni buraya getirmek kolay değil," dedi Little sakince, ilk sevinçlerinden sonra. "Toplamda kaç kargo gemimiz var?"

"Yedi sanırım," dedi Laurence, "tabii *Lyonesse* kuru havuzdan çıktıysa."

Bir duraksama oldu ve daha kararlı bir tavırla ekledi: "Ama sadece ejderhaları taşımak için yüz topu olan bir gemiye ihtiyacımız yok; nakliye gemilerinin amacı onları cepheye ulaştırmak." Bu tam anlamıyla bir yanlış yönlendirme değildi ama tek nedeni, ejderhaları ortalıkta dolaştırmanın zorluklarını ve masraflarını göze almak için savaştan başka bir mazeret düşünülemeyecek olmasıydı. "Onları

Cebelitarık'ta mavnalara yükleyebilir ve Fransızları uzak tutmak için firkateyn koruması altında sahilden gönderebiliriz.".

Kulağa yeterince mantıklı geliyordu ama tamamen uygulanamaz olmasa bile, böyle bir operasyonun yine de bütün Hava Kuvvetleri çapında gerçekleştirilmesinin kesinlikle imkânsız olduğunu hepsi biliyordu. Bu ilk gruptaki ejderhalar iyileşirse, onlarla geri dönebilirlerdi ama silah arkadaşlarının en azından yarısı böyle bir tedavi şansından mahrum kalacaktı. "Hiç yoktan iyidir," dedi Chenery meydan okuyan bir tavırla "ve öncesinden daha iyi; Hava Kuvvetleri'nde böyle bir şans sunulduğunda üstüne atlamayacak tek bir kişi bile yoktur." Ama olasılıklar eşit değildi.

Uzunkanatlar ve Soylu Bakırlar gibi ender türler ve ağır savaş ejderhaları için hiçbir çabadan veya masraftan kaçınılmazdı ama geri kalanı için aynı şey söylenemezdi. Yaygın bir tür olan Sarı Orakçılar veya hızlı üreyen Winchester'lar; kaptanları öldüğünde başa çıkılması zor olacak daha yaşlı ejderhalar; daha zayıf olan veya diğerleri kadar iyi uçamayanlar; zalim politik hesapların yaşamaya değer bulmayacağı bu yaratıkların, ayarlanabilecek en ücra karantina alanlarında gözden uzak ve bakımsız bir şekilde ölüme terk edilecekleri şüphesizdi. Bu nokta temkinli sevinçlerini gölgeledi ve durumu en kötü karşılayanlar Sutton ile Little oldu; ikisinin de ejderhaları Sarı Orakçı'ydı ve Messoria kırk yaşındaydı. Ama suçluluk duygusu bile bütün heveslerini yok edemezdi. O gece çok az uyuyarak öksürükleri saydılar ve bilgileri Dorset'in defterine kaydettiler. Sabah olduğunda Nitidus'u kanatlarını denemeye ikna etmek için pek çaba gerekmedi. Laurence ve Temeraire, hem eşlik etmek hem de küçük ejderhanın gücü kesilirse diye onunla ve Warren'la birlikte gittiler. Uçarlarken Nitidus hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu ve sık sık öksürüyordu.

Pek uzaklaşmadılar. Otlak alanlarına ve keresteye olan yerel açlık, tarlaları ve yamaçları, eğimin çıkışa izin vermediği Masa Dağı'nın zirvelerine kadar kelleştirmişti: Basamaklı tepelerde gri

ve sarı kayalık grupları, çimenler, yeşil yosunlar ve killi toprakla birleştirilmiş eski taş duvarlar gibi yükseliyordu. Orada durdular ve kayalık duvarın gölgesindeki çalılık alanda dinlendiler. Küçük av hayvanları onlardan kaçarken ve kahverengi porsuk gibi küçük tüylü hayvanlar koşuşurken çalıların arasında büyük bir hareketlilik oldu.

"Çok tuhaf bir dağ," dedi Temeraire başlarının üzerindeki uzun çıkıntıya, bıçakla kesilmiş gibi dümdüz olan kayalıklara bakmak için başını sağa sola uzatarak.

"Evet, ah, hem de çok. Ne kadar da sıcak," dedi Nitidus yarı uykulu bir tavırla. Biraz kestirmek için başını kanadının altına soktu. Onun güneşte uyumasına izin verdiler ve Temeraire de esneyerek aynı şeyi yaptı; Laurence ve Warren derin kâse biçimindeki limanın okyanusla birleştiği yere bakarak durdular. *Allegiance*, bu mesafeden bakınca karıncaların arasındaki oyuncak bir gemi gibi görünüyordu. Kale düzgün geometrik yapısıyla toprağın üzerinde sarı bir beşgen gibiydi ve yanındaki alanda ejderhalar küçük, hareketsiz yumrular gibi duruyordu.

Warren eldivenini çıkararak elinin tersiyle alnındaki teri sildi ve farkında olmadan geride tozdan bir leke bıraktı. "Sanırım sana kalsa Donanma'ya geri dönmeyi tercih ederdin, ha?" diye sordu.

"İzin verselerdi," dedi Laurence.

"Aslında süvari subaylığı da alınabilir," dedi Warren. "Bonapart bu şekilde devam ederse, asker ihtiyacının azalacağını sanmıyorum. Ama pek kıyaslanamaz."

Bir süre sessiz kalarak, bu kadar çok adamın birlikte hizmet ettikleri ejderhaları öldüğü için pozisyonlarını kaybetmesi olasılığını düşündüler.

"Laurence," diye devam etti Warren bir an sonra, "şu Riley denen adam nasıl biri ? Genel anlamda yani; son zamanlarda ikinizin de onurunuzu koruduğunuzu biliyorum."

Laurence böyle bir soruyla karşılaştığına çok şaşırdı ama yine de cevapladı. "Bir beyefendi ve tanıdığım en iyi subaylardan biri; kişisel olarak onun aleyhinde tek kelime bile edemem."

Bu soruya neyin yol açtığını çok merak ediyordu. *Allegiance* emir gereğince ejderhalar tekrar ayrılmaya hazır olana kadar limana bağlı kaldığından, Riley elbette birkaç kez kaleye gelerek General Grey'le birlikte yemek yemişti. Laurence onlara katılmamıştı ama Catherine ve diğer kaptanlar sık sık eşlik etmişti. Belki de böyle bir soruya neden olacak bir tartışma olmuştu ve Laurence, Warren'ın detayları açıklamasını umdu. Ama Warren sadece başıyla onayladı ve konuyu değiştirerek dönüşlerinden önce rüzgârın muhtemelen değişeceğinden söz etti. Dolayısıyla Laurence merakını gideremedi ve soru kavgaları yüzünden bir kez daha pişmanlık duymasına neden oldu ki bunu artık asla telafi edemeyeceğini, dostluklarının sona erdiğini düşünüyordu.

"Nitidus daha iyi görünüyor, değil mi?" diye sordu Temeraire dönmeye hazırlanırken Laurence'a sadece birkaç metre mesafedeki birinin duyabileceği bir sesle mırıldanarak; Laurence aynı fikirde olduğunu bütün kalbiyle söyleyebilirdi ve diğerlerinin yanına döndüklerinde hafif sıklet yaratık neredeyse sağlıklı ölçülerde yedi ve tekrar uykuya dalmadan önce iki keçiyle öğününü noktaladı.

Nitidus ertesi gün egzersizi tekrarlamak istemedi ve Dulcia da dinlenmek için durmak zorunda kalmadan önce yolun ancak yarısını gidebildi. "Ama bir öküzün tamamını ve bir de buzağı yedi," dedi Chenery kendine büyük bir kadeh sulandırılmış viski hazırlarken. "Bence bu iyiye işaret. Altı aydır ilk kez bu kadar çok yiyor."

Ertesi gün ikisi de gitmedi. Bunun yerine, ayağa kalkmaya ikna edildikleri anda ikisi de tekrar oturdu ve izin istediler. "Hava çok sıcak," diye sızlandı Nitidus biraz daha su isterken; Dulcia daha sade bir dille ifade etti: "İzin verirseniz ben biraz daha uyumak istiyorum."

Keynes onun göğsüne bir bardak dayayarak dinledi ve doğrulurken başını iki yana salladı. Diğerleri arasında hiçbiri çok fazla kıpırdamıyordu bile. Havacıların hazırladığı raporlar bir araya getirilip incelendiğinde, ejderhaların gerçekten de daha az öksürdüğü ama *çok* da az olmadığı anlaşıldı. Bu ilerlemenin karşılığında, huzursuzluğun ve uyuşukluğun arttığını endişeyle gözlemlediler. Yoğun sıcaklık ejderhaları daha uykulu yapıyordu ve artık yeni çevrelerine olan ilgilerini de kaybetmişlerdi. İştahlarındaki küçük artış da sadece deniz yolculuğuna oranla kıyıda daha kolay beslenebilmeleri sayesinde devam ediyordu.

"Bundan hiç pişman olmazdım, hem de hiç," diye mırıldandı Sutton masanın üzerine eğilip kendi kendine mırıldanarak. Ama bunu o kadar yüksek sesle yapmıştı ki duyulmaması mümkün değildi. "Bu şartlar altında nasıl pişman olunabilir ki," dedi kendi Messoria'sı için bir çözüm olasılığı üzerinde düşünürken; oysa Messoria'nın yol açtığı hastalık yüzünden diğer birçokları ölüme terk edilmişti ve Little o kadar beyaz ve solgundu ki Chenery onu çadırına götürüp uyuması için rom verdi.

"Hastalığın ilerleyişi yavaşladı," dedi Keynes ikinci hafta sona ererken. "Bu önemsiz bir gelişme olarak görülmemeli," diye ekledi küçük bir teselli olarak.

Laurence, diğer kaptanların Temeraire'in sağlıklı durumunu kendi ejderhalarıyla kıyaslamamaları için onu uçuşa çıkardı ve bütün gece kıyıda tuttu. Sutton ve Little'ın mutsuzluğuna karşılık kendi durumundan dolayı derin bir suçluluk ve utanç duyuyordu. Diğerleri için Temeraire'in sağlığını feda etmezdi ve diğer kaptanların bunu gayet iyi anlayacağını ve kendi ejderhaları için aynı duyguları paylaşacaklarını bilmesine rağmen, mantıkla ilgisi olmayan bir şekilde, başarısızlıklarını bu bencilliğinin bir cezası olarak görüyordu.

Ertesi sabah limanda yeni yelkenler görünüyordu: Hızlı bir firkateyn olan *Fiona* gece gelerek yeni talimatları getirmişti. Catherine onları yavaşça kahvaltı masasının üzerine açtı ve isimleri okudu: Auctoritas, Prolixus, Laudabilis, Repugnatis; yılbaşından bu yana ölenlerdi.

Laurence da annesinden bir mektup almıştı:

> Her şey berbat durumda; Hükümet bir kez daha düşerse, en azından bir yıl daha –muhtemelen daha uzun süre– işimiz bitik. Önerge, Avam Kamarası'ndan geçti. Ancak yapılabilecek her şeye ve Bay Wilberforce'un ruhu olan herkesi etkileyecek, son derece sıradışı bir konuşma yapmasına rağmen, Lordlar Kamarası'nda yine geri çevirdi. En azından gazeteler bizim yanımızda ve böylesine iğrenç bir olayın yarattığı bütün öfkeyle konuşuyorlar. *Times* serzenişte bulunmak adına şöyle yazmış: "Geleceği hiç düşünmeyen muhalifler, bu gece rahat uyuyabilirler; diğerleri ellerinden geliyorsa, bu dünyada değilse bile diğerinde bedeli ödenecek olan bir keder ve sefalet ortamı yarattıklarının bilinciyle huzur bulmaya çalışabilirler.

Laurence mektubu katlayıp ceket cebine attı; daha fazlasını okumayı yüreği kaldırmamıştı ve yemek salonundan sessizce çıktılar.

Kale kışlası onlardan daha büyük bir grubu ağırlayacak kadar genişti ama hastalık önlenemez bir şekilde yayılmaya devam ederken, kaptanlar sessiz bir anlaşmayla hasta ejderhalarının yanında kalmayı tercih etmişlerdi. Diğer subaylar ve adamlar onlardan geri kalmak istemediklerinden, tören alanının etrafında bir sürü çadır yükselmişti ve çoğu, günlerini ve gecelerini sürekli yağan yağmura rağmen orada geçiriyorlardı. Bu durum, Temeraire'in bir yıl önceki son ziyaretini korkularını biraz aşacak kadar hatırlayan çocukların arada bir ortamı

istila etmesini önlemekte işe yarıyordu. Şimdilerde kendi aralarında bir oyun geliştirmişlerdi: Birbirlerini kışkırtıyorlardı ve sonunda biri cesaret bularak uyuyan ejderhaların arasından koşarak geçiyor, sonra da aynı hızla geri dönüp arkadaşları tarafından tebrik ediliyordu.

Bir gün öğleden sonra çocuklardan biri koşarak geçerken Messoria'nın yan tarafına bir tokat indirdiğinde ve nadir bir şekilde derin uykuya dalmış olan ejderhayı sıçratarak uyandırdığında, Sutton bu giderek artan maceracılığa bir son verdi. Messoria aniden uyanıp başını kaldırdı ve çocuk tozların arasına yuvarlanır yuvarlanmaz paniğe kapılarak, bir yengeç gibi ellerinin ve ayaklarının üzerinde olanca hızıyla geri sürünmeye başladı.

Sutton oyun masasından kalkarak çocuğun yanına gidip kolundan yakaladı ve onu ayağa kaldırdı. "Bana bir dal getir, Alden," dedi yardımcısına ve çocuğu elindeki dalla dövmeye başladı. Diğer çocuklar hızla kaçıştılar ve biraz uzaklaştıktan sonra çalıların arasından olan biteni izlediler. Sonunda talihsiz çocuğun ulumaları hıçkırıklara dönüştü ve Sutton masaya geri döndü. "Çok özür dilerim, baylar," dedi ve amaçsız oyunlarına devam ettiler. O gün çocuklar aynı yaramazlığı tekrar denemeye kalkışmadı.

Ama Laurence ertesi sabah şafaktan kısa süre sonra uyanıp çadırından çıktığında, kapıların önünde daha büyük iki grup çocuğu birbirlerine bağırıp çağırarak dövüşürken buldu: Birkaç Malezyalı ve afacan birkaç Hollandalı çocuk, siyahi Cape çocuklarının oluşturduğu daha küçük bir grupla kavga ediyordu. Oysa bu çocukların hepsi daha önce birlikte yaramazlık yapıyorlardı. Kavgalarının gürültüsü ne yazık ki ejderhaları uyandırdı ve o sabah öksürük krizleri bir saat erken başladı; gece fazlasıyla sıkıntı çekmiş olan Maximus derin ve sesli bir şekilde iç çekti. Sutton öfkeden gözü kararmış bir halde çadırından fırlarken, Teğmen Ferris kollarını açarak araya girmese ve toz bulutunun arasından Emily ve Dyer fırlamasa, Berkley de çocukları kılıcının düz kenarıyla benzetecekti.

"Niyetimiz bu değildi," dedi Emily burnundan süzülen kanı durdurmak için yüzüne bastırdığı elinin altından boğuk bir sesle konuşarak, "ama aynı anda getirdiler." Haftalar boyunca süren aramalardan sonra iki grup da aynı anda biraz mantar getirmeyi başarmıştı. Şimdi rakip gruplar, çapları altmış santimi geçen ve leş gibi kokan devasa mantarları ilk kimin getirdiği konusunda kıyasıya kavga ediyordu.

"Teğmen Ferris, önce düzeni sağlayalım," dedi Laurence sesini yükselterek "ve hepsi ödül alacaklarını bilsin. Bu tantanaya kesinlikle gerek yok."

Bu güvenceyi vermeye çalışmalarına rağmen, birbirlerinin dillerini anlamasalar bile savrulan küfürleri en azından öfkelerinin şiddetini koruyacak kadar iyi algılayan ve büyük bir güçle ayrılmaya zorlanırlarken bile birbirlerine hâlâ yumruklar ile tekmeler yağdıran öfkeli kavgacıları ayırmak biraz zaman aldı. Ama aniden durdular: Diğer ejderhalar gibi gürültülere uyanmış olan Temeraire, fikir ayrılıklarını kaba güçle çözümlemeye çalışan gruplar tarafından yere bırakılmış mantarları koklamak için alçak çitlerin üzerinden başını uzatmıştı.

"Ahh, hımmm," dedi Temeraire ve mantarları yaladı; daha önceki cesaret gösterilerine rağmen, çocukların hiçbirinde ona koşup mantarları dişlerinin arasından almaya kalkışacak yürek yoktu. Yine de soyulmak üzere olduklarını görerek hepsi itiraz çığlıklarıyla bir araya toplandılar ve bunun sonucu olarak, sonunda kavgayı bırakıp ödüllerini almaya razı oldular. Her iki tarafa da eşit miktarda altın para dağıtıldı.

Hollandalı ve Malezyalı çocuklar, getirdikleri mantarlar daha büyük olduğu için homurdandılar, çünkü Khoi çocuklarının getirdiği mantarlarda bir saptan iki baş çıkarken, onların getirdiklerinden üç baş çıkıyordu. Ama Sutton'ın öfkeli bakışları onları susturdu: "Biraz daha getirirseniz yine ödül alırsınız," dedi Laurence ama

bu çocukları umutlandırmaktan çok cesaretlerini kırdı ve ganimeti kendi aralarında bağıra çağıra paylaşmak için dağılmadan önce ağzı kapalı keseye keyifsiz gözlerle baktılar.

"Bunlar yenebilir mi?" diye sordu Catherine şüpheci bir tavırla ve boğuk bir sesle; önündekileri incelerken mendilini ağzına bastırmıştı. Orantısız biçimli, olması gerekenden çok daha büyük, balık karnı gibi bembeyaz bir zemin üzerine rastgele kahverengi lekeler yayılmış mantarlardı.

"Bunları kesinlikle hatırlıyorum," dedi Temeraire, "çok lezzetliydiler." Ne yazık ki çok uzun iki sopayla onları kendinden uzak tutarak taşımaya çalışan Gong Su'nun mantarları alıp götürmesine izin vermek zorunda kaldı.

Daha önceki deneyimlerinden aldıkları dersle, kazanı kale mutfağı yerine açık havada kurdular ve Gong Su kazıklara asılmış büyük demir kazanın altında büyük bir ateş yaktırdı. Kazanın yanına, uzun saplı tahta bir kepçeyle uzaktan karıştırmayı mümkün kılan bir merdiven de konmuştu. "Belki kırmızı biber olabilir," diye önerdi Temeraire, "ya da yeşil; pek hatırlayamıyorum," dedi özür dileyen bir tavırla, Gong Su doğru tarifi bulmak için baharat kutusuna bakarken.

Keynes omuz silkti. "Sen karışımı hazırla. Bir yıl önce beş aşçının birlikte uydurduğu bir baharat numarasını bulmaya kaldıysa işimiz hemen şimdi İngiltere'ye de dönebiliriz."

Mantarları bütün sabah haşlarlarken Temeraire kazanın üzerine eğilmiş, bir şarap uzmanı gibi eleştirel bir tavırla mantarları kokluyor ve yeni önerilerde bulunuyordu: Sonunda kazanın kenarından taşanları yalayarak tadına baktı ve başardıklarını söyledi. "Ya da en azından bana tanıdık geliyor ve çok da lezzetli," diye ekledi kendi kendine konuşarak, çünkü hepsi öksürükler arasında açıklığın kenarına kaçtıklarından, onu kimse duymamıştı. Zavallı Catherine'in midesi feci bulanıyordu ve hâlâ bir çalılığın arkasında öğürüyordu.

Burunlarını kapayarak Maximus'u kazanın kenarına getirdiler; o kadar hoşuna gitti ki son kırıntıları da yalayabilmek için bir pençesini kazanın içine sokarak devirdi. Başlangıçta uyku bastırır gibi olduysa da kesinlikle keyfi yerine geldi; o kadar ki iyice canlandı ve Berkley'nin beklentiden çok umutla hareket ederek getirdiği keçiyi de yedi ve daha fazlasını istedi. Ama istediği şey hazırlanamadan yine uykuya daldı.

Berkley ona bir keçi daha yedirmek için ejderhayı uyandırmayı önerdi ve doktoru Gaiters bunu kabul etti. Fakat Dorset'e kalsa sindirim sisteminin ilacın etkisini engelleyebileceği gerekçesiyle birincisini bile vermeyecekti. Bu, kısa süre içinde şiddetli bir tartışmaya dönüştü ve sonunda Keynes araya girdi: "Bırakın uyusun," dedi. "Ama bundan sonra ona her dozdan sonra yiyebileceği kadar yemek vereceğiz; sağlığının düzelmesi açısından kilosunu geri kazanmasının önemi gözden kaçırılmamalı. Dulcia daha iyi durumda: Yarın yemek vermeden ilacı onda da deneyelim."

"Ben birkaç öküzle yemiştim; birkaç antilop da olabilir," dedi Temeraire boş kazanı üzüntüyle koklayarak geçmişi düşünürken. "Özellikle hatırladığım şey, çok güzel bir yağı olduğuydu; mantar sosuna karışan yağ. Dolayısıyla belki de gerçekten öküzdü." Civarda yetiştirilen öküzlerin omuz kısmında yağlı bir çıkıntı bulunuyordu.

Bu öğün, Temeraire'in önceki deneyimine tamamen uygundu ama Keynes ellerinde bulunan az miktarda numuneyi böldü ve ertesi sabahtan başlayarak, Maximus ve Dulcia'ya üç gün üst üste verdiler. Sonunda numune bitti. Laurence'ın hatırladığı kadarıyla, karışım Temeraire'i büyük ölçüde uyutmuştu ve Maximus'da da aynı şeyi gözlemlediler; ancak üçüncü gün Dulcia ilacını beklerken anlaşılmaz bir şekilde heyecanlanarak çılgınca davranmaya başlayınca ve uzun bir uçuşa çıkmak için ısrar ettiğinde –muhtemelen bunun için henüz yeterince güç kazanmamıştı ve sağlığı için iyi olacağından emin değillerdi– hepsi şaşırdı.

"Yapabilirim, ben iyiyim, ben iyiyim!" diye bağırdı kanatlarını çırparak ve doktorlar onu sakinleştirme çabasıyla peşinden koştururlarken açıklığın etrafında hoplayıp zıplamaya başladı. Chenery'nin bir yararı yoktu: İlk umutları boşa çıktığından beri geçen günlerde hem kendini hem de Kaptan Little'ı yarı sarhoş tutuyordu ve Keynes'in bütün karamsarlığına rağmen ejderhasına atlayıp oradan gidebilirdi.

Gong Su'nun, Temeraire'in sevdiği biberli tohum kapsülüyle hazırladığı sosa bulanmış bir çift kuzunun cazibesi sayesinde, Dulcia nihayet uçuşa çıkmamaya ikna edilebildi; bu kez kimse dişi ejderhanın yememesi gerektiğini söylemedi ve Dulcia normalde son derece zarif yemek yemesine rağmen, et parçalarını etrafa saçarak ikisini de çabucak midesine indirdi.

Temeraire onu imrenerek izledi. Ama bu sadece ilacı kendisinin de tatmasına izin verilmediği için değil –ki tadı onun da hoşuna gidiyordu– aynı zamanda beslenme konusunda son zamanlardaki aşırı maceracılığı yüzünden midesi hâlâ hassas olduğu içindi. O kadar ki Keynes onu damak zevkine hiç de hitap etmeyen, sade bir şekilde kızartılmış etten oluşan katı ve özelliksiz bir diyete sokmuştu. "Eh, en azından tedaviyi kesin olarak bulduk mu?"

Yemeğini bitirmiş olan Dulcia uykuya daldı ve nefesini üflerken ince bir ses çıkararak hemen gürültülü bir şekilde horlamaya başladı. Yine de bu bir gelişmeydi, çünkü son zamanlarda burnundan hiç nefes alamamaya başlamıştı. Keynes yaklaştı ve Laurence'ın oturduğu kütükte yanına oturarak kızarmış terli yüzünü bir mendille silerken homurdandı: "Kendimizi bu kadar hırpaladığımız yeter. Hiçbiriniz dersinizi almadınız mı daha? Akciğerler daha kesinlikle temizlenmedi."

Gece boyunca yoğun bulutlar toplanmıştı. Dolayısıyla hepsi gri bir yağmurun altında uyandılar. Yerler sırılsıklamdı ve hâlâ dayanılmaz ölçüde sıcak olan hava, ter gibi insanın vücuduna yapışıyordu.

Dulcia yine kötüleşmişti; önceki gün fazlasıyla hareket ettiği için yorgun düşmüş, olduğu yerde uyukluyordu ve ejderhaların hepsinin hırıltısı her zamankinden daha da artmıştı. Hatta Temeraire bile iç çekip ürperiyor, kemik ve kas boşluklarında biriken yağmur suyunu üzerinden atmaya çalışıyordu. "Çin'i özlüyorum," dedi ıslak yemeğini mutsuz bir tavırla didiklerken; Gong Su antilop leşini düzgün şekilde tütsüleyememişti.

"Başka bir şey olmalı ve bunu bulacağız, Laurence," dedi Catherine kalenin içindeki kahvaltı sofrasında Laurence'a kahve kupasını uzatırken. Laurence kupayı mekanik bir tavırla aldı ve diğerlerinin arasına oturdu. Kahvaltılarını sessizce ederlerken sadece çatalların ve tabakların tıkırtısı duyuluyordu. Kimse tuzluğu istemedi veya başkasına uzatmadı. Normalde yaşam ve neşe kaynakları olan Chenery'nin gözlerinin altında dayak yemiş gibi koyu renk halkalar oluşmuştu ve Berkley kahvaltıya bile gelmemişti.

Keynes içeri girerek çamuru silkelemek için ayaklarını yere vurdu; paltosu yağmurdan sırılsıklamdı ve üzerinde beyaz sümük izleri vardı. "Pekâlâ. Şu şeyden daha fazla bulmalıyız." Ses tonundan ne demek istediğini anlamayarak ona baktılar. Keynes isteksizce itiraf etmeden önce diğerlerine öfkeli gözlerle karşılık verdi. "Maximus yine nefes alabiliyor," dedi ve hepsi birlikte kapıya koştular.

Keynes onlara bu kadar umut vermekten hiç hoşlanmamıştı ve daha fazlasını istediklerinde direndi ama Maximus'un başının yanında durduklarında burun deliklerinden hırıltılı da olsa hava girip çıktığını kendileri duyabiliyorlardı; Dulcia da aynı durumdaydı. İkisi hâlâ sık sık öksürük krizine tutuluyordu ama havacılar kendi aralarında ses tonunun değiştiği konusunda hemfikirdiler. Yaratık artık sonu gelmek bilmeyen, ciğerleri titreten o korkunç sesle öksürmüyordu;

daha sağlıklı ve güçlü bir sesi vardı. En azından birbirlerini bu fikre ikna etmeye çalıştılar.

Dorset hâlâ günlük notlarını tutmaya devam ediyor, doktorlar da diğer deneyleri sürdürüyorlardı: Yeşil muz ve Hindistan cevizinden yapılmış bir tür kremayı Lily'ye tattırdılar ve Lily daha fazlasını yemeyi hemen reddetti. Messoria'yı ikna ederek yan yatırdılar ve gözeneklerindeki toksini almak için derisinin üzerinde mumlar eritilip bardakla çekildi ama bu yöntemin dişi ejderhanın derisinin üzerinde balmumu lekeleri kalması dışında pek bir etkisi olmadı. Ufak tefek, beyaz saçlı bir Khoi kadın, kendi boyunda bir küveti peşinden sürükleyerek kapıya geldi. Küvet ağzına kadar maymun karaciğeriyle doluydu; yarım yamalak konuşabildiği Hollanda diliyle onlara bütün hastalıkları iyileştiren bir ilaç getirdiğini açıkladı. Önerilen bu yeni çözümü Immortalis'in üzerinde denediklerinde, sadece hevessizce bir lokma aldı ve gerisine dokunmadı bile. Fakat Dulcia bütün küveti çabucak boşaltıp daha fazlasını isteyince, parasını ödemek zorunda kaldılar.

Tat alma duyusu geri döndükçe, Dulcia'nın iştahı inanılmaz bir hızla artıyordu ve öksürükleri her geçen gün biraz daha azalıyordu. Beşinci günün sonunda, arada bir tıksırması dışında hiç öksürüğü kalmamıştı. Maximus'un öksürükleri biraz daha uzun sürdü ama haftanın sonuna doğru bir gece hepsi korkunç dehşet çığlıkları ve ateş çatırtılarıyla uyandılar; panik halinde çadırlardan dışarı fırladıklarında, Maximus'u fark edilmeden gizlice yattığı yere dönmeye çalışırken ve ağzındaki kanlı öküzü taşırken buldular. İzlendiğini anlayınca öküzü neredeyse tek lokmada yuttu ve sadece bacaklarını biraz esnetip rahat bir pozisyon almak için kalktığını iddia ederek onların neden söz ettiğini bilmiyormuş gibi davrandı. Peşinden sürüklediği kuyruğunun ve adım adım kan damlamış yerlerin izini sürdüklerinde, yarısı çökmüş bir ahır, dümdüz olmuş çitler ve çok

değerli birkaç öküzlerini kaybettikleri için öfkeden deliye dönmüş çiftçiler buldular.

"Sadece rüzgâr bu tarafa döndü ve kokuları başımı döndürdü," diye itiraf etti Maximus sonunda, kanıtları inkâr edemeyeceği bir noktaya gelince "ve pişirilmemiş veya baharatlanmamış güzel bir sığır yemeyeli çok uzun zaman olmuştu."

"Bunu neden yaptın ki seni ahmak; sanki istediğin yiyeceği vermiyor muyuz?" dedi Berkley ejderhayı sevgiyle okşayarak. "Yarın iki tane yersin."

"Geceleri karnını doyurmak için aç bir aslan gibi böyle ortalıkta dolaşıyorsan, gündüzleri bize yememek için bahaneler üretip durma sakın," diye ekledi Keynes bir gecelik kirli sakalıyla ve uyku sersemi gözlerle bakarak. Haftanın neredeyse her gecesi ejderhaları gözlemlemek için ayakta kaldıktan sonra ilk kez düzgün bir saatte yatağa girmişti. "Neden bunu kimseye söylemediğini anlayamıyorum."

"Berkley'yi uyandırmak istemedim; son zamanlarda pek bir şey yemiyordu," dedi Maximus. Sahiden geldiklerinden beri neredeyse on kilo vermiş olan Berkley neredeyse sinirden boğulacaktı.

Sonrasında Maximus'a normal İngiliz tarzı, yeni kesilmiş sığır verdiler. Arada bir biraz da tuz ekiyorlardı. Maximus yerel sürülerden de bolca yemeye başlamıştı –hepsinin parası ödeniyordu– ve sonunda Temeraire'den Cape'in kuzeyindeki vahşi bizon sürülerinden onun için avlanmasını istediler fakat Maximus'a göre bunlar evcil sığırlar kadar lezzetli değildi.

O zamana kadar Keynes bile hoşnutsuzluğunu ifade etmekten vazgeçmişti ve iğrenç mantarlardan daha fazlasını bulmak için yeni ve umutsuzca bir arayışa girişmişlerdi. Yerli çocuklar artık mantar avına çıkmaya hevesli değildi. Laurence'ın ve diğer kaptanların getirilen mantarlar karşılığında keselerini her seferinde açacakları

konusunda verdikleri bütün sözlere rağmen, hiçbiri zamanlarını bunun için harcamak istemiyordu.

"Bence kendimiz yapabiliriz," dedi Catherine şüpheci bir tavırla. Ertesi sabah Laurence ve Chenery, adamlardan bazılarını alarak daha az tercih edilen alanlarda mantar aramaya çıktılar; Dorset de mantarı teşhis etmek için yanlarındaydı. Diğer kaptanlar hasta ejderhalarının yanından ayrılmak istememişti ve Berkley gitmeyi önermiş olmasına rağmen vahşi ormanlarda uzun bir yolculuk yapmak niyetinde değildi.

"Gerek yok, ihtiyar," dedi Chenery neşeli, çok neşeli bir tavırla: Dulcia iyileştiğinden beri, biraz teşvik edildiğinde hemen şarkı söylemeye başlayıveriyordu. "Biz başımızın çaresine bakarız ve sen de burada kalıp ejderhanla birlikte karnını doyursan iyi olur. O haklı, tekrar şişmanlaman gerek."

Sonra hayal edilebilecek en tuhaf şekilde hazırlandı; ceketini çıkardı, yüzüne ter akmasın diye fularını alnına bağladı ve kalenin silah deposundan ağır, eski bir süvari kılıcı aldı. Ortaya çıkan görüntü en kılıksız korsandan bile daha kötüydü. Açıklığa geldiğinde Laurence'a baktı ve onu ceketi, fuları, şapkası ve yüzünde gizlemeye çalıştığı şüpheci bir ifadeyle orada beklerken buldu.

Ejderhalar Masa Dağı'nı arkalarına alarak kuzeye yöneldiler ve *Allegiance*'ın üzerinden geçtiler; karşı kıyıdaki açık altın sarısı kumsalın deniz kabuğu gibi kıvrımı ve cam yeşili sığlıklarını aşarak yollarını kuzeydoğuya, iç karaya doğru çevirdiler ve içlerdeki dağ sırasının dış uzantısı olarak yemyeşil düzlüklerden fırlayan Kasteelberg'e doğru ilerlediler.

Chenery ve Dulcia işaret bayraklarını sallayarak öne geçtiler ve onları yerleşim merkezlerinin üzerinden geçirerek yoğun ormanlıklara sürüklediler. Yemek saatine kadar, Temeraire'in kanatlarını esneten bir tempoyla ve arayı fazla açmadan yollarına devam ettiler.

Sonunda Dulcia isteksizce alçaldı ve durmak için seçtikleri dağdan on altı kilometre ötedeki bir nehir kıyısına indi.

Laurence'ın içinden bir şey söylemek gelmiyordu. Mantarlar belki de Cape'te bulunurken bu kadar uzaklaşmaktan hoşlanmamıştı ve uçtukları bölgeyle ilgili hiçbir şey bilmiyorlardı. Ancak Dulcia kanatlarını güneşe doğru kaldırarak nehir suyundan bol bol içti ve büyük yudumlar boğazından gözle görülür bir şekilde geçti. Boynunu aniden arkaya atarak mutlu bir şekilde etrafa su saçtı ve Chenery bir çocuk gibi gülerek yanağını onun ön bacağına dayadı.

"Şunlar aslan mı?" diye sordu Temeraire kanatlarını katlarken başını ilgiyle yana eğip dinleyerek: Çalıların arasından öfkeli kükremeler duyuluyordu. Ejderhaların davul-fagot karışımı sesine benzemiyordu; daha nefesli, derin bir sesti ve belki de bölgelerinin işgal edilmesine itiraz ediyorlardı. "Ben hiç aslan görmedim," diye ekledi Temeraire ve görmesi de pek mümkün değildi, çünkü aslanlar ne kadar rahatsız olurlarsa olsunlar, onlara yaklaşmıyorlardı da.

"Çok mu büyükler?" diye sordu Dulcia endişeyle; mürettebat güvenlik amacıyla yanlarında piyadeler getirmiş olmasına rağmen, ne o ne de Temeraire diğerlerinin yaya gitmesine izin vermeye niyetli değillerdi. "Belki de yanımızda kalsanız iyi olur."

"Havada uçarken mantarları nasıl görebiliriz ki?" dedi Chenery. "Siz güzelce dinlenecek ve belki bir şeyler yiyeceksiniz; biz de çabucak geri döneceğiz. Aslanlarla karşılaşırsak başımızın çaresine bakabiliriz; yanımızda altı tüfek var, güzelim."

"Ama ya *yedi* tane aslan varsa?" diye sordu Dulcia.

"O zaman tabancalarımızı da kullanırız," dedi Chenery neşeli bir tavırla, Dulcia'yı rahatlatmak için kendininkini çıkarıp doldururken.

"İnanın bana, aslanlar onları vurabileceğimiz mesafeye bile yaklaşmaz," dedi Laurence, Temeraire'e. "İlk silah sesini duyar duymaz kaçarlar ve eğer size ihtiyacımız olursa işaret fişeği atarız."

"Eh, siz dikkatli olun da," dedi Temeraire ve hoşnutsuz bir tavırla arka ayaklarının üstüne oturdu.

Dorset, mantarların büyük olasılıkla nemli ve serin toprakta yetişeceğini söylediği için ormanın derinliklerine doğru ilerlerlerken, Chenery'nin eski kılıcı yol açmak için iyi işe yaradı ve gördükleri hayvanlar –ince yapılı bir antilop ve kuşlar– uzaktaydılar ve hemen kaçıyorlardı, grubun yaptığı muazzam gürültü onları korkutuyordu. Sık yeşil yaprakların arasına gömülmüş, neredeyse on santim uzunluğundaki ve iğne kadar sivri uçlu dikenlerle dolu yoğun çalılar geçit vermiyordu. Sarmaşıkları biçerek, dalları kırarak ilerliyorlardı ama bazen büyük hayvanların geçerken çalıları ezerek açtıkları bir yol ve kabukları soyularak altından kan gibi kırmızı özsuları süzülen ağaçlar görüyorlardı. Ama bunlar pek sık değildi. Dorset, bunu yapanların filler olduklarından şüpheleniyor ve yaratıklarla karşılaşmamak için onların bu patikaları uzun süre izlemesine izin vermiyordu. Ayrıca, açık alanda mantar bulabileceklerini de hiç sanmıyordu.

Akşam yemeği saati geldiğinde gerçekten de çok terlemiş ve yorulmuşlardı. Aralarında vücudunda kanlı sıyrıklar olmayan tek bir kişi bile yoktu ve pusulaları olmasa şimdiye kadar çoktan kaybolurlardı. Hâlâ küçük ve zayıf bir çocuk olduğu için diğerleri kadar sıkıntı çekmeyen Dyer, sonunda bir zafer çığlığı attı. Kendini yüzükoyun yere atarak bir çalılığın altında boğuştu ve kurumuş bir ağacın kökünde büyümüş bir mantarı tutarak tekrar dışarı çıktı.

Küçüktü ve üzeri tozla kaplanmıştı. Sadece iki başı vardı ama bu başarı bütün enerjilerini tazelemişti ve Dyer'ı kutlayıp birer bardak içki içtikten sonra, kendilerini çalıların arasına atarak işe koyuldular.

"Sizce," dedi Chenery nefes nefese bir halde mantar toplarken, "İngiltere'deki bütün ejderhalar için mantar toplamamız ne kadar sürer? Hepsini bulmamız bu kadar sürecekse..."

Çalıların arasında bir tavada cızırdayan yağ gibi bir çıtırtı duyuldu ve çalıların diğer tarafından öksürük gibi bir ses geldi. "Dikkatli olun; dikkat," dedi Dorset, Riggs sese yaklaşırken. Chenery'nin üsteğmeni Libbley elini uzattı ve Chenery kılıcını ona verdi. "Bu bir..."

Durdu. Libbley düğüm düğüm yosunu kesmek için kılıcını çalıların arasına sokmuştu ve Riggs de elleriyle dalları ayırmaya çalışıyordu; açıklıktan dev gibi bir baş onlara baktı. Burnunun ucunda birbiri ardına dizilmiş iki tane boynuzu olan gri derili bir kafanın ortasında domuz gözü gibi bir çift küçük siyah göz onlara bakıyor, ağzındaki otları yerken balta biçimli dudağı tembelce hareket ediyordu. Bir ejderhayla kıyaslandığında büyük değildi ama bir öküz veya bizonla karşılaştırıldığında çok iriydi ve zırh gibi derisiyle o kadar sağlam görünüyordu ki silahlar onu etkilemeyecek gibiydi.

"Bu bir fil mi?" diye sordu Riggs kısık sesle başını çevirerek ve aniden yaratık burnundan üfleyerek onlara doğru koşmaya başladı: Böylesine büyük ve ağır bir yaratıktan beklenmeyecek bir hızla gelirken önüne çıkan yoğun çalıları paramparça ediyordu ve boynuzlarını öne uzatacak şekilde başını yere eğmişti. Çığlıklar ve gürültüler arasında bir kargaşa koptu. Laurence, Dyer ve Emily'nin yakalarını yakalayıp onları ağaçlara doğru çekmeyi son anda akıl edebildi; hemen sonrasında da tabancasına ve kılıcına uzandı. Çok geçti: Yaratık geldiği gibi aynı hızla ve dümdüz ilerlemeye devam ederek aralarından geçerken, hiçbiri bir şey yapamadı.

"Bir gergedan," dedi Dorset sakince. "Miyop ve huysuz canlılardır. En azından okuduklarımdan öğrendiklerim bunlar. Kaptan Laurence, bana fularınızı verir misiniz?" Laurence başını kaldırdığında, onun Chenery'nin bacağına müdahale etmeye çalıştığını gördü; genç kaptanın bacağına kalın bir dal saplanmıştı ve oluk gibi kan akıyordu.

Dorset ejderhaların kanatlarındaki hassas dokuları kesmek için kullanılan büyük bir neşterle pantolon paçasını kesip açtı ve becerikli

elleriyle, kanayan damara ustaca bir ligatür uyguladı; sonra fulları bacağın etrafına birkaç kez sıkıca sardı. Laurence bu arada diğerlerine ağaç dallarından ve ceketlerinden bir sedye hazırlamalarını emretti. "Sadece küçücük bir sıyrık," dedi Chenery belli belirsiz bir sesle, "ejderhaları rahatsız etmeyin." Ama Dorset başını çabucak iki yana sallayınca Laurence daha fazla beklemeden ve Chenery'nin itirazlarına aldırmadan işaret fişeğini ateşledi.

"Sadece sakince yat," dedi Chenery'ye, "hemen geleceklerinden eminim." Ve neredeyse aynı anda dev ejderha kanadı gölgeleri üzerlerine düştü. Temeraire'in siyah gövdesi arkadan güneş ışığıyla aydınlanıyordu ve dış çizgileri o kadar parlaktı ki ona doğrudan bakmak mümkün değildi. Ejderhanın ağırlığı altında ağaçlar ve dallar hışırdayıp çatırdadı ve üst dudağının altına on tane kıvrık sivri diş sıralanmış büyük kırmızı bir baş onlara doğru uzanarak kokladı. Bu ejderha Temeraire filan değildi.

"Tanrı bizi korusun," dedi Laurence refleksle tabancasına uzanırken. Yaratık Temeraire'den pek küçük değildi ve Laurence onun daha önce gördüğü diğer yabani ejderhaların hepsinden daha iri olduğunu düşündü; kızıl-kahverengi çamur rengi dev gibi omuzlarının üzerine sarı ve gri renklerde çift sıra dikenler dizilmişti. "Bir fişek daha, Riggs, bir fişek daha..."

Riggs ateş etti ve yabani ejderha başının üzerinde mavi bir ışıkla parlayan işaret fişeğine öfkeyle tıslayarak pençesini savurdu. Sarı-yeşil gözlerini kısarak başını onlara doğru uzattı ve dişlerini gösterdi; tam o sırada Dulcia ağaçların arasından, "Chenery, Chenery," diye bağırarak geldi ve çok daha iri olan yabani ejderhanın başına çılgınca atıldı.

Onun gözüpek saldırısının şiddetiyle afallayan kızıl-kahverengi ejderha önce geri çekildi ama sonra inanılmaz bir hızla saldırarak dişi ejderhanın kanadının kenarını yakalayıp sertçe silkeledi. Dulcia

acıyla haykırdı ama yabani ejderha onun dersini aldığından emin bir şekilde kanadını bıraktığında, Dulcia kanadından süzülen kana aldırmadan hırlayarak bir kez daha saldırdı.

Yabani ejderha ormanın yoğun ağaçlığında şaşkınlıkla gerilerken birkaç ağacı devirdi ve Dulcia'ya tekrar tısladı. Dulcia insan dostlarıyla onun arasına girmiş, koruyucu bir tavırla kanatlarını açmıştı ve kendini olabildiğince iri göstermeye çalışıyordu. Yine de yabani ejderhanın devasa cüssesine karşılık oyuncak gibi kalıyordu. Yabani ejderha saldırmak yerine arka ayaklarının üzerine oturdu ve neredeyse mahcup bir şaşkınlık edasıyla burnunu ön ayaklarından birine sürttü. Laurence, Temeraire'in sıklet farkından dolayı daha küçük yaratıklarla dövüşmekte sık sık isteksiz olduğunu görmüştü ama buna karşılık, daha küçük ejderhalar normalde yanlarında çatışmayı daha eşit şartlara taşıyacak müttefikleri olmadan kendilerinden büyük ejderhalara saldırmazdı; şimdi Dulcia'yı bunu yapmaya zorlayan da sadece kaptanını koruma dürtüsüydü.

Temeraire'in gölgesi üzerlerine vurdu ve yabani ejderha omuzlarını kabartarak başını kaldırıp sıkletine daha uygun olan yeni tehdide karşılık vermek için havalandı. Laurence neler olup bittiğini pek iyi göremiyordu ama yine de umutsuzca başını kaldırdı. Chenery'yi yaralı halde görmenin endişesiyle Dulcia şimdi üzerlerine eğiliyordu. "Yeter, onu bindirelim," dedi Dorset, Dulcia'nın geri çekilmesi için göğsüne vurarak. "Karın koşumlarına; sağlam bir şekilde bağlanmalı." Derme çatma sedyeyi çabucak koşumlara bağladılar.

Bu arada yabani ejderha kaynayan bir çaydanlık gibi tıkırdayıp tıslayarak Temeraire'in etrafında dönüyor, hızla gidip geliyordu. Temeraire havada duraksayarak kanatlarını ancak Çin ejderhalarının yapabileceği şekilde çırptı ve göğsünü şişirirken yakasını kaldırıp açtı. Yabani ejderha birkaç kez kanat çırparak aralarındaki mesafeyi açtı ve Temeraire'in korkunç kükreyişini duyana kadar pozisyonunu korudu. Kükreyişin şiddetiyle ağaçlar titrerken yoğun dalların ara-

sında kalmış kopuk dallar ve yapraklar, toprakta oyuklar açarak etraflarına düşen sosis biçimli çirkin meyvelerle birlikte üzerlerine yağdı. Chenery'nin yardımcı pilotu Hyatt omzunun üzerinden bir bakış atarken bir küfür savurdu. Laurence yüzündeki tozu ve polenleri temizledi. Yabani ejderha gerçekten etkilenmiş gibiydi ve bir an tereddüt ettikten sonra hızla uzaklaşarak gözden kayboldu.

Chenery çabucak yerleştirildi ve hemen Cape Town'a doğru yola çıktılar; Dulcia onun ne durumda olduğunu görmek için sık sık başını karnına doğru eğiyordu. Ateşi çoktan yükselmiş olan Chenery'yi avluda indirdiler ve valinin doktoru tarafından muayene edilmesi için kaleye taşıdılar. Bu arada Laurence bütün bir günlük çabalarından sonra elde ettikleri küçücük numuneyi inceledi.

Keynes mantarlara ciddi bir ifadeyle baktı. "Nitidus. Eğer ormandaki yabani ejderhaları dikkate almamız gerekiyorsa, sizi ağaçların arasından taşıyacak küçük bir ejderhaya ihtiyacınız var ve Chenery bu kadar hastayken Dulcia buradan ayrılmaz."

"Bu şey çalıların arasında görünmüyor," dedi Laurence. "Onları ejderha sırtından bulamayız."

"Gergedanların ayaklarının altında kalmanız ve yabani ejderhalara yem olmanız da düşünülemez," diye tersledi Keynes. "Elde ederken iyileştirdiğinden daha fazla ejderhayı kaybetmeye yol açacak bir ilaç işimize yaramaz, Kaptan!" Keynes döndü ve elindeki numuneyi hazırlatmak için Gong Su'yu bulmaya gitti.

Keynes'in kararını duyduğunda Warren zorlukla yutkundu ve kısık sesle konuştu. "Onu Lily almalı," dedi ama Catherine kararlı bir tavırla araya girdi: "Doktorlarla tartışmayacağız, Micah; bütün kararları Bay Keynes vermeli."

"Yeterince numune topladığımızda," dedi Keynes sakince, "ne kadar doz çıkarabileceğimizi görmek için deneyler yapabiliriz. Şu anda daha fazlasını elde etmek için ejderhaları biraz güçlendirme-

liyiz ve bu miktarın Lily'nin ölçülerine yeteceğini hiç sanmıyorum. Maximus da önümüzdeki haftalarda kolay bir uçuştan daha fazlasını yapabilecek durumda olmayacak."

"Bunu gayet iyi anlıyorum, Bay Keynes," dedi Catherine. "Bu konuda daha fazla konuşmayalım." Böylece numune Nitidus'a verildi ve Lily iç parçalayan öksürüklerine devam etti; Catherine bütün gece onun başının yanında oturarak burnunu okşarken, asit damlalarının kendisine verebileceği zarara aldırmıyordu bile.

8. Bölüm

"Kesinlikle mümkün değil; kesinlikle mümkün değil," dedi Dorset iki hafta sonra Catherine çaresizce dünyadaki bütün numuneleri topladıklarını öne sürdüğünde.

Nitidus çoğu ejderhadan daha az sıkıntı çekmişti ama nedense daha fazla şikâyet ediyordu ve fiziksel zorunluluğu geçtikten sonra bile gergin bir şekilde öksürme eğilimi olmasına rağmen Dulcia'dan çok daha hızlı toparlanmıştı. "Bu sabah yine başımda biraz ağrı hissettiğimden eminim," diyordu huysuzca ya da boğazı biraz kaşınıyordu veya omuzları ağrıyordu.

"Bu beklenebilecek bir şey," dedi Keynes sonunda ilaç verildiğinden beri yaklaşık bir hafta geçmişken, "aylardır doğru dürüst hareket etmeden yatıyorsun. Yarın onu dışarı çıkarsan iyi olur ve bu kadar sızlanma yeter," diye ekledi Warren'a dönerek. Sonra da öfkeli adımlarla uzaklaştı.

Bu cesaret verici izinden sonra, Chenery'nin yaralanmasıyla yavaşlayan aramalarına hemen yeniden başladılar ve çemberi Cape'in yakın çevresine odakladılar ama iki hafta daha geçtikten sonra başka yabani ejderhalarla karşılaşmamakla birlikte, başka numune

de bulamamışlardı. Görünüşü pek de farklı olmayan başka türde mantarlar getirmişlerdi fakat Dorset bunları kemirgenler üzerinde denediğinde hayvanlar hemen zehirlenmişti.

Keynes küçük leşleri dürtükleyerek başını iki yana salladı. "Riske girilemez. Daha önce Temeraire'i bununla zehirlemediğiniz için şanslısınız."

"O halde ne halt edeceğiz?" diye sordu Catherine. "Eğer daha fazla..."

"Olacak," dedi Dorset kendinden emin bir tavırla ve her gün pazara giderek tüccarlar ile pazarcılara kurşun kalemle çizilmiş mantar resmini göstermeye devam etti. Bu bitmek bilmez çabanın sonunda normalde bütün işi mallarını satmak olan bir Khoi yerlisi –Hollandaca ve İngilizce bilgisi birden ona kadar saymaktan ibaretti– bu sonsuz tacizin bitmesini istemek için yanında Peder Erasmus'la beraber kapıya geldi.

"Eğer doğru anladıysam, mantarın burada, Cape'te yetişmediğini anlamanızı istiyor," diye açıkladı Erasmus, "Xhosaların yaşadığı yerde..." Khoi tüccar burada sabırsızca araya girerek ismi çok farklı bir şekilde telaffuz etti ve Laurence'a başlangıçta insan diline çok zor gelen Durzah dilini hatırlatan tuhaf tıkırtılı bir sesle konuştu.

"Her neyse," dedi Erasmus ismi bir kez daha tekrarlamaya çalışıp başarısız olunca, "sahil şeridinden daha uzakta yaşayan ve ormanı daha iyi tanıyan bu kabilenin, mantarların yerini bilebileceğini söylüyor."

Ancak bu bilgiyle hareket eden Laurence, herhangi bir şekilde temas kurmanın çok zor olacağını anladı: Koloniye en yakın yerde yaşayan yerliler, sekiz yıl önceki son saldırıları püskürtüldüğünden beri –kışkırtılmadıkları söylenemezdi– Hollandalıların yerleşim merkezlerinden giderek uzaklaşmışlardı. Şimdi sömürgecilerle aralarında

sık sık bozulan huzursuz bir ateşkes vardı ve sömürgecilerden çok azı onlarla temas halindeydi.

"Bir de," dedi Bay Rietz, Laurence'la konuşurken; iki taraf da kullandıkları ortak dil olan Almancayı sınırlı ölçüde biliyordu, "sığırlarımızın çalınmasını çekiyoruz. İkide bir ateşkes imzalanırken, her ay iki kez bir ya da daha fazla sığır kaybediyoruz."

Rietz, yerleşimcilerin kurduğu en eski köylerinden biri olan Swellendam'ın reisiydi ve sömürgecilerin ulaşabildiği kadar içlerde yaşıyorlardı: Köy, yabani ejderhaların sürekli saldırılarını engelleyen korunaklı dağ yamacına kurulmuştu. Düzgün ve birbirine yakın kireç badanalı evlerin etrafına üzüm bağları ve tarlalar yapılmıştı; sadece çok sıkı koruması olan birkaç çiftlik evi daha uzaktaydı. Köylüler sık sık dağlardan akın eden yabani ejderhalara karşı temkinliydi ve iki tane topla donatılmış küçük bir merkezî kale inşa etmişlerdi. Siyahi komşularındansa hiç hoşlanmıyorlardı. "Hepsi haydut... ya da onlara hangi iğrenç isimle seslenmek istiyorsanız... Onlarla temas kurmanızı kesinlikle önermem. Hepsi vahşidir, size yardımları dokunmaz. Muhtemelen sizi uykunuzda öldürürler."

Temeraire'in köyün dışındaki sessiz ama yine de kendini hissettiren varlığıyla bunları söylemişti ama artık daha fazla yardımcı olmak istemediğine karar verdi. Laurence da sonunda vazgeçip onun hesaplarına dönmesine izin verene kadar adam sessizce oturdu.

"Şunlar kesinlikle çok iyi sığırlar," dedi Temeraire hayranlıkla, yanına gelen Laurence'a. "Bunu yapmamaları gereken yabani ejderhaları, burada kimseye bir yararları olmadan böylece duran sığırları aldıkları için suçlayamazsın. Ama yerleşimciler yardımcı olmazsa biz bu Xhosa kabilesini nasıl bulacağız? Sanırım etrafta uçup onları arayabiliriz?" Bu öneri, yabani ejderhaların yerleşimciler kadar saldırdığı ve bu yüzden ejderhalardan kesinlikle uzak durmaya dikkat eden bir halkı kesinlikle göremeyecekleri anlamına geliyordu.

Laurence bir alternatif bulmak için Cape Town'a döndüğünde ve Rietz'in cevabını ilettiğinde, General Grey alaycı bir tavırla güldü. "Evet. Ve bence bir Xhosa bulursanız, aynı şikâyeti tersine sunacağından eminim. Sürekli birbirlerinden sığır çalıyorlar ve hemfikir olacakları tek şey, en kötüsünün yabani ejderhalar olduğudur. Şu yerleşimcilerin daha fazla otlak istemesi ve elde edememesi berbat bir iş," diye ekledi. "Dolayısıyla yabani ejderhaların onlara bıraktıkları topraklar için yerlilerle kavga etmekten başka bir şey yapmıyorlar."

"Yabani ejderhalar engellenebilir mi?" diye sordu Laurence. Yabani ejderhalarla ilgili ne yapıldığını tam olarak bilmiyordu; Britanya'da kolay yiyecek sağlanarak büyük ölçüde üreme alanlarına toplanmaya ikna edildiklerini biliyordu.

"Hayır, burada çok fazla yabani av hayvanı olmalı," dedi Grey. "Yerleşim merkezlerini rahat bırakmaya hiç niyetleri yok ve bunu kanıtlamaya yetecek kadar denemeler yapıldı. Her yıl birkaç maceracı genç içlere doğru ilerliyor ama bunun onlara elbette ki hiçbir yararı olmuyor." Omuz silkti. "Maceracılarımızın çoğundan bir daha haber alınamıyor ve elbette ki devlet beceriksizlikle suçlanıyor. Ama ne kadar pahalı ve zor bir iş olduğunu anlamıyorlar. Söylüyorum, elimizde en azından altı ejderha birliği ve iki sahra topu bölüğü olmadan daha fazla toprak ele geçirmemiz mümkün değil."

Laurence başıyla onayladı. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı şu anda böyle bir destek gönderemezdi ve yakın gelecekte de gönderebilecek gibi görünmüyordu. Havacıları fazlasıyla sarsan hastalığın dışında, o boyutta bir güç elbette buraya gönderilmez, Fransa'ya karşı kullanılmak üzere elde tutulurdu.

"Sadece elimizden geleni yapmaya çalışacağız," dedi Catherine, Laurence önceki gece uğradığı başarısızlığı anlattığında. "Peder Erasmus bize yardım edebilir. Yerlilerle konuşabilir ve belki şu tüccar da onları nerede bulabileceğimizi biliyordur."

Laurence ve Berkley ertesi sabah ona gittiler ve kilisenin daha şimdiden çok değişmiş olduğunu gördüler. Küçük arsa şimdi güzel bir sebze bahçesine dönüşmüş, domates ve biberlerle dolmuştu; mütevazı siyah elbiseler giymiş birkaç Khoi kızı sebze sıralarının arasında gidip geliyor, domates bitkilerini kazıklara bağlıyordu ve geniş bir mimoza ağacının altındaki başka bir grup da dikiş dikiyordu. Bu arada Bayan Erasmus ve diğer misyoner hanım –beyaz bir kadındı– İncil'in Khoi dilindeki bir çevirisini sırayla onlara okuyorlardı.

İçerisi, kâğıt fazla pahalı olduğu için yazı tahtalarına sürekli yazıp duran öğrencilere ayrılmış gibiydi. İçeride konuşacak yer olmadığı için Erasmus onlarla birlikte dışarı çıktı. "Buraya gelişimiz için size hâlâ minnettarım, Kaptan. Ve yardım etmekten mutluluk duyarım. Ancak Khoi ve Xhosa dilleri ancak Fransızca ile Almanca kadar birbirine benzer ve ben daha Khoi dilini bile akıcı şekilde konuşamıyorum. Hannah daha iyi konuşuyor ve kendi dilimizi de biraz hatırlıyoruz ama o daha da etkisiz kalır, çünkü ikimiz de çok daha kuzeydeki kabilelerde doğduk."

"Yine de onlara iletişim kurmak için hepimizden daha fazla şansınız var," dedi Berkley açıkça. "Anlamalarını sağlamak o kadar zor olamaz. Elimizde numuneden kalan bir parça var ve ne istediğimizi anlatmak için yüzlerine sallayabiliriz."

"Khoilere komşu olarak yaşadıkları için," dedi Laurence, "aralarında mutlaka o dili biraz konuşanlar vardır ve bu da size bir iletişim başlatma fırsatı verebilir. Biz sadece," diye ekledi, "denemenizi istiyoruz. Başarısızlığınız bizi olduğumuzdan daha kötü duruma düşürmez."

Erasmus bahçe kapısının önünde durarak kızlara İncil okuyan karısını izledi ve sonra düşünceli bir tavırla kısık sesle konuştu: "Xhosa yerlilerine İncil'i götüren olduysa bile, ben henüz duymadım."

Kıtanın içlerine doğru ilerlemeyi pek başaramamış olsalar da, yerleşimciler Cape Town'dan doğuya doğru sahil şeridinde sürekli olarak

kayıyorlardı. Yaklaşık iki günlük uçuş mesafesinde olan Tsitsikamma Nehri, şimdi Hollanda ve Xhosa toprakları arasında teorik bir sınır oluşturuyordu. Plettenberg Körfezi'nden daha yakın yerleşim merkezleri yoktu ve Xhosa yerlileri en uçtaki köyden beş adım ötedeki çalıların arasında saklanıyorsa –yerleşimcilerin birçoğu öyle olduğuna inanıyordu– kimse oraya gitmeye niyetli değildi. Ama son çatışmada nehrin karşı tarafına püskürtülmüşlerdi ve haritada uygun bir çizgi oluşturduğu için anlaşmalarda böyle tanımlanmıştı.

Temeraire uçuşlarında sahil şeridini izliyordu. Alçak kıvrımlı kayalıklardan, yoğun yeşilliklerden ve bazı yerlerde parlak kırmızı likenlerden oluşan güzel bir manzaraydı. Krem ve kahverengi tonlarında kayalıklar bitkilerin dibinden dışarı doğru uzanıyordu. Altın sarısı kumlarla kaplı kumsallarda, geçişlerinden ürkmeyecek kadar küçük olan –ejderhalar için av değillerdi– cüce penguenler dolaşıyordu. Uçuşlarının ikinci gününün sonlarına doğru okyanusa açılan dar ağzının arkasındaki Knysna Lagünü'nden geçtiler ve akşamın geç saatlerinde kıtanın yoğun yeşil derinliklerine doğru ilerleyen Tsitsikamma Nehri'nin kıyısına ulaştılar.

Sabah nehri geçmeden önce barış işareti olarak iki büyük kazığa beyaz bayraklar bağladılar ve bunları Temeraire'in kanatlarının iki tarafına diktiler. Dikkatli bir şekilde Xhosa bölgesinin derinliklerine doğru ilerlediler ve sonunda Temeraire'in biraz geride kalarak inmesine izin verecek kadar geniş ve hızlı akan dar bir dereyle bölünen bir açıklığa ulaştılar. Dere engel oluşturacak kadar geniş veya derin değildi ama en azından karşı kıyıda duran birine biraz rahatlık sağlayacak bir sınır olabilirdi.

Laurence yerlileri ikna edebilme umuduyla yanında küçük ama önemli miktarda altın gine ve yerel takaslarda kullanılan çeşitli eşyalardan getirmişti. Aralarında en önemlisi, ipek ipliğe dizilmiş uzun deniz kabuğu kolyelerdi. Kıtanın bazı yerlerinde bunlar para olarak kullanılıyordu ve değeri yüksekti. Yerliler bunları mücevher olarak

görüyordu. Temeraire ilk kez etkilenmemişti: Kabuklar yeterince parlak, yaldızlı veya yanardöner renkli değildi ve toplayıcı doğasını harekete geçirmemişti; Catherine'in yığına eklediği inci gerdanlığa çok daha büyük bir ilgiyle bakıyordu.

Mürettebat her şeyi geniş bir battaniyenin üzerine karşı kıyıdan bakan birinin rahatlıkla görebileceği şekilde dizdi ve bunlar sayesinde biraz ilgi çekebilmeyi umdu. Temeraire elinden geldiğince yere eğildi ve beklemeye başladılar. Yeterince gürültü yapmışlardı ama bölge çok genişti: Nehre ulaşmak için iki gün boyunca uçmuşlardı ve Laurence pek iyimser değildi.

O gece nehir kıyısında yattılar ve hiçbir cevap alamadılar. Ertesi gün de Temeraire'in ava çıkıp getirdiği ve akşam yemeği için kazıkta çevirdikleri dört antilop dışında olaysız geçti. Yemek pek iyi olmamıştı; Gong Su hâlâ hasta olan diğer ejderhaları doyurmak için kampta kalmıştı ve kazığı çevirmekle görevlendirilen genç Allen'ın dikkati dağılmış, dolayısıyla etin bir tarafı simsiyah kararırken diğer tarafı çiğ kalmıştı. Temeraire hoşnutsuz bir tavırla yakasını yatırmıştı; Laurence onun lezzet algısının giderek hassaslaştığını üzüntüyle gözlemliyordu. Bu bir asker için talihsiz bir alışkanlıktı.

Üçüncü gün de sıcak bir şekilde ilerliyordu ve adamlar yavaş yavaş sessizliğe gömülüyordu. Emily ve Dyer ilgisizce kara tahtalarına bir şeyler yazıyorlardı ve Laurence da uyuyakalmamak için arada bir kalkıp bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Temeraire ağzını dev gibi açarak esnedi ve başını yere koyarak horlamaya başladı. Saat öğleyi geçtiğinde yemeklerini yediler; sadece ekmek, yağ ve biraz rom vardı ama kimse o sıcakta daha fazlasını istemiyordu, özellikle de önceki gece yedikleri yemekten sonra. Güneş ufuk çizgisine doğru isteksizce alçalırken, gün bir türlü bitmek bilmiyordu.

"Rahat mısınız, hanımefendi?" diye sordu Laurence, Bayan Erasmus'a bir kupa daha rom götürdüğünde; kadının gölgede kalabil-

mesi için seyahat brandalarıyla küçük bir çadır kurmuşlardı. Küçük kızlar bir hizmetçinin gözetiminde kalede bırakılmıştı. Bayan Erasmus başını eğerek kupayı alırken, her zamanki gibi kendi rahatlığını umursamadığı belliydi. Bu, dünyanın her tarafına gitmek zorunda kalan bir misyoner eşi için elbette ki gerekli bir özellikti ama kadını gereksiz yere sıcakta tutmak da hiç medenice bir davranış olmazdı. Kadın şikâyet etmiyordu fakat korkusunu ne kadar gizlemeye çalışsa da, bir ejderhanın sırtında yolculuk yapmaktan hoşlanmıyordu ve güneş çadırın brandasından bile sıcaklığını fazlasıyla hissettirirken, kolları bileklerine kadar inen yüksek yakalı siyah bir elbise giymişti.

"Sizi zor durumda bıraktığımız için çok üzgünüm," dedi Laurence. "Yarın da bir şey bulamazsak, sanırım girişimimizin başarısızlıkla sonuçlandığını düşünmemiz gerekecek."

"Öyle olmaması için dua ediyorum," dedi Bayan Erasmus gırtlaktan gelen sağlam sesiyle ve yine başını eğdi.

Alacakaranlık çökerken sivrisinekler mutlulukla etraflarında vızıldıyordu ama Temeraire'e pek yaklaşmıyorlardı; sineklerse daha cüretkârdı. Ağaçların gölgeleri silinmeye başlarken Temeraire aniden irkilerek uyandı. "Laurence, şuradan biri geliyor," dedi ve karşı kıyıda otlar hışırdadı.

Karşı kıyıda çok zayıf bir adam ortaya çıktı. Başı ve vücudu çıplaktı; sadece edep yerlerini kapayan küçük bir battaniyeye sarınmıştı. Elinde uzun, ince saplı, dar ve mala biçimli bıçaklı bir mızrak taşıyordu ve diğer omzuna oldukça cılız bir antilop yüklemişti. Temkinli bir şekilde bakışlarını Temeraire'e dikti ve derenin diğer tarafına geçmedi; başını uzatarak battaniyenin üzerindeki eşyaları görmeye çalıştı ama daha fazla yaklaşmayacağı belliydi.

"Peder, bana eşlik etseniz iyi olur," dedi Laurence kısık sesle. Ferris kendisine söylenmeden arkalarından gitti. Laurence battaniyenin yanında duraksadı ve deniz kabuğu zincirlerden en gösterişlisini

kaldırıp gösterdi; renkleri koyulu açıklı değişen kabukların arasına altın boncuklar serpiştirilmiş altı-yedi şeritli bir kolyeydi.

Dereye girdiler; su sığdı ve çizmelerinin üzerine bile çıkmıyordu. Laurence mızrağa bakarak tabancasının kabzasına dokundu. Karşı kıyıya geçerlerken savunmasız durumda olacaklardı. Ancak onlar sudan çıkarken avcı sadece ağaçların arasına doğru çekildi; şimdi loş ışıkta çalıların arasında neredeyse görünmüyordu ve bundan yararlanarak kolayca kaçıp gözden kaybolabilirdi. Laurence adamın büyük bir grubun ve arkalarında bir kedi gibi arka ayaklarının üzerine oturarak duruma gergin gözlerle bakan Temeraire'in karşısında tedirgin olmakta haklı olduğunu düşündü.

"Komutanım, bana izin verin," dedi Ferris; o kadar kendinden emin konuşmuştu ki Laurence kolyeyi ona verdi. Ferris kolyeyi ileri uzatarak adama doğru yürüdü. Avcı, kolyeye aç ama tereddütlü gözlerle baktı ve sonra mahcup bir tavırla, sanki karşılığının adil olmadığını düşünüyormuş gibi antilobu onlara doğru uzattı.

Ferris başını iki yana salladı ve gerildi: Avcının arkasındaki çalılar hışırdamıştı. Ama kıpırdayan sadece altı-yedi yaşlarında, küçük bir çocuktu ve iri, meraklı gözleriyle onlara bakabilmek için elleriyle yaprakları ayırmıştı. Avcı dönüp ona sert bir sesle bir şeyler söylerken, sözlerinin ortasında çatlayan sesi o kadar da etkili olmadı. Laurence onun da daha çocuk olduğunu o zaman anladı; çalıların arasında saklanan çocuktan en fazla birkaç yaş büyük olmalıydı.

Çalılar başının üzerine kapanırken küçük çocuk hemen gözden kayboldu ve büyük olan meydan okuyan gözlerle Ferris'e döndü; silahını sımsıkı tutan ellerinin kemiklerinin beyazı görünüyordu.

"Eğer yapabilirseniz, bir tehdit oluşturmadığımızı ona söyleyin," dedi Laurence sakince Erasmus'a dönerek. Kabilesindeki diğerleri gelmezken onların bir risk alarak buraya gelişlerinin nedenini pek

de merak etmiyordu. Avcı gerçekten çok cılızdı ve küçük çocuğun yüzünde de o yaştaki çocukların yumuşaklığı yoktu.

Erasmus başıyla onayladı ve çocuğa yaklaşarak birkaç kelime söyledi ama başarılı olamadı. Daha basit bir iletişim yoluna başvurarak göğsüne hafifçe vurdu ve adını söyledi. Çocuk adının Demane olduğunu söyleyerek karşılık verdi. Bu tanışma en azından çocuğu biraz daha rahatlatmıştı. Artık her an kaçabilirmiş gibi görünmüyordu ve Ferris'in kendisine yaklaşarak küçük mantar parçasını göstermesine izin verdi.

Demane bağırdı ve tiksintiyle geri çekildi ki bunda da haksız sayılmazdı; onca süre sıcakta ve deri bir kesenin içinde kaldığı için kokusu çok keskinleşmişti. Ama kendi tepkisine gülerek geri geldi. Ne var ki ona mantarı ve deniz kabuklarını göstermelerine rağmen, çocuk boş gözlerle bakmaya devam ediyordu; ancak yüzünde umutlu bir ifadeyle deniz kabuklarına uzandı ve başparmağıyla işaret parmağının arasında okşadı.

"Sanırım kimsenin bunu takas etmek isteyebileceğine inanmıyor," dedi Ferris bakışlarını çocuktan ayırmadan diğerlerine dönerek.

"Hannah," dedi Erasmus, Laurence'ı şaşırtarak. Laurence, Bayan Erasmus'un çıplak ayaklarına inen eteğiyle yanlarına geldiğini fark etmemişti. Demane yaramazlık yaparken öğretmeni tarafından yakalanmış bir öğrenci gibi durduğu yerde doğruldu ve hemen elini kabuklardan çekerek geri adım attı. Bayan Erasmus kısık ve net bir sesle, yavaşça konuştu; mantarı Ferris'ten alarak Demane'nin ekşimiş yüzüne uzattı. Çocuk mantarı Bayan Erasmus'un elinden aldığında, Bayan Erasmus onu bileğinden yakalayarak Ferris'e doğru uzattı. Aynı anda Ferris de deniz kabuklarını çocuğa uzatarak takas işareti yaptı ve çocuğun yüzünde bir anlayış ifadesi belirdi.

Çalıların arasından ince bir ses duyuldu; Demane sakinleştirici bir sesle karşılık verdi ve akıcı bir şekilde Bayan Erasmus'la konuşmaya

başladı; dil o kadar tıkırtılı seslerle doluydu ki Laurence onun bu hızla konuşurken böyle sesleri nasıl çıkardığını anlayamadı. Bayan Erasmus çocuğun söylediklerini dinlerken dikkatle kaşlarını çattı. Çocuk mantarı alıp yere eğilerek bir ağacın dibine bıraktı ve sonra onu koparıp atıyormuş gibi yaptı. "Hayır, hayır!" Ferris, çocuğun mantarı çıplak ayağının altında ezmesine izin vermeden numuneyi son anda kurtardı.

Demane onun davranışını şaşkın bir ifadeyle izledi. "Mantarın sığırları hasta ettiğini söylüyor," dedi Bayan Erasmus ve hareket de yeterince açıktı: Mantar bir baş belası olarak görülüyordu ve bulunduğu yerde sökülüp yok ediliyordu ki bu da neden az bulunduğunu açıklıyordu. Yerliler geçimlerini sığır yetiştirerek sağladıklarından bunda şaşılacak bir şey yoktu ama Laurence'ın morali bozulmuştu ve bu kuşaklardır sürdürülen bir uygulamaysa, amaçlarına yeterli olacak kadar çoğunu nereden bulacağını merak ediyordu. Sonuçta bu mantarları yok etmek, yerlilerin gözünde yabani otları temizlemekle aynı şeydi.

Bayan Erasmus çocukla konuşmaya devam ederek mantarı aldı ve değer verdiklerini belli etmek için mantarı okşar gibi yaptı. "Kaptan, adamlarınızdan biri bana bir tava getirebilir mi?" diye sordu. Bayan Erasmus mantarı getirilen tavanın içine koydu, karıştırıyor gibi yaptı ve Demana, Laurence ile Ferris'e şüpheci gözlerle baktı. Ancak sonra omuz silkti ve kolunu yukarı kaldırarak elini bir daire hareketiyle bir ufuk çizgisinden diğerine çevirdi. "Yarın," dedi Bayan Erasmus ve çocuk durdukları yeri işaret etti.

"Bize biraz bulabileceğini mi düşünüyor?" diye sordu Laurence ama Bayan Erasmus ne soruyu ne de cevabı ifade edebildi ve bir an sonra başını iki yana salladı. "Eh, en iyisini umalım; ona yarın geri geleceğimizi söyleyin," dedi Laurence. Ertesi gün aynı saatte, alacakaranlık çökerken, çocuklar yine çalıların arasından çıktılar. Küçük

olan Demane'nin dibinde çırılçıplak koşturuyordu ve yanlarında tüyleri sarı-kahverengi lekeli küçük bir köpek de vardı.

Köpek kıyıda durup Temeraire'e tiz sesiyle hiç durmadan havlarken, büyük çocuk gürültünün arasında hizmeti karşılığında pazarlık etmeye çalıştı. Laurence şüpheci gözlerle bakıyordu ama Demane mantarı alıp köpeğin burnuna tuttuktan sonra çömelip köpeğin gözlerini elleriyle kapadı. Küçük çocuk gidip mantarı çimenlerin arasına sakladıktan sonra geri döndü. Demane köpeği tekrar bırakarak sert bir sesle emir verdi. Köpek emre aldırmadan yine Temeraire'e dönüp çılgınca havlamaya başladı. Demane mahcup bir tavırla bir dal parçası alıp mantara bastırdı ve mantarın saklandığı deri kese gibi kokmasını sağladı. Sonunda köpek isteksizce uzaklaşarak açıklığın diğer tarafına gitti ve ağzında mantarla koşarak geri dönüp Laurence'ın ayaklarının dibine bıraktı. Sonra da hevesle kuyruğunu sallayarak ona baktı.

Çok büyük olasılıkla onların aptal veya en azından aşırı zengin olduğuna karar veren Demane, hizmetlerinin bedelinin Xhosa yerlileri arasında en önemli zenginlik kaynağı olan sığırla ödenmesini tercih ettiği belli bir şekilde deniz kabuklarına burun kıvırdı ve pazarlığı bir düzine baştan açtı. "Ona bir haftalık hizmeti karşılığında bir sığır vereceğimizi söyleyin," dedi Laurence. "Bizi büyük bir mantar kaynağına götürürse, pazarlığı sürdürmeyi düşüneceğiz; aksi takdirde ikisini sığırla birlikte buraya geri getireceğiz." Demane başını eğdi ve teklifi derin bir ciddiyetle kabul etti ama adının Sipho olduğunu öğrendikleri küçük çocuğun iri iri açılan gözleri ve Demane'yi heyecanla çekiştiren eli, Laurence'a yerel standartlara göre kötü bir anlaşma yaptıklarını düşündürdü.

Köpek kıvranarak kendisine doğru taşınırken Temeraire yakasını yatırdı. "Çok gürültücü," dedi hoşnutsuzca. Köpek aynı ölçüde

kabaca havlayarak karşılık verdi ve sahibinin ellerinden fırlayıp kaçmaya çalıştı. Demane de en az onun kadar korkmuş görünüyordu. Bayan Erasmus onu biraz daha yaklaşmaya ikna etmeye çalıştı ve bir tehlike olmadığını göstermek için Temeraire'in ön pençelerinden birine şefkatle vurdu. Demane, tedirgin olmaktan çok meraklanmış gibi görünen küçük Sipho'yu arkasına itti ve kıvranan köpeğini diğer koluyla sımsıkı tutarak daha fazla yaklaşmayacağını göstermek için başını iki yana sallarken kendi dilinde bir şey söyledi.

Temeraire başını yana yatırdı. "Bu çok ilginç bir ses," dedi ve tıkırtılı sesi diğerlerinden daha başarıyla ama yine de yanlış çıkararak kelimelerden birini tekrarladı. Sipho, Demane'nin arkasından güldü ve kelimeyi tekrarladı. Birkaç tekrardan sonra, "Ah, anladım," dedi Temeraire ama tıkırtı sesi çocukların çıkardığından daha farklı, boğazının daha derinlerinden geliyordu. Sonunda uzlaşmayı başardılar ve çocuklar binmeyi kabul etti.

Laurence Çin'de bir ejderhanın sırtında canlı taşıma sanatını Tharkay'dan öğrenmişti. Yükler yüklenmeden önce ejderhaları afyonla uyuşturuyorlardı ama şimdi yanlarında afyon olmadığı için, köpeği kaba güçle bindirerek ve kayışla bağlayarak deney yaptılar. Köpek hâlâ kıvranıyor, kayışlardan kurtulmaya çalışıyordu ve kendini havaya fırlatıyordu. Sonunda Temeraire havalandı ve köpek birkaç kez heyecanla havladıktan sonra ağzını açıp dilini sallayarak ve kuyruğunu zevkle sallayarak arka ayaklarının üzerine oturdu; şimdi ikisi de karabinalarla sıkıca bağlanmış olmasına rağmen koşumlara ve Sipho'ya korkuyla sarılan mutsuz sahibinden daha keyifli görünüyordu.

"Tam bir sirk oldunuz," dedi Berkley açıklığa inerek köpeği bıraktıklarında Laurence'ın gereksiz bulduğu bir alaycılıkla gülerek. Köpek hemen etrafta koşturmaya ve ejderhalara havlamaya başladı. Ejderhaların sadece ilgisini çekmişti ama sonunda köpek biraz fazla meraklı davranarak Dulcia'nın burnunun fazla hassas olan ucuna

yaklaştığında, dişi ejderha öfkeyle tısladı. Köpek bir çığlık atarak kaçıp Temeraire'in yan tarafına sokuldu; Temeraire öfkeyle köpeğe baktı ve dürtükleyerek uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı.

"Lütfen ona dikkat et; bir tanesini nereden bulabileceğimizi veya nasıl eğitebileceğimizi bilmiyorum," dedi Laurence. Temeraire sonunda homurdanarak köpeğin yanına kıvrılmasına izin verdi.

Chenery, Dulcia'ya iyileştiğini göstermek için o akşam onlarla birlikte yemek için tören alanına geldi ve daha fazla yatakta kalmaya tahammül edemeyeceğini söyledi. Ona moralinin düzelmesi için kızarmış biftekle güzel bir yemek hazırladılar ve içki şişelerinin serbestçe dolaşmasına izin verdiler. Belki de biraz fazla serbestlerdi, çünkü kısa süre sonra içkiyi purolar izlediği sırada Catherine, "Ah, lanet olsun," dedi ve yerinden kalkarak kusmak için açıklığın kenarına yaklaştı.

Son zamanlarda ilk kez midesi bulanmıyordu ama bu kez bir hayli kusmuştu. Diğerleri kibarca başlarını çevirdiler ve kısa süre sonra, Catherine yüzünde bir tiksinti ifadesiyle ateşin başında onlara tekrar katıldı. Warren ona biraz daha şarap önerdi ama Catherine başını iki yana salladı ve ağzını suyla çalkalayarak yere tükürdükten sonra hepsinin yüzlerine baktı. "Eh, baylar, kabalığım için özür dilerim ama sürekli böyle midem bulanacaksa bunu hemen öğrenmeniz daha iyi olacak. Korkarım durum karışık... Hamileyim."

Laurence, yüzünde son derece kaba bir ifadeyle ağzı açık halde düz düz baktığını o an fark etti. Hemen ağzını kapadı ve ateşin başında oturan diğer beş kaptana bakıp yüzlerini incelememek için kendini zor tutarak kaskatı durdu.

Berkley ve Sutton –ikisi de ondan on yaş büyüktü– Catherine'in daha çok amcası gibi kalıyorlardı. Warren da daha yaşlıydı ve doğasının sağlamlığı açısından ejderhası Nitidus'la kesinlikle aynı hamurdandı ki bu da onu mevcut şartlar altında bir sevgili olarak görmeyi

zorlaştırıyordu. Chenery neşeli ve hareketli, genç bir adamdı; edep açısından kesinlikle masumdu ve gülümseyişiyle kaba umursamazlığı onu biraz ince olan göğsü, yüzü, solgun teni ve genellikle saman gibi darmadağınık duran sarı saçlarına rağmen çekici gösteriyordu. Kişilik açısından o daha büyük bir olasılıktı ama Immortalis'in hemen hemen aynı yaşlarda olan kaptanı Little, biraz gaga gibi görünen burnuna rağmen masmavi gözleri ve şairane bir tarzla uzun tuttuğu dalgalı siyah saçlarıyla daha yakışıklıydı. Ancak Laurence bunun kasıtlı bir kibirden çok dikkatsizlikten kaynaklandığını düşünüyordu ve Little alışkanlıklarında bir hayli kanaatkârdı.

Elbette ki Catherine'in üsteğmeni Hobbes da vardı. Catherine'den sadece bir yaş küçük, hareketli ve dikkat çekici bir adamdı ama Laurence, Catherine'in bir astıylâ birlikte olacağına, üstelik de bunun için kendisinin de –biraz daha gayrimeşru olsa da– bir gemide doğacağını bildiği zorlukları ve kırgınlıkları göze alacağına pek inanmıyordu. Hayır, onlardan biri olmalıydı ve Laurence, Sutton ile Little'ın da aşağı yukarı kendisi kadar şaşırdıklarını göz ucuyla gördüğü yüz ifadelerinden anlayabiliyordu; dahası, onlar da kendisine dile getiremediği şüpheci gözlerle bakıyorlardı.

Laurence itiraz edemeyeceğinin kesinlikle farkındaydı. Kendisi de benzer bir patavatsızlıkta bulunmuş, Jane ve kendisi de böyle hazırlıksız yakalandıkları takdirde ne diyeceğini veya yapacağını düşünmemişti bile. Böyle bir eşleşme karşısında babasının –hele de annesinin– tepkisini hayal bile edemiyordu. Kendisinden birkaç yaş büyük, çocuğu olan, kendini görevine adamışlığının kazandırdığı saygınlık yanında belli bir aileden gelmeyen bir kadın. Ancak evliliğin kesinlikle gerçekleşmesi gerekirdi; bunun dışında kalan diğer her şey, hem soylu hem de silah arkadaşı olan bir kadına hakaret sayılır, onu ve çocuğu toplum dışına itmek anlamına gelirdi.

Dolayısıyla kendini böyle tehlikeli bir duruma isteyerek atmıştı ve şimdi başka biri adına bu sıkıntıyı paylaşmak zorunda kalsa,

şikâyet etmeye hakkı olduğu söylenemezdi. Elbette ki gerçeği sadece suçlu olduğunu bilen bilebilirdi ve gerçeği itiraf etmediği sürece, her ne kadar sevimsiz bir durum olsa da, Laurence da diğer kaptanlar gibi diğerlerinin şüpheci ve meraklı bakışlarına maruz kalmaktan kurtulamazdı.

"Eh, lanet olasıca kötü şans," dedi Berkley çatalını bırakırken. "Kimden?"

Harcourt rahatça cevap verdi: "Ah, Tom'dan, yani Kaptan Riley'den; teşekkürler, Tooke." Ve Catherine genç yardımcısının kendisine getirdiği çay kupasını alırken, Laurence hepsi adına kıpkırmızı kesildi.

Dışarıdaki köpeğin kesilmek bilmez havlayışları ve zihnindeki kargaşanın arasında, rahatsız ve uykusuz bir geceydi. Laurence, Riley'yle konuşması gerekip gerekmediğine ve bunu hangi gerekçeyle yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Catherine'in ve çocuğun onuru için belli bir sorumluluk duyuyordu; belki bu şartlar altında, Catherine'in kendisi böylesine rahatken, Laurence'ın böyle hissetmesi mantıksızdı. Ancak *o* –ya da diğer havacılar– toplumu umursamasa veya kendini küçük düşmüş hissetmese bile Laurence, *Riley'nin* böyle bir aşağılamayı kabullenmeyeceğini çok iyi biliyordu. Riley'nin yolculuğun sonlarına doğru sergilediği bütün tuhaf davranışlarının suçluluk duygusundan kaynaklandığı da böylece anlaşılmıştı. Kadın subay fikrinden kesinlikle hoşlanmıyordu ve Laurence onun bu görüşünün, ilişkiden dolayı değiştiğini hiç sanmıyordu. Riley sadece karşısına çıkan fırsatı değerlendirmiş ve kötü niyetli olmasa bile bencilce bir şekilde soylu bir kadının yıkımını getirecek bir eyleme son derece bilinçli bir şekilde girmişti ve kesinlikle cezayı hak ediyordu. Ancak Laurence'ın bu konuyu savunmak için hiçbir sıfatı yoktu; bu yönde herhangi bir

girişimi her şeyi tamamen skandala çevirirdi ve bir havacı olarak kişisel konulara karışması yasaktı.

İşleri daha da karıştıran bir şekilde, konuşmak ve Riley'ye çocuğun varlığını açıklamak –henüz haberi bile olmayabilirdi– için tamamen farklı bir nedeni vardı. En azından Jane Roland kızı Emily'nin gayrimeşru durumuyla ilgi bir şey düşünmemişti; kendi kararıyla, hamile kaldığından beri babayı bir daha görmemiş, çocukla bir ilgisi olduğunu bile kabul etmemişti. Bu duyarsızlığı Catherine de paylaşıyordu. Laurence olaydan önce bu gerçekçi acımasızlığı pek fazla düşünmemişti ama şimdi kendini Riley'nin yerine koyduğunda, Riley'nin hem durumun zorluklarına katlanmayı hem de bu zorlukları üstlenmek konusunda üzerine düşeni yapma fırsatını hak ettiğini düşünüyordu.

Laurence kararsız ve yorgun bir şekilde yerinden kalkarak hevessizce, köpeğin ilk keşif gezisi için hazırlandı. Onların hazırlandığını gören köpek yüklenmeyi beklemeden Temeraire'in sırtına sıçradı ve normalde Laurence'ın oturduğu boyun dibine gururla yerleşerek onları hazırlıklarında acele etmeye zorlar gibi havladı. "Nitidus'la gidemez mi?" diye sordu Temeraire hoşnutsuzca başını çevirip köpeği susturmak için tıslayarak. Aşinalık şimdiden küçümseme getirmişti; köpek sadece ona bakarak kuyruğunu salladı.

"Hayır, hayır; ben istemiyorum," dedi Nitidus kanatlarını gövdesine bastırarak. "Sen daha irisin, ağırlığını hissetmezsin bile." Temeraire yakasını boynuna bastırarak homurdandı.

Bir kez daha dağları aştılar ve yerleşim merkezlerinin başladığı yerde, yakın zamanda heyelanla açılmış bir bayırda durdular; burası ejderhaların çalıların arasına inmesi için en iyi fırsatı sunuyordu. Nitidus ağaçların arasındaki bir açıklığa sığmayı başardı ama Temeraire daha küçük fakat daha inatçı çalılıkları ezerek kendine bir iniş yeri açmak zorunda kaldı. Akasya dikenleri pullarının arasına girip etine

saplanacak kadar uzun ve inceydi, dolayısıyla sonunda sağlam bir şekilde basana kadar bir o yana, bir bu yana sallandı ve kendilerine yer açıp çadırlarını kurabilmeleri için sırtından inmelerine izin verdi.

Kamp kurulurken köpek tam bir baş belası olduğunu bir kez daha kanıtladı. Oyun oynamaya çok hevesliydi ve korkuttuğu kahverengi-beyaz tüylü şişman sülünler başlarını sallaya sallaya ondan kaçıyorlardı; sonunda aniden çok sakinleşti ve ince vücudu heyecanla bir yay gibi gerildi. Teğmen Riggs tüfeği omzuna kaldırarak hazırlandı ve hepsi gergedanı hatırlayarak donup kaldılar ama bir an sonra ağaçların arasından bir grup babun fırlayıverdi. Uzun ekşi yüzlü, beyaz tüylerinin arasından parlak kırmızı poposu görünen en irileri arka ayaklarının üzerine oturdu ve onlara düşmanca baktı; sonra grup yavaş yavaş uzaklaşırken en küçükleri annesinin tüylerine tutundu ve uzaklaşırken başlarını çevirip merakla baktılar.

Büyük ağaçların sayısı azdı; yoğunluğu her yerdeki sarı çimenler oluşturuyordu ki insan boyundan daha uzundular ve yeşil çalıların arasındaki bütün boşlukları dolduruyorlardı. Başlarının üzerinde ince ağaçlar küçük bulutlar gibi dal yığınlarını uzatıyor, güneşi engellemiyorlardı. Sıcak ve boğucu hava toz, kuru çimen ve kuru yaprak parçalarıyla doluydu. Küçük kuşlardan bulutlar dallardan birbirleriyle ötüşüyordu. Köpek onları çalıların arasından amaçsız bir patikaya doğru sürükledi ama kendileri kuru dalların ve çalıların arasından onun kadar rahat geçemiyorlardı.

Demane konuşarak ve arada bir bağırarak köpeği teşvik ediyordu fakat hayvanın çoğunlukla kendi başına ilerlemesine izin veriyordu. Kardeşiyle birlikte diğerlerinden çok daha hızlı bir şekilde ilerleyerek küçük köpeği hemen arkasından izliyor, bazen ileride gözden kayboluyorlardı. Genç sesleriyle sabırsızca onlara sesleniyorlardı ve sonunda, akşamüstü yaklaşırken, Laurence çalıların arasından sendeleyerek çıktı ve onlara yetişerek Sipho'yu buldukları mantarlardan birini gururla işaret ederken buldu.

"Daha iyi ama bu hızla gidersek, sadece birliğin geri kalanına yetecek mantarı toplamamız bile bir haftamızı alır," dedi Warren o akşam, Laurence'a küçük çadırının önünde bir kupa porto şarabı ikram ederken. Biri yaşlı bir kütüğün, diğeri de pürüzsüz bir kayanın üzerine oturmuştu. Köpek kampa dönerken üç tane daha mantar bulmuştu ama hepsi de normalde gözlerinden kaçacak kadar küçük şeylerdi. Elbette ki mutlulukla toplamışlardı fakat bu kadarıyla pek fazla ilaç yapılamazdı.

"Evet, en azından," dedi Laurence yorgun bir tavırla. Alışık olmadığı uzun yürüyüş yüzünden bacakları ağrıyordu. Bacaklarını, kuru olmayan odun yüzünden üzerinden duman yükselen ama hoş bir şekilde hipnotize edercesine yanan küçük ateşin sıcaklığına doğru bir gayretle uzattı.

Temeraire ve Nitidus kendi hareketsizliklerini kampı düzeltmek için kullanmış, bayırdaki toprağı daha düzleştirmiş, çok sayıda çalılığı ve ağacı temizleyerek daha fazla yer açmıştı. Temeraire ayaklarına batan akasyayı bayırdan aşağı atmıştı ve şimdi aşağıdaki iki ağacın tepesinde, altından uzanan köklerle serilmiş halde duruyordu.

Akşam yemeği için birkaç antilop da avlamışlardı, daha doğrusu akıllarında ilk başta bu vardı ama saatler geçmişti ve yapacak daha iyi bir şeyleri olmadığından, sonunda çoğunu kendileri yemişlerdi ve günün sonunda boş ellerle kemikleri yalıyorlardı. "Üzgünüm ama işiniz çok uzun sürdü," dedi Temeraire özür dileyen bir tavırla. Demane onlara yerel sülünlerden bolca yakalama tekniğini öğretti; bir kişi elinde ağla bekliyor, diğeri koşarak sülünleri ağa doğru itiyordu. Böylece yakaladıkları sülünleri kazıklara geçirerek kızarttılar ve gemiden aldıkları ekmeklerle yeterince iyi bir akşam yemeği hazırladılar. Sülünler sadece tohumlar ve küçük meyvelerle beslendikleri için gayet lezzetliydiler.

Şimdi ejderhalar kampın sınırında kıvrılmış, gece tehlikelerine karşı etkili bir koruma oluşturmuşlardı. Mürettebat ezilmiş fundalıklardan kendilerine yatak, ceketlerinden yastık yaparak yatacak yerlerini hazırlıyor, kimileri de uzak köşelerde barbut ve kâğıt oynuyor, mırıltılarla bahse tutuşuyor ve arada bir sevinçli ya da keyifsiz çığlıklar atıyorlardı. Kurt gibi yemiş olan çocuklar, Bayan Erasmus'un ayaklarının dibinde toprağa uzanmışlardı. Bayan Erasmus onları kiliseden kızların diktiği bol paçalı pantolonları giymeye ikna etmişti. Kocası da yere sert resim kartlarını tek tek açıyor, görünen nesneleri kendi dillerinde tanımlamalarını istiyor ve Bayan Erasmus her seferinde cevapları defterine yazarken çocuklar şekerlemelerle ödüllendiriliyordu.

Warren uzun bir dalla ateşi tembelce karıştırdı ve Laurence da sonunda kendi aralarında konuşabilmek için yeterince yalnız kaldıklarına karar verdi. Yani ne kadar utangaçça da olsa, artık konuşabilirdi.

"Hayır, çocuktan haberim yoktu," dedi Warren sorudan hiç rahatsız olmadan ama keyifsiz bir tavırla. "Ama berbat bir durum. Tanrı korusun da, buradayken gebelikle ilgili bir sorun çıkmasın. Yanımızdaki tek kız senin şu küçük ulağın ve Lily onu kabul etse bile henüz kaptan olmaya kesinlikle hazır değil. Ayrıca, böyle bir durum doğarsa Excidium'la ilgili ne yaparız, düşünsene. Manş Denizi'nin diğer kıyısında Bonapart her an saldırmaya hazırken, Amiral bir çocukla daha uğraşamaz.

"*Senin* önlem aldığını umarım ama diğer yandan, Roland'ın işini bildiğinden de eminim," diye ekledi Warren cevap beklemeden. Ancak Laurence'a da cevaplamak istemeyeceği bir soru sorulmamıştı zaten. Ne var ki Jane'in, Laurence'ın sorgulamayı hiç akıl etmediği tuhaf alışkanlıkları ve düzenli olarak takvime bakması aniden anlam kazanmıştı.

"Ah, lütfen beni yanlış anlama," dedi Warren, Laurence'ın yüz ifadesini yanlış yorumlayarak. "Niyetim asla eleştirmek değil; kazalar olabilir ve Harcourt'un dikkatsizliği için her türlü mazereti vardı. Şu son aylar hepimiz için çok kötüydü ama ona ne olacak? Yarım maaş ruhunu ve bedenini bir arada tutabilir ama para bir kadını saygın yapmaz. Daha önce sana adamı sormamın nedeni buydu. Lily ölseydi bir birleşme ayarlanabilirdi."

"Ailesi, akrabası yok mu?" diye sordu Laurence.

"Kimse kalmadı; sözü edilecek tek kişi bile yok. Yaşlı Jack Harcourt'un kızı; Fluitare'de bir teğmendi. İkinci yılda kayışları koparması çok acı oldu ama en azından o zamana kadar kızının Lily'ye bineceğini öğrenmişti," dedi Warren. "Annesi Plymouth yakınındaki manastırdandı. Catherine daha yeni emeklemeye başladığında yüksek ateşten öldü ve onu alacak bir akrabası çıkmadı: Hava Kuvvetleri'ne girişi böyle oldu."

"O halde, mevcut şartlar altında," dedi Laurence, "fazla işgüzarlık olduğunu biliyorum ama başka kimsesi yoksa, birinin babayla konuşması gerekmez mi? Çocukla ilgili yani," diye ekledi mahcup bir tavırla.

"Neden, o ne yapacak ki?" dedi Warren. "Eğer kızsa, umarım öyledir, Hava Kuvvetleri'nin ona ihtiyacı olacaktır. Erkekse, bunun yerine donanmayı seçebilir ama ne için? Gayrimeşru bir çocuk olmak orada ona zarar verir ve Hava Kuvvetleri'nde bir kaptanın oğlu olmak, eğer kendisi de becerikliyse, onun kesinlikle bir ejderhaya binmesini sağlar."

"Ama demek istediğim de bu," dedi Laurence bu kadar yanlış anlaşılmasına şaşırarak. "Çocuğun gayrimeşru olması için hiçbir neden yok. Hemen rahatlıkla evlenebilirler."

"Ah-ha," dedi Warren nihayet anlayarak ama şaşırarak. "Şey, Laurence, hayır. Bunun hiç mantıklı olmadığını anlamalısın. Ejder-

hasını kaybedip yerde kalsaydı bu olabilirdi ama Tanrı'ya şükür, artık böyle bir şey düşünmeye gerek kalmadı." O gün topladıkları mantarların durduğu ve sabah Cape Town'a götürecekleri kapaklı kutuyu mutlu bir tavırla çenesiyle işaret etti. Sıradaki alıcı Lily olacaktı. "Yerine getireceği emirler ve bakması gereken bir ejderha varken, onun için iyi bir eş olurdu. Biri dünyanın bir tarafında, öbürü diğer ucunda görevliyken, bence birbirlerini beş yılda bir görürlerdi, ha!"

Laurence düşüncelerine böyle gülünmesinden hoşlanmamıştı ama böyle baştan savan bir karşılığın mantıklı bir nedeni olduğunu bilmek onu daha da huzursuz etmişti ve bir karar veremeden uykuya dalmak zorunda kalmıştı.

9. Bölüm

"Bay Keynes," dedi Catherine yükselen seslerin arasından, "belki Bay Dorset'in önerisine nasıl bir alternatif sunduğunuzu bize açıklamak istersiniz."

Deneyimleri geri dönüş oranlarını biraz yükseltmişti ve Nitidus her gün ganimetleri Cape Town'a taşıyordu. Şimdi yorgun ve toz toprak içinde geçen bir haftadan sonra geri döndüklerinde Lily, Messoria ve Immortalis'e ilaç verildiğini, hatta geride küçük bir mantar yığını kaldığını görmüşlerdi. Bunlardan ikisi yağın içinde, ikisi şarabın içinde, ikisi de kâğıt ve muşambaya sarılmış halde duruyordu ve hepsi tedavi için düzgünce bölünmüştü. Hepsi, rapor için bu kadar uzun süre bekleyen *Fiona*'yla geri gönderilecekti. Gemi sular yükseldiğinde yola çıkacaktı.

Ama yemek için toplandıklarında zafer duygusu değil, sadece sessiz bir tatmin vardı. Bütün toplama çalışmalarının en iyi sonuçları üç ejderhadan fazlasına yetmezdi; Dover'daki doktorlar dozu yarıya indirme riskine girer veya daha küçük ejderhaların üzerinde kullanırsa, belki altıya çıkabilirdi ve bu ancak üç yöntem de mantarların özelliklerini koruduğu takdirde olabilirdi. Dorset bazılarını

kurutmayı da düşünüyordu ama bu son deney için ellerinde yeterince mantar yoktu.

"Eh, bir insan ve köpek ordusu tutmadığımız sürece daha iyi sonuçlar almamız mümkün görünmüyor," dedi Warren bir elindeki kadehi boşaltırken hemen tekrar doldurabilmek için şişeyi diğer elinde tutarak. "Nemachaen çok zeki bir yaratık," dedi o dönemde klasikleri okumakta olan genç yardımcıların isteğiyle aslanın adını almış olan köpekten bahsederek, "ama bir günde ormanda bundan daha fazla ilerleyemiyoruz ve bir sürüsüne ihtiyacımız varken ancak bir-iki tane mantar bulabiliyoruz."

"Daha fazla toplayıcı bulmamız gerek," dedi Laurence fakat ellerindekini de kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Üzerinde anlaşılan bir haftalık zaman geçmişken, Demane kardeşiyle birlikte ödüllerini alıp evlerine dönmek için sabırsızlandığını belli ediyordu. Laurence vicdanının sesine kulaklarını tıkayarak onun işaretlerini anlamazlıktan gelmişti ve bunun yerine çocuğu sığırların bir kenara ayrıldığı, kalenin yakınındaki ağılı görmeye götürmüştü: Altı aylık buzağısı yanında otlayan, dev gibi, besili bir süt ineğini göstermişti. Çocuk çitlerin aralığından geçip içeri girmiş, hayvanın yumuşak kahverengi derisine dikkatle, neredeyse temkinli bir zevkle dokunmuştu. Yüzünde bir soru ifadesiyle önce buzağıya, sonra Laurence'a bakmıştı; Laurence onun da verileceğini söylemek için başıyla onaylamıştı. Demane bu rüşvetle itirazları kesilmiş bir şekilde geri dönmüştü ve Laurence onun yanından uzaklaşırken kendini çaresiz bir serseri gibi hissetmişti. Çocukların onlar için endişelenen bir aileleri olmamasını ummakla birlikte, öksüz oldukları veya en azından ihmal edildikleri izlenimini edinmişti.

"Çok yavaş," dedi Dorset kekelemesine rağmen kararlı bir tavırla konuşarak. "Olması gerekenden iki kat daha yavaş. Ne kadar ararsak arayalım, sadece kökünü kazımaya yardım ediyoruz. Sistematik temizliğin amacı buymuş. Yakınlarda daha fazlasını bulmayı uma-

mayız. Çobanların bu mantarları kaç yıldır yok ettiğini bilmiyoruz. Buradan uzaklaşmalı, bol miktarda yetiştikleri daha uzak yerlere gitmeliyiz..."

"Mükemmel bir fikir," diye çıkıştı Keynes, "tamamen şansa dayanması dışında. Ne kadar mesafe seni tatmin eder? Bütün kıtanın o ya da bu zamanda sürü gütmek için kullanıldığını varsayabiliriz. Yani ejderhalar hastalıkları yüzünden nadiren ayağa kalkabilirken biz böyle bir umut için onları daha vahşi, daha derin ormanlara mı sürükleyelim? Bu girişimin..."

Masanın etrafında hararetli bir tartışma başladı; Dorset'in kekelemesi o kadar arttı ki ne dediği pek anlaşılmıyordu ve Maximus ile Lily'nin doktorları Gaiters ile Waley, Keynes'le birlikte ona karşı birleşmişti. Sonunda Catherine ellerini kumaşın üzerine koyup ayağa kalkarak onları susturdu.

"Size karşı çıkmıyorum," diye ekledi daha sakince, "ancak buraya sadece kendimiz için bir tedavi bulmaya gelmedik. En son haberleri duydunuz. Mart ayından bu yana dokuz ölüm daha olmuş ve biz onları kurtaramadığımız için şimdiye kadar daha da artmıştır." Bakışlarını Keynes'e dikti. "Küçücük bir umut var mı?"

Keynes hoşnutsuz bir tavırla sessiz kaldı ve yüzü asık bir şekilde başını eğmesi, daha uzaklarda mantar bulmak için daha yüksek şansları olabileceğini gösterdi. Catherine başıyla onayladı. "O halde riski göze alacağız ve kendi ejderhalarımız bunu yapacak kadar iyileştiği için şükredeceğiz."

Ancak daha son zamanlarda tekrar uçma denemelerine başlamış olan Maximus'ı göndermeleri mümkün değildi. Maximus sık sık kanatlarını çırpıp toz kaldırmaktan ve sonunda bitkin bir halde olduğu yere yığılmaktan öteye geçemiyordu; yükseldiğinde bir süre havada kalabilmesine rağmen, yerden havalanması için gereken

sıçrayışı genellikle yapamıyordu. Keynes başını iki yana sallayarak onun yağlı yan taraflarını elleriyle yokladı.

"Düzensiz bir şekilde kilo alıyor. Egzersizlerini yapıyor musun?" diye sordu; Maximus egzersiz yaptığını söyleyerek itiraz etti. "Eh, seni uçuramazsak, sana yürüyecek bir alan bulmalıyız," dedi Keynes ve böylece Maximus her gün bir kez kasabaya gidip gelmeye başladı. Bu, onun için yeterince geniş olan tek açık alandı, çünkü küçük heyelanlar yaratmadan dağların yamaçlarına tırmanması mümkün değildi.

Bu çözüm kimsenin pek hoşuna gitmemişti: Firkateyn büyüklüğünde bir ejderhanın bir süs köpeği gibi hava alsın diye yürüyüşe çıkarılması çok gülünçtü ve Maximus sert zeminden, pençelerine batan çakıl taşlarından şikâyet ediyordu. "Onları hemen fark etmiyorum," dedi mutsuzca, Berkley'nin personeli kerpetenler, maşalar ve bıçaklarla çakıl taşlarını pençelerin etrafındaki nasırlı sert deriden temizlemeye çalışırken, "iyiçe derinlere gömülene kadar hissetmiyorum ve o zaman da ne kadar rahatsız edici olduğunu anlatamam."

"Neden yürümek yerine yüzmüyorsun?" diye önerdi Temeraire. "Burada su çok güzel ve belki bir balina da yakalayabilirsin." Bu öneri Maximus'un keyfini yerine getirirken, özellikle daha büyük teknelerin sahibi olan balıkçıları öfkelendirdi; bir araya toplanarak itiraz etmeye geldiler.

"Bu sıkıntı için çok üzgünüm," dedi Berkley onlara. "İsterseniz benimle gelip ona bu fikirden hoşlanmadığınızı kendiniz söyleyebilirsiniz."

Maximus huzur içinde egzersizlerine devam ediyor ve her gün limanın etrafında yüzüyordu. Ne yazık ki fazlasıyla akıllı olan balina, yunus ve foklar ondan uzak duruyordu. Ton veya köpek balıklarından pek hoşlanmıyordu, çünkü özellikle köpek balıkları –belki kan kokusu aldıkları için– bazen onun ayaklarına atılıyordu:

Bir defasında bu yaratıklardan birini göstermek için geri getirmişti; altı metre uzunluğunda, yaklaşık iki ton ağırlığında, öfkeli uzun yüzü dişlerle dolu bir canavardı. Köpek balığını bütün halinde alıp sudan çıkarmış ve açık alanda önlerine bırakıvermişti; hayvan hemen çırpınmaya başlamış, Dyer'ı, iki genç yardımcıyı ve askerlerden birini devirmiş, çenesini açıp kapamış ve sonunda Dulcia ön pençelerinden biriyle onu yere sabitlemeyi başarmıştı.

İkisi de daha yaşlı olan Messoria ve Immortalis, günlük kısa uçuş egzersizlerinden sonra tören sahasında yatıp güneşte uyumaya bayılıyorlardı ama öksürükleri kesilmiş olan Lily kısa süre sonra Dulcia'yı saran huzursuz enerjiyi sergilemeye ve hareket için ısrar etmeye başlamıştı. Ancak bir yere uçacaksa, uzun süren öksürüklerinin veya hapşırıklarının aşağıdaki kimseye saçılmaması için uzaklara gitmesi gerekiyordu; neredeyse hiçbir üst düzey subayın gizli imalarına ve işaretlerine aldırmayan Keynes, onu muayene ettikten sonra uçmaya kesinlikle hazır olduğunu söyledi. "Bence uçması daha iyi olur; bu gerginliği hiç normal değil ve enerjisini boşaltması gerek."

"Ama belki," dedi Laurence ve hafif bir egzersiz olarak Lily'nin okyanus üzerinde uçup geri gelmesi fikrini savunan kaptanların kendi aralarında sessizce paylaştığı isteksizliği dile getirdi.

"Umarım," dedi Catherine alnına kadar kızararak, "umarım kimse itiraz etmez; tantanadan kesinlikle nefret ederim." Bunun yerine, gayet iyi olduklarını iddia eden Dulcia ve Chenery'yle birlikte av grubuna katılmak konusunda ısrar etti; diğer yandan, Dulcia ancak Chenery kalın bir pelerine sarındığı ve ayaklarının altına sıcak bir tuğla aldığı takdirde bunu kabul ediyordu.

"Sonuçta, sayımızın artmasının bir zararı olmaz. Birkaç grup oluşturursak, daha geniş alanları tarayabiliriz; daha geniş mantar grupları arıyorsak, köpeğe o kadar da ihtiyacımız yok demektir," dedi Chenery. "Daha büyük yabani ejderha gruplarıyla karşılaşırsak,

diğer grupların işaret mesafesinde olması iyi olur ve yerliler bizi yerdeki hayvanlardan koruyabilir."

Laurence, ikna edici yardımları için Erasmus ve eşine başvururken, sohbeti başlatmak için bir rüşvet avansı olarak Demane'nin eline deniz kabuğu kolyeyi sıkıştırdı. Ne var ki çocuk şiddetle itiraz etti ve Bayan Erasmus açıkladı: "Çok uzağa gitmek istemiyor, Kaptan. İç karanın gelip bizi yiyebilecek ejderhalara ait olduğunu söylüyor."

"Ona yabani ejderhaların bize kızmaları için bir neden olmadığını söyleyin; sadece daha fazla mantar toplamak için kısa bir süre kalacağız ve herhangi bir sorun çıkarsa kendi ejderhalarımız bizi koruyabilir," dedi Laurence şimdi ejderhaların oluşturduğu muhteşem manzarayı işaret ederek. İyileştiklerinden beri, banyo yapma alışkanlığı olmayan daha yaşlı ejderhalar bile koşumlarını çıkararak okyanus suyuna dalmaya, pulları parlayana kadar yüzüp yıkanmaya başlamıştı ve deri koşumlar bütün tokalarıyla birlikte parlayana kadar temizlenip cilalanmıştı.

Tören alanı iyice temizlenmiş, dışkı çukurları doldurulmuştu ve şimdi ejderhalar sadece arada bir öksürüyordu. Dulcia ve Nitidus'un keyifle kemiklerini sıyırdığı birkaç keçinin leşi dışında, hepsi bir amiralin teftişine hazırdı. Sadece Maximus hâlâ biraz zayıf görünüyordu fakat o da okyanusun biraz açıklarında yüzüyordu. Henüz etlenmemiş olan yan taraflarındaki deri suyun yüzeyinde süzülüyordu ve belli ölçüde solmuş olan turuncu-kızıl pulları şimdi suyun içinde güneş ışığıyla parlamaya başlamıştı. Diğer ejderhaların gözleri parlıyordu ve hastalıkları süresince kilo verdiklerinden, iştahları vahşi boyutlardaydı.

"Bu, hepimizin birlikte gitmemizin diğer bir nedeni," dedi Chenery, Demane sonunda isteksizce kabul etmek zorunda bırakıldığında ya da en azından itirazlarını bir tercüman aracılığıyla ifade etmeye çalışmaktan bıktığında. "Grey iyi biri ve henüz düşüncelerini

pek söylemedi ama kasabalılar gerçekten gürültü koparıyor. Sorun sadece ejderhaların yakında olması değil. Kaynaklarını tüketiyoruz. Av hayvanları giderek daha uzak duruyor; sığırlara gelince, artık kimse et yiyemiyor ve fiyatlar yükseldikçe yükseliyor. Vahşi bölgelere gidip kimseyi rahatsız etmeden kendi karnımızı doyurmamız daha iyi olur."

Konu karara bağlanmıştı: Maximus iyileşme sürecine devam edecek, Messoria ile Immortalis uyuyacak ve onun için avlanacaktı; Temeraire ve Lily bir günlük uçuşla gidebilecekleri kadar uzağa gidecek, Nitidus ve Dulcia da bulunanları –belki iki günde bir– getirecek ve mesajlarla geri döneceklerdi.

Hazırlandılar ve havacıların her zamanki aceleci tarzıyla şafak vaktinde yola çıktılar; limandaki *Fiona* dalgalarla kalkıp iniyor, ertesi güne hazırlık için güvertede hummalı bir koşuşturma yaşanıyordu. *Allegiance* daha açıklardaydı; biraz sonra gözcü değişecekti ama şimdilik güvertesinde sükunet hâkimdi. Riley kıyıya çıkmamıştı, Laurence da ona yazmamıştı. Bu konuyu şimdilik yazgıya bırakmaya karar vererek yüzünü gemiden dağlara doğru çevirdi. Bol miktarda mantarla geri döndüklerinde, bekli de konuşmaya ihtiyaç olmayacaktı. *Allegiance*'la eve döneceklerdi ve gerçek, sonsuza dek gizlenemezdi. Catherine'in biraz daha tombul görünmeye başlayıp başlamadığını merak ediyordu.

Lily hızlı bir tempo tutturdu. Körfez arkalarında kalırken rüzgâr Temeraire'in sırtına esiyordu. Yamaçlarda toplanmış birkaç bulut kümesini geçtiklerinde hava açık ve rüzgârsızdı. İyi uçuyorlardı ve bir kez daha bir arada olmanın olağanüstü rahatlatıcılığı vardı. Lily en önde, Temeraire arkadaydı ve Nitidus ile Dulcia iki yanda uçuyordu, dolayısıyla çok aşağıdaki toprağa bir karenin köşeleri gibi gölgeler düşüyor ve ilk sonbahar güzelliğini geride bırakmış olan kızıl-kahverengi sıralar halinde uzanan üzüm bağlarının üzerinden kayıyordu.

Körfezden elli kilometre uzakta, bu yöndeki son yerleşim merkezi olan Paarl'daki gri granit kayalıkları geçtiler ve hiç duraksamadan, yükselen dağlara doğru ilerlediler. Dağ yamaçlarının korunaklı katlarına yakın kalarak geçitlerin arasından yol alırken, birkaç üçra ve cesur çiftlik göze çarpıyordu. Kahverengi tarlalar, dürbünsüz neredeyse görülemeyecek olan evler, ağaçların arasına gömülmüştü ve çatılar kahverengi-yeşil boyalarla kamufle edilmişti.

Öğleden sonra dağ sıralarının arasındaki başka bir vadiye gelince su içmek ve rotalarını kararlaştırmak için durdular; yaklaşık yarım saattir tek bir ekilmiş tarla görmemişlerdi.

"Bir-iki saat daha gidelim ve sonra araştırmaya başlamak için ilk olası yerde duralım," dedi Harcourt. "Köpeğin havadan koku almasının mümkün olduğunu sanmıyorum. Gerçi mantarların kokusu bir hayli güçlü."

"Havadan bir yana, dünyanın en iyi eğitilmiş tilki avı köpeği bile at sırtından iz süremez," dedi Laurence ama daha yeni havalanmışlardı ki köpek heyecanla havlamaya başladı ve koşumlarından olanca gücüyle kurtulmaya çalıştı. Fellowes, Demane'nin gelişigüzel disiplinini onaylamayarak köpeğin kontrolünü yavaş yavaş kendi eline almıştı; babası İskoçya'da köpek yetiştiriciliği yapmıştı. Bir mantar bulduğu her seferinde küçük yaratığa bir parça taze et veriyordu; hayvan artık öyle bir hale gelmişti ki kokuyu aldığı anda muazzam bir hevesle harekete geçiyordu.

Daha Temeraire iner inmez köpek koşumlarından sıyrıldı ve ejderhanın yan tarafından kayarak inip yamacın aniden sertçe dikleştiği bir yerde yüksek otların arasında gözden kayboldu. Dağlarla çevrilmiş çok sıcak, geniş bir vadiye gelmişlerdi ve burası mevsimin ilerlemesine rağmen hâlâ yemyeşildi. Her yerde ilginç bir şekilde düzgün sıralar halinde meyve ağaçları yükseliyordu.

"Ah, kokusunu ben de alabiliyorum," dedi Temeraire beklenmedik bir şekilde ve Laurence onun omzundan indiğinde, köpeğin çılgınlığına daha fazla şaşırmadı, çünkü koku zehir gibi havaya yayılmıştı.

"Komutanım," dedi Ferris peşinden seslenerek; köpek hâlâ görünmüyordu ama havlaması derin bir yankıyla geliyordu ve Ferris yamaca doğru eğilmişti. Laurence onun yanına geldiğinde toprak ve bir kireç taşı kayanın arasından yarı gizlenmiş bir açıklık gördü. Köpek sessizleşti; bir an sonra ağzında inanılmaz büyüklükte bir mantarla delikten çıkıp koşturarak yanlarına döndü. Mantar o kadar büyüktü ki üçüncü başı köpeğin ayaklarının arasından yerde sürünüyor ve onu tökezletiyordu.

Köpek kuyruğunu sallayarak mantarı yere attı. Açıklık yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğindeydi ve aşağı doğru yumuşak eğimli bir bayır iniyordu. Koku inanılmazdı. Laurence bir perde gibi yarığın üzerine düşen sarmaşıkları ve yosunları bir kenara iterek içeri geçip aşağı inerken, Ferris'in paçavralardan ve bir ağaç dalından yaptığı uydurma meşalenin dumanından gözleri yaşarıyordu. Mağaranın dip ucunda kesinlikle bir kaynak olmalıydı, çünkü baca gibi kokuyordu. Ferris yarı mutlu, yarı hayret dolu gözlerle ona baktı ve Laurence, gözleri karanlığa alışırken mağara zeminindeki tuhaf tepecik şeklini görerek dokunmak için eğildi: Mağaranın zemini mantarlarla kaplıydı!

"Kaybedecek bir saniyemiz bile yok," dedi Laurence. "Acele ederseniz, *Fiona*'yı gitmeden yakalayabiliriz; eğer gittiyse ona yetişip geri döndürmelisiniz. Çok uzaklaşmış olamaz, muhtemelen Paternoster Körfezi'ni dönmemiştir."

Mürettebat nefes nefese çalışıyordu; ayaklarının altındaki çimenler dümdüz olmuştu ve Temeraire ile Lily'nin karınlarındaki ağ yere açılmış, yığınlar halinde mantarlarla doldurulabilmeleri için

bütün çanta ve sandıklar boşaltılmıştı. İki ve üç başlı dev mantarların yanında mağarayı açık krem rengi küçük mantarlar paylaşıyordu ve duvarlarda büyümüş büyük bir fungus da vardı ama toplayıcılar hiç ayrım yapmıyordu; türlerin ayrılmasını sonraya bırakabilirlerdi. Nitidus ve Dulcia gökyüzünde karınlarından sarkan yığınlarla –ve dolayısıyla da tuhaf bir görüntüyle– gözden kaybolmak üzereydiler.

Laurence, Temeraire'in çantalarından sahil haritasını çıkarttırmıştı ve şimdi ona *Fiona*'nın izlediği muhtemel rotayı gösteriyordu. "Bütün hızınla git ve daha fazla adam getir. Eğer uçabileceklerse Messoria ve Immortalis'i de yanına al ve Sutton'a validen kaleden ayrılabilecek herkesi göndermesini istemesini söyle; bütün askerleri. Uçmakla ilgili mazeretler duymak istemiyorum."

"Gerekirse onları her zaman sarhoş edebilir," dedi Chenery başını kaldırmadan; ağın yanında oturuyordu ve ağa atılan mantarları parmaklarıyla sayarken dudakları oynuyordu. "Buraya geldiklerinde mantar taşıyabilecek halde oldukları sürece istedikleri kadar içebilirler."

"Ah, varilleri de," diye ekledi Harcourt alnında suya batırılmış soğuk bir bezle üzerinde oturduğu kütükten başını kaldırıp bakarak. Mantar toplama işine yardım etmek istemişti ama koku midesini bulandırmıştı ve hepsini rahatsız eden seslerle ikinci kez kustuktan sonra Laurence sonunda onu gidip bir kenarda oturmaya ikna etmişti. "Evet, Keynes mantarların burada daha iyi saklanabileceğini düşünürse. Yağ ve şarap da getirin."

"Ama hepinizi burada bırakmaktan hoşlanmıyorum," dedi Temeraire inatçı bir tavırla. "Ya şu büyük yabani ejderha tekrar gelirse... ya da başka biri? Veya aslanlar? Aslanların sesini duyuyorum ve çok uzakta olmadıklarını söyleyebilirim." Aslında uzaklardaki ağaç tepelerinde çığlıklar atan maymunların ve ötüşen kuşlarınkinden başka ses duyulmuyordu.

"Burada kesinlikle güvendeyiz; ejderhalara ve aslanlara karşı," dedi Laurence. "Yanımızda bir düzine silah var ve onları kendimizden uzak tutabilmek için yapmamız gereken tek şey mağaraya girmek: Ejderha bir kenara, o mağaraya bir fil bile giremez ve bizi de dışarı çekemezler."

"Ama Laurence," dedi Temeraire sakince, sır paylaşır gibi başını yaklaştırarak; en azından öyle olmasını umuyordu. "Lily bana Harcourt'un yumurta taşıdığını söyledi; en azından *onun* gelmesi gerekir ve sen reddedersen bunu yapmayacağından eminim."

"Seni çakal! Görünüşe bakılırsa bunu ikiniz aranızda planlamışsınız," dedi Laurence bu isteğin belli hesapçılığı karşısında öfkeye kapılarak. Temeraire biraz olsun mahcup gözlerle baktı. Lily'yse bunu bile yapmadı ve numaraları bir kenara atarak Harcourt'a döndü: "Lütfen, lütfen bizimle gel."

"Tanrı aşkına, benim için endişelenmeyi kesin artık," dedi Catherine. "Ne olursa olsun, benim yerime iki baş daha mantar taşıyabilecekken size ağırlık yaratıp oradan oraya gidip gelmektense burada oturmam çok daha iyi olur. Hayır, tek bir kişi bile götürmüyorsunuz; sadece bütün hızınızla gidip gelin ve ne kadar çabuk giderseniz o kadar çabuk dönersiniz."

Karın ağı olabileceği kadar doldu ve Temeraire ile Lily hâlâ şikâyetlerini sürdürseler de nihayet havalandılar. "Daha şimdiden beş yüze yaklaştı," dedi Chenery sevinçli bir şekilde başını kaldırarak, "ve çoğu da büyük, şişkin şeyler; eğer yolculuğa dayanırlarsa Hava Kuvvetleri'nin yarısına yeter."

"Onlara bütün bir sığır sürüsü vereceğiz," dedi Laurence, Ferris'e dönerek; şimdi mağara girişinin önünde uzanmış olan Demane ve Sipho'yu kastediyordu. Çocuklar çimenlerle düdük çalıyor, onların diline çevirmeyi başardığı ilk çalışma olan tarım talimatlarını oku-

maya çalışan Peder Erasmus'a kulak asmıyorlardı; karısı da mantar toplama işine yardım ediyordu.

Ferris gömlek koluyla alnındaki teri sildi ve boğuk bir sesle konuştu. "Emredersiniz, Komutanım."

"Gerekenden daha fazla toplayacağız," dedi Dorset, onlara katılarak. "Yolculuk sırasında etkilerini kaybederlerse, bunu telafi etmek için yoğunlaştırılmış bir doz ayarlanabilir. Şimdi toplamayı bırakın artık; bu hızla gidersek taşıyacak kimse kalmayacak." İlk heyecan dalgasının geçmesi ve ejderhaları bir an önce yükleme telaşının ortadan kalkmasıyla, çılgınca tempo çoktan yavaşlamıştı ve adamlardan birçoğu yorgun görünüyordu. Hepsinin benzi sararmıştı ve bazıları gürültülü bir şekilde kusuyordu.

Çadırların hepsi mantarları taşıyacak çuvallar yapmak için kullanılmıştı ve mağarada uyuyamayacakları kesindi, dolayısıyla kılıçları ve baltalarıyla dikenli çalıları biçerek mağaranın ağzının önünde bir alan açtılar. Kalıntıları açıklığın kenarında alçak ama daha küçük hayvanları duraksatacak kadar dikenli bir çit yapmak için kullandılar ve birkaç grup ateş için kuru odun toplamaya girişti. "Bay Ferris, bir nöbet sırası oluşturalım," dedi Laurence, "ve artık hepimiz dinlendiğimize göre, sırayla çalışacağız. Bu konuda daha etkili olmamızı istiyorum."

O alttaki ıslak, karanlık boşluğun içinde, sadece çatlaktan süzülen beyaz ışıkla on beş dakika kalmak yeterince uzun gelmişti. Mantarların arasında ıslak gübre gibi kokan otlar vardı ve onlar da ortama taze kusmuk kokusu katıyordu. Mantarları temizledikleri yerlerde toprak tuhaf bir şekilde, toprak değil de, mindermiş gibi esnekti.

Laurence bir kucak dolusu mantar toplayarak yine temiz havaya çıktı. "Kaptan," dedi Dorset, onun peşinden giderek. Kendisi mantar taşımıyordu ve Laurence kucağındakileri mantarları ayırmaya çalışan adamların önüne bıraktığında, Dorset ona mağaranın zemininden

aldığı bir parça çimen ve çamur karışımını gösterdi. Laurence anlamadan baktı. "Fil pisliği," dedi Dorset, elindeki parçayı ufalayarak "ve ejderha."

"Kanatlı, kuzeyden iki derece batı." Laurence tam olarak anlayamadan, Emily Roland'ın tiz sesi yankılandı; aniden hepsi aceleyle mağaranın girişine koştular. Laurence çocuklara ve Peder Erasmus'a bakındı ama onları mağaraya sokamadan Demane hızla arkasına dönüp ejderhaya baktı ve kardeşini yakalayıp mağaraya girmek yerine çalıların arasına doğru koşarak köpekle birlikte gözden kayboldu; köpeğin peş peşe iki havlayışı her seferinde daha uzaktan geldi ve sonunda boğuk bir iniltiye dönüşerek kesildi.

"Mantarları bırakın, silahları kapın," diye bağırdı Laurence ellerini ağzının iki yanına koyup gürültüde sesini duyurmaya çalışarak; taşımaya yardım etmek için bir kenara bıraktığı kendi kılıcını ve tabancalarını kapıp Bayan Erasmus'un mağaraya inerek girişte pozisyon almış piyadelerin yanından geçmesine yardım etmek için elini uzattı. Kısa süre sonra geri kalanlar da mağaraya dalarken, mağaranın girişine ve temiz havaya olabildiğince yakın kalmak için itişip kakışıyorlardı; sonunda ejderha yeri sarsan bir şiddetle indi ve burnunu doğruca açıklığa doğru uzattı.

Daha önce karşılaştıkları yabani ejderhanın ta kendisiydi: Koyu kızıl-kahverengi pulları ve ağzında bembeyaz, sivri dişleri vardı. Yaratık öfkeyle kükrerken gaz yağı ve eski yiyeceklerin çürümüş kalıntıları kokan sıcak ejderha nefesi yüzlerine vurdu. "Yerinizde kalın," diye bağırdı Riggs girişin yanından, "bekleyin, bekleyin..." O sırada ejderha pozisyonunu değiştirerek ağzını açtı ve silahlar mermilerini yaratığın ağzının içindeki yumuşak ete kustular.

Ejderha öfkeyle haykırarak geri çekildi. Pençelerini mağaranın ağzına doğru savurdu ama içeri sokamayacağı kadar büyüktü ve bunun yerine kayaları tırmalayıp çekiştirmeye başladı. Küçüklü

büyüklü taşlar yuvarlandı; tavandan tepelerine toprak yağdı. Laurence, Bayan Erasmus'u bulabilmek için etrafına bakındı. Kadın sessizce kendini mağaranın duvarına yapıştırmış, hiç kıpırdamadan duruyordu. Piyadeler silahlarını çabucak doldurmaya çalışırken öksürüyorlardı ama ejderha dersini almıştı ve onlara başka hedef sunmadı. Pençeleri yapının iki tarafında kıvrıldı ve ağırlığını arkaya attı; sonunda bütün mağara titreyip gıcırdamaya başladı.

Laurence kılıcını çekerek pençelere saldırmak için ileri atıldı ve sonra da sapladı; sert pullu et kılıcın kenarına karşı direndi ama sivri ucuna bir şey yapamadı; Warren ve Ferris, karanlıkta yanındaydılar. Ejderha dışarıda tekrar kükredi ve pençesini savurarak sivrisinek kovalar gibi üçünü de kolayca yere devirdi. Uzun, kıvrık, sert ve parlak kemikli tırnaklardan biri Laurence'ın ceketini karnının üzerinden yırtarak onu mağara zeminine sertçe yapıştırdı ve pençe geri çekilirken ucu yerden uzun yeşil bir şerit kaldırdı.

Warren, Laurence'ı kolundan yakaladı ve birlikte geri çekilerek girişten uzaklaşmaya çalıştılar. Barut dumanı acı ve berbat kokuyor, mantarların korkunç kokusuyla birleşiyordu; Laurence ortamın mezbaha gibi atmosferinde nefes almakta zorlanmaya başlamıştı ve her tarafta adamlar öğürürken fırtınada kalmış bir geminin alt katlarından gelen seslere benzer sesler duyuldu.

Ejderha saldırısını hemen tekrarlamadı. Dışarı bakmak için dikkatle ilerlediler. Dışarıdaki açıklıkta duruyordu; ne yazık ki tüfekleriyle ateş edemeyecekleri kadar uzaktaydı ve öfkeli bakan sarı-yeşil gözlerini mağaranın girişine dikmişti. Çok hafifçe yaralanmış olan pençesini yalıyordu ve dudağını yaralanan dişlerinin arasında gezdirirken yüzünü buruşturuyor, arada bir yere kan tükürüyordu ama pek fazla zarar görmediği açıktı. Hepsi birlikte izlerken, ejderha tekrar başını kaldırdı ve bir kez daha büyük bir öfkeyle kükredi.

"Komutanım, bir şişeye barut doldurabiliriz," dedi Calloway, Laurence'ın yanına sürünerek, "ya da işaret fişeği onu şaşırtabilir. Çantam burada..."

"O güzel şeyi biraz gürültü ve ışık patlamasıyla uzun süre korkutamayız," dedi Chenery düşmanı incelemek için başını ileri geri uzatırken. "Tanrım! En azından on beş ton olmalı ya da yanlış görüyorum: On beş tonluk bir yabani ejderha!"

"Ben yirmi derdim; çok büyük bir talihsizlik," dedi Warren.

"Elinizdekileri saklasak iyi olur, Bay Calloway," dedi Laurence. "Onu kısa bir süre için ürkütmekten başka bir işe yaramaz; ejderhaların geri dönmesini bekleyip cephanemizi onları desteklemek için saklamalıyız."

"Ah, Tanrım; önce Nitidus veya Dulcia dönerse," dedi Warren. Sözünü tamamlamasına gerek yoktu; küçük ejderhaların çılgına döneceği ve kesinlikle dezavantajlı durumda kalacakları şüphesizdi.

"Hayır; hepsi yüklü olacak, unuttun mu?" dedi Harcourt. "Ağırlık kanatlarını yorar ve onları geri tutar ancak buraya geldiklerinde nasıl savaşacaklarını düşünüyorsunuz..."

"Tanrım, felakete davetiye çıkarmayalım," dedi Chenery araya girerek. "Şu dev yaratık eğitimli bir uçucu değil; Messoria ve Immortalis gelmese bile, Hava Kuvvetleri'nden dört tane ejderha bir çırpıda onun gözünü morartıverir. Sadece onlar gelene kadar burada sessizce durmamız gerekiyor."

"Kaptan," dedi Dorset onlara doğru sendeleyerek, "ben... lütfen... mağaranın zeminine dikkatinizi çekmek istiyorum..."

"Evet," dedi Laurence, daha önce Dorset'in ona gösterdiği örneği hatırlayarak; fil ve ejderhaların giremediğini düşündükleri bu mağaranın zemininde, bu hayvanlara ait dışkılar vardı. "Yani bu mağaranın başka bir girişi olduğunu, arkamızdan dolaşabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, hayır," dedi Dorset. "Gübre yayılmış. Bilinçli bir şekilde," diye ekledi Dorset şaşkınlıklarını görerek. "Bu mantarlar özellikle yetiştirilmiş."

"Ne, yani insanların bu şeyleri yetiştirdiğini mi söylüyorsunuz?" dedi Chenery. "Bir insanın böyle iğrenç bir şeyle ne işi olabilir ki?"

"Ejderha pisliği olduğunu mu söylemiştiniz?" dedi Laurence ve mağaranın ağzına çökmekte olan bir gölge dikkatlerini dışarı çekti: İki ejderha daha iniyordu; daha küçük yaratıklardı ama formda görünüyorlardı ve iplerden yapılmış koşumları vardı. Bir düzine mızraklı adam da yan taraflarından kayarak aşağı atlıyorlardı.

Yeni gelenlerin hepsi tüfek menzilinde kalmış, kendi aralarında konuşuyorlardı. Kısa bir süre sonra içlerinden biri temkinli bir tavırla girişe yaklaştı ve bağırarak bir şey söyledi. Laurence, Peder Erasmus'a baktı ama o da hiçbir şey anlamayarak başını iki yana salladıktan sonra karısına döndü; kadın mağaranın girişine bakıyordu. Kokudan korunabilmek için mendilini ağzına ve burnuna bastırmıştı ama sonra mendilini yavaşça indirerek tereddütlü adımlarla yaklaştı. "Sanırım dışarı çıkmamızı istiyorlar."

"Ah, tabii." Chenery gömlek koluyla yüzünü siliyordu; gözüne toz kaçmıştı. "Özellikle bunu isteyeceklerinden emindim; isterseniz onlara ne yapabileceklerini..."

"Baylar," dedi Laurence, Chenery'nin yanında kimler olduğunu unuttuğunu fark ederek aceleyle araya girerken. "Bunların yabani ejderhalar değil, koşumlu ve eğitimli yaratıklar olduğu açık ve biz bu adamlara ait bir yere girdiysek, hatalı olan biziz demektir. Elimizden geldiğince telafi etmemiz gerekir."

"Ne iğrenç bir talihsizlik," dedi Harcourt başıyla onaylayarak. "Sonuçta lanet olasıca şeylerin bedelini ödemekten mutluluk duymalıyız. Hanımefendi, bizimle gelip onlarla konuşur musunuz? Tabii

bunu istemezseniz kesinlikle anlarız," diye ekledi Bayan Erasmus'a dönerek.

"Bir dakika," dedi Warren kısık ve temkinli bir sesle, Harcourt'un kolunu yakalarken. "İçlerden gelen kimseyi duymadığımızı hatırlayalım; kuryeler, gruplar kayboluyordu ve Cape'in bu kuzey bölgelerinde kaç yerleşim merkezinin yok edildiğini duyduk? Ejderhalar yabani değilse, o zaman bütün bunlardan kesinlikle bu adamlar sorumlu olabilir. Değerlerine güvenemeyiz."

Bayan Erasmus kocasına baktı. "Onlarla uzlaşmaya çalışmazsak," dedi Peder Erasmus, "ejderhalarınız geri döndüğünde kesinlikle bir çatışma olacak, çünkü güvenliğiniz için endişelenecekler. Eğer mümkünse barış yapmak Hristiyan olarak görevimizdir." Karısı başıyla onayladı ve kısık sesle ekledi: "Sizinle geleceğim."

"Sanırım, baylar," dedi Warren, "ejderhalar burada olmadığına göre, söz bende." Bu yanlış bir iddiaydı, çünkü Hava Kuvvetleri'nde öncelik subayın değil, ejderhanın rütbesine göre değerlendirilirdi. Rütbe üstünlüğüne sıkı sıkıya bağlı olan Donanma'dan geldiğinden, Laurence sık sık bu sistemin kafa karıştırıcı ama gerçekçi olduğunu unutuyordu; ejderhaların kendi aralarında bir hiyerarşileri vardı ve bir Soylu Bakırı kullanan yirmi bir yaşındaki bir kaptan, diğer ejderhaların güdüsel itaatinden dolayı, savaş alanında otuz yaşındaki deneyimli bir Winchester kaptanından daha yüksek görülürdü.

"Lütfen saçmalamayalım..." diye başladı Harcourt sabırsızlanarak ama üsteğmeni Hobbes araya girdi. "Bu saçmalık zaten. Hiçbiriniz gidemezsiniz ve aklınızı başınıza toplamak zorundasınız," diye çıkıştı. "Ben ve Teğmen Ferris, eğer izinleri varsa peder ile karısına eşlik edeceğiz ve her şey yolunda giderse, adamlardan birini sizinle konuşması için buraya getireceğiz."

Laurence, Catherine'in güvenliğini sağlaması dışında bu plandan hiç hoşlanmamıştı ama diğer kaptanlar suçlu gözlerle baktılar ve

itiraz etmediler. Piyadeler iki taraftan açık alanı korurken, mağaranın girişinden geri çekildiler. Bayan Erasmus ellerini ağzının iki yanına koyarak seslendi; sonra Hobbes ve Ferris, tabancalarını namluları yere dönük şekilde tutarak ve boştaki elleriyle de kılıçlarının kabzasını kavrayarak peş peşe mağaradan çıktılar.

Yabancılar yerlerinde kalırken mızraklarını uçları yere dönük şekilde tutuyorlardı ama hepsi bir anda geri çekilip fırlatılmaya hazırdı. Hepsi uzun boylu, kısa saçlı, çok koyu tenli adamlardı; tenleri o kadar siyahtı ki güneş ışığında neredeyse mavimsi bir ışıkla parlıyordu. Neredeyse tamamen çıplaktılar; sadece bellerinde koyu mor, altın rengi boncuklarla süslenmiş birer peştamal ve ayaklarında kayışları bacaklarının ortasına kadar yükselen ince deri sandaletler vardı.

Saldıracak gibi görünmüyorlardı ve Hobbes dönüp çağırdığında, Peder Erasmus mağaradan tırmanarak çıktıktan sonra karısını da çekmek için elini uzattı. İkisi birlikte teğmenlere katıldılar ve Bayan Erasmus yavaş, net bir şekilde konuşmaya başladı: Mağaradan bir mantar almıştı ve göstermek için onlara doğru uzatmıştı. Kızıl-kahverengi ejderha aniden olduğu yerde oturdu ve başını ona doğru eğerek konuştu; Bayan Erasmus şaşkınlıkla ona baktı ama korkmuş gibi görünmüyordu. Yaratık başını aniden geri çekerek çirkin, tiz bir çığlık attı. Kükreme ya da hırlama değildi ve Laurence'ın daha önce bir ejderhanın gırtlağından çıktığını duyduğu hiçbir sese benzemiyordu.

Adamlardan biri uzanıp Bayan Erasmus'u kolundan yakalayarak kendine çekti. Diğer elini kadının alnına bastırarak başını arkaya yatırdı ve saçlarını yüzünden çekerek alnındaki yara izi ile dövmeyi ortaya çıkardı.

Erasmus karısını kurtarmak için ileri atılırken Hobbes da hemen yanındaydı. Adam Bayan Erasmus'u hiç direnmeden bıraktı ve Peder Erasmus'a doğru bir adım atarak kısık sesle, hızlı bir şekilde

konuşarak Bayan Erasmus'u işaret etti. Ferris titreyerek geri çekilen kadını kollarına alarak düşmekten kurtardı.

Erasmus yatıştırıcı bir tavırla ellerini iki yana açarak konuşmaya devam ederken, karısını arkasına almaya çalışıyordu. Adamın anlamadığı belliydi. Peder Erasmus başını iki yana sallayarak Khoi dilinde tekrar denedi. Bu da anlaşılmadı. Sonunda başka bir dil denedi ve kendi göğsüne vurarak "Lunda," dedi. Ejderha hırladı ve adam aniden harekete geçerek mızrağını kaldırıp tek bir hareketle doğruca Erasmus'un vücuduna sapladı.

Hobbes ateş açtı; adam düştü. Erasmus da dizlerinin üzerine çökmüştü. Yüzünde sadece şaşkınlık ifadesi vardı. Eli, göğüs kemiğinin hemen üzerine saplanmış olan mızrağın sapını sımsıkı tutuyordu. Bayan Erasmus dehşetle bir çığlık attı; peder başını hafifçe ona doğru çevirerek elini kaldırmaya çalıştı ama bunu yapamadı ve bir an sonra yere devrildi.

Ferris, Bayan Erasmus'u yarı taşıyıp yarı sürükleyerek mağaraya geri getirirken, kızıl-kahverengi ejderha onlara doğru harekete geçmişti. Hobbes üzerine inen pençeyle etrafa saçılan kanlarının arasında yere yığıldı. Ferris, Bayan Erasmus'u mağaranın içinde bekleyen kollara doğru iterken, ejderha bir kez daha girişe saldırdı; vahşi bir kükremeyle pençesini savurdu ve darbesinin gücü bütün tepeyi sarstı.

Laurence, darbenin etkisiyle yuvarlanarak içeri giren Ferris'i kolundan yakaladı; teğmenin gömleğinden ve yüzünden kan süzülüyordu. Harcourt ve Warren, Bayan Erasmus'u yakalamıştı. "Bay Riggs," diye bağırdı Laurence dışarıdan gelen gürültünün arasında, "biraz ateş açın. Bay Calloway, şu işaret fişeklerini alalım."

Ejderhaya tekrar ateş açtılar ve mavi bir ışık doğruca yüzüne savruldu; bu hamlenin etkisiyle ejderha bir an için geri çekildi. İki küçük ejderha yarığa dalarak ve tiz seslerle konuşarak büyük olanı

mağaradan uzaklaştırmaya çalıştılar. Sonunda ejderha nefes nefese bir halde geri çekildi ve açıklığın karşı ucunda çöktü.

"Bay Turner, saatiniz var mı?" diye sordu Laurence, öksürükleri arasında işaret subayına seslenerek; işaret fişeğinin dumanı dağılmıyordu.

"Üzgünüm, Komutanım, bir süredir çevirmeyi unutmuşum," dedi adam mutsuzca. "Ancak saat dördü geçiyor olmalı."

Temeraire ve Lily yola çıktığında saat biri geçiyordu; iki yönde dörder saatlik bir uçuş ve Cape Town'da yük boşaltma işi düşünülürse, daha dönüş yolculuğuna başlamamış olmalıydılar. "Sırayla nöbet tutalım ve diğerleri biraz dinlenmeye çalışsın," dedi Laurence, Harcourt ve Warren'a; Dorset, Bayan Erasmus'la ilgileniyor ve onu mağaranın derinliklerine götürüyordu. "Sanırım onları yarıkta tutabiliriz ama uyanık olmak zorundayız..."

"Komutanım," dedi Emily Roland, "çok affedersiniz, Komutanım. Ama Bay Dorset mağaranın arka tarafından duman geldiğini söylememi istedi."

Arka tarafta ulaşamayacakları kadar yüksekte bir yarık vardı; Bay Pratt'in geniş omuzlarına çıktığında Laurence yarığı görebildi. Adamlar onları dışarı çıkarmak için yarığın hemen önünde ateş yakmışlardı ve içeri siyah duman süzülüyordu. Laurence yere atlayarak ayakaltından çekildi: Fellowes ve Harcourt'un yer personeli subayı Larring, adamlarına koşum ve deri parçalarıyla kendi gömlek ve ceketlerini kullandırarak yarığı tıkattırmaya çalışıyorlardı. Pek başarılı değillerdi ve zaman aleyhlerine işliyordu. Mağara şimdiden nefes alınmaz hale gelmişti ve yükselen sıcaklık doğal kokuyu daha da kötüleştiriyordu.

"Bu şekilde çok fazla dayanamayız," dedi Catherine boğuk bir sesle, Laurence mağaranın ön tarafına döndüğünde. "Bence hâlâ

şansımız varken koşarak kaçmaya ve ormanda izimizi kaybettirmeye çalışmalıyız."

Girişin önünde kamplarını kurmak için biçtikleri dikenli çalılar şimdi ejderhalar tarafından bir araya toplanıyor, insan boyundan daha yüksek yığınlar yapılıyordu ve ejderhalar bu barikatın arkasındaydılar; böylelikle hem tüfek ateşinden korunmuş hem de kaçış yolunu tıkamış oluyorlardı. Kaçma umutları çok düşüktü ama başka alternatif de kalmamıştı.

"Benim mürettebatım en kalabalık olanı," dedi Laurence, "ve sekiz tüfeğimiz var. İlk girişimi bizim yapmamıza ses çıkaracağınızı sanmıyorum. Herkes hemen peşimizden gelsin. Bay Dorset, belki biz yolu biraz açana kadar Bayan Erasmus'la birlikte bekleme nezaketini gösterirsiniz ve Bay Pratt'ın da size yardımcı olacağından eminim."

Çıkış sıralaması çabucak kararlaştırıldı ve pusulalarına bakarak ormanda bir buluşma noktası belirlediler. Laurence bağlı olduğundan emin olmak için fularını kontrol etti ve karanlıkta ceketini tekrar sırtına geçirerek omuzlarını düzeltti. Şapkasını kaybetmişti. "Warren, Chenery; hizmetkârın, Harcourt," dedi ellerini sıkarak. Ferris ve Riggs girişin yanında çömelerek hazırlanmışlardı; tabancaları doluydu. "Baylar," dedi Laurence ve kılıcını çekip bir savaş çığlığı atarak mağaranın ağzından dışarı koştu: "Tanrı ve Kral George adına!"

10. Bölüm

Kaba eller kendisini sürüklerken Laurence sendeledi; bacakları cevap vermiyordu ve onu diğer esirlerin yanına yüzükoyun fırlattıklarında bacakları aniden kıvrılıverdi. Ejderhalara astıkları kendi karın ağlarına çok benzer ama ipleri daha kaba olan ve yolcudan çok yük taşımak için tasarlanmış gibi görünen bir donanımın içine atılıyorlardı. Sert birkaç çekişle kaldırıldılar ve kendilerini kızıl-kahverengi ejderhanın karnından sarkar halde buldular. Kolları ve bacakları rastgele düğümlenmiş büyük boşluklardan dışarı sallanıyor, vücutları birbirlerinin üstüne biniyordu. Ağ gevşekti ve her rüzgâr veya yön değişiminde göz karartacak kadar geniş kavislerle sallanıyordu.

Onları izlemek üzere görevlendirilmiş bir muhafız ya da zincir filan yoktu ama yine de tamamen etkisiz hale getirilmişlerdi ve pozisyonlarını değiştirme veya kendi aralarında konuşma imkânları bile yoktu. Laurence ağın alt kısımlarındaydı ve yüzü sert iplere bastırıyor, arada bir derisi sıyrılıyordu ama yüzünden süzülen ince kan şeritlerine ve daha geniş sallanma açısına rağmen, hava alabildiği için memnundu. Dyer yan tarafına sıkışmıştı, Laurence kolunu

çocuğa sararak onu elinden geldiğince korumaya aldı. Ağ dengesizdi ve çocuk hareket eden iplerin arasındaki boşluktan kolayca ölümüne düşebilirdi.

Grupla birlikte ağın içine iki yaralı da atılmıştı. Chenery'nin mürettebatından genç bir yardımcı kötü bir pençe darbesi almış, çenesini Laurence'ın koluna dayamış halde yatıyordu ve ağzının kenarından yavaşça süzülen kan kumaşa yayılıyordu. Gece bir ara öldü ve uçuş devam ederken cesedi yavaş yavaş katılaşmaya başladı. Laurence etrafındakilerden hiçbirini tanıyamıyor, sadece belinin arkasında isimsiz bir postalın baskısını, kendisininkine değen bir dizin –dolayısıyla bacağı kendi üzerine kıvrılmıştı– ağırlığını hissediyordu.

Sadece ağaçların arasından üzerlerine ağ atılırken bir an için o korkunç kargaşa arasında Bayan Erasmus'u görür gibi olmuştu. Onun canlı ele geçirildiğini kesin olarak biliyordu. Bunu düşünmek istemiyordu; yapabileceği pek bir şey yoktu ve Catherine'in yazgısının sorumluluğunu da ağır bir şekilde hissediyordu.

Hiç durmadılar. Laurence uyudu veya en azından dünyadan uyanıklıktan biraz daha uzak olan bir boyuta sürüklendi; rüzgâr sertçe yüzüne çarpıyor, dalgalı bir denizde demirlemiş halde duran bir geminin huysuz hareketlerinden pek de farksız olmayan bir şekilde bütün ağı sallıyordu. Şafaktan kısa süre sonra, ejderha aniden duraksayarak bir kuş gibi kıvırdığı kanatlarıyla aşağı süzülmeye başladı ve sarsıcı bir sertlikle yere çarptıktan sonra ön ayaklarını yere dayayarak durmadan önce birkaç adım sekti.

Ağ kaba hareketlerle kesildi ve mızraklarının küt uçlarıyla esirlere vuran adamlar hepsini etkili ve hızlı bir şekilde seçerek cesetlerden ayırdılar. Laurence ne kadar uğraşsa da ayaklarının üzerinde doğrulamadı, çünkü kan dolaşımı yeniden başlarken dizi alev alev yanıyordu fakat başını kaldırmayı başardı ve Catherine'i biraz ötede yatarken gördü: Solgun bir yüz, kapalı gözler ve yüzünün

yan tarafından süzülen kanla sırtüstü yere serilmiş halde yatıyordu. Ceketinde, kolunun yakınında da iki kanlı delik vardı ama ceketinin düğmelerini ilikleyerek üzerinde tutmayı başarmıştı; saçları hâlâ sıkı bir şekilde örgülüydü ve tanındığını gösteren bir işaret yoktu.

Daha fazla şeye zamanları olmadı: Yüzlerine biraz su çarpıldı ve ağ tekrar başlarının üzerine geçirildi; ejderha bir adım atarak onları altına aldı ve hızlı, sert çekişlerle tekrar havalanarak bir kez daha yola çıktılar. Hareket gündüz daha kötüydü ve şimdi yükleri daha hafif olduğundan rüzgârda ve en küçük yön değişiminde daha kolay sallanıyorlardı. Hava Kuvvetleri mideyi güçlendiren bir meslekti ama öyle olsa bile şimdi vücutların arasından ekşi kokularla kusmuklar süzülüyordu. Laurence kusmamak için elinden geldiğince ağzından nefes almaya çalıştı ve yüzünü iplere döndü.

Sonunda güneş tekrar batana kadar daha fazla uyku tutmadı ve bu kez nihayet ağdan birer ikişer alındıklarında mide bulantısından vücutları zayıf düşmüştü; bileklerinden, üst kollarından ve ayak bileklerinden iplerle bağlanarak bir insan zinciri oluşturdular. İplerin iki ucu birer ağaca bağlandı ve tutsakçılar altından lezzetli temiz su damlayan deri torbalarla geldiler ama torbalar aç tutsaklardan çabucak uzaklaştırıldı. Laurence son yudumunu elinden geldiğince uzun süre dilinin üzerinde tuttu.

Öne doğru eğilerek zincirin devamına baktı. Warren'ı görmüyordu ama Harcourt ona bakarak kısa bir hareketle başıyla onayladı. Ferris ve Riggs de tahmin ettiği gibi görünüyordu ve Roland ipin diğer ucuna bağlanmış, başını bağlandığı ağaca dayamıştı. Chenery, diğer tarafta Dyer'ın yanında bağlıydı; başı kendi omzuna sarkıyordu ve bitkinlikten ağzı açık kalmıştı; bütün yüzünde kötü bir morluk vardı ve eski yarası canını yakıyormuş gibi yumruğunu bacağının üzerinde sıkmıştı.

Laurence bakmak için dönemese de, arkasından gelen bir su şırıltısı duyunca bir nehrin yakınlarında olduklarını anlamaya başladı ve hepsi böylesine susuzken bu gerçekten işkence gibiydi. Çimenlik bir alandaydılar, yan tarafa baktığında düz alanı saran büyük kayalardan oluşmuş bir sınır ve kullanılmaktan kararmış bir ateş çukuru gördü: Belki de burası düzenli olarak kullanılan bir av kampıydı; adamlar kayalıkların etrafında geziniyor, açıklığa doğru uzanmış otları yolarak temizliyorlardı.

Büyük kızıl-kahverengi ejderha ateş çukurunun karşı tarafına yerleşmiş, uyumak için gözlerini kısmıştı; diğer ikisi yine kanatlarını açtı: Biri benekli yeşil renkte, diğeri koyu kahverengiydi ve ikisinin de karınları yanardöner yaldız gibiydi ki dolayısıyla yükseldiklerinde gökyüzünde çabucak gözden kayboldular.

Uzun bacaklı bir yağmurkuşu öterek ve bir şeyler toplayarak çimenlerin arasında sekerken tiz sesi çekiçle vurulan küçük bir çanı andırıyordu. Kısa süre sonra küçük ejderhalar birkaç antilop leşiyle geri döndüler; bunlardan ikisi yiyeceğini hemen iştahla midesine indiren kızıl-kahverengi ejderhanın önüne saygılı bir şekilde bırakıldı, diğerini kendi aralarında paylaştılar. Sonuncusu da adamlara verildi, çabucak kesildi ve buharı tüten büyük bir kazanın içine atıldı.

Tutsakçılar yemek boyunca sessiz bir şekilde ateşin bir tarafına toplandılar ve kâselerden parmaklarıyla yediler. İçlerinden biri kaynar kazana tekrar yaklaşmak için kalktığında ve alevlere su atıldığında, Laurence bir an için ateşin diğer tarafında ejderhanın yanında oturan Bayan Erasmus'u gördü; ellerinde tuttuğu bir kâsenin üzerine eğilmiş, sessizce ve sürekli hareketlerle yemeğini yiyordu. Saçları acımasız bağlarından kurtulmuş, kaskatı bir çan biçiminde yüzünün etrafına dökülmüştü; yüzü ifadesiz, elbisesi yırtıktı.

Adamlar kendi yemeklerini yedikten sonra esirlere yaklaştılar ve kalıntıları koydukları birkaç kâseyi onlara uzattılar; et suyunda

pişirilmiş bir tür buğday lapasına benziyordu. Esirler için çok fazla yiyecek yoktu ve çenelerinden süzülen kalıntılarla yüzlerini kâselere gömerek yemek zorunda kalmak çok aşağılayıcı bir durumdu. Laurence gözlerini kapayarak yerken, Dyer'ın kâsede biraz yiyecek bırakacağını fark etti: "Elinden geldiğince yiyeceksin; bize bir daha ne zaman yemek vereceklerini bilmiyoruz."

"Emredersiniz, Komutanım," dedi Dyer, "ancak bizi tekrar ağa koyacaklar ve yediklerimin hepsini çıkaracağımdan eminim."

"Ne olursa olsun," dedi Laurence ama neyse ki tutsakçılar hemen tekrar yola çıkacak gibi görünmüyorlardı. Bunun yerine çimenlerin üzerine örgü battaniyeler yaydılar ve eşyalarının arasından uzun bir bohça çıkardılar; onu battaniyelerin üzerine sererek bağlarını açtılar ve Laurence cesedi tanıdı: Bu, Erasmus'u öldüren ve Hobbes tarafından öldürülen adamdı. Onu törenle yere yatırdılar ve nehirden taşıdıkları suyla yıkadıktan sonra avlanmış olan antiloplarının postlarıyla tekrar sardılar. Kanlı mızrağını yanına koydular; bu belki de adamın tek eşyasıydı. Adamlardan biri bir davul çıkardı; diğerleri yerden kuru dallar aldılar, el çırpmaya veya ayaklarını vurmaya başladılar. Elleri ve sesleriyle sonu gelmek bilmeyen bir çığlık gibi bir ilahiye başladılar; biri soluklanmak için durduğunda diğeri sesi devralıp devam ediyordu.

Hava tamamen kararmıştı, hâlâ şarkı söylüyorlardı. Chenery gözlerini açarak Laurence'a baktı. "Sence ne kadar yol gelmişizdir?"

"İyi bir hızla dümdüz uçarak bir gece ve bir gündüz; sanırım kuzey-kuzeydoğu yönünde ilerledik," dedi Laurence kısık sesle. "Daha fazlasını bilemiyorum; sence şu büyük ne kadar hız yapıyordur?"

Chenery kızıl-kahverengi ejderhayı inceledikten sonra başını iki yana salladı. "Kanat genişliği boyuna denk, çok iri değil; hafif sıkletleri geride bırakmak istemiyorsa, muhtemelen saatte yirmi kilometre filan olmalı. Yirmi iki de diyebiliriz."

"Yani dört yüz seksen kilometreden fazla yol gelmişiz," dedi Laurence morali bozularak; dört yüz seksen kilometre ve arkalarında yolu gösterecek tek bir iz bile bırakmamışlardı. Temeraire ve diğerleri onlara yetişebilecek olsalar, bu küçük gruptan kesinlikle korkmazdı ama kıtanın büyüklüğü düşünülürse, öldürülüp gömülseler ancak bu kadar kolay ortadan kaybolabilirlerdi ve şimdi hayatlarının geri kalanı esaretle geçecek gibi görünüyordu.

Çok muhtemel takibi bir kenara atsalar bile, karadan Cape'e geri dönme umutları neredeyse kalmamıştı. Doğruca batıdaki sahile yönelerek bütün yerel tehlikelerden uzak kalmayı ve yaklaşık bir aylık yürüyüşte karınlarını doyurmayı ve içecek su bulmayı başarsalar, sonunda okyanusa ulaşabilirlerdi ama sonra ne olacaktı? Belki bir sal yapabilirlerdi; belki bir tür kayık. Laurence, bir Cook veya Bligh olmadığını biliyordu fakat tehlikeli akıntılardan ve rüzgârdan korunabilirlerse onları bir limana götürebileceğini ve hayatta kalanlar için yardım getirebileceğini biliyordu. Ne yazık ki çok fazla olasılık vardı, hepsi son derece düşük şansa sahipti ve daha fazla yol aldıkça olasılıkların daha da azalacağından emindi; bu arada Temeraire kesinlikle peşlerinden iç karaya gelir, panik halinde etrafı araştırır ve kendini en kötü tehlikelere atardı.

Laurence bileklerini bükerek bağlarını zorladı; güçlü ve sıkı örgülü, kaliteli ipler olduğundan çok fazla gelişme göremedi. "Komutanım," dedi Dyer, "sanırım çakım yanımda."

Tutsakçılar hâlâ törene devam ediyorlardı; iki küçük ejderha mezar için bir çukur kazıyordu. Çakı çok keskin değildi ve ipler kalındı; Laurence bir kolunu kurtarabilmek için uzun bir süre kesmek zorunda kalırken, ince ahşap kabza terleyen elinden kayıyor, bıçağı bileklerindeki iplere çevirmeye çalışırken parmaklarına kramp giriyordu. Sonunda başardı ve çakıyı Chenery'ye verdi; boşta kalan koluyla kendisinin ve Dyer'ın arasındaki bağları çözebilirdi.

"Sessizce, Bay Allen," dedi Laurence diğer tarafa doğru. Orta kanat yardımcısı, kendisini Catherine'in adamlarından birine bağlayan ipleri sarsakça çekiştiriyordu.

Kendilerini yarı yarıya çözmeyi başardıklarında, çukur çoktan kapanmış ve tutsakçılar uykuya dalmıştı. Karanlıkta su aygırlarının gürültülü homurtuları duyuluyordu. Bazen çok yakından geliyor, ejderhalardan biri arada bir uykulu başını kaldırıp dinliyor, sonra etraflarındaki bütün karanlığı sessizleştiren bir şekilde hırlıyordu.

Şimdi daha telaşlı çabalıyorlardı ve kendilerini kurtaranlar riski göze alarak diğerlerine yardım etmek için yerinden kayıyordu. Laurence, ince parmakları en kötü düğümleri bile kolayca çözebilen Catherine'i kurtardı ve onun adamlarından Peck'i çözerlerken usulca fısıldadı: "Diğerlerini alıp ormana git ve beni beklemeyin; ben gidip Bayan Erasmus'u kurtarmalıyım."

Catherine başıyla onaylayarak çakıyı ona verdi; çakı neredeyse işe yaramayacak kadar körelmişti ama en azından moral desteği sağlıyordu. Sonunda sessizce tek tek ormana girerek kamptan uzaklaşmaya başladılar, geride bir tek Laurence'ın yanına sürünen Ferris kalmıştı. "Silahlar?" diye sordu kısık sesle.

Laurence başını iki yana salladı. Ne yazık ki tüfekler tutsakçılar tarafından bohça yapılıp bağlanmış, diğer bagajlarla birlikte uyuyan ejderhalardan birinin başının yanına bırakılmıştı; onları almak mümkün değildi. Bitkin bir şekilde uyuyan adamların yanından sessizce geçmeye çalışmak yeterince zordu; o sessizlikte uyuyanların çıkardığı bir ses yüze katlanıyor, ateşten gelen çıtırtılar gökgürültüsü gibi duyuluyordu. Laurence'ın dizleri zayıf düşmüştü ve adımları bazen istemdışı bir şekilde sendeliyor, dizleri neredeyse yere sürünüyordu; bir elini toprağa dayayarak kendini desteklemek zorunda kaldı.

Bayan Erasmus adamlardan uzakta, ateşin bir yanında, büyük kızıl-kahverengi ejderhanın çok yakınında yatıyordu; ejderhanın

ön ayakları kadının iki tarafına yerleşmişti. Bayan Erasmus ellerini başının altına sıkıştırmış, büzülüp küçücük kalmıştı ama Laurence onun yaralı gibi görünmediğini fark edince sevindi. Laurence'ın eli ağzını örterken kadın irkilerek uyandı ve gözleri iri iri açıldığında neredeyse bağıracaktı ama Laurence'ı görünce titremesi hemen kesildi. Kadın başıyla onayladı ve Laurence onun ayağa kalkmasına yardım etmek için elini geri çekti.

Ellerinden geldiğince sessiz bir şekilde ve yavaşça büyük pençelerden, kızıl alev ışığında parıldayan siyah kıvrık tırnaklardan uzaklaşmaya çalışırken, ejderhanın nefesi derin ve düzgündü; burun delikleri düzenli bir şekilde açılıp kapanıyor, içindeki pembelik biraz görünüyordu. On adım uzaklaştılar; on bir. Siyah göz kapağı aralandı ve sarı göz aniden üzerlerine açıldı.

Hemen ayağa fırlayıp kükremeye başladı. "Koşun!" diye bağırdı Laurence, Bayan Erasmus'u Ferris'e doğru iterek; kendi bacakları hemen cevap vermedi ve adamlardan biri uyanarak onun üzerine atılıp dizlerinden yakalayarak Laurence'ı yere devirdi. Toz toprağın arasında boğuşarak ateşe yakın bir yere yuvarlandılar; Laurence artık kaçışı gizlemekten daha fazlasını ummuyordu. Bir dövüşün sonunda iki tarafın da kanlar içinde sendelediği sarsak bir mücadeleydi ve Laurence'ın zayıflığını rakibinin uyku sersemliği dengeliyordu. Laurence sırtüstü yuvarlanarak bir kolunu adamın boğazına dolamayı başardı ve kolunu bütün gücüyle diğer bileğinin üzerine çekti; aynı anda mızrağına uzanmaya çalışan bir diğerine çelme takmak için çizmeli ayağını hızla uzattı.

Ferris, Bayan Erasmus'u ormana doğru itmişti; bir düzine havacı onun ve Laurence'ın yardımına koşuyordu. "Lethabo!" diye bağırdı ejderha. Bu söz ne anlama geliyorsa, Bayan Erasmus aniden durarak etrafına bakındı. Ejderha, Ferris'e saldırıyordu.

Bayan Erasmus öfkeyle bağırdı ve Ferris'in çaresizlik içinde kaçmak için kendini yere attığı noktaya doğru koşarak bir elini kaldırarak ejderhayla onun arasına girdi; aşağı inmekte olan pençe durdu ve ejderha, pençesini Bayan Erasmus'un önüne yavaşça koydu.

Bu kez adamlar hatalarından ders alarak bir nöbetçi diktiler ve esirleri ateşin daha yakınına bağladılar; ikinci bir deneme olmayacaktı. İki küçük ejderha son derece rahat ve deneyimli bir şekilde onları kampa geri sürmüştü; bu süreçte küçük bir antilop sürüsüyle karşılaşmış ama umursamamışlardı ve harcadıkları çabaya karşılık daha geç yemek yediler. Harcourt'un piyadelerinden biri olan Kettering ile ikisi de koşumcu olan Peck ve Bailes'i kaçırmışlardı ancak ikisi sabah erken saatte moralleri bozulmuş ve teslim olmuş bir halde kampa geri getirildiklerinde bir nehri geçmeye çalışırlarken bir su aygırının Kettering'i öldürdüğünü söylediler. Solgun yüzleri ve tiksinti yansıtan yüz ifadeleri, daha fazlasını bilmek istemeyeceklerini gösteriyordu.

"Bu benim adımdı," dedi Bayan Erasmus, çay fincanını iki eliyle sıkıca tutarken. "Lethabo. Genç bir kızken adım buydu."

Gelip onlarla konuşmasına izin verilmemişti ama yalvarmalarına daha fazla kayıtsız kalamayarak sonunda Laurence'ı ona getirmişlerdi. Laurence'ın elleri bileklerinden bağlanmıştı ve yürürken sendeliyordu; kadına uzanmaya çalışmaması için başlarına bir mızrakçı diktiler. Kızıl kahverengi ejderha da sohbeti dikkatle dinliyor, bakışlarını Laurence'tan bir an bile ayırmıyordu.

"Yani bu adamlar sizin kabilenizden mi?" diye sordu Laurence.

"Hayır, değiller. Sanırım benimkine akraba ya da müttefik bir kabile. Ancak..." Bayan Erasmus duraksadı ve "Ben de tam olarak anlamıyorum ama Kefentse..." dedi başıyla dev yaratığı işaret ederek, "benim büyük büyükbabam olduğunu söylüyor."

Laurence afallamıştı ve kadının yanlış anladığını veya yanlış tercüme ettiğini düşünüyordu. "Hayır," dedi kadın, "hayır, pek hatırlayamadığım bir sürü kelime var ama birçoklarıyla birlikte yakalanmıştım ve bazılarımız birlikte satılmıştı. Bütün yaşlılara saygıdan dolayı büyükbaba derdik. Demek istediğinin bu olduğundan eminim."

"Ona herhangi bir zarar vermek niyetinde olmadığımızı açıklayabildiniz mi?" diye sordu Laurence. "Sadece mantar aradığımızı..."

Bayan Erasmus, Laurence'ı susturmak için elini kaldırdı ama daha hareketini tamamlayamadan ejderha tiksintiyle burnundan üfledi. Hemen bir pençesini ikisinin arasına koyarak Laurence'a sanki Bayan Erasmus'a hakaret etmiş gibi öfkeli gözlerle baktı ve adamlarla konuştu: Adamlar hemen Laurence'ı ayağa kaldırarak onu diğer esirlerin yanına sürüklediler.

"Şey," dedi Chenery, Laurence tekrar yanlarına getirilip bağlandığında, "biraz umut vadediyor gibi görünüyor; ejderhayla konuşma fırsatı bulduğunda, Bayan Erasmus'un onu ikna edebileceğini düşünüyorum. Ve bu arada, en azından bizi öldürmek niyetinde değiller, yoksa bunu şimdiye kadar yapar ve kendilerini sıkıntıdan kurtarırlardı."

Ancak davranışlarının nedenleri pek de net değildi. Onları sorgulamamaya kalkışmamışlardı ve yolculukları giderek uzarken, Laurence'ın şaşkınlığı artıyordu, çünkü ejderhaları olan bir kabile olsa bile, insanların yaşayacağı bölgeleri çok geride bırakmışlardı. İzlerini kaybettirmek için adamların daire çizdiğini düşünebilirdi ama güneşin her gün aynı yerden doğup battığına bakılırsa sabit bir yönde ilerliyor olmalıydılar; daima kuzey-kuzeydoğu yönünde devam ediyorlardı ve sadece gece rahat edebilecekleri bir yer veya bir su kaynağı bulmak için rotadan hafifçe uzaklaşıyorlardı.

Ertesi gün erken saatte çamurlu dibinin turuncusu görünen ve gürültücü su aygırlarıyla dolu geniş bir nehrin kıyısında durdular; iri hayvanlar dev ejderhaları görünce cüsselerinden beklenmeyecek bir hızla kaçışıyor, arkalarında geniş dalgacıklar bırakarak suya dalıyorlardı. Sonunda iki küçük ejderha iki yandan saldırınca birini yakaladılar ve kesilmek üzere açıklığa getirdiler. Yerliler kendilerine yeterince güvendiklerinden, işe yardımcı olmaları için esirlerden birkaçını çözdüler; Dyer ve Catherine'in genç ulağı Tooke, su kıyısından huzursuzca –karşı kıyıda yatan oldukça büyük bir timsah vardı ve yeşil gözlerini iri iri açarak onlara bakmıştı– aldıkları suyu taşımaya başladılar. Anlaşılan eti ejderhalara hiç çekici gelmiyordu, çünkü hiç korkuyormuş gibi bir hali yoktu.

Ejderhalar başlarını ön pençelerine dayayarak güneşte uyukluyor, kuyrukları etraflarında toplanan dev sinek bulutlarını kovalamak için tembelce sallanıyordu. Bayan Erasmus, Kefentse'nin kulağına bir şeyler söylüyordu; o konuşurken ejderha aniden başını kaldırıp geri çekildi ve ona sorular sormaya başladı. Bayan Erasmus yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. Sonunda ejderha bakışlarını güneye dikerek dalgınlaştı ve arka ayaklarının üzerine oturdu. Sonra yavaşça yine Bayan Erasmus'a döndü ve vurgulu bir şekilde gözlerini kapadı.

"Eh, sizi serbest bırakmak konusunda ne düşündüğünü sormamıza gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Chenery, Bayan Erasmus gizlice yanlarına geldiğinde.

"Hayır," dedi Bayan Erasmus, yine ejderhaların dikkatini çekmemek için kısık sesle konuşarak "ve işler daha da kötü: Kızlarımdan söz ettim ve şimdi Kefentse onları da almak için geri dönmekten başka bir şey istemiyor."

Laurence doğal olarak kadına sadece çok fazla endişe verebilecek bir durumdan umut bulmaktan utanmıştı ama böyle bir girişim

en azından birliğin geri kalanına yerlilerin yerini gösterebilirdi. "Ve inanın bana, hanımefendi," dedi, "böyle bir talep kesinlikle hoşnutsuzlukla karşılanacaktır: Diğer subaylarımızın ve Korgenaral Grey'in çocuklarınızın sorumluluğunu bizzat alacaklarından eminim."

"Kaptan, anlamıyorsunuz," dedi kadın. "Bence onlara ulaşmak için bütün sömürgeye saldırmaya hazır. Oradaki kölelerin arasında başka akrabaları da olabileceğine inanıyor."

"Bunu denerlerse onlara bol şans dilerim," dedi Chenery. "Kızlar için endişelenmeyin: Bu adamların köylerinde sizin şu büyükbabanız gibi birkaç ejderhaları daha olsa bile, kale gibi çetin bir cevizi kırmak için bundan çok daha fazlası gerekir. Orada yirmi dörtlük toplar var; saçma tüfeklerinden ve bütün bir ejderha filosundan söz etmeye bile gerek yok. Bizimle geri dönmek isteyeceğini hiç sanmıyorum; İngiltere'ye yani?" diye ekledi, neşeli bir iyimserlikle. "Eğer size karşı güçlü duyguları varsa, onu ikna edebilmeniz gerekir."

Ama kendisini Bayan Erasmus'un büyük büyükbabası olarak adlandırmakla başka neyi kastediyor olursa olsun, Kefentse'nin kendisini onun büyüğü olarak gördüğü kısa süre içinde anlaşıldı; ancak Bayan Erasmus düşününce onun yumurtadan çıkışını belli belirsiz hatırlıyordu. "Pek iyi değil ama neredeyse eminim," dedi. "Çok gençtim fakat günler süren ziyafetler ve hediyeler vardı. Sonrasında onun köye sık sık geldiğini de hatırlıyorum." Laurence, bu sözlerin kadının ejderhalardan neden pek korkmadığını açıkladığını düşündü; güdüsel korkusunu aşacak bir yaşta, aşağı yukarı dokuz yaşında köle olmuştu.

Onu sadece bir çocuk olarak hatırladığı için itaat etmeye hiç eğilimli olmayan Kefentse, tam aksine onların Bayan Erasmus'u kandırdığını ya da korkuttuğunu düşünüyordu ve bütün bu açıklamalardan sonra daha da öfkelenmişti. "Lütfen onu ikna etmek için daha fazla girişimde bulunmayın," dedi Laurence. "Sizi korumak

istediği için memnun olmalıyız; daha fazla çaba harcamayın, yoksa size karşı tutumunu da tekrar gözden geçirebilir."

"Beni incitecek bir şey yapmaz," dedi Bayan Erasmus tuhaf bir kesinlikle; belki de çocukluğundaki özgüveni biraz tazelenmişti.

Kızarmış su aygırı etiyle kahvaltı ettikten sonra, birkaç saat daha uçtular ve hava kararmadan kısa bir süre önce küçük bir köyün yanına indiler. İndikleri açıklık oyun oynayan, onları neşeli çığlıklarla karşılayan ve kesinlikle korkusuzca ejderhaların etrafında koşturan çocuklarla doluydu; ancak esirlere çok gergin gözlerle bakıyorlardı. Açıklığın karşı tarafında dalları geniş geniş açılan bir mimoza ağacı hoş bir gölgelikle yükseliyor ve altında yerden bir-iki metre kadar yüksekte duran küçük bir kulübe ile içindeki büyük ejderha yumurtası görünüyordu. Etrafında bir grup kadın havan ve tokmaklarla daire biçiminde oturmuş, buğday öğütüyordu; aletlerini bir kenara bırakarak ejderha yumurtasına şefkatle vurup bir şeyler söylediler ve küçük ejderhaların sırtlarından aşağı atlayan ziyaretçileri karşılamak için ayağa kalktılar.

Köyden gelen birkaç adam yerliler ve ejderhalarla selamlaştı. Bir ağaçtan üzeri oymalarla süslenmiş bir fil dişi sarkıyordu; dar ucu boru oluşturacak şekilde kesilerek açılmıştı ve köylülerden biri boruyu birkaç kez uzun uzun üfledi. Kısa süre sonra açıklığa başka bir ejderha indi; bu belki on tonluk, uçuk yeşil derisi sarı işaretlerle süslenmiş ve göğsü ile omuzlarında kırmızı benekler olan bir orta sıkletti. Çenesinin üzerinden yukarı ve aşağı iki çift uzun diş uzanıyordu. Çocuklar yeni gelene karşı daha da korkusuzdular ve hatta kuyruğuna tırmanmaya, kanatlarını çekiştirmeye çalıştılar; yaratık ziyarete gelen ejderhalarla konuşurken onların bu yaramazlıklarına sabırla katlanıyordu.

Dördü, köyden gelen adamlar ve binicileriyle birlikte ejderha yumurtasının etrafına yerleştiler. Yanlarında giysileriyle diğerlerinden

ayrılan yaşlı bir kadın da vardı: Hayvan derisinden bir etek giymiş, uzun boncuk kolyeler takmıştı ve takılarının arasında hayvan tırnakları veya dişleri de dikkat çekiyordu. Kadınların geri kalanı üzerinden duman tüten büyük bir kâsede su yerine sütte pişmiş yulaf lapası getirdiler; sarımsakla pişirilmiş taze sebze ve tuza yatırılmış kuru et vardı. Biraz sertti ama lezzetli ve baharatlıydı.

Esirler için kâseler getirildi ve kendi başlarına yemeleri için elleri çözüldü; etraflarında bu kadar çok insan varken, yerliler esirlerle ilgili daha rahattılar. O neşeli kargaşa arasında Bayan Erasmus bir kez daha onlara katılması için Kefentse'nin yanından alındı; Kefentse'ye ejderha yumurtasının yanındaki onur yeri verilmişti ve önüne kocaman bir sığır konmuştu. O yemeğini bitirene kadar akşam eğlencesini de erteliyorlardı. En azından yediği sığırın kalıntıları önünden alındığında ve kanın temizlenmesi için taze toprak atıldığında, tuhaf giyinmiş olan yaşlı kadın ayağa kalkarak ejderha yumurtasının önüne geldi ve ellerini çırparak şarkı söylemeye başladı.

Diğerleri ellerini çırparak veya davullara vurarak ritme katıldılar ve nakaratlarda eşlik ettiler; sözlerin hepsi birbirinden farklıydı ve Laurence'ın izleyebildiği bir kalıp veya düzen yoktu. "Yumurtaya yumurtayı anlatıyor," dedi Bayan Erasmus görmeyen gözlerle yere bakarak; dikkatini şarkının sözlerine vermişti. "Ona hayatını anlatıyor. Köyün kurucularından biri olduğunu söylüyor; onları çölün diğer tarafında, kölecilerin gelmediği güvenli bir yere getirmiş. Büyük bir avcıymış ve sığırların arasına dalan aslanı kendi elleriyle öldürmüş; konseyde onun bilgeliğini özlüyorlarmış ve acele edip yine onlara dönmeliymiş: Bu onun göreviymiş..."

Laurence iyice afallamış halde bakakaldı. Yaşlı rahibe kendi sözlerini bitirmişti ve köyün erkeklerinden bazılarını tek tek yumurtanın önüne getirerek sözleri tekrarlattırıyordu. "Onun oğulları olduklarını söylüyor," dedi Bayan Erasmus. "Sesini tekrar duymayı özlediklerini söylüyor. Şu onun torunuymuş," diye ekledi, küçük

elini yumurtanın kabuğuna vurması için kucakta taşınan küçük bir bebeği işaret ederek. "Bu elbette ki barbarca bir batıl inanç," dedi Bayan Erasmus huzursuzca.

Ejderhalar da kendi sesleriyle törene katılmıştı; köyün ejderhası yumurtanın eski bir dostu olduğunu, dönüşünü hevesle beklediğini söylüyordu. Uzaktan gelen küçük ejderhalar avın, uçmanın genel zevklerinden ve soylarından gelenlerin zenginliğini görmenin güzelliğinden söz ediyorlardı. Kefentse sessizdi; sonunda rahibe ona da yaklaştı. Sonunda Kefentse'nin güçlü sesi bir teşvikten çok uyarı anlamında yankılandı ve görevinde başarısız olmanın acısından söz etti: Geri döndüğünde bomboş köyü, sönmekte olan ateşleri, boş evleri bulmuştu; çocukları toprağın üzerinde hareketsizce yatıyordu ve sürülerin arasında sırtlanlar dolaşıyordu. "Aradı, aradı ve sonunda kıyıya, tanıdığı okyanusa geldi; bizi bulamayacağını biliyordu," dedi Bayan Erasmus ve Kefentse başını eğerek kısık sesle inledi. Bayan Erasmus aniden yerinden fırlayarak ona doğru koştu ve ellerini dev ejderhanın yere eğdiği burnuna koydu.

Ertesi gün yola çıkmadan önce belirgin bir uyuşukluk vardı ve ejderhalar ile adamlar eğlencenin geç saatlerinde kendilerini alkole kaptırmışlardı. Küçük yeşil ejderha esnedikçe esniyor, çenesi yerinden çıkacak gibi görünüyordu.

Açıklığa tıka basa yiyeceklerle dolu hasır sepetler taşınıyordu ve o kadar büyüklerdi ki bir tanesini iki adam taşıyordu: Kurutulmuş, sert, siyah benekli küçük sarı fasulyeler; kızıl-kahverengi süpürge darıları; sarı ve mor-kırmızı küçük soğanlar; kurutulmuş et şeritleri. Yerliler hediyelere bakarak başlarıyla onayladılar ve sepetlerin üzerleri hasır kapaklarla kapatılıp ağaç kabuğundan yapılmış ince iplerle sıkıca bağlandı. Başlarını eğen küçük ejderhaların boyunlarına sepetler iki taraflı asıldı.

Ancak başlarında daima dikkatli bir nöbetçi vardı ve köyün etrafında da nöbetçiler bekliyordu: Ellerinde gerektiğinde hemen çalabilecekleri büyük çanlar olan küçük çocuklar. Bu, köle ticaretinin yol açtığı utanç verici bir durumdu, çünkü sahil şeridindeki krallıklarda savaş esirleri tükenince, köleciler köylere baskınlar düzenlemeye, toprak çabası içine bile girmeden sadece insanları kaçırmaya başlamışlardı. Bu olaylar her yıl daha da iç bölgelere kayıyordu ve görünüşe bakılırsa yerliler artık temkinli davranıyordu.

Ne var ki köyün savunma hatlarından yoksun olmasına, sadece topraktan, taştan yapılmış ve çatıları samanla kapatılmış alçak kulübelerden oluşmasına bakılırsa, bu uzun süren bir durum değildi. Evler daire biçimindeydi ve yemek ateşlerinin dumanının çıkmasına izin vermek için tepeleri açık bırakılmıştı. Köle avcılarının saldırılarına karşı da pek savunma sağlayacakları düşünülemezdi. Burada korumak zorunda oldukları büyük bir zenginlik de yoktu; sadece köyün sınırları içinde daha büyük birkaç çocuğun gözetiminde dolaşan küçük bir sığır ve keçi sürüsü vardı. Köylülerin kendi ihtiyaçlarını karşılamalarına yetecek kadar tarlaları vardı. Kadınlardan ve yaşlı adamlardan sadece birkaçı güzel fil dişi ve altın takılar takmış, parlak kumaşlı giysiler giymişti. Ancak yerlilerin kendileri dışında bir soyguncunun iştahını kabartacak pek bir şey yoktu ve onlar da sağlıklı, barışçıl ve gürbüzdüler; yine de hepsinin yüzünden endişe okunuyordu.

"Henüz aralarından götürülen olmamış," dedi Bayan Erasmus. "Ancak buradan bir günlük mesafedeki bir köyden üç çocuk kaçırılmış. Biri yakınlarda gizlenmiş ve köylüleri uyarmak için kaçarak geri dönmüş; böylece ataları –ejderhalar– onları yakalayabilmiş." Kadın duraksadı ve tuhaf bir sakinlikle ekledi: "Sanırım köleciler bütün ailemi bu yüzden öldürdü; satılamayacak kadar yaşlı veya küçük olanları. Böylece Kefentse nereye gittiklerini öğrenemedi."

Ayağa kalktı ve gidip bir yerde durarak köyü izledi. Bu arada hazırlıklar devam ediyordu: En küçük çocuklar büyükannelerinin yanında oynuyor, diğer kadınlar birlikte çalışıyor, şarkı söyleyerek süpürge darısı unu yapıyorlardı. Bayan Erasmus'un yüksek yakalı elbisesi toz içindeydi ve yırtılmıştı; yerli kadınların parlak ve temiz giysileri arasında sırıtıyordu. Kefentse gergin gözlerle onu izlemek için başını kaldırmıştı.

"Yarı yarıya aklını kaçırmış olmalı," dedi Chenery kısık sesle Laurence'a dönerek, "kaptanı ve bütün mürettebatı bir anda gitmiş gibi." Başını iki yana salladı. "Şurası kesin ki kadının gitmesine asla izin vermeyecek."

"Belki de Bayan Erasmus bir fırsatını bulup kaçar," dedi Laurence asık yüzle; kadını ve Peder Erasmus'u bu işe karıştırdıkları için kendine çok kızıyordu.

Bütün bir gün ve gece, kısa bir süre su içmek dışında hiç durmadılar ve altlarında akan sert, kupkuru çölü izlerken Laurence'ın morali giderek daha da bozuldu. Kızıl-kahverengi kumlar ve büyük beyaz makilikler her yönde göz alabildiğine uzanıyordu. Kuzeydoğu yönünde ilerlemeyi sürdürüyorlar, sahilden giderek daha da uzaklaşıyorlardı ve kaçış umutları neredeyse tamamen ortadan kalkıyordu.

Sonunda çölü geride bıraktılar ve yerini yemyeşil ormanlar, sarı çalılıklar aldı; sabahın geç saatlerinde onları taşıyan ejderhanın karnı kükreyişinin sesiyle sarsıldı. Bir an sonra ileriden başka sesler karşılık verdi ve aniden muhteşem bir manzarayla karşılaştılar: Kalabalık bir fil sürüsü, yollarına çıkan çalıları ve alçak dalları parçalayıp ezerek altlarındaki çayırda ilerliyor, arkalarından gelen iki ejderha ve otuz kadar adama mükemmelen itaat ediyorlardı.

Adamların ellerinde uçlarına çıngıraklı yılan asılmış uzun sopalar vardı ve böylece sürünün geri dönmesini engelliyorlardı;

biraz daha ileride, sürünün ardında bıraktığı yıkım izinin yaklaşık bir kilometre ötesinde, kadınlar hararetli bir şekilde çalışıyor, kızıl renkli gübreleri toprağa saçarak yeni çalılar ekiyorlardı; çalışırken bir yandan da ritmik bir şekilde hep bir ağızdan şarkı söylüyorlardı.

Esirler indirildi. Laurence daha önce sohbetlerde duyduklarından bile daha iri olan yaratıklara bakarken kendisine uzatılan tulumu görmedi bile. Donanma subayıyken iki kez Hindistan'a gitmişti ve yerel hükümdar ile maiyetini başının üzerinde taşıyan yaklaşık altı tonluk etkileyici bir yaratık görmüştü. O, buradaki en büyük filin muhtemelen yarısı kadar kalırdı, çünkü buradaki hayvanlar Nitidus veya Dulcia'yla boy ölçüşebilecek kadar büyüktü ve başlarının iki yanında neredeyse bir metre uzanan dev gibi dişleri vardı. Fillerden biri başını genç bir ağaca dayadı ve homurtuyla zorlayarak ağacı yere devirdi; başarısından memnun kalan fil, tembelce yanına gitti ve ağacın tepesinden uzanan yaprakları zevkle yemeye başladı.

Yerlilerle kısa bir süre sohbet ettikten sonra, çoban ejderhalar havalandı ve fillerden birkaçını sürüden uzaklaştırdı; dişlerinin uzunluğuna bakılırsa, bunlar daha yaşlı hayvanlardı ve aralarında hiç genç yoktu. Kefentse ve diğer iki ejderha, çobanların arkasında bırakılan bu yaratıklara doğru büyük bir beceriyle dalışa geçtiler: Pençelerin tek bir hareketi, fillerin sürüyü huzursuz edecek bir çığlık atmasına bile izin vermeden işi tamamladı. Ejderhalar, güzel bir yemeğin tadını çıkaran bir beyefendi gibi hoşnut mırıltılar arasında yemeklerini iştahla midelerine indirdiler; işleri bittikten sonra sırtlanlar kanlı kalıntıları ortadan kaldırmak için otların arasından çıktılar ve gecenin karanlığında uludular.

Sonraki iki gün boyunca uzaktan selamlarını haykıran başka ejderhalar görmeden bir saat uçamaz oldular. Altlarında başka köyler akıp geçiyordu ve bazen toprak ve kayalardan yapılmış küçük, kale benzeri bir yapıya rastlıyorlardı; uzaktan bakıldığında büyük

bir kamp ateşi gibi tepelerinden bir duman yükseliyor, aralarından kıvrıla kıvrıla giden bir gümüş çizgi arazi boyunca ilerliyordu.

"Mosi oa Tunya," demişti Bayan Erasmus onlara, gittikleri yerin adını açıklayarak; *gürleyen duman* anlamına geliyordu. Kefentse doğruca dumana yöneldiğinde giderek artan bir gümbürtü gerçekten de kulaklarına geldi.

Toprağın üzerindeki gümüş çizgi çabucak genişleyerek büyük bir nehre dönüştü: Yavaş akan ve çok geniş olan nehir, çok sayıda küçük akıntıya ayrılıyor, hepsi kayaların ve küçük çimenlik adacıkların arasından ilerliyor, araziyi ortasından çatlamış bir yumurta gibi gösteriyordu. Nehir bir noktada aniden hızlanıyor ve Laurence'ın hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir şelale olarak dökülüyordu; altındaki boğazlar beyaz köpüklerle öylesine doluydu ki dibi görünmüyordu.

Kefentse rahatlıkla hareket etmesine izin vermeyecek kadar dar gibi görünen bu boğazların arasına hızla dalarken ve ilk buhar bulutunun arasından geçerken, su birikintilerinin üzerindeki küçük gökkuşakları dikkati çekti. Ağa iyice yapışmış olan Laurence, yüzündeki ve bir haftalık sakallarındaki suyu sildi ve genişleyen bir kanyona kısarak baktığı gözlerini ovaladı.

Alt yamaçlar yoğun ormanlıktı ve yamaçların yarısına kadar ulaşan yemyeşil bir tropik zümrüde benziyordu; yarısında bitkiler aniden sona eriyor, onların devamında üst taraftaki düzlüğe uzanan kayalıklar mermer gibi parlak görünüyor ve üzerlerindeki mağaralar göze çarpıyordu. Laurence baktığı şeylerin mağara değil, dağların içine doğru derinlemesine ilerleyen yüksek tavanlı salonların büyük kemerli girişleri olduğunu anladı. Kayalık duvarlar cilalanmış mermer gibi parlamıyordu, gerçekten cilalanmış mermerdi veya en azından ona benzer bir şeydi. Kayaların arasına muhteşem desenlerle fil dişi ve altın işlenmiş, pürüzsüz, lekeli bir taştı.

Yüzeyler oymalarla ve canlı renkli soyut desenlerle süslenmişti; Laurence gördüğü manzarayı ancak Westminster veya St. Paul manastırlarıyla kıyaslayabilirdi ama burası daha da görkemliydi. Kemerlerin arasından tırabzanları taştan oyulmuş ve suyla pürüzsüzleşmiş dar merdivenler kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Birbiri üzerine inşa edilmiş beş malikâne, en büyüğünün yüksekliğini tarif etmeye ancak yeterdi.

Kefentse şimdi daha yavaş uçuyor, çarpmamaya çalışıyordu; boğaz ejderhalarla doluydu. Ejderhalar salonların arasında ileri geri uçuşuyor, bazıları bohçalar veya sepetler, diğerleri insanları taşıyordu; oymalı çıkıntıların üzerinde kuyruklarını aşağı sarkıtmış ejderhalar uyuyordu. Merdivenlerin üzerinde ve salonlarda, hayvan derileri giymiş veya parlak renkli –çivit mavisi, kırmızı, sarı– kumaşlara sarınmış, birçoğu gösterişli altın zincirler takmış insanlar ayakta durarak sohbet ediyor veya çalışıyordu. Seslerinin yarattığı bütün uğultunun arasındaysa suyun hiç kesilmeyen gürültüsü duyuluyordu.

11. Bölüm

Kefentse onları kayalıkların içine kazılmış küçük mağaralardan birine kabaca bıraktı; kendisi içeri sığmadığı için ağı çözülürken mağaranın ağzında dengede durmak zorunda kaldı. Hâlâ bağlı halde yere savruldular ve ejderha onları kendi hallerine bırakıp zavallı Bayan Erasmus'u da alarak hemen havalandı. Onlara yardımcı olacak sivri bir taş filan yoktu; mağara duvarları pürüzsüzdü. Dyer, Roland ve Tooke bir süre sonra küçük ellerini iplerden kurtarmayı başardılar ve diğerlerini çözmeye başladılar.

Dört mürettebat grubundan geriye sadece otuz kişi kalmıştı. Kalabalık değillerdi ve şartlarının zalimce olduğu da söylenemezdi; taş zemini yumuşatmak için kuru samanlar serilmişti ve dışarıdaki sıcağa rağmen, içerisi serindi. Arka tarafta taşların içine bir ihtiyaç çukuru kazlmıştı; muhtemelen alttaki bir boşaltma kanalına bağlanıyor olmalıydı ama açıklık küçüktü ve kayalığa kazılmıştı; oradan çıkmak mümkün değildi. Yine arka tarafta süzülen bir pınarla suyu sürekli tazelenen ve bel seviyesine kadar yükselen, hatta birkaç kulaç atılabilecek genişlikte olan bir su birikintisi vardı; susuzluktan ölmeyecekleri kesindi.

Burası tuhaf bir hapishaneydi; kapıda ne parmaklıklar ne de nöbetçi vardı ama bir kale kadar korunaklıydı. Mağaraya inen oyma basamaklar yoktu. Başlarının tepesindeki kubbeli oyma tavan, küçük bir ejderha için güzel bir yuva olabilirdi; havadar ve geniş bir yere benziyordu ama onları rahat ettirmekten çok bir devin evine giren çocuklar gibi hissettiriyordu... hele sayıları bu kadar azalmışken.

Dorset yüzünün yan tarafında korkunç bir çürük olmasına rağmen hâlâ hayattaydı ve kaburgaları veya nefesi ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturarak elini arada bir yan tarafına bastırıyordu. "Bay Pratt öldü, Kaptan," dedi. "Çok üzgünüm; Bayan Erasmus'u korumaya çalıştı ve ejderha onun karnını deşti." Demircinin muazzam gücünün yanı sıra sessiz becerikliliği de düşünülürse, bu çok büyük bir kayıptı.

Kayıplarının tam boyutlarından emin olmak mümkün değildi. Hobbes gözlerinin önünde öldürülmüştü ve Laurence, Chenery'nin yardımcı pilotu Hyatt'ın öldüğünü de görmüştü; Chenery'nin teğmeni Libbley ise Doktor Waley'nin de öldüğünü hatırlıyordu. Ancak en azından bir düzine adam ilk geceden sonra can vermişti; geri kalanlar loş ışıkta hareket edemeyecek kadar hasta ve sersem durumdaydı; daha fazlası da dışarıda ölmüştü. Diğerlerinin o kargaşada kaçmış olmasını umuyorlardı. Warren'ı gören olmamıştı.

"Ama umarım Sutton'ın hemen Cape'e dönecek aklı vardır," dedi Harcourt. "Bu kadar uzaklara sürüklendiğimiz kimsenin aklına gelmez. Endişeden kendilerini yiyecekler ve hiçbir iz bulamayacaklar. En azından onlara haber göndermenin bir yolunu bulmamız gerek. O adamların silahlardan anladığını fark ettiniz mi? Ticaret yapıyor olmalılar; belki de buraya bir tüccar geliyordur. Duvarlarını fil dişinden yapmalarına bakılırsa, ellerinde ihtiyaçlarından çok daha fazlası olmalı."

Boğazlara tekrar bakmak için temkinli bir şekilde mağaranın ağzına yaklaştılar. İlk görkem izlenimi silinmeyecekti ama şelalelerden uzakta, boğazların yaşanan yerine daha yakın yerde şaşaa azalıyordu; bulundukları hapishanenin duvarları kayaydı ama duvarlar öylesine pürüzsüz oyulmuştu ki bir maymun bile tırmanamazdı.

Chenery çıkıntının üzerinden eğildi ve uzanabildiği kadarıyla elini duvarda gezdirdi. Geri çekildiğinde cesareti kırılmıştı. "Tutunacak hiçbir yer yok; kendi kanatlarımız çıkmadığı sürece buradan ayrılmamız mümkün değil."

"O halde şansımız varken dinlensek iyi olur," dedi Harcourt gerçekçi bir tavırla "ve siz baylar bana arkanızı dönme nezaketini gösterirseniz, yıkanmak istiyorum."

Ertesi sabah kendileriyle ilgilenildiği için değil –çünkü ilgilenen yoktu– ama sürekli uçuşan bir at sineği sürüsünün vızıltısına benzetilebilecek bir sesle uyandılar. Güneş henüz kanyona süzülmemişti ama tepedeki gökyüzünün maviliği ve mağara girişine yakın pürüzsüz kayanın etrafındaki hafif sis, sabah saatlerinin ilerlediğini gösteriyordu.

Boğazın karşı tarafında iki ejderha tuhaf bir şey yapıyor, sürekli olarak dönen dev bir demir şaftın ucundan geçirilerek etrafına sarılmış gri renkli kalın bir halatı sırayla çekerek ileri geri uçuyorlardı. Şaftın diğer ucu ancak kısmen oyulmuş bir mağaranın derinliklerine iniyordu ve korkunç vızıltı oradan geliyordu. İnce zerreli tozlar büyük dumanlar halinde yayılıyor, ejderhaların derilerine yapışıyor ve onları boyanmış gibi gösteriyordu; bazen biri başını çevirerek güçlü bir şekilde hapşırmasına rağmen ritmi hiç kaçırmıyorlardı.

Büyük bir çatırtı, bir ileri sıçramayı haber verdi: Deliğin ağzından küçüklü büyüklü gevşek taşlar yuvarlanarak onları yakalamak için gerilmiş büyük bir çuvala döküldü. Ejderhalar duraksadı ve çalışmadan geri çekildi; biri kaba şekilli kayalıklara tutunarak me-

kanizmayı havada tutarken, diğeri çıkıntıya tünedi ve parçalanan kayaları temizledi. İş tamamlandığında, daha küçük üçüncü bir ejderha boğazdan içeri süzüldü ve ikilinin işlerine devam etmesi için yüklenen çuvalı götürdü.

Bu iş devam ederken, neredeyse hemen üzerlerindeki başka bir mağarada kaba işi tamamlayan insan taş işçileri çalışıyordu ve kayaya vuran çekiçlerin tiz sesleri duyuluyordu; adamların her biri duvarları pürüzsüz bir şekilde düzeltirken molozları kendisi atıyordu.

Bütün sabah son derece çalışkan bir şekilde devam ettiler, gün ortasında işi bıraktılar. Aletleri mağaranın içine yığılmış, devasa şaft da oraya konmuştu ve ejderhalar adamları toplamak için uçmuştu; adamlar hiç koşumları olmayan ejderhaların sırtlarına, kanatlarına, pençelerine korkusuzca tırmandılar ve sadece iplere tutunarak daha çok yerleşim olan yere doğru boğazın üzerinden taşındılar.

Hâlâ gelen giden yoktu. Ceplerinde bisküvi, biraz kurutulmuş meyve vardı ve hepsinin toplamı tek bir kişiyi bile doyurmazdı. Catherine önüne konan yiyeceklere isteksizce baktı ama sonunda Dorset daha tıbbi bir yaklaşımla onu yemeye zorladı.

İşçiler geri dönmedi ama boğazın karşı tarafındaki düzlüğün üerinde birkaç ejderha belirdi. Her biri çok miktarda odun taşıyordu ve büyük bir ateş yaktılar. Sonra aralarından biri başını eğerek ateş püskürttü ve yığını tutuşturdu. Büyük bir ateş olmayabilirdi ama şartlar bunu gerektirmiyordu zaten. "Ah, bu çok fena," dedi Chenery kısık sesle.

Başka bir çift, üç-dört filin parçalarını taşıyarak geldiler. Parçalar düzgünce kesilmiş ve ateşte kızartılmak üzere demir kazıklara geçirilmişti. Rüzgâr onlara doğru estiğinden, koku mağaraya kadar ulaşıyordu. Laurence mendiliyle iki kez ağzını silmek zorunda kaldı; mağaranın dip tarafı bile lezzetli kokunun işkencesinden korunmalarını sağlamıyordu. Ejderhaların işleri bittiğinde kavrulmuş ve

çatlamış kemikleri boğazın zeminini kaplayan yoğun ormana attıklarını görmek moral bozucuydu; cevap olarak belki aslanlardan veya vahşi köpeklerden yükselen hırıltılar ve çığlıklar daha da üzücüydü, çünkü kaçış şanslarının hiç olmadığını vurguluyordu.

Turner'ın kaçışları sırasında kurtarmayı başardığı kum saatine göre iki saat daha geçti ve hava kararmaya başladı. Ejderhalar yakınlarda bulunan çok sayıdaki mağaraların girişlerine uçuyor, adamları taşıyorlar ve onları tıpkı havacılara yaptıkları gibi mağaraların içine bırakıyorlardı. Ejderhaların ilginç bir tekniği vardı; arka bacaklarını mağara girişine dayıyor, ön pençelerini girişin üstündeki çıkıntılara saplıyor, bu arada adamlar bağlarını çözüyordu; böylece bu küçük mağaralara sıkışmak zorunda kalmıyorlardı. Laurence'ın Çin'de gördüğü yolcu ejderhalarına benziyordu ama burada ağlardaki yolcuların rahatlığı kesinlikle düşünülmüyordu.

Bu teslimatlar bittiğinde, küçük bir ejderha boğazın üzerinden onlara doğru uçtu; omuzlarına çok sayıda sepet asılmıştı. Mağaraların girişinde tek tek durarak her seferinde birkaç sepet bıraktı ve sonunda onların mağarasına ulaştı. Ejderhanın sırtında bir adam vardı; adam dikkatli bakışlarla onları saydı ve sepetlerden üçünü çözdükten sonra ejderhayla dönüp gitti.

Her birinin içinde sütte pişirilmiş soğuk ve koyu kıvamlı süpürge darısı lapası vardı. Lezzetli olmasa da doyurucuydu ama porsiyonlar o kadar da büyük değildi. "On adam için bir sepet," dedi Harcourt mağara girişlerini sayarak, "demek şu büyük mağarada elli kadar adam var; burada yaklaşık bin tane esir olmalı."

"Düzenli bir Newgate," dedi Chenery, "ama neyse ki daha az rutubetli; sizce bizi satmak niyetindeler mi? Bir Fransız limanına değil de, Cape Coast'a gönderilirsek büyük bir şans olur; tabii bu konuda sevimsizce davranmazlarsa."

"Belki de bizi yerler," dedi Dyer düşünceli bir tavırla. Sesi çok netti; diğer adamlar kendilerini yemeğe kaptırmışlardı.

Genel bir suskunluk oldu. "Bu kesinlikle hastalıklı bir düşünce, Bay Dyer. Bir daha böyle bir şey duymayayım," dedi Laurence afallayarak.

"Ah, emredersiniz, Komutanım," dedi Dyer şaşırarak ve herhangi bir dehşet belirtisi göstermeden yemeğine döndü; gençlerden bazıları sararmış gibiydi ve açlığın geçici korkularını gölgede bırakması için tam bir dakika geçmesi gerekti.

Güneş ışığı karşı duvardan yavaş yavaş kayarak çıkıntıya ulaştı; dar boğazın üzerine alacakaranlık erken çöküyordu. Yapacak başka bir şey olmadığı için uyudular; bu arada gökyüzü hâlâ masmaviydi ve ertesi sabah huzursuz bir geceden karanlığa uyandılar. Şaftın korkunç vızıltısı aniden boğuklaşmıştı. Dyer kısık sesle ve telaşla, "Komutanım, Komutanım!" diye Laurence'ın kulağına seslendi.

Kefentse oradaydı; mağaranın girişinden sığdırabildiği kadarıyla başını uzatmış, dışarıdaki bütün ışığı ve gürültüyü engellemişti. Kendisine verilen yerli kıyafetleri içinde zorlukla tanınsa da, Bayan Erasmus onunlaydı ve havada süzülüp gitmesinden korkuluyormuş gibi ağırlaştırılmıştı: Küpeler, kollarını yılan gibi saran bilezikler, boynuna kalın bir altın gerdanlık takılmıştı; hepsi fil dişi, koyu yeşil yeşim ve yakutlarla parıldıyordu ve en azından elli bin sterlin kadar ediyor olmalıydılar. Başının üzerindeki ipek türbana da yumurta büyüklüğünde bir zümrüt, altın bir kaideye yerleştirilerek iliştirilmişti.

Gördükleri yerli kadınların çoğu su taşıyor veya çamaşır yıkıyordu ve üzerlerinde dizlerine kadar inen deri etekler vardı ama göğüsleri çıplaktı; bu durum genç subayların bir hayli ilgisini çekmişti. Belki resmî giysilerin farklı tarzları vardı veya Bayan Erasmus bir şekilde kendisine başka giysi vermelerini sağlamıştı; onun üzerinde beyaz

pamuklu kumaştan uzun bir etek vardı ve parlak renklerle örülmüş uzun bir kumaş, omuzlarına sarılarak bağlanmıştı.

Kefentse'nin sırtından inerken gerçekten kendisini destekleyecek bir ele ihtiyacı vardı. "Yürümemi imkânsız hale getirecek olmasa bana daha fazlasını da giydireceklerdi; kabilenin malı bunlar," dedi. Yüzünde huzursuzluk ifadesi vardı ve bir an sonra kısık sesle devam etti: "Üzgünüm. Kefentse, liderimizi alıp Kral'a götürmek için geldi."

Harcourt sarardı ama kendini kontrol edebildi. "Benim rütbem daha yüksek, hanımefendi; beni götürebilir."

"Bunu rüyasında görür," dedi Chenery. "Laurence, bunun için kura çekelim mi?" Samanların arasından bir dal alarak ortadan kırdı ve altları gizli kalacak, üstleri aynı hizada duracak şekilde elinde tuttu.

Kefentse'nin pençelerinde taşınmak ağın içinde taşınmaktan çok daha rahattı ve Laurence görünüşünün o kadar da kötü olmadığına karar verdi. Günün sıcağı ve tembelliği onlara bolca zaman tanıdığı için küçük havuz sayesinde ceketini elinden geldiğince temizlemiş, pantolonunu ve gömleğini iyice yıkamıştı. Tıraş olmamıştı ama bunun için yapılabilecek bir şey yoktu.

Şelalelerin kükremesi sürekli yükseliyordu ve aşağıdaki orman şelalelerin çok yakınındaki bir kıvrıma gelene kadar devam ediyordu; burada büyük, diğer kemerlerin üç katı genişliğinde bir salon vardı ve giriş sütunlarla desteklenmişti. Kefentse hızla içine daldı ve aniden durarak Laurence'ı ıslak zemine yuvarladıktan sonra Bayan Erasmus'u daha dikkatli bir şekilde ayaklarının üzerine indirdi.

Laurence bu saygısızlıkları zaten bekliyordu ve sadece biraz öfkelenerek ayağa kalktı ki bu duygusu da bir endişeden dolayı hemen silindi. Görünüşe bakılırsa salonun sağ tarafı boyunca uydurma bir atölye yapılmıştı ve havacıların kaybettiği tüfeklerin yanında, örgü matların üzerine altmış-yetmiş tane eski tip tüfek konmuştu; hepsi farklı söküm ve onarım aşamalarındaydı. Üç kiloluk gülle atan bir

topun –kasası çatlamış ama tamamen kırılmamıştı– yanında bir barut varili duruyordu. Küçük bir grup adam, koleksiyon üzerinde çalışıyordu. Eski tüfeklerden birini sökerek önlerinde umursamaz tavırla oturan bir adama sertçe sorular sordular. Adamın Laurence'a dönük olan sırtında yarım düzine kanlı kamçı izi vardı ve üzerlerinde sinekler dolaşıyordu.

Genç bir adam büyük bir dikkatle grubun çalışmasını izliyordu. Kefentse inerken adam yerinden ayrılarak yanlarına geldi. Uzun boylu biriydi ve uzun yüzünde keder ifadesi vardı; bunun nedeni duygu değil, elmacık kemiklerinin açısıydı. Burnu çok düzgündü ve dolgun dudaklarının etrafında dar siyah sakalı vardı. Küçük bir savaşçı grubu ona eşlik ediyordu; hepsi çıplak göğüslü, deri etekliydi ve kısa mızraklar taşıyorlardı. Büyük bir kedinin pençelerine benzeyen kalın bir altın gerdanlık ve omuzlarını örten leopar postundan pelerinle onlardan ayrılıyordu. Fiziksel açıdan güçlü görünüyordu ve gözlerinde kurnazca pırıltılar vardı.

Laurence eğildi; genç adam ona aldırmadan salonun diğer tarafına baktı ve oradaki bir odadan kanatlarının altı kraliyet moru, derisi altın-bronz tonunda olan büyük bir yaratık çıktı. Bir Haçlı gibi savaş kıyafetine bürünmüştü; göğsünü büyük ve ağır demir plakalar örtüyor, karnını korumak için plakaların altını geniş bir zincir sarıyordu ve omurgasında sıralanan dikenlerin demir üstü tepeliklerle kapatılmıştı, tıpkı kan bulaşmış pençeleri gibi. Bayan Erasmus, Laurence'a bunların Kral Mokhachane ve en büyük oğlu Moshesh olduğunu açıkladı.

Laurence onun erkek mi, dişi olduğunu anlayamamıştı. Biraz uzakta duruyordu ve Kral gayet açık bir şekilde dişi bir ejderhaydı; kuyruğunu arkasında kıvırmış halde bir sfenks gibi yerde oturuyor ve Laurence'a kehribar rengi soğuk gözleriyle bakıyordu. Genç adam Moshesh kendisi için getirilip ejderhanın yanına konan ahşap bir

tahta oturdu ve yaşı daha büyük birkaç kadın, onun arkasındaki tahta taburelere dizildiler; bunlar Kral'ın eşleriydi.

Kefentse saygılı bir şekilde başını eğip esirlerin yakalanması ve yolculukları hakkında konuşmaya başladı; Bayan Erasmus birkaç noktada büyük bir cesaret sergileyerek karşı çıktı. Bu arada Laurence'ın yöneltilen suçlamaları anlamasını sağlamaya çalışıyordu. Kral'ın kendi tebaası için yetiştirilmiş olan ilaçları çalmaya kalkışmak, suçlarının en küçüğüydü. Daha da önemlisi, Kefentse'ye göre atalarıyla beraber, –Kefentse filonun ejderhalarından böyle bahsediyordu– topraklarını işgal etmeleriydi. Adam kaçırmalarıyla ünlü olan Lundalardan biriyle olmalarına bakılırsa, adam da kaçırmış olmalıydılar.

Bayan Erasmus duraksayarak açıkladı: "Kocamı kastediyor."

Tercümeye hemen devam etmek yerine, bir an için elbisesinin bir katını yüzüne bastırdı. Bu arada Kefentse endişeli bir tavırla onun üzerine eğildi ve teselli etmek için kolunu uzatan Laurence'a tısladı.

"İlacı sadece zorunluluktan dolayı aldık, çünkü kendi ejderhalarımız hastaydı ve mantarların özel olarak yetiştirildiğini bilmiyorduk," dedi Laurence ama kendini başka nasıl savunacağını bilmiyordu. Ejderhaları getirdiklerini inkâr edemezdi; bunu yapmışlardı ve ne olursa olsun, bu gerçekten de bölgeyi istila hareketi gibi görünüyordu ki görevli bir subay olarak bunu da inkâr edemezdi. İngiliz ve Hollandalılar, ejderhalar çıkıp gelene kadar koloninin önemsiz görüldüğünü öğrendiklerinde şaşırırlardı.

Ayrıca, bazılarının bu uygulamaya karşı olduğunu hakkıyla söyleyebilse bile, köleciliği haklı çıkarmaya veya beyaz adamlar tarafından sürdürüldüğünü inkâr etmeye de kalkışamazdı. "Hayır, ulu Tanrım, elbette ki onları yemiyoruz," dedi ama bunun ötesinde pek fazla itiraz edemedi. Sigortadan para almak için yüzden fazla kölenin kasıtlı olarak güverteden atıldığı korkunç *Zong* gemisi olayı aklına gelirken, ulusu adına suçluluk ve utançla kızardı. Zaten öyle

düşünmüyorlarsa, bunun yüzünden kendisinin bir yalancı olduğunu düşünebilirlerdi.

Yapabileceği tek şey kendisinin köleci olmadığını tekrarlamaktı ve Bayan Erasmus kocasının kesinlikle masum olduğunu açıklasa bile, bunun onlar için hiçbir şeyi değiştirmediğini gördüğüne şaşırmadı; itirazlar böyle kişisel davranışlardan daha önemliydi. Onları ilaç aramak zorunda bırakan hastalığa anlayış gösterilmedi. Laurence onların İngilizler ile ejderhaları arasında hiçbir ayrım yapmadığını ve Laurence'ın açıklama çabalarına karşı sadece daha da öfkelendiklerini gözlemledi.

Kral döndü ve kuyruğunu ürkütücü bir şekilde titretince, Laurence odanın dip tarafına götürüldü. Burada dev gibi bir masa vardı. Dizinden daha yüksek değildi ama bir kenarı üç buçuk metreydi. Kadınlar ahşap kapağı kaldırdılar ve bir vitrin gibi otuz santim derinliğinde bir boşluk ortaya çıktı; içinde Afrika kıtası biçiminde tuhaf bir heykel duruyordu. Bu devasa bir haritaydı; tepeler kalın rölyeflerle, kumullar altın tozuyla, dağlar bronzla, ormanlar mücevher parçalarıyla ve nehirler gümüşle gösterilmişti; Laurence şelaleleri beyaz kuş tüylerinin gösterdiğini gördü. Cape Town'un bulunduğu kıtanın ucu ile Afrika Boynuzu'nun çıkıntısı arasında duruyordu. Bu kadar uzaklara sürüklendiklerini hiç tahmin etmemişti.

Haritaya uzun süre bakmasına izin vermediler. Bunun yerine onu masanın yakın zamanda uzatıldığı anlaşılan diğer ucuna sürüklediler. Burada ahşap daha koyuydu ve haritanın bölümleri sadece boyanmış yumuşak bal mumuyla hazırlanmıştı. İlk anda bundan ne çıkaracağını bilemedi ama sonunda kıtanın tepesindeki mavi oval su birikintisinin Akdeniz olması gerektiğini ve Avrupa olarak ele alındığını anladı: İspanya, Portekiz ve İtalya'nın sınırları yanlıştı ve bütün kıta küçük görünüyordu; Britanya'nın kendisi üst köşedeki küçük beyaz öbeklerden ibaretti. Alpler ve Pireneler kabartmalarla belli edilmişti ve yaklaşık olarak doğruydu ama Ren ve Volga nehirleri

tuhaf bir şekilde dolambaçlı, Laurence'ın normal haritada görmeye alıştığından da daha ufaktı.

"Doğru çizmenizi istiyorlar," dedi Bayan Erasmus ve Prens'in adamlarından biri ona bir taş kalemi verdi; Laurence kalemi iade etti. Adam isteneni kendi dilinde abartılı bir şekilde, sanki Laurence aptal bir çocukmuş gibi açıkladı ve kalemi tekrar eline tutuşturmaya çalıştı.

"Affedersiniz ama bunu yapmayacağım," dedi Laurence elini sallayarak; adam yüksek sesle konuştu ve yüzüne bir tokat indirdi. Laurence dudaklarını birbirine bastırarak sessiz kalırken, kalbi öfkeden deli gibi atmaya başlamıştı. Bayan Erasmus telaşla Kefentse'ye dönüp bir şeyler söyledi ama ejderha başını iki yana sallıyordu.

"Esir olarak tutulduğumuz için ki bu bir savaş eylemi anlamına gelir, bu şartlar altında sorularını cevaplamayı reddediyorum," dedi Laurence.

Moshesh başını iki yana sallarken, Ejderha Kral başını eğdi ve meraklı bakışlarını Laurence'a dikti; başı o kadar yakındı ki Laurence, Kefentse'de görüp diş sandığı şeylerin mücevher olduğunu anladı; altına şeride sarılmış fil dişi halkalar, küpe gibi üst dudağının etine dizilmişti. Dişi ejderha sıcak nefesini Laurence'ın yüzüne üfleyerek dişlerini gösterdi ama Temeraire'le çok yakın olduğu için bu görüntüye alışkın olan Laurence hiç korkmadı ve dişi ejderha başını geri çekerken gözlerini öfkeyle kıstı.

"Ülkemizde bir hırsız ve adam kaçıran olarak tutuklandınız," dedi Kral soğuk bir tavırla. "Cevap vereceksiniz, yoksa..." Bu sırada Bayan Erasmus bir an duraksadıktan sonra ekledi: "Kaptan, kırbaçlanacaksınız."

"Zalimlik ve art niyet, kararımdan dönmemi sağlamaz," dedi Laurence "ve buna tanık olmak zorunda kalırsanız, hanımefendi, sizden özür dilerim."

Laurence'ın cevabı Ejderha Kral'ı daha da kızdırdı; Moshesh bir elini Kral'ın ön bacağına koyarak kısık sesle bir şeyler söyledi ama Kral sabırsızca titreyerek onu uzaklaştırdı. Bayan Erasmus'un sadece ana hatlarıyla tercüme edebildiği bir şekilde kısık bir sesle hırladı. "*Siz* bize zalimlikten bahsedemezsiniz, adam kaçıranlar, işgalciler... hesap vereceksiniz... hepinizi avlayacağız, atalarınızın yumurtalarını kıracağız."

Sözlerini bitirdikten sonra kuyruğunu arkaya doğru savurup şaklatarak emirler verdi. Kefentse, avcunu Bayan Erasmus'a uzattı. Bayan Erasmus çabucak oradan götürülmeden önce Laurence'a endişeli bir bakış attı. Laurence buna gerek olmadığını düşündü ve sonra iki kolu da tutuldu. Ceketi ve gömleği sırtının ortasından ikiye bölündükten sonra omuzlarından sarkan paçavralarla yerde diz çökmeye zorlandı.

Bakışlarını şimdiye kadar gördüğü en güzel manzara olan kemere dikti. Şelalelerin arkasında güneş daha yeni yükseliyordu ve sis bulutlarının arasında erimiş küçük, altın bir topa benziyordu. Boğazda su yüksek bir hızla akıyor, ağaçların birbirine dolanan dalları kök saldıkları kanyon duvarlarından suya doğru uzanıyordu. Doğrudan görünmeyen, sadece göz ucuyla fark edilen bir gökkuşağı vardı. Omuzlarının acıyla gerildiğini hissetti.

Her darbede, kendi emrindeki gemi personelinden gıkını bile çıkarmadan düzinelerce kırbaç darbesine dayanabilen adamlar gördüğünü kendine hatırlattı ama onuncu darbede bu düşünce etkisini kaybetti. Artık sadece darbelerin arasında kesilmeyen ama sadece derinleşen acıya hayvani bir çabayla dayanmaya çalışıyordu. Kırbaç bir defasında ıskaladı ve sağ kolunu tutan adam bir küfür savurdu. Sese bakılırsa kırbaç onun eline inmişti. Kırbaç deriyi yarmıyordu ama bir süre sonra damarlar açıldı ve kaburgalarının üzerinden kan süzüldü.

Başka bir ejderha onu mağaraya geri getirdiğinde Laurence bilincini tamamen kaybetmiş değildi ama zihni çok uzaklardaydı, boğazı acıyordu ve berbat haldeydi. Buna minnettardı veya olmalıydı; yoksa sırtına dokunmamalarına rağmen onu yüzükoyun yere uzatmak için eller vücuduna dokunduğunda yine çığlık atabilirdi. Bütün sinirleri acıyla sızlıyordu. Uyuyamıyordu; sadece belli belirsiz bir şekilde bilinç ve bilinçsizlik arasında gidip geliyordu.

Dudaklarına su değdi. Dorset sert bir sesle ona içmesini emretti; itaat alışkanlığı Laurence'ı zorladı. Sonra yine bitkin düştü ve uzun bir süre gri bir sıcaklık onu boğdu. Biraz daha içebileceğini düşündü ve başka bir seferinde ağzının tuzlu kanla dolduğunu görerek uyandığında, Dorset'in ıslak bir paçavrayı sıkarak ağzına su damlattığını anladı. Gözlerini tekrar kapayarak yine hummalı rüyalara sürüklendi.

"Laurence, Laurence," dedi Temeraire sisin arasından tuhaf bir sesle. Ferris de kulağına fısıldıyordu: "Kaptan, *uyanmalısınız, uyanmalısınız,* sizin öldüğünüzü sanıyor..." Sesi öylesine korku doluydu ki Laurence onu rahatlatmak için konuşmaya çalıştı ama dudakları kelimeleri düzgün oluşturamadı ve rüya yine korkunç bir kükremeye dönüştü. Bir an için yerin sarsıldığını sandı. Sonra her şey huzur verici bir karanlığa gömüldü.

12. Bölüm

Bir an sonra dünyanın Emily Roland'ın elindeki bir bardak temiz su olduğunu hissetti. Dorset yanında yere çömelmiş, onu belinden destekliyordu. Laurence bir eliyle bardağı tutup ağzına götürmeye çalışırken birazını döktü, yaşlı bir adam gibi zayıf düşmüştü ve titriyordu. Çıplak halde, samandan yapılmış ince bir tabakanın üzerine serilmiş gömleklerin üzerinde yatıyordu ve neredeyse açlıktan öleceğini hissediyordu.

"Yavaş yavaş," dedi Dorset ona soğutulmuş yulaf lapasından küçük lokmaları peş peşe verirken. Yiyebilmesi için onu yan yatırmışlardı.

"Temeraire?" diye sordu Laurence, hayal görüp görmediğini merak ederek umutsuzca bir açgözlülükle. Kollarını rahatça hareket ettiremiyordu: Sırtında yara kabukları vardı ama çok fazla ileri uzanırsa kabukların kenarı kalkıyor ve teninden yine kan süzülüyordu.

Dorset hemen cevap vermedi. "O burada mıydı?" diye sordu Laurence sert bir sesle.

"Laurence," dedi Harcourt onun yanına çömelerek, "Laurence, lütfen endişelenme; bir haftadır hastasın. O buradaydı fakat korkarım onu kovaladılar; iyi olduğundan eminim."

"Yeter, uyumanız gerek," dedi Dorset ve Laurence elinden geldiğince çabalasa da emre karşı koyamadı; şimdiden gözleri kapanmaya başlamıştı bile.

Tekrar uyandığında dışarıda gün ışığı vardı ve mağara Roland, Dyer ve Tooke dışında neredeyse boşalmıştı. "Diğerlerini çalışmaya götürdüler, efendim, tarlalara," dedi Roland. Ona biraz su verdiler ve ısrarlarına dayanamayarak, isteksizce de olsa, mağaranın kenarına gidip dışarı bakabilmesi için destek oldular.

Karşı taraftaki kayalık yüzey çatlaktı ve damarlı duvarların üzerinde koyu renk ejderha kanı vardı. "Onun kanı değil, efendim, en azından çoğu değil," dedi Emily ona endişeli gözlerle bakarak.

Daha fazlasını söyleyemedi: Temeraire'in onları nasıl bulduğunu, yalnız gelip gelmediğini, ne durumda olduğunu; sohbet edecek zamanları yoktu. Boğazların arasında bu kadar çok ejderha sürekli uçarken, Temeraire sürünün bir parçasıymış gibi kalabalığın arasında birkaç kez gelip geçmişti ama fazla büyüktü ve rengiyle hemen dikkat çekiyordu; bir kez onları bulmak için başını mağaralardan birinin içine uzattığında, hemen alarm verilmişti.

Onları esir alanlar, kalelerinin bu kadar içine ejderhaların baskın yapabileceğini beklemediği için Temeraire böylesine yaklaşabilmişti ama şimdi hücrenin tepesine dikilmiş yeni bir muhafız vardı. Laurence boynunu acıtacak kadar ileri uzatıp yukarı baktığında, yaratığın kayalıklardan aşağı sarkan kuyruğunu görebildi. "Ve bunun onlardan kaçabileceği anlamına geldiğini tahmin ediyorum," dedi Chenery teselli eden bir tavırla, diğerleri akşamüstü geri döndüklerinde. "Hiç yorulmadan uçabiliyor, Laurence; onları atlattığından eminim."

Laurence buna olduğundan daha fazla inanmak istiyordu; o sayıklama durumundan çıktığından beri üç gün geçmişti ve Temeraire yapabilse, Laurence onun bir kez daha saldırıya geçeceğinden kesinlikle emindi. Belki de geçmişti ve göremedikleri bir yerde tekrar yaralanmıştı... ya da daha kötüsü.

Ertesi sabah Laurence diğerleriyle birlikte götürülmedi. Diğer savaş esirleriyle birlikte fil tarlalarında çalışarak gübre saçıyorlardı ve normalde bu işi yapan genç kadınlar durumdan çok memnun kalmıştı. "Saçmalık; bütün şu kızlar yaparken ben yapamasam, kesinlikle utançtan ölürdüm," dedi Catherine. "Birçoğunun hamileliği benimkinden çok daha ileride ve işe uygun olmadığımı söyleyemem. Ayrıca, son derece de güçlüyüm; hatta hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ama sen çok hastaydın, Laurence ve Dr. Dorset'in sözünü dinleyip onlar geldiğinde yatacaksın."

Catherine çok kararlıydı; Dorset de öyle. Ancak başka bir ejderha Laurence'ı almaya geldiğinde bir saatten biraz uzun zaman geçmişti: Binicisi sert emirler yağdırıyor ve eliyle Laurence'ı çağırıyordu. Roland ve Dyer onu mağaranın derinliklerine sürüklemeye hazırlardı ama ejderha küçük bir yaratıktı –bir kuryeden daha büyük değildi– ve kolayca içeri dalabilirdi. Laurence kendini zorlayarak ayağa kalktı ve o haliyle görülmekten hoşlanmıyormuş gibi, yatağını yaparken kullandıkları ter ve kan lekeli gömleklerden birini kaptı.

Büyük salona geri götürüldü: Kral orada değildi ama Prens Moshesh'in gözetiminde demir çalışmaları hızla devam ediyor, demirciler dar alev şeritleriyle ocağa sürekli destek olan bir ejderhanın yardımıyla mermi döküyorlardı. Her nasılsa birkaç mermi kalıbı ele geçirmişlerdi ve orada burada kanlı parmak izleri dikkat çekse de, yerde daha fazla tüfek görünüyordu. Daha küçük bir çift ejderha havayı hareket ettirmek için kanatlarını hızla çırpsa da, içerisi boğucuydu ama Prens halinden memnun gibi görünüyordu.

Laurence'ı tekrar haritanın başına götürdü; şimdiden biraz daha geliştirilmişti ve batıya yepyeni bir bölüm eklenmişti. Atlantik yerine belirsiz bir mesafe konmuş ve Amerika kıtasının yaklaşık biçimi hazırlanmıştı. Rio'nun büyük limanı dikkat çekici bir şekilde işaretlenmişti ve Batı Hint Adaları yaklaşık olarak kuzeyde bir yere konmuştu. Laurence, rota işlemleri için gereken tutarlılığın olmadığını görünce memnun oldu; artık başlangıçta yaptığı hatayı yapmıyor, bu yerlilerin sömürge için ciddi bir tehdit oluşturduğunu görebiliyordu çünkü ellerinde çok fazla ejderha vardı.

Bayan Erasmus'u da getirmişlerdi ve Laurence kendini biraz daha sorguya çekilmeye hazırladı. Onu aşağılamalarına izin vermeye niyeti yoktu ama Moshesh Kral'ın taleplerini veya şiddet eğilimini tekrarlamadı; tam aksine, hizmetkârları Laurence'a tuhaf bir şekilde tatlı gelen, sıkılmış meyve, su ve Hindistan cevizi sütünden yapılmış bir içki verdiler. Prens'in soruları da genel şeylerdi ve çeşitli ticaret yollarıyla ilgiliydi. Laurence'a gösterecek kaliko desenli ve kesinlikle İngiltere'deki atölyelerden çıkmış olan bir kumaşı vardı; yine yabancı ülkelerden gelmiş birkaç şişe viski –kokularına bakılırsa sert ve ucuz içkilerdi– de gösterdi. "Bunları Lundalara satıyorsunuz," dedi Moshesh "ve şunları da mı?" diye ekledi tüfekleri işaret ederek.

"Son zamanlarda onlara karşı savaşmışlar," dedi Bayan Erasmus, tercümesinin sonuna hemen kendi açıklamasını ekleyerek. Şelaleden iki gün mesafede bir savaş kazanmışlardı. "Sanırım kuzeybatıda," dedi ve Moshesh'ten kendisine bölgeyi harita üzerinde göstermek için izin istedi; kuzeybatıda ve kıtanın daha da içlerindeydi ama Luanda ve Benguela limanlarına birkaç günlük saldırı mesafesindeydi.

"Bayım," dedi Laurence, "ben iki hafta öncesine kadar Lundaların adını bile duymamıştım. Bu malları sahildeki Portekizli tüccarlardan aldıklarını sanıyorum."

"Ve sadece köle mi istiyorsunuz, yoksa başka şeylerin de ticaretini yapıyor musunuz? Çaldığınız ilaçlar veya..." Kadınlardan biri Moshesh'in işaretiyle bir mücevher kutusu getirdi. Takılar o kadar muhteşemdi ki Nizam bile bakakalırdı: Parlatılmış zümrütler elmasların yanında cam misket gibi parlıyordu ve kutunun kendisi de altın-gümüş karışımıydı. Bir başkası da tuhaf bir şekilde uzun olan, yer yer boncuklar yerleştirilmiş ve karmaşık bir kalıpla örülmüş tellerden oluşan bir vazo getirdi; yine bir diğerinin elinde neredeyse kendisi kadar uzun olan, fil dişi ve taşlarla süslenmiş, koyu renk bir ağaçtan yapılmış bir maske vardı.

Laurence bunun farklı türde bir rüşvet olup olmadığını merak etti. "Bir tüccarın ilgisini çekeceğinizden eminim ama ben tüccar değilim. Ancak istediğiniz şekilde bir ticaret için ilaçların karşılığında ödeme yapmaktan memnun oluruz... olurduk."

Moshesh başıyla onayladı ve eşyalar götürüldü. "Ya... top?" Belirgin bir aksanla olsa da, kelimeyi İngilizce söylemişti. "Ya da okyanusu aşan gemileriniz?"

Laurence o kutuda bir ticaret filosu almaya yetecek kadar mücevher olduğunu tahmin ediyordu ama devletin böyle bir projeye onay vereceğini hiç sanmıyordu. "Bunlar yapımlarının zorluğundan dolayı çok değerlidir," dedi temkinli bir tavırla. "Ve onları nasıl kullanacaklarını bilen adamlarınız olmadan pek işinize yaramazlar. Ama hizmetinize girmeyi kabul edecek adamlar bulunabilir ve böyle bir düzenleme mümkün olabilir; tabii ülkelerimiz arasında barış olursa."

Laurence bundan daha fazlasını yapabileceğini sanmıyordu ve diplomasiden ancak bu kadar anlıyordu; bu yaklaşımının kötü karşılanmamasını umuyordu. Moshesh'in niyeti gizli değildi; modern silahların avantajını Kral'dan daha iyi anlıyor, ejderhalardan ziyade tüfekleri daha iyi kavrıyor olması ve elbette ki onları elde etmeyi istemesi bir mucize değildi.

Moshesh elini harita masasına koydu ve düşünceli gözlerle ona baktı. "Bu ticaretle uğraşmadığınızı söylüyorsun ama kabilenizden diğerleri uğraşıyor. Onların kim olduğunu ve nerede bulabileceğimi söyler misin?"

"Bunu söylemekten üzüntü duyuyorum ama sayıları o kadar çok ki isimlerini veya detayları bilmem mümkün değil," dedi Laurence mahcup bir tavırla ve son zamanlarda yasaklandığını söyleyebilmeyi diledi. En azından yakında yasaklanacağını düşündüğünü söyledi ve bu da beklediği kadar büyük bir memnuniyetle karşılandı.

"Kendimiz yasaklayacağız," dedi Prens, sesinde belirgin bir tehdit olmadığı için daha da ürkütücü gelen bir şekilde. "Ama bu atalarımızı memnun etmez." Duraksadı. "Siz Kefentse'nin esirlerisiniz. Kabilesinden daha fazlasını almak için karşılığında sizi vermeyi düşünüyor. Böyle bir takas ayarlanabilir mi? Lethabo bunu yapamayacağını söylüyor."

"Onlara diğerlerinin çoğunun bulunamayacağını söyledim," diye ekledi Bayan Erasmus sakince. "Üzerinden neredeyse yirmi yıl geçti."

"Belki biraz araştırma yapılırsa hayatta kalanların yerleri bulunabilir," dedi Laurence şüpheli bir tavırla. "Satış kayıtları olduğundan eminim ve bence bazıları hâlâ ilk satıldıkları yerlerde de olabilirler; siz ne dersiniz?"

Bayan Erasmus bir an duraksadıktan sonra cevap verdi: "Ben satıldığımda eve götürülmüştüm. Tarlalara götürülenlerin çoğu uzun süre yaşamadı. Birkaç yıl. Belki on yıl. Çok fazla eski köle yoktu."

Laurence onun kesinliğine itiraz etmedi ve kendi sözlerini tercüme ettiğini de sanmıyordu; muhtemelen onu bu sözlerin yaratabileceği öfkeden korumaya çalışıyordu. Ancak Moshesh'i konunun mümkün olmadığına ikna etti ve Prens başını iki yana salladı. "Ne var ki," dedi Laurence çabalamaya devam ederek, "Cape'teki dostlarımızla iletişim kurarsanız, kendimiz için bir fidye ayarlayabiliriz ve barışçıl

ilişkiler kurmak için elçilerinizi yanımızda İngiltere'ye götürebiliriz. Soydaşlarınızın geri getirilmesi için elimden geleni yapacağıma söz..."

"Hayır," dedi Moshesh. "Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Atalarımız çok öfkeli. Sevdiklerini kaybeden sadece Kefentse değil ve kendi çocuklarını kaybetmemiş olanlar bile öfkeli. Babam insanken de çok sabırlı değildi ve hayatı değiştiğinden beri daha da sabırsız oldu. Belki sonra." Neden sonra olduğunu söylemedi ama yanlarındaki ejderhalara emirler verdi. Laurence konuşma fırsatı bulamadan alındı ve hemen uzaklaştırıldı.

Ancak ejderha hapishane mağarasına dönmek yerine şelaleye yöneldi, boğazdan çıktı ve büyük nehrin aktığı platoya ulaştı. Nehir kıyısı boyunca uçarlarken Laurence onu gevşekçe taşıyan pençelere sımsıkı tutundu ve başka bir büyük fil sürüsünün üzerinden geçtiler. O kadar hızlı yol alıyorlardı ki tarlalarda çalışanlar arasında arkadaşları olup olmadığını göremedi. Şelale sesinin duyulmadığı ama duman bulutunun havada asılı halde hâlâ göründüğü bir uzaklığa kadar gittiler. Altlarında hiç yol yoktu; sadece düzenli aralıklarla, işaretçi olarak kullanılabilecek höyükler, açık alanlarda taş daireleri görüyordu. On dakika kadar uçtuktan sonra önlerinde büyük bir amfitiyatro yükseldi.

Kendi gözlemine göre, Roma'daki Kolezyum'dan farkı yoktu. Hiç harca gerek duymayacak kadar sıkı bir şekilde yerleştirilmiş taş bloklarından yapılmıştı ve dış kısmı oval biçimliydi. İngiltere'deki eski taş daireleri gibi birbirinin üzerine yerleştirilmiş taş bloklarından oluşan birkaç giriş dışında girişi yoktu. Kullanılmayan antik bir harabeden beklenebileceği gibi, çimenlik bir alanın ortasındaydı; insanların yaya olarak nereden girdiğini gösteren aşınmış birkaç patika vardı –çoğunlukla nehir yönünden– ve yere çakılmış kazıklara tekneler bağlanmıştı.

Doğruca duvarların üzerinden uçarlarken, içeride amfitiyatronun kullanılmadığını gösteren hiçbir işaret yoktu. Aynı taş yığma yöntemiyle bir dizi teras yapılmış, üzerlerine daha fazla taş blok eklenerek düzleştirilmiş ve düzenlenmişti. Düzgün sıralar yerine tiyatroyu bölümlere ayıran dar merdivenler vardı ve her birinde kullanılmak üzere rastgele atılmış kutular, ahşap sıralar ve tabureler görünüyordu. Bazıları güzelce oyulmuştu ve etraflarında ejderhalar için büyük bölmeler yapılmıştı. Yüksek seviyeler daha da sadeleştirilmiş, sadece iple belirlenmiş geniş bölümlere ayrılmıştı; hepsinin ortasında büyük çimenlik bir oval alan vardı ve ortasından üç büyük taş platform yükseliyordu. Bunların sonuncusunda başı sarkık halde duran esir Temeraire'di.

Laurence her zamanki haşinlikle birkaç metre uzağa indirildiğinde sırtı ciddi şekilde canını yaktı; onun kısık iniltisini duyunca Temeraire derinden ve boğuk bir sesle hırladı. Başına çenesini kilitleyen demirden yapılmış ve çok sayıda kalın deri kayışı olan bir ağızlık takılmıştı ve dolayısıyla ağzının çok az açılmasına izin vermiyor, kükremesine olanak tanımıyordu. Boynunun üst kısmına takılmış kalın bir demir tasmaya üç kalın gri halat bağlanmıştı ve Laurence halatların ip değil, örgü tel olduğunu görebiliyordu; bunlar birbirlerine eşit mesafede yerleştirilmiş demir halkalara sabitlenmişti ve dolayısıyla Temeraire birini gevşetmek için zorlasa, diğerleri onu boğuyordu.

"Laurence, Laurence," dedi Temeraire halatları sonuna kadar zorlayarak başını çevirirken; Laurence hemen onun yanına koşardı ama onu getiren ejderha ön ayaklarını aralarına koymuştu, yani buna izin yoktu.

"Lütfen kendini yaralama, dostum; ben gayet iyiyim," diye seslendi Laurence kendini dik durmaya zorlayarak; Temeraire'in öfkelenerek tasmasını çekiştirmesini istemiyordu, çünkü zaten etine gömülüyor gibi görünüyordu. "Umarım çok rahatsız değilsindir."

"Ah, bu bir şey değil," dedi Temeraire sözlerini yalanlayan bir şekilde zorlukla konuşarak, "şimdi seni tekrar görmüşken, bundan konuşmaya bile gerek yok; sadece pek fazla kıpırdayamıyorum ve kimse benimle konuşmaya gelmiyor, dolayısıyla bir şey bilmiyordum: İyi misin, yaralı mısın? Ve seni en son gördüğümde de çok tuhaftın."

Yavaşça bir adım geri çekildi ve nefes nefese bir halde çömelerek halatların izin verdiği ölçüde başını salladı; bir atın koşumları gibi şıngırdadılar. "Yemek yememi de biraz zorlaştırıyor," diye ekledi Temeraire cesur bir tavırla "ve suda pas tadı var ama önemli değil. Sen iyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

"İyiyim ve seni gördüğüme çok sevindim," dedi Laurence gerçekte ayakta durmakta bile zorlanmasına rağmen ciddi bir tavırla konuşarak. "Aynı zamanda tarif edemeyeceğim ölçüde şaşırdığımı da söylemeliyim. Bizi asla bulamayacağınızdan kesinlikle emindik."

"Sutton kıtada dolaşarak sizi asla bulamayacağımızı düşünüyordu," dedi Temeraire kısık sesle ve öfkeyle konuşarak "ve Cape Town'a dönmemiz gerektiğini söylüyordu. Ama ona saçmaladığını, çünkü sizi kıtanın içlerinde bulmamız zor olmakla birlikte Cape'te bulamayacağımızın kesin olduğunu söyledim. Biz de birilerine sorduk..."

"Birilerine mi sordunuz?" dedi Laurence afallayarak.

Güneyde yaşayan ama henüz köle ticaretine kurban gitmemiş olan ve düşmanca davranmayan yerel ejderhalara sormuştu. "En azından, onlara güzel sığırlardan oluşan birkaç hediye verdik... Üzgünüm Laurence, onları yerlilerden izinsiz aldık, dolayısıyla Cape Town'a döndüğümüzde bedellerini ödememiz gerektiğini düşünüyorum," diye ekledi Temeraire geri dönüşlerini hiçbir şeyin engelleyemeyeceğinden emin bir şekilde. "Başlangıçta ne istediğimizi anlamalarını sağlamakta zorlandık ama bazıları Xhosa dilini anlıyordu ve ben de Demane ile Sipho'dan biraz öğrenmişken,

yakınlaştığımızda onlardan biraz daha öğrendim: Çok zor değil ve Durzagh'a benzeyen birçok özelliği var."

"Ama bağışla beni; nankörlük ediyor gibi görünmek istemem," dedi Laurence, "fakat mantarlara ne oldu? İlaca? Hiç kaldı mı?"

"Topladıklarımızın hepsini *Fiona*'ya verdik bile," dedi Temeraire "ve onlar yetmezse, Messoria ve Immortalis geri kalanları bizsiz de taşıyabilir," diye bitirdi meydan okuyan bir tavırla. "Dolayısıyla Sutton'ın gitmemize ve emirlere karşı gelmemize itiraz etmeye hiç hakkı yoktu."

Laurence onunla tartışmadı; daha fazla huzursuzluk yaratmak istemiyordu ve daha da önemlisi, itaatsizliği böylesine imkânsız gibi görünen bir başarıyla sonuçlanmışken, Temeraire'in konuyla ilgili herhangi bir eleştiri duymak isteyeceğini sanmıyordu: Böylesine pervasız bir girişim, hiç şüphesiz ya zaferle ya da felaketle sonuçlanırdı zaten; hız ve cüretkârlığın önemi de tartışılamazdı. "Peki, Lily ve Dulcia nerede?"

"Ovada saklanıyorlar," dedi Temeraire. "Hepinizi taşıyacak kadar büyük olduğum için önce benim denememe karar verdik; ayrıca, bir terslik olursa onlar hâlâ serbest olacaktı." Huzursuzluk ile sinirlilik arasında bir tavırla kuyruğunu salladı. "O anda çok mantıklı görünmüştü ama bir terslik olacağını ve plan yapmalarına yardımcı olamayacağımı düşünmemiştim," diye safça ekledi "ve şimdi ne yapabileceklerini bilmiyorum; ancak bir şey düşüneceklerinden eminim." Yine de biraz şüpheci gibi görünüyordu.

Bunda da haksız değildi; onlar konuşurken büyük hasır sepetleri veya erkekleri, kadınları ve hatta çocukları taşıyan ejderhalar sürekli gelip gidiyor, stantların içine yerleşiyorlardı. Bu Laurence'ın tahmin ettiğinden bile büyük bir kalabalıktı. İnsanlar zenginlik hiyerarşisine göre yerleşiyor, en gösterişli giysileri giymiş, kürklere bürünmüş ve abartılı takılar takmış olanlar en alt sıralarda oturuyordu. Yaratıklar

da boyutları ve biçimleriyle çok çeşitliydi. Birbirlerine yakın olanlar arasındaki renk benzerliği dışında aynı türde olduklarını gösteren bir şey de yoktu. Ancak neredeyse sürekli olan bir şey vardı: Her yönden Laurence ve Temeraire'e yönelmiş olan düşmanca bakışlar. Temeraire kendisini tutan kayışlara rağmen elinden geldiğince yakasını kabartarak mırıldandı: "Böyle bakmalarına hiç gerek yok. Bence beni zincire vurdukları için de çok korkaklar."

Şimdi süslü olmaktan çok zırhlı gibi görünen ve birçoğu kan lekeleri taşıyan ejderhalar tarafından savaşçılar getirildi. Üzerlerindeki kanın nedeni ihmal değil, gurur gibi görünüyordu; lekelerin birçoğu Bayan Erasmus'un sözünü ettiği savaştan gelmişler gibi yeniydi. Bunlar büyük arenanın zemininin etrafına dizildiler ve hizmetkârlar büyük ana sahneyi kürklerle, aslan ve leopar derileriyle örtmeye başlarken, ahşap bir taht da aynı şekilde süslendi; davullar taşındı ve güçlü gümbürtüleri bütün bakışları kendi üzerlerinden çektiğinde, Laurence memnun oldu. Kral ve Prens gelmişti.

Savaşçılar kısa saplı mızraklarını kalkanlarına vuruyor, ejderhalar toprağı sarsan bir sesle kükrüyor, bu arada kraliyet üyeleri ana kürsüye yerleşiyorlardı. Nihayet bittiğinde, boynunda kürklü kuyruklardan yapılmış tuhaf bir kolye taşıyan küçük bir ejderha kürsünün yanında arka ayaklarının üzerine kalktı ve boğazını temizleyerek kalabalığı şaşırtıcı bir hızla susturdu. Nefes alışı ani sessizlikte rahatlıkla duyulabiliyordu. Sonra hikâyeyle şarkı karışımı bir şeye başladı: Kendisine eşlik eden bir davulun yumuşak ritmiyle kafiyesiz bir ilahi söylüyordu.

Temeraire söylenenleri anlamaya çalışarak başını kaldırdı ama Laurence'a baktığında ve konuşacak olduğunda, başlarında bekleyen ejderha daha tek kelime etmesine izin vermeden ona öfkeli bir bakış attı ve Temeraire utanç içinde sustu. Günbatımına kadar ilahi devam etti ve kürsünün etrafında bütün meşaleler yakılırken güçlü alkışlar yükseldi. Temeraire'in anlayabildiği kadarıyla, Kral ile atalarının

ve genel olarak birçok kabilenin başarılarını anlatan, ağızdan ağza kuşaklar boyunca aktarılmış bir hikâyeydi.

Laurence bu toplantının amacıyla ilgili derin bir endişe duymaktan kendini alamıyordu; açılış törenleri artık tamamlanmıştı ve şimdi hızlı bir şekilde, büyük tezahüratlarla, mızrakların kalkanlara vuruşuyla karşılanan öfkeli konuşmalara geçilmişti. "Bu hiç doğru değil," dedi Temeraire öfkeyle bu konuşmalardan biri sırasında söylenenleri anlayarak. Kaplan kürklerinden yapılmış kalın bir boyunluk takmış, son derece süslü ve orta büyüklükte gri-siyah bir ejderha gelip Temeraire'in karşısında durarak onu işaret etti. "Senin mürettebatını istemezdim zaten; kendi mürettebatım var." Laurence'la birlikte tehdidin varlığını ve büyüklüğünü kanıtlamak için delil olarak sunulduklarının farkındaydılar.

Çok yaşlı olan, kanatlarını yerde sürüyen ve gözleri katarakttan perdelenmiş başka bir ejderha, en yüksek seviyedeki bölmeyi ayrılışlarıyla boş bırakan sert yüzlü küçük bir savaşçı grubuyla ortaya getirildi: Aralarında hiç aile yoktu. Ejderha kürsüye yaklaşarak üzerine çıkarken kimse konuşmuyordu; titreyen başını kaldırdı, bütün kalabalığı susturan ince ve zayıf sesiyle konuştu. O anda kadınlar çocuklarını kendilerine çekerken, ejderhalar kuyruklarını endişeli bir şekilde en yakındaki yerlilerin etrafına sardılar; ejderhaya eşlik eden adamlardan biri yüzünü eline gömmüş halde sessizce ağlıyordu ve arkadaşları nezaket icabı görmemiş gibi yapıyordu.

Ejderha sözlerini bitirdikten sonra yavaşça yerine döndü ve savaşçılardan birkaçı yorumlarını belirtmek için öne çıkmaya başladılar. Geniş göğüslü, iri yapılı bir general, yürürken leopar derisi pelerinini öfkeyle çıkardı. Hareketleri o kadar enerjikti ki meşale ışığında vücudu terden parlıyor, en yüksek sıralara kadar uzanan bir sesle gürlüyor, arada bir yumruklarını sıkarak onlara uzatıyor ve bazen de Temeraire'i işaret ediyordu. Konuşması sadece tezahüratla karşılanmadı, aynı zamanda birçokları ciddi bir tavırla başıyla onay-

ladı; hemen harekete geçmedikleri takdirde daha birçok ejderhanın geleceği konusunda onları uyarıyordu.

Kasvetli ve uzun gece hâlâ devam ediyordu. Çocuklar yorgunluktan uyuyakalınca, ejderha ve kadınlardan bazıları onları götürdü; geride kalanlar konuşuyor, yer açıldıkça daha alt sıralara kayıyordu ve sesler giderek kabalaşıyordu. Sonunda yorgunluk Laurence'ı korkudan kurtardı; henüz taşlanmamış, kelimeler dışında herhangi bir şiddet eylemiyle karşılaşmamışlardı. Sırtı ağrıyor, zonkluyor, yanıyor, kaşınıyor, korkmasına izin vermeyecek kadar enerjisini tüketiyordu. Neyse ki Laurence kendilerine yöneltilen suçlamaların çoğunu anlayamıyor olsa bile, ayakta durarak teşhir edilmek yine de kolay değildi; elinden geldiğince dik durarak ve bakışlarını en üst sıradaki izleyicilere dikerek saygınlığını korumaya çalışıyordu. Ancak görmeyen gözlerle baktığından, büyük bir hareketliliğin yarattığı şaşkınlıkla Dulcia'nın şimdi boşalmış olan en üst sıralara tünemiş olduğunu hemen fark edemedi.

Oldukça ufak tefekti ve yeşil lekeleri bir hayli yaygın olduğundan, dikkatlerini konuşmacılara vermiş olan diğer ejderhalardan ayrılması ilk anda mümkün değildi; Laurence'ın ona baktığını gördüğünde, oturduğu yerde doğruldu ve ön pençeleriyle gri bir tabakayı kaldırdı. Laurence onun ne olduğunu önce anlayamadı ve sonra bir fil derisi olduğunu, üzerine dikkatle üç delik açılarak bir sinyal bayrağına dönüştürüldüğünü anladı: *Yarın* diyordu mesaj. Laurence mesajı alınca başıyla onayladı ve Dulcia hemen karanlıkta tekrar gözden kayboldu.

"Ah, umarım gelip önce beni serbest bırakırlar," diye mırıldandı Temeraire kendisine söz hakkı düşmeyen bir kurtarma operasyonu fikrinden rahatsız olarak. "Çok fazla ejderha var. Umarım aceleci davranmazlar."

"Ah! Bence de öyle," dedi Harcourt endişeli bir tavırla, törenler bittikten sonra Laurence üzerine yağan tükürüklerden sırılsıklam olmuş bir halde geri döndüğünde; hemen mağaranın girişine giderek başlarında bekleyen nöbetçiye baktı. Ejderha mutsuz bir şekilde çıkıntının üzerine çökmüş, başını aşağı sarkıtmıştı; uzaktaki davulların sesi hâlâ geliyordu ve kutlamaların gecenin geç saatlerine kadar devam edeceği anlaşılıyordu.

Ellerinden geldiğince fazla su içip yıkanmak dışında kendilerini hazırlayamazlardı ama hepsi bu işlere gerektiğinden daha büyük bir enerjiyle giriştiler. "Dikkat; yine hareket ediyor," dedi Harcourt ıslak saçlarını sıkarken ve elini belinin arkasına koyarak ovaladı. Karnı yeni yeni belirginleşmeye başlamıştı; pantolonunu artık kapayamıyordu ve yan taraflar bir parça bağla tutunuyordu. Bunu gizlemek için gömleğini dışarı çıkarmıştı. "Ah, umarım kızdır! Bir daha asla ama asla bu kadar umursamaz olmayacağım."

Neyse ki iyi uyudular. Taş ustaları işlerinin başına dönmemişti –belki tatil ilan edilmişti– ve dolayısıyla bir kez olsun şafakla uyanmamışlardı. Onları tarlalara götürmek üzere gelen bir ejderha olmamıştı; yine de sevimsiz bir karşılık olarak, bir ejderha onlara lapa da getirmemişti ve dolayısıyla kaçma girişimine başlarken karınları aç olacaktı. Gün boyunca boğazların arasında hâlâ ileri geri uçuşan bir sürü ejderha vardı ama akşam olurken hareketlilik azaldı ve başlarının üzerinde meyve sepetleri taşıyan kadınlar şarkılar söyleyerek erkenden mağara salonlarına döndüler.

Elbette ki mantıklı bir şekilde hepsi kurtarma operasyonunun gece yapılmasını bekliyordu ama kesin bir bilgileri olmadığı için, gün gerginlik ve sürekli endişe içinde geçmiş, şüphe uyandırabileceğini bilmelerine rağmen sürekli mağara girişine bakıp durmuşlardı. Günbatımı hepsini büyük bir dikkate sürüklemişti; kimse konuşmuyor, herkes gergin bir şekilde bekliyordu. Sonunda, hava kararıktan kısa

süre sonra, uzaktan Lily'nin muazzam kanatlarının ağır yelkenler gibi sesleri duyuldu.

Hepsi sesin yaklaşmasını, başının mağaranın girişinde görünmesini bekliyordu ama bu olmadı. Sadece bir hapşırık duyuldu, ardından bir tane ve bir tane daha geldi; sonunda öksürüklere dönüştü ve kanatlar uzaklaştı. Laurence şaşkın gözlerle Catherine'e baktı ama Catherine mağaranın girişine doğru ilerlerken onu ve Chenery'yi de yanına çağırıyordu; fazla sıcak bir tavanın içinde yanan jambon cızırtısı gibi bir ses duyuluyor, keskin bir sirke kokusu yayılıyordu: Mağara girişine yakın zeminde birkaç kabarcık vardı.

"Bakın," dedi Catherine kısık sesle, "bize tutunacak yerler yapmış." Ve kayalık yüzeyden zorlukla görünerek yükselen ince dumanları işaret etti.

"Eh, aşağı inebiliriz sanırım ama oraya ulaştıktan sonra ne yapacağız?" diye sordu Chenery, Laurence'ın hissettiğinden daha iyimser bir tavırla. Çoğu havacının alışkanlık kazanmasından yirmi yıl kadar sonra Loch Laggan'da eğitimci Celeritas'ın gözetiminde kaya tırmanışına gitmiş ve bir ejderhanın sırtında kendini utandırmadan durmayı orada öğrenmişti ama ayaklarını ve ellerini tek tek kaydırarak bir böcek gibi süründüğü o deneyimi ve hiç zevk almadığını hâlâ hatırlıyordu. Üstelik o zaman güvenlikleri için karabina kullanmışlardı.

"Boğaz boyunca yürüyerek şelaleden uzaklaşırsak, bölgelerinin sınırını geçebileceğimizden eminim," dedi Catherine. "Sanırım ejderhaların bizi orada bulması gerekecek."

Artık bekleyiş tam bir işkenceye dönüşmüştü: Asit kayalıklara iyice işleyip yok olana kadar inişe başlayamazlardı. Zaman duygularını korumalarını sağlayan tek şey, kurtarabildikleri kum saati ve gökyüzünde yoluna devam eden Güney Haçı'ydı. Laurence, Turner'ın kum saatini çevirmeyi unutmadığından emin olmak için iki

kez baktı ama her seferinde neredeyse dolu olduğunu gördü; sonra izlememek için kendini zorlayarak gözlerini kapadı ve ısınmak için ellerini koltuk altlarına soktu. Haziran ayının ilk haftasıydı ve gece beklenmedik ölçüde soğuktu.

"Komutanım, saat dokuz," dedi Turner sonunda kısık sesle ve asidin tıslamalarının kesilmiş olduğunu fark ettiler. Girişin yanındaki oyuklardan birine bir dal soktular: Yaklaşık beş santim derinliğindeydi ve dal hiç hasar görmeden dışarı çıktı; ancak tam ucundan hâlâ biraz duman tütüyordu.

"Kuyruğu da hiç kıpırdamadı, Komutanım," dedi Dyer fısıltıyla. O da başını bakmak için çabucak dışarı uzatarak yukarıdaki ejderhaya bakmıştı.

"Eh, sanırım başarabiliriz," dedi Catherine bir paçavrayla temkinli bir tavırla etrafı yokladıktan sonra. "Bay Ferris, siz öne geçin. Baylar: Artık konuşmak, seslenmek, fısıldamak yok."

Ferris çizmelerini kendisine engel olmamaları için bağcıklarından birbirine bağlayarak boynuna asmıştı. Yerden aldığı birkaç saman çöpünü beline sıkıştırdıktan sonra başını yan taraftan uzattı ve elini temkinli bir şekilde uzatarak etrafı yokladı. Yukarı bakıp başıyla onayladı ve bacağını diğer tarafa attı; bir an sonra gözden kayboldu ve Laurence kenardan aşağı baktığında, dört-beş metre aşağıda sadece daha koyu bir nokta gibi göründüğünü ve gençliğin verdiği çeviklikle hareket ederek inişini sürdürdüğünü gördü.

Aşağıdan herhangi bir işaret veya sesleniş yoktu ama bütün kulaklar dikkat kesilmişti ve Turner kum saatini hâlâ önünde tutuyordu: On beş dakika geçti; yirmi dakika. Hiçbir felaket belirtisi duymadılar. Önce Chenery'nin adamlarından Libbley kenara yaklaşarak aynı şekilde aşağı sarktı ve onun ardından asteğmenler ile yardımcı pilotlar inmeye başladı. İkili-üçlü gruplar halinde iniyor-

lardı; Lily duvara iyice asit püskürtmüştü ve herkese yetecek kadar tutunacak yer vardı.

Chenery inişe geçti ve hemen arkasından Catherine, yardımcı pilot Drew'la birlikte inişe başladı. Genç havacıların çoğu gitmişti bile. "Komutanım, ben önden gidip ayaklarınıza rehberlik edeyim," dedi Martin çok kısık sesle. Sarı saçları topraktan ve sudan kararmıştı. "Bana çizmelerinizi verin." Laurence sessizce başıyla onayladı ve çizmelerini verdi. Martin onları kendininkilere bağladı.

Martin'in eli ayak bileğinden tutarak Laurence'ın dar oyuklara basmasına yardım etti: Kayalık yüzeye açılmış sığ oyuk, ayak parmaklarının tutuşuna ancak izin veriyordu. Sağda bir tane daha vardı. Laurence çıkıntının üzerine indi ve alttaki oyuklara uzandı; vücudu engellediği için yıldızların zayıf ışığında altındaki kayalık yüzeyi göremiyordu. Taş yanağına soğuk soğuk değiyordu ve nefesi güçlü bir şekilde kulaklarında çınlıyor, su altındaymış gibi tuhaf bir şekilde duyuluyordu, körlemesine, sağır bir şekilde, vücudunu kayalık yüzeye elinden geldiğince yapıştırmıştı.

Martin'in ayak bileğine tekrar dokunduğu ve kayalık yüzeyden kaldırmasını beklediği korkunç bir an oldu; Laurence desteğe teslim olmayı başaramayacağını düşündü. Hareket etmeye çalıştı; bir şey olmadı. Sonra bir nefes daha aldı ve sonunda ayağı kıpırdadı. Martin onu nazikçe aşağı çekerken ayak parmakları hafifçe kayalık yüzeye sürüdü ve sonra başka bir oyuğa tutundu.

İkinci ayak, sonra bir el, sonra diğeri... Hiç düşünmeden. Harekete geçtiğinde devamını getirmek daha kolay olduğundan, bir daha durmak için kendine izin vermedi. Omuzlarının arasında ve bacaklarında yavaş, derin bir ağrı başlamıştı. Devam ederken parmaklarının uçları da biraz yanıyordu; bunun geride kalan asitli sıvıdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmiyordu ve etmeye

de niyeti yoktu; parmaklarını işe yaramaz bir şekilde beline asılı olan paçavraya silebilecek kadar tutuşuna güvenmiyordu.

Dulcia'nın koşumcularından Bailes yakınında, biraz aşağıdaydı. İriyarı adam dikkatle ilerliyordu, yer mürettebatından olanlar normalde savaşa girmezdi ve tırmanma eğitimleri daha da azdı. Aniden homurdanarak elini geri çekti; Laurence aşağı baktığında, adamın ağzını açarak yüzünü kayalık yüzeye dayamış olduğunu gördü ve boğuk, korkunç bir ses çıkardığını duydu. Eli taşı çılgınca tırmalıyor, paramparça oluyordu ve parmaklarının arasında beyaz kemiklerinin parlaklığı görünmeye başlamıştı. Sonunda Bailes aniden kolunu savurdu ve boşluğa savrulurken sıkılmış dişleri bir an için göründü.

Aşağıda dallar çatırdadı. Martin'in eli ayak bileğindeydi ama kıpırdamıyor, hafifçe titriyordu. Laurence yukarı bakmamaya çalışarak sadece kayalık yüzeye tutundu ve yavaşça nefes aldı; kaybolurlarsa yapılacak bir şey yoktu. Bir ejderhanın ön pençesinin tek bir hareketi, onları kayalık yüzeyden ayırmaya yeterdi.

Sonunda devam ettiler. Yine iniyorlardı. Laurence yan tarafta yüzeydeki yanardöner bir oyuğun pırıltısını gördü. Zehrin emilmeden üzerinde biriktiği bir kuvars damarı olmalıydı.

Asırlar gibi gelen bir süre sonra bir ejderha uçarak çabucak gecenin karanlığında gözden kayboldu. Çok yüksekteydi. Laurence onun geçişini sadece kanatlarının sesinden ve yarattığı rüzgârdan algılamıştı. Elleri soğuktan uyuşmuştu ve acıyordu. Parmaklarının altında minik otlar vardı; birkaç adım sonra, tam olarak dikey olmayan bir yere ulaştılar; sonra ayağının altında bir ağaç kökü hissetti ve neredeyse yere ulaştıklarını anladı. Ayakları topraktaydı ve çalılar giysilerine takılıyordu. Martin onun ayak bileğine hafifçe vurdu ve oldukları yerde dönerek popolarının üzerinde aşağı kaydılar; sonunda ayağa kalkarak çizmelerini giydiler. Aşağıdan bir yerden su sesi duyuluyordu; palmiye yapraklarından ve sert kabuklu sarmaşıkların

oluşturduğu bir düğüm yollarını kapatıyordu. Burunlarına temiz su ve toprakla karışık yaprakların üzerinde birikmiş olan çiylerin kokusu geliyordu. Gömlekleri çok geçmeden sırılsıklam ve soğuk bir şekilde vücutlarına yapışmıştı. Yukarıdaki toz kahverengisi ve kayalıklardan tamamen farklı bir dünyaydı bu.

Kimsenin uzun süre beklememesi, bunun yerine küçük gruplar halinde ilerlemesi gerektiği konusunda sözleşmişlerdi; böylece keşfedilirlerse, en azından bazıları hâlâ kaçabilirdi. Koşumcularından biri olan Winston, biraz ileride çömelmiş halde bekliyordu ve ayağa kalkarak bacaklarını esnetti; gergin bir tavırla başparmağının yan tarafını kemirmekte olan genç Allen ve asteğmen arkadaşı Harley de oradaydı. Beşi birlikte kayalık duvarı izleyerek devam ettiler. Toprak yumuşak, bitkiler suluydu; zaman zaman sarmaşıklar ayaklarına dolaşsa da, kuru çalıların arasından ilerlemeye çalışmaktan çok daha kolaydı. En son gelişim sıçramasıyla uzun ve cılız bir görünüm kazanmış olan Allen neredeyse temkinli bir şekilde sendeleyerek ilerliyordu. Biraz gürültü yapmamaları mümkün değildi; yollarını kesip biçerek açamazlardı ama bazen aralarından geçmek için sarmaşıkları esnetmek amacıyla çekiştirmek zorunda kalıyorlardı ve sarmaşıkların tutunduğu dallardan gıcırtılar geliyordu.

"Ah," dedi Harley aniden donup kalarak; bir çift göz onlara bakıyordu: Parlak yeşil ve göz bebeği çizgi gibi olan gözler. Onlar leopara, leopar onlara bakıyordu ve kimse kıpırdamıyordu. Sonra leopar başını çevirdi ve endişesiz bir tavırla uzaklaştı.

Boğazı izlemeye devam ederek biraz daha hızlı yürüdüler ve sonunda bitkiler seyrelirken, nehrin farklı yönde ikiye ayrıldığı bir noktaya geldiler. Bitkilerin ve ağaçların arasından baktıklarında, kendilerini endişeli bir şekilde bekleyen Lily ve Temeraire'i gördüler.

"Ama ya kaçırsaydın?" diye homurdanıyordu Temeraire eleştirel bir tavırla. Bu arada boynunu uzatarak ormanın içini görmeye

çalışıyordu. "Mağara ağzına veya mürettebatımızdan birilerine de saçabilirdin."

Lily turuncu gözlerini iri iri açarak bu soru karşısında dehşete kapıldı. "Umarım bir duvara asit püskürtmek için çok yakın olmama gerek yoktur," diye cevap verdi sakinleştirici bir tavırla ve ıslak yamaçtan sendeleyerek inip önüne gelen Harcourt'a baktı. "Catherine, Catherine. Ah, iyi misin? Yumurtan iyi mi?"

"Bırak şimdi yumurtayı," dedi Catherine başını Lily'nin burnuna yaslayarak. "Hayatım; sadece biraz sıkıntı yarattı ama seni gördüğüme kesinlikle çok sevindim. Ne kadar zekisin sen!"

"Evet," dedi Lily "ve aslında olacağını sandığımdan çok daha kolaydı; tepedeki şu ejderha dışında aldıracak kimse yoktu ve o da uyuyordu."

Temeraire de mutlu bir şekilde Laurence'ı burnuyla dürttü ve bütün homurtuları kesildi: Ne yazık ki demir tasma hâlâ boynundaydı ve birkaç halatın parçası sarkıyordu; uçlarının Lily'nin asidinden kararmış olmasına bakılırsa, ikisi birlikte koparacak kadar zayıflatana kadar metale asit püskürtmüş olmalıydı. "Ama Bayan Erasmus'u almadan gidemeyiz," dedi Laurence kısık sesle. Fakat Dulcia aralarına iniyordu ve Bayan Erasmus onun sırtında koşumlara sımsıkı tutunmuştu.

Verimli toprakların sağladığı imkânlardan yararlanarak, temkinli ama hızlı bir şekilde eve uçtular. Temeraire hızlı becerisiyle filleri bir sürüden kaparken, daha küçük çoban ejderhalar öfkeli çığlıklar atıyordu ama Temeraire'in kükreyişini duyunca kovalamaya cüret edemiyorlardı. Bir köyün üzerinden geçerken bir ağır sıklet ayağa fırlayarak meydan okuyan bir tavırla kükrediğinde, Lily de şaşmaz bir isabetle onun yanındaki baobap ağacının büyük dalına asidini kusarak dalı yaratığın başına düşürmüştü. Yaratık dalın altından

çıkarken, kovalamak konusunda fikrini değiştirmiş gibi görünmüştü. Oradan uzaklaşırken geri dönüp baktıklarında, ejderhayı ağaç büyüklüğündeki kalın dalı oradan çekiştirerek götürürken görmüşlerdi.

Havacılar otlardan uydurma bağlar yaparak kendilerini bağlamış, kolları ve bacaklarıyla asılmışlardı; dolayısıyla su içmek için durdukları her seferinde hepsi sendeleyerek aşağı iniyor, kan dolaşımını hızlandırmak için bacaklarına vuruyorlardı. Üzerinde uçtukları çöl neredeyse kesintisiz bir şekilde açık renk kayalardan, sarı tozlardan oluşuyor, ejderha gölgeleri hızla akan bulutlar gibi tepelerinden geçerken küçük hayvanların meraklı başları yuvalarından dışarı çıkıyordu. Temeraire, Chenery dışında Dulcia'nın mürettebatının tamamını almıştı ve Lily'nin mürettebatının bir kısmını da taşıyordu; üçü hayal edilebilecek en yüksek hızla uçuyordu ve uçuşun altıncı gününde şafaktan hemen önce dağları aşarak dar sahil şeridindeki yerleşim merkezlerine ulaştılar. Ulaşır ulaşmaz da Cape'teki topların sesinin geldiği noktadan yükselen alevleri gördüler.

Şehrin içlerine uzanan körfeze geldiklerinde dar duman bulutları Masa Dağı'nın yüzeyinden yükseliyor, körfeze doğru esen sert rüzgârla savruluyordu ve bütün şehir alevler içindeydi: Limanda gemiler umutsuzca kaçmaya çalışarak rüzgârın ters yönünde limandan çıkmaya çalışıyorlardı. Kalenin topları hiç durmadan gümlüyor, güvertesi yan tarafından taşarak suya dökülen gri barut tozlarıyla dolmuş olan *Allegiance*'ın topları da limana doğru ölüm kusuyordu.

Maximus havada, geminin üzerinde çarpışıyordu: Yan tarafları hâlâ cılızdı ama düşman ejderhaları saygılı bir şekilde hâlâ ondan uzak duruyor, saldırılarından kaçıyorlardı. Messoria ve Immortalis iki yanındaydı ve Nitidus düşmanı geri çekilmeye zorlamak için altlarından bastırıyordu. Şimdiye kadar gemiyi korumayı başarmışlardı ama pozisyon hassastı; sadece kurtarılabileceklerin taşınmasına yetecek kadar uzun süre dayanmaya çalışıyorlardı. Birbirine çok

yakın şekilde durarak limanı dolduran tekneler, saldırıdan korunmaya çabalıyordu.

Berkley, Maximus'un sırtından işaret verdi: *Biz dayanıyoruz, siz diğerleriyle ilgilenin.* Böylece yanlarından hızla geçerek kalenin kuşatma altında olduğu kıyıya yöneldiler. Öküz derisi ve demir kalkanların altında gizlenen sayısız mızrakçı kaleye saldırıyordu. Aralarından birçoğu, saçma ve top atışlarıyla vücutları parçalanmış halde duvarların önünde cansız yatıyor, diğer cesetler hendeği dolduruyordu. Tırmanarak duvarları aşmayı başaramamışlardı ama hayatta kalanlar top ateşlerinin yakındaki evlerden döktüğü büyük molozların arkasına çekilmişti ve şimdi orada silahlardan korunarak korkunç bir sabırla bekliyorlardı.

Tören alanında başka bir ceset korkunç bir şekilde yere serilmişti. Gözleri camlaşmış halde bakan, vücudunun yarısı darbenin etkisiyle yere saçılmış, onu düşüren yuvarlak topun yan tarafında açtığı delikle cansız halde yatan sarı-kahverengi bir ejderha. Yüz metre ötesine kadar saçılmış kanlı deri parçaları çimenlerin üzerinde duruyordu. Havada otuz kadar daha ejderha vardı ve kalenin üzerinde çok yüksekten geçiş yapıyor, düştüğünde taşa bile saplanan düz, üçgen ve keskin demir bıçaklarla dolu çuvalları aşağı bırakıyorlardı: Temeraire avluya inerken, Laurence onların sivri dişler gibi topraktan uzandığını gördü; yukarıda çok sayıda ölü asker vardı.

Kral Mokhachane, Masa Dağı'nın alt yamacında top menzilinin dışında duruyor, ciddi bir tavırla izliyor ve arada bir adamlarından veya ejderhalarından biri vurulduğunda kanatlarını özlem dolu hareketlerle kendi üzerine örtüyordu; elbette ki yaşı ilerlememiş bir ejderhaydı ve dürtüleri onun savaş alanına gitmesini emrediyor olmalıydı. Yan taraflarında adamlar duruyor, diğerleri kale duvarlarının etrafına toplanmış gruplara emir getirmek için ileri geri koşturuyordu. Laurence, Prens'in Kral'ın yanında olup olmadığını göremiyordu.

Şehre dokunulmamıştı. Saldırının hedefi sadece kaleydi ama sokaklar yine de bomboştu. Köşelerde kan lekeli büyük kayalar vardı ve arkalarında ezilmiş tuğlalardan bir iz bırakarak yuvarlananlar da görünüyordu. Askerlerin çoğu surlarda, ter içinde peş peşe ateş ediyordu ve büyük bir sömürgeci kalabalığı –erkekler, kadınlar ve çocuklar– teknelerin dönüşünü beklemek için kışlaya sığınmıştı.

Bayan Erasmus neredeyse iner inmez koşumlara bile tutunmadan Temeraire'in sırtından yere atladı; onları karşılamaya koşan Korgeneral Grey, tek kelime bile etmeden yanından koşarak geçen kadına şaşkın gözlerle baktı.

"Çocuklarının yanına koşuyor," dedi Laurence, Temeraire'in sırtından inerken. "Komutanım, sizi hemen buradan götürmemiz gerek; *Allegiance* limanı uzun süre koruyamaz."

"Ama bu kadın kim ki?" dedi Grey ve Laurence onun hâlâ yerli giysileri içinde olan Bayan Erasmus'u tanımayabileceğini anladı. "Ve lanet olasıca vahşilerin canı cehenneme, evet; bu kadar yüksekten uçtukları için o ejderhaların birini saçmalarla bile vuramıyoruz. Önce tutuşup yanmazsa, yakında surları indirecekler. Burası üç grup ejderhaya karşı dayanacak şekilde yapılmadı. Bütün bu yaratıklar nereden geldi?"

Emirler yağdırarak dönerken, yardımcıları bir ricat düzenlemek için koşturmaya başlamıştı bile: Düzenli ve resmî bir şekilde, silahlarını terk etmeden önce yok ederek ve hendeğe barut fıçıları atarak, askerler birkaç kişilik gruplar halinde geri çekilecekti. Bay Fellowes ejderhaların savaş koşumlarıyla ilgilenmek için yer mürettebatıyla birlikte çoktan gitmişti bile: Neyse ki hepsi hâlâ demirci dükkânında duruyordu. Karın ağları ve bulabildikleri bütün fazladan karabina kayışlarıyla koşarak geldiler. "Komutanım, zırhı almayı başaramadık. Gelip kendisinin kaldırması gerekiyor," dedi nefes nefese bir halde Temeraire'in ve Lily'nin karın ağlarını tekrar takmaya çalışırlarken.

Dulcia cephanelerini tazeleyen piyadeleriyle birlikte tekrar havalanmıştı ve en azından kısa bir süre için düşmanı uzak tutmayı planlıyorlardı.

"Onu bırakın," dedi Laurence; bu uzun süren bir çatışma değil, güvenli bir yere hızlı bir kaçış olacaktı; sonra daha fazla adam almak için geri geleceklerdi. Düşmanın ateşli silahı yokken, zırhın sağlayacağı korunmadan çok hıza ihtiyaçları vardı.

Temeraire ilk asker grubunun ağa tırmanmasına izin vermek için çömeldi: Bazıları korkudan terleyen, diğerleri gürültü ve duman arasında afallamış olan adamlar subaylarının gözetiminde sendeleyerek tırmandılar. Laurence, İngiltere'deyken Fellowes'tan şimdi geri çekiliş için belirlenmiş olan sayıdan daha fazla adam taşıyabilmelerini sağlayacak Çin yapımı ipek taşıma koşumlarından birkaçını istemediği için pişmanlık duyuyordu; Temeraire bir kerede iki yüzden fazla adamı taşıyabilecekken, sadece otuz kişi taşıyabileceklerdi.

Yine de elli kadar adamı sığdırmayı başardılar ve kısa bir uçuşta ağın dayanmasını umdular. "Biz..." diye başladı Laurence geri döneceklerini söylemek niyetiyle ama Dulcia'nın uyaran tiz çığlığıyla sustu ve Temeraire tam zamanında havalandı; metal halatlardan yapılmış bir ağ kullanan üç düşman, fil büyüklüğünde bir kayayı ortaklaşa taşıyarak getirmiş ve tam tepelerine bırakmıştı. Çan kulesinin zayıf tepesini gürültülü bir tangırtıyla ezdi ve her yere moloz parçaları saçarak dar kanaldan aşağı indi. Kale kapısı güçlü bir gürültüyle yere doğru sarktı.

Temeraire adamları ejderha güvertesine indirmek için bütün hızıyla *Allegiance*'a uçtu ve yine aynı hızla kıyıya döndü. Molozların arasındaki dar geçitlerden mızrakçılar akın ediyor, Grey'in toparladığı saçma ateşinin üzerine çığlıklarla saldırıyor, silahlara doğru koşuyorlardı. Askerler tarafından korunan surlara saldırıyor, hızlı, sert hareketlerle önlerine çıkanı öldürüyor, başları kanla ıslanıp kıpkırmızı kesilen mızraklarını tekrar tekrar kaldırıyorlardı; top sesleri

tek tek kesildi ve ejderhalar gökyüzünde toplanarak inebilmek için sonuncusunun da susmasını beklemeye başladılar.

Temeraire çatıda arka ayaklarının üzerine kalktı ve hırlayarak ön pençesini savururken bir düzine saldırganı yere devirdi. "Temeraire, silahlar," diye bağırdı Laurence. "Ele geçirdikleri silahları yok et..."

Saldırganlar henüz imha edilmemiş olan üç topu ele geçirmişlerdi ve ilkini Temeraire ile Lily'ye ateş açabilecekleri ön tarafa getirmeye çalışıyorlardı. Temeraire alnını kasaya dayayarak, topu ve ona tutunan altı adamı surlardan dışarı itti; top büyük bir gürültüyle hendeğin sularına düşerken, adamlardan bırakmayı başarabilenler kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Arkalarına inen Lily hemen asit püskürttü: İkinci top dumanlar arasında tıslayarak erimeye başladı ve ahşap kasa metalden daha hızlı eridiği için namlusu gürültüyle yere düşerek ölümcül bir kuka gibi yuvarlanmaya, her yere asit saçarken önüne çıkanları ezerek öldürmeye başladı. Geçtiği her yerde şimdi tuğla ve toprağın üzerinden de dumanlar yükseliyordu.

Altlarındaki toprak öylesine şiddetle sarsıldı ki Temeraire sendeleyerek avluda dört ayağının üzerine indi: Dev bir kaya daha bırakılmıştı ve avlunun uçtaki savunulmayan kısmında dış surların bir bölümünü yıkmıştı. Şimdi oradan da bir grup içeri akın ediyordu ve Grey'in adamlarının dönüp karşılık veremeyeceği kadar hızlı ilerliyorlar, kalenin yıkılmış girişini savunmaya devam edenlere saldırıyorlardı. Temeraire'in sırtına yerleşen piyadeler saldırganlara düzensiz bir şekilde ateş açıyordu; sonunda mızrakçılar piyadelerin süngülerine aldırmadan öfkeyle içeri daldılar ve tuhaf bir sessizlik çöktü. Silahlar artık nadiren ateş ediyor, nefes nefese kalmış adamların homurtularını, yaralıların ve ölmekte olanların iniltilerini sadece kesik kesik tüfek ya da tabanca sesleri bozuyordu.

Bütün avluda muazzam bir kargaşa vardı; ne belirgin bir geri çekilme ne de belirgin bir savunma hattı vardı ve adamlar kâh kaçmaya kâh savaşmaya çalışarak oradan oraya koşuyor, korkuya kapılan ve çığlıklar atan atlar, sığırlar ve koyunlar aralarında koşturuyordu. Bu hayvanlar daha uzun bir kuşatma beklentisiyle kaleye getirilmiş ve daha küçük olan ikinci avluda toplanmıştı: Savaşın ve tepedeki ejderhaların gürültüsüyle çıldırmış olan hayvanlar serbest kalmıştı ve şimdi avluda her yönde koşturuyor, kümes hayvanları kanatlarını, boyunlarını, ayaklarını kırana ya da şans eseri kalenin dışına çıkmayı başarana kadar aralarında kaçışıyordu.

Laurence o kalabalıkta Demane'yi görerek şaşırdı; kendisine söz verilmiş olan sığırı boynundan yakalamıştı ama hayvan onun küçük ağırlığına aldırmadan böğürerek oradan oraya atılıyordu. Buzağı bağırarak peşlerinden gelmeye çalışırken, sığır onu kargaşanın ortasına sürüklüyordu. Sipho kalenin iki avlusu arasında iletişim sağlayan kemerin altında korkudan gerilmiş bir yüzle durmuş, küçük yumruğunu kemiriyordu; sonra ani bir kararla ağabeyinin peşinden hızla koştu ve sığırın arkasından sallanan ipi yakalamak için elini uzattı.

Sığır ilerlemeye devam ederken, iki asker bir düşmanı süngüleriyle öldürmeye çalışıyordu; biri durduğu yerde doğrularak nefes nefese bir halde ağzındaki kanı sildi ve bağırdı: "Seni küçük hırsız, işimiz bitene kadar bekleyemedin..."

Demane gördü, sığırı bıraktı ve hemen yere atıldı; Sipho onun koruyucu ağırlığı altında yere devrildi. Süngü onlara doğru indi. İtiraz edecek zaman bile yoktu: Çatışmanın akışı askerleri uzağa çekiyordu ve iki küçük beden yerde kanlar içinde kalakalmıştı. Sığır molozları sendeleyerek aştı ve peşinde yavrusuyla surların arasındaki boşluktan çıktı.

"Bay Martin," dedi Laurence kısık sesle. Martin başıyla onaylayarak Harley'nin omzuna vurdu; koşumlardan aşağı atlayarak

koştular. Çocukları ağa yüklemek için geri taşıdılar; Demane bayginidi ve ağabeyinin kanına bulanmış olan Sipho yüzünü Harley'nin omzuna gömmüş halde kısık sesle ağlıyordu.

Mızrakçılardan birkaçı kışlada toplanan sömürgecilerin arasına dalmıştı ve korkunç bir katliam kopuyordu: Kadınlar ve çocuklar kenara itiliyor, saldırganlar onları yoldan çekmek için duvara yapıştırıyordu ama sömürgeciler tüfeklerini dost düşman ayırmadan çılgınca ateşlerken, erkekleri katletmek için hiç tereddüt edilmiyordu. Boşalan tekneler daha fazla yolcu almak için geri dönüyordu ama küreklerdeki denizciler dümencinin bağırarak savurduğu küfürlere rağmen yanaşmakta çekingen davranıyordu.

"Bay Ferris," diye bağırdı Laurence, "Bay Riggs, onlara biraz yer açın lütfen." Kendisi de Ferris'in yerine geri çekilen askerleri yükleme sorumluluğunu almak için aşağı atladı. Biri ona bir tabanca ve bir mermi kayışı verdi; ikisi de alındıkları cesedin kanıyla sırılsıklam ve yapış yapıştı. Laurence kayışı çabucak omzuna attı ve kâğıt fişekliği dişleriyle yırtarak açtı. Tabancayı doldurarak kılıcını çekti; bir mızrakçı koşarak üzerine geldi ama Laurence ateş etmeye fırsat bulamadı. Tehdidi gören Temeraire onun adının haykırarak harekete geçti ve adamı şiddetle ikiye bölerken ağına asılmaya çalışan askerlerden üçünü üzerinden devirdi.

Laurence dişlerini sıktı ve yer mürettebatının arkasında saklanmaya karar verdi; tabancayı Bay Fellowes'a uzattı ve bunun yerine şimdi umutsuzca her yönde koşturan adamları ağa yönlendirmeye odaklandı.

O kadar fazla adam alamayacak olan Lily çoktan yüklenmişti; havalanırken yıkılmış surlardaki boşluktan içeri akan adamlara asit püskürttü ve boş alanı üzerinden dumanlar tüten, yanmış et kokuları yayan cesetlerle dolu halde bıraktı. Ama gemiye doğru uçmak

zorundaydı ve geride kalanlar asit kalıntılarını gömmek için hemen duvarlardan daha fazla moloz dökmeye başladılar.

"Komutanım," dedi Ferris nefes nefese geri dönerken, elini kemerine tıkmıştı ve koluna açılmış kesikten gömleğine parlak bir kırmızılık yayılıyordu. "Sanırım hepsini yükledik; kalan sömürgecilerin yani."

Temeraire'in topçuları öldüren katliamdan daha vahşi saldırılarıyla avluyu temizlemişlerdi ancak topların başında birkaçı hâlâ çalışıyor, düzensiz ateşleri ejderhaları hâlâ uzak tutuyordu. Geminin tekneleri denizde bir ileri bir geri gidip geliyor, denizciler kaslarını zorlayan bir telaşla kürek çekiyordu; kışla kanla sırılsıklam olmuş, her yerde siyah ve beyaz adamların cesetleri yığılmış, kıyıya vuran dalgaların pembeleşmiş köpükleri arasında ileri geri sallanıyorlardı.

"Generali gemiye bindirin," dedi Laurence, "ve lütfen *tam ricat* işareti verin, Bay Turner." Bayan Erasmus'un binmesine yardım etmek için elini uzatmak amacıyla döndü; Ferris kadınla birlikte kan ve pislik içinde kalmış önlükleriyle eteğine tutunmuş olan kızlarını geri getirmişti.

"Hayır, Kaptan, teşekkür ederim," dedi kadın. Laurence önce anlayamadı ve kadının yaralı olup olmadığını, teknelerin gitmiş olduğunu anlayıp anlamadığını merak etti. Bayan Erasmus başını iki yana salladı. "Kefentse geliyor. Ona kızlarımı bulacağımı ve sonra da burada, kalede onu bekleyeceğimi söyledim; bu yüzden gitmeme izin verdi."

Laurence kadına şaşkın gözlerle baktı. "Hanımefendi," dedi, "bizi kıyıdan çok uzaklara kadar izleyemez; sizi tekrar yakalamasından korkuyorsanız..."

"Hayır," dedi kadın sakince. "Biz burada kalıyoruz. Bizim için korkmayın," diye ekledi. "Adamlar bize zarar vermez. Bir kadının

kanıyla mızrağını lekelemek onursuzluktur ve Kefentse'nin de birazdan geleceğinden eminim."

Allegiance çoktan demir alıyor, yelken açmaya hazırlanırken silahları gökyüzünü temizlemek için hâlâ gümbürdüyordu. Surlarda son topçular da yerlerini terk etmişti ve kaçmak için çılgınca koşuyordu: Onları bekleyen son tekneye ve Temeraire'e.

"Laurence, gitmemiz gerek," dedi Temeraire çok kısık bir sesle ve başını iki yana salladı: Yakasını sonuna kadar kabartmıştı ve yerde olmasına rağmen derin nefesler alarak ciğerlerini şişiriyordu. "Lily tek başına o kadar çoğuna karşı koyamaz; gidip ona yardım etmem gerek." Düşman ejderhalarına karşı tek savunmaları oydu ve asidinin etkisi yakından görüldüğü için artık Lily'ye karşı dikkatli davranıyorlardı ama her an etrafını sarıp düşürebilirlerdi veya onu çok fazla uzaklaştırabilirlerdi ve bu arada büyük bölümü yerde savunmasız halde olan Temeraire'in üzerine çullanabilirdi.

Çökmüş olan surlardan daha fazla adam avluya akıyordu; Temeraire'in ulaşamayacağı bir yerde duruyorlardı ama yarım daire şeklinde dış duvar boyunca açılıyorlardı. Tek başlarına pek tehdit oluşturamazlardı ama mızraklarıyla koşarak bir araya gelirlerse, Temeraire'i havalanmaya zorlayabilirlerdi ve Laurence yukarıda ejderhaların Lily'nin etrafından ustaca manevralar yaparak alçaldığını ve Temeraire'e saldırmaya hazırlandıklarını görebiliyordu. Bayan Erasmus'u ikna edecek zaman yoktu; zaten Laurence kadının yüzüne bakarken onu ikna edebileceğini de sanmıyordu. "Hanımefendi," dedi, "kocanız..."

"Kocam öldü," dedi kadın kararlı bir tavırla, "ve kızlarım İngiltere'de dilenci olarak değil, burada gururlu Tsavana çocukları olarak büyüyecekler."

Laurence cevap veremedi: Kadın duldu ve kendinden başka kimseye karşı sorumlu değildi. Laurence'ın onu caydırmaya çalış-

maya hakkı yoktu. Daha fazla korku duymayacak kadar yorgun düşmüş halde annelerine sarılmış olan çocuklara ve cılız yüzlerine baktı. "Komutanım, herkes bindi," dedi Ferris omzunun arkasında dururken ikisine endişeyle bakarak.

Laurence'ın sessizliği karşısında Bayan Erasmus veda anlamında başıyla onayladı ve yere eğilerek küçük kızını kucağına aldı; diğer elini büyük kızının omzuna koydu ve onları bütün savaş enkazı ve kanın arasında bütün görkemiyle tuhaf bir görüntü yaratan valinin evinin yüksek ve korunaklı verandasına doğru yönlendirerek basamaklara serilmiş cesetlerin arasından geçirdi.

"Pekâlâ," dedi Laurence ve dönerek Temeraire'in sırtına tırmandı; daha fazla zamanları yoktu. Temeraire arka ayaklarının üzerine kalktı ve kükreyerek havaya sıçradı: Ejderhalar onun korkunç nefesinden kaçışırken, en yakındaki acı bir çığlık attı ve Lily ile Dulcia birlikte *Allegiance*'a uçmak için Temeraire'in yanına alçaldılar; gemi yelkenlerini sonuna kadar açıp rüzgârla doldurmuştu ve limandan çıkarak Atlantik sularına açılmaya başlamıştı bile.

Ejderhalar avluda serbest kalan sığırlarla kendilerine ziyafet çekmek için molozların arasına iniyorlardı; Bayan Erasmus basamakların tepesinde dimdik bir sırtla, kucağında küçük kızıyla, yukarı bakan yüzleriyle duruyordu ve Kefentse mutlu bir sesle çığlıklar atarak suyun üzerinden onlara doğru uçuyordu.

III

13. Bölüm

"Seni rahatsız ediyor muyum?" diye sordu Riley mahcup bir tavırla; kapıyı vuramamıştı çünkü bir kapı yoktu. Gemide çok sayıda mülteci kadın vardı ve bunlara rahat sağlamak için tüm kabin ile bölmeler kaldırılmıştı ve Laurence'ın bölmesini bir yanındaki Chenery'ninki ile diğer yanındaki Berkley'ninkinden ayıran tek şey lime lime olmuş bir parça yelken beziydi. "Ejderha güvertesinde bana biraz katılır mısın?"

Daha önce, o ilk saatlerde, yedi ejderha, ağlayan çocuklar, yaralı erkekler, birkaç yüz yolcu ve birinci sınıfın üç katı büyüklüğünde olan bir geminin, hiçbir hazırlık olmadan şiddetli rüzgâra ve her an çarpabilecekleri kayalık sahile rağmen yola çıkmasını konuşmak ve güvertesi düşmana silah olarak hizmet etmiş metal kaplı taşlarla hâlâ dolu bir gemide doğal olarak ortaya çıkacak karışıklıklara çözüm bulabilmek için bütün subaylar toplandığında, zorunluluktan bir araya gelmişlerdi.

Laurence, o kargaşada Riley'yi yeni gelen gruba endişeli gözlerle bakarken görmüştü; Harcourt'un mürettebata emirler yağdırdığını görmenin Riley'yi biraz olsun rahatlattığını da fark etmişti. Ama

başka birkaç gözlem şansı, rahatlığını şaşkınlığa ve sonra da şüpheye dönüştürmüştü. Riley sonunda ejderhalardan geminin biraz daha kıç tarafına kaymalarını rica etme bahanesiyle ejderha güvertesine gelmiş, böylece Catherine'in durumunu daha iyi görebilmişti. Laurence bunun bir bahane olduğunu anlamıştı, çünkü ejderhalar Riley'nin isteğine uygun şekilde dizilselerdi Maximus güvertenin başında, Lily onun arkasında kalacak ve Temeraire de geminin iskele küpeştesi boyunca uzanmış olacaktı ki bu da ejderhaların yarısının suya düşmesi, dolayısıyla da geminin daireler çizmesi anlamına gelirdi.

"Büyük bir memnuniyetle," dedi Laurence ve sessizce yukarı çıktılar. Laurence geminin içinde kalan dar koridorlarda ve merdivende Riley'nin peşinden gitmek zorunda kaldığından, bu zorunlu bir sessizlikti. Tıkış tıkış durumdaki yolculara ışık ve hareket imkânı tanımak için kıç güvertesinin özgürlüğü verilmişti ve ejderha güvertesi geminin diğer yerlerine oranla daha fazla mahremiyet sağlıyordu; tabii ejderhalar tarafından izlenmekten şikâyet edilmediği sürece.

Yaratıklar zaten şimdilik büyük ölçüde hareketsizdi; Temeraire, Lily ve Dulcia hem uzun ve umutsuz uçuşları hem de uçuşun sonunda yaşadıkları heyecandan dolayı yorgundu ve Maximus da derin, gür horultularıyla bir uğultu yaratıyordu. Ellerinde çok az yiyecekleri olduğu ve gemi herhangi bir limana ulaşana kadar yiyecek tedariki sağlanamayacağı için bir şey yemeden uykuya dalacak kadar yorgun olmaları iyi bir şeydi; uyandıklarında balık avlamaları gerekecekti.

"Korkarım," dedi Riley çekingen bir tavırla küpeşte boyunca yürürlerken sessizliği bozarak, "Benguela'da su almamız gerekebilir; buna çok üzgünüm, çünkü muhtemelen size çok rahatsızlık verecek. Orası yerine St. Helena'yı deneyip deneyemeyeceğimizi merak ediyordum."

St. Helena bir köle limanı değildi ve güzergâhlarının dışındaydı. Laurence bu teklifin içinde hissettiği özürden derinden etkilenmişti

ve hemen karşılık verdi: "Bunun önerilebilir bir şey olduğunu sanmıyorum. Doğu rüzgârları yüzünden kendimizi kolayca Rio'da bulabiliriz ve hem tedavinin hem de Cape'teki kayıp haberi eve bizden önce ulaşsa bile, filomuzun hâlâ İngiltere'ye en çabuk şekilde dönmesi gerekiyor."

Riley bu jesti aynı nezaketle kabul etti ve birlikte çok daha rahat bir şekilde güvertede birkaç tur attılar. "Elbette ki bir an bile kaybedemeyiz," dedi Riley "ve kendi adıma, mümkün olan en kısa sürede eve dönmeyi istemek için yeterince nedenim var. Veya onun inatçı davranmaya niyetli olduğunu anlayana kadar vardı. Laurence, aklımdan geçeni söylediğim için beni bağışla ama o benimle evlenmeyecekse hedefimize varmamayı tercih ederim."

Diğer havacılar Riley'nin hayalperestçe gördükleri davranışıyla ilgili sevimsiz bir şekilde konuşmaya başlamışlardı ve hatta Chenery işi daha da ileri götürmüştü: "Zavallı Harcourt'u taciz etmeyi kesmezse, birinin *bir şey* yapması gerekecek; fakat ne yapılmalı?"

Laurence, Riley'nin durumuna daha anlayışlı yaklaşıyordu; Catherine'in önüne konan açık seçeneğe rağmen onunla evlenmeyi reddetmesi Laurence'ı biraz şaşırtmıştı ve Peder Erasmus'la ilgili pişmanlık duyuyordu çünkü onun evlilik yönünde sıcakkanlı ve zorlayıcı bir nasihatte bulunacağından emindi. Riley'nin Deniz Kuvvetleri Komutanlığı tarafından atanmış resmî rahibi Bay Britten, bunu yapmak için yeterince uzun süredir ayık durabilse bile kimseye ahlak dersi verecek durumda değildi.

"Ama en azından atanmış," dedi Riley, "dolayısıyla bu konuda herhangi bir zorluk çıkmazdı; her şey gayet yasal olurdu. Ama Catherine bunların hiçbirini duymak bile istemiyor ve aslına bakarsan," diye ekledi biraz meydan okuyan bir tavırla, "bunun sebebinin seninle daha önce konuşmadığım için aşağılık herifin teki olmamdan kaynaklandığını söyleyemiyor; oysa durum gerçekte... yani başlatan

ben değildim..." Sonra aniden duraksayarak daha yalvaran bir tavırla ekledi: "Nasıl başlayacağımı bilmiyordum ki. Laurence, hiç yakını, ailesi, onu etkileyebilecek biri yok mu?"

"Hayır; hayatta neredeyse yapayalnız," dedi Laurence. "Ve Tom, görevini bırakamayacağını bilmelisin. Lily ondan ayrılamaz."

"Şey," dedi Riley isteksizce, "yaratığa binecek başka kimse bulunamıyorsa..." –Laurence'ın onu bu düşüncesinden vazgeçirmek için daha da çabalamayacaktı– "...ama bunun önemi yok. Onu terk edecek kadar adi biri değilim. Ve vali de Bayan Grey'in onu misafir etmeyi kesinlikle istediğini bana söyleyecek kadar nazikti. Beklenebileceklerin çok ötesinde bir cömertlik ve İngiltere'de onun için her şeyi kesinlikle kolaylaştırır; en yüksek statülerden çok geniş bir çevreleri var. Ne var ki bu elbette biz evlenene kadar mümkün değil ve o da mantıklı davranmayı reddediyor."

"Belki de senin ailenin onaylamayacağından korkuyordur," dedi Laurence inançtan çok teselliye dayanan bir dürtüyle. Catherine'in Riley'nin ailesinin düşüncelerini hiç umursamadığından veya evlenmeye kararlı olduğu takdirde umursamayacağından emindi.

"Onların her şeyi uygun şekilde yapacağına Catherine'e söz verdim bile ve bunu yapacaklar da," dedi Riley. "Onun benim için tercih edecekleri türde biri olduğunu söylemiyorum ama kendi param var ve en azından *tedbirsizlikle* suçlanmadan istediğim kişiyle evlenebilirim. Babamın bir erkek torun sahibi olduğu takdirde bunu umursamayacağından eminim. Ağabeyimin karısı ancak kız doğurabildi. Sonuncusu dört yıl önceydi ve bununla da bitti," diye tamamladı sözlerini, neredeyse ellerini havaya savurarak.

"Ama bunların hepsi saçmalık, Laurence," dedi Catherine, Laurence onunla konuşmaya gittiğinde aynı ölçüde öfkeli bir tavırla. "Görevimden ayrılmamı bekliyor."

"Sanırım," dedi Laurence, "ben ona böyle bir şeyin imkânsızlığını anlattım ve hoşuna gitmese bile zorunluluğu kabul etti. Ve sen de," diye ekledi, "miras şartlarının ne kadar önemli olabileceğini anlamalısın."

"Hiç de anlamıyorum," dedi Catherine. "Babasının servetiyle mi ilgili? Bunun benimle veya çocukla ne ilgisi var? Çocukları olan bir ağabeyi var zaten, değil mi?"

Miras ve evlilik konularıyla ilgili çok fazla bilgisi olan Laurence düz düz baktı; sonra Catherine'e servetin erkeğe kaldığını ve eğer çocuğu erkekse amcasından sonra serveti devralacağını çabucak açıkladı. "Reddedersen, onu babalık hakkından mahrum edeceksin," dedi Laurence, "ki ben bunun çok önemli olduğunu sanıyorum, ayrıca her şey Riley'nin yeğenlerinin çıkarını hiçbir şekilde umursamayacak bir uzak akrabaya kalacak."

"Bu çok aptalca bir düzen," dedi Catherine, "fakat anlıyorum ve sanırım neler olabileceğini bilerek büyürse, bunun zavallı çocuk için çok büyük bir talihsizlik olacağını tahmin edebiliyorum. Diğer yandan, bir erkek değil, bir kız olmasını umuyorum. O zaman ne çocuk ne de ben Riley'nin bir işine yararız, değil mi?" Catherine iç çekti ve alnını elinin tersiyle ovalayarak ekledi: "Ah, lanet olsun; sanırım benden boşanabilir. Pekâlâ; ancak eğer kızsa, bir Harcourt olacak," diye bitirdi kararlı bir tavırla.

Ziyafet hazırlayacak uygun bir şeyler olmadığı için yiyecek tedariki yapılana kadar düğün ertelendi. Şartlar onları birkaç kez kıyıya çıkmaya zorlamıştı bile; rotaları üzerinde, güney sahil şeridinde *Allegiance*'ın rahatça giriş yapabileceği hiç güvenli liman yoktu. Dolayısıyla bunun yerine boş su fıçıları iplerle birbirine bağlanıp ejderhaların sırtına yüklenmiş ve ejderhalar her gün açık deniz

üzerinde otuz kilometre uçarak denize dökülen, isimsiz bir nehir bulmaya çalışmışlardı.

Benguela'ya yaklaşırken haziranın on beşinde yanları kararmış ve bir korsanın kullanmaktan utanacağı uydurma yelkenleri olan bir çift bakımsız gemiye rastladılar ve Cape'ten yola çıkarak St. Helena'ya gitmek için doğuya yönelmiş olan başka mülteciler olduklarını anladılar. *Allegiance* durmayı önermedi; paylaşacak suları veya yiyecekleri zaten yoktu ve zaten küçük gemiler muhtemelen malzeme veya adam teslim etmek için zorlanacaklarından korkarak kaçtılar ki haksız sayılmazlardı. "On tane becerikli denizci için çok şey verebilirdim," dedi Riley onların ufuk çizgisinde uzaklaşmasını ciddi bir yüzle izlerken. Yeterli miktarda içme suyu için vermeye razı olacağı şeyi söze dökmedi. Ejderhalar sabah yelkenlerdeki çiyleri yalıyorlardı ve gemideki herkes yarım tayın alabiliyordu.

Önce uzakta hâlâ yükselmekte olan dumanı gördüler. Dev gibi kamp ateşlerinin içine ıslak odun atılmış gibi görünüyordu ve limana yaklaştıkça bunların, okyanustan kumsala sürüklenerek ters çevrilmiş ve ateşe verilmiş gemiler olduğu anlaşıldı. Kendilerini öldürmek için kıyıya vuran balinaların göğüs kafesleri gibi, gemilerin neredeyse sadece omurgaları ve iskeletleri kalmıştı. Hollandalılara ait fabrikanın tahkimat yapılmış yerleri moloz yığınlarına dönüşmüştü.

Hiç yaşam belirtisi yoktu. Bütün silah lombozları açıldı, ejderhalar en küçük tehlike işaretine karşı uyanık bir halde kalktı ve geminin tekneleri boş su fıçılarıyla kıyıya yöneldi. Ağır yüklerine rağmen daha hızlı hareket ederek çabucak geri döndüler; Riley'nin kamarasında Teğmen Wells huzursuzca rapor verdi. "Bir haftadan fazla olduğunu söyleyebilirim, Komutanım," dedi. "Evlerden bazılarında çürüyen yiyecekler vardı ve kaleden kalan şeyler iyice soğumuş. Limanın arka tarafındaki tarlada yeni kazılmış büyük bir mezar bulduk; en azından yüz kişi ölmüş olmalı."

"Cape Town'da karşılaştığımız grup olamaz," dedi Riley raporu dinledikten sonra. "Olamaz! Ejderhalar buraya bu kadar çabuk uçmuş olabilir mi?"

"Bir haftadan kısa sürede iki bin üç yüz kilometre mi? Sonunda savaşmayı planlamışlarsa mümkün değil ve bu da hiç olası görünmüyor," dedi Catherine parmaklarıyla haritayı ölçerek; Riley dönüş yolculuklarında geminin kıç tarafındaki büyük kamarayı ona verdiğinden, Catherine koltukta oturuyordu. "Yapmaları da gerekmiyordu zaten; aynı büyüklükte bir akın yapacak bir grup kurmak için yeterince ejderhaları vardı... hatta on tane bile kurabilirlerdi."

"Şey, gamlı baykuşluk yaptığım için için üzgünüm," dedi Chenery, "ancak fırsatları varken Luanda'ya gitmemeleri için herhangi bir neden göremiyorum."

Bir gün daha yol aldıktan sonra ikinci bir limanın menziline girdiler; Dulcia ve Nitidus rüzgârın önünde havalandı ve sekiz saat sonra *Allegiance*'ı karanlıkta direklerin tepesinde yanan işaret fenerleri sayesinde bularak geri döndüler.

"Her yeri yakıp kül etmişler," dedi Chenery kendisine verilen sulu alkolü iştahla içerken. "Ortalıkta tek bir kişi bile görünmüyor ve bütün kuyular, affınıza sığınırım, ejderha bokuyla dolu."

Felaketin büyüklüğünü yavaş yavaş hepsi kavramaya başladı: Sadece Cape Town'ı kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda Afrika'daki en büyük limanlardan ikisini daha kaybetmişlerdi. Düşmanın amacı limanların kontrolünü ele geçirmek olsa, önce aradaki bütün bölgelerin fethedilmesi gerekirdi. Ancak istedikleri tek şey yıkımsa, böyle uzun süreli uğraşlara gerek yoktu. Kendilerine karşı koyacak hava güçleri olmadığından, ejderhalar her türlü savunmayı yok edebilir ve hafif piyadelerini de beraberlerinde taşıyarak doğruca hedeflerine uçabilirlerdi ve sonra da bütün enerjilerini gazaplarına hedef olan kasabaya odaklarlardı.

"Silahların hepsi gitmiş," dedi Warren sakince. "Ve cephane de; hepsinin saklandığı yerlerde boş sandıklar bulduk. Barutu da aldıklarını tahmin ediyorum; hiç kalan barut görmedik."

Sahil şeridini izleyerek yaptıkları eve dönüş yolculuğu duman ve harabelerle dolmuştu; onların önünde kavrulup parçalanmış gemi kalıntıları ve güvenli bir liman bulma umuduyla kaçan mülteciler görüyorlardı. *Allegiance* yine hiçbir limana yanaşmadan sadece ejderhaların içme suyu getirmek için sahil şeridine yaptığı kısa uçuşlara güvendi ve iki hafta daha yolculuk yaptıktan sonra nihayet Cape Coast'a ulaştılar. Riley en azından İngiliz limanındaki ölülerin sayısını çıkarmanın görevleri olduğunu düşündü. Ve diğer limanlardakilere oranla daha eski ve daha güçlü olan surların hayatta kalan bazılarını koruyabildiğini umdular.

Liman için karargâh olarak kullanılan ve taştan yapılmış olan kale büyük ölçüde sağlam kalmıştı ama çatısı yanmıştı ve her yanında delikler vardı; hepsi denize doğru durduğu için kaleyi savunmakta etkisiz kalan topların tamamı, avludaki gülle yığınları gibi yok olmuştu. Rüzgârın ve akıntının değişkenliğine maruz kalan *Allegiance*, ejderhaların hızına ayak uyduramıyor ve saldırı dalgalarından daha yavaş hareket ediyordu; saldırıdan beri en azından üç hafta geçmişti.

Riley geminin mürettebatına toplu mezarları açıp ölülerin sayısını belirleme görevini verirken, Laurence ve diğer kaptanlar kendi aralarında görev dağılımı yaparak ejderhaların hepsi için yeterince av bulmayı umarak kuzeydeki ormanlık yamaçlara ve kasaba kalıntılarının civarına yöneldiler; geminin tuzlu domuz eti stokları hızla tükenirken taze ete kesinlikle ihtiyaç vardı ve ejderhalar sürekli açtı. Aralarında sadece Temeraire balıkla karnını doyurmaktan memnundu ve o bile "sadece değişiklik olsun diye yumuşak etli birkaç antilop" istediğini ifade etmişti. "Ya da bol etli bir fil bütün beklentilerin ötesine geçer," diyordu.

Temeraire etrafı tararlarken bulduğu iki küçük, kızıl tüylü Afrika mandasıyla kendi açlığını bastırırken, piyadeler de yarım düzine daha vurdular. Temeraire onları ön pençeleriyle kavrayarak gemiye taşıdı. "Biraz yavan ama o kadar da sevimsiz değil; belki Gong Su biraz kurutulmuş meyveyle birinden yahni yapmayı deneyebilir," dedi düşünceli bir tavırla, dişlerini karıştırmak için bir boynuzu kullanıp yere tükürürken. Sonra yakasını kaldırdı. "Sanırım biri geliyor."

"Tanrı aşkına, siz beyaz adamlar mısınız?" diye bir bağırış geldi ormandan ve kısa süre sonra pislik içinde, bitkin halde bir avuç adam ağaçların arasından açıklığa çıktılar. Brendi ve sulandırılmış alkol mataralarını alırken yüzlerinde acınası ifadeler vardı. "Tüfeklerinizin gürültüsünü duyduğumuzda umutlanmamaya çalıştık," dedi Bay George Case adındaki şefleri. Liverpoollu bir adamdı ve yanında ortağı David Miles ile felaketten zamanında kaçamamış olan birkaç yardımcıları vardı.

"Canavarlar geldiğinden beri ormanda gizleniyoruz," dedi Miles. "Yeterince hızlı kaçamayan gemilerin hepsine saldırdılar ve ya parçaladılar ya da yaktılar. Onlar giderken biz burada neredeyse cephanesiz kaldık. Umutsuzluğa kapılmak üzereydik; sanırım bir hafta daha geçse hepsi açlıktan ölürdü."

Laurence anlayamadı. Ama sonra Miles onları ormanda gizlenmiş derme çatma bir kafese götürdü; içinde iki yüz kadar köle vardı. "Hepsinin parası ödenmişti ve bir gün sonra onları gemiye yükleyecektik," dedi Miles ve tiksintiyle yere tükürdü. Açlıktan ölmek üzere gibi görünen ve dudakları feci şekilde çatlamış cılız kölelerden biri kafesin içinde başını çevirdi ve eliyle yalvarır gibi bir hareket yaparak su istedi.

Pislik kokusu iğrençti. Köleler zayıf düşmeden önce kafesin içinde zorunlu tuvalet çukurları kazmaya çalışmışlardı ama ayak bileklerinden zincirli oldukları için birbirlerinden pek uzaklaşamamışlardı. Beş

yüz metre ötede denize dökülen bir akarsu vardı. Case ve adamları aç veya susuz kalmış gibi görünmüyorlardı; kafesten beş-altı metre ötede, kazığa geçirilerek kızartılmış bir antilobun kalıntıları vardı.

"Yolculuğumuza yardım ederseniz Madeira'da karşılığını veririz," diye ekledi Case ve büyük bir cömertlik sergiliyormuş gibi devam etti, "ya da dilerseniz onları hemen satın alabilirsiniz: Size iyi bir fiyat vereceğimizden emin olabilirsiniz."

Laurence cevap vermekte zorlandı; asıl istediği şey adamın suratını dağıtmaktı. Temeraire böyle sıkıntılarla uğraşmadı, sadece ön pençelerinden biriyle kafesini kapısını yakaladı ve tek kelime bile etmeden menteşelerinden söküp yere fırlattıktan sonra öfkeden nefes nefese kalmış bir halde adama döndü.

"Bay Blythe," dedi Laurence asık yüzle, "lütfen şu adamların zincirlerini çıkarın."

"Başüstüne, efendim," dedi Blythe aletlerini kaparken. Köleler ağızları açık halde bakakalmışlardı. "Tanrım, siz ne yapıyorsunuz?" dedi Miles. Case bağıra çağıra onlara dava açacağını, kesinlikle bunu yapacağını söyledi; sonunda Laurence soğuk bir tavırla onlara dönerek kısık sesle konuştu. "Sizi konuyu bu baylarla görüşmeniz için burada bırakayım mı?" diye sordu. Hemen çenelerini kapadılar. Uzun ve sevimsiz bir işti; adamlar demir zincirlerle dört kişilik gruplar halinde birbirlerine bağlanmış, gruplar da boyunlarına geçirilmiş iplerle birbirlerine eklenmişlerdi; bazıları ayak bileklerinden kalın kütüklere bağlanmıştı ve dolayısıyla ayakta durmaları bile neredeyse imkânsızdı.

Blythe köleleri serbest bırakırken, Temeraire onlarla konuşmaya çalıştı ama tamamen farklı bir dil konuşuyorlardı ve Temeraire'in uzanan başından korkarak sinmişlerdi; Tsavana erkekleri değil, ejderhalarla hiç aşinalığı olmayan yerel bir kabiledendiler. "Onlara et ver," dedi Laurence, Fellowes'a sakince dönerek; bu hareketin

tercümeye ihtiyacı yoktu ve eski tutsakların arasındaki en güçlüler hemen ateş yakmaya koyulurken, diğerleri de daha zayıf durumda olanları Emily ve Dyer'ın, Sipho'nun da yardımıyla onlara dağıttığı sert ekmekleri yemeleri için kaldırıp oturttu. Kölelerden birçoğu zayıf durumda olmalarına rağmen hemen kaçmayı tercih etti ve et daha kazığa geçirilemeden neredeyse yarısı ormanda gözden kayboldu; Laurence onların eve dönmeye çalışacaklarını tahmin ediyordu ama ne kadar uzak olduğunu veya hangi yönden geldiklerini kestirmek mümkün değildi.

Köleciler sırtına yüklenirken Temeraire tiksintiyle kaskatı oturdu ve tam kendi aralarında mırıldanmaya başladıklarında başını onlara çevirip dişlerini göstererek tehlikeli bir ses tonuyla konuştu. "Bir daha Laurence hakkında böyle konuşursanız sizi *ben* burada bırakırım; kendinizden utanmalısınız ve utanacak kadar akıllı değilseniz, en azından sesinizi kesebilirsiniz." Mürettebat da onlara büyük bir küçümsemeyle bakıyordu. "Nankör herifler," diye mırıldandı Bell onlar için kayışlar hazırlarken.

Laurence onları güverteye indirdiğine *Allegiance*'ın yolcularının arasında gözden kaybolmalarına memnun oldu. Diğer ejderhalar avlarından daha iyi sonuçlarla dönmüşlerdi ve Maximus üç tanesini yediği ufak tefek fillerden bir çiftini zafer edasıyla güverteye bıraktı; tatlarının çok iyi olduğunu söyledi ve Temeraire biraz iç çekti ama kutlama için ikisi de hemen bir kenara ayrıldılar. Ne var ki daha fazla geciktirilemeyecek daha önemli konular vardı ve gelinin dalgaların üzerinde sallanan bir geminin güvertesinde uzun süre yürümesine izin veremezlerdi.

Oldukça karışık bir ortamdı ama Chenery her zamanki gibi kibar tavırları bir kenara bırakarak önceki gece Britten'ı kulağından yakalamış ve ejderha güvertesine sürüklemiş, sonra da Dulcia'ya onun yerinden kıpırdamasına izin vermemesini söylemişti. Sabah olduğunda peder tamamen ayıktı. Harcourt'un ulakları ejderha gü-

vertesinde ona temiz gömlek ve kahvaltı getirip ceketini fırçaladılar. Böylece kaçıp içecek ve bir yerlerde sızacak fırsat bulamadı.

Ama Catherine kendine bir elbise ayarlamayı düşünememişti ve onun bunu ihmal edeceği de Riley'nin aklına gelmemişti; dolayısıyla Catherine evlenirken pantolonunu ve ceketini giymek zorunda kalmıştı. Bu da törene çok tuhaf bir görüntü katmış ve zavallı Bayan Grey ile törene katılan Cape Townlu saygın hanımları utandırmıştı. Britten kendisini rahatlatacak alkol bulamadığı için çok şaşkın görünüyordu ve cümlelerini geveleyerek söyleyebildi. Davetlilerin bu evliliğe bir itirazı olup olmadığını sorduğunda, Harcourt'un konuyla ilgili birçok kez yaptığı konuşmalara rağmen, Lily davetlilerin ödünü patlatan bir hareketle başını ejderha güvertesinin kenarından uzattı ve "Ben edemez miyim?" diye sordu.

"Hayır, sen edemezsin!" dedi Catherine ve Lily turuncu gözlerini Riley'ye çevirerek iç çekti. "Pekâlâ, o halde. Ama Catherine'e kötü davranırsan, seni okyanusa atarım."

Belki karı koca olmak için çok da uygun bir ortam değildi ama fil eti gerçekten de çok lezzetliydi.

Nihayet ağustosun onunda Manş Denizi'ne girerlerken gözcü pruvanın iskele tarafında İngiltere'nin karanlık kütlesinin ucu olan Kertenkele Burnu'nu ve yanlarından doğuya doğru kayan birkaç ışığı gördü: Bunlar abluka gemileri değildi. Riley ışıkların söndürülmesini emretti ve haritalara dikkat ederek gemiyi güneydoğuya yönlendirdi; sabah olduğunda kesinlikle Le Havre limanının yolunu tuttuğu anlaşılan sekiz gemilik bir konvoyun arkasına yanaştıklarını anlayarak buruk bir sevinç yaşadılar: Altı tüccar gemisi ve onlara eşlik eden iki firkateyn; hepsi güçlü gemilerdi ve menzilde olsalar kesinlikle ateş açarlardı. Ama yaklaşık doksan beş kilometre uzaktaydılar ve *Allegiance*'ı görünce hemen yelkenlerini şişirerek kaçmaya çalıştılar.

Riley onların arkasından özlemle bakarken, Laurence küpeştede onun yanında duruyordu. *Allegiance*, İngiltere'den ayrıldığından beri doğru dürüst temizlenmemişti ve altı berbat durumdaydı; yelkenlerini iyice rüzgârla doldursa bile en fazla sekiz deniz mili hız yapabilirdi ve konvoyun arkasındaki firkateynin bile en azından on bir deniz mili hızla gittiği belliydi. Onların arkasından bakmak için yerinde doğrulup oturan Temeraire'in yakası titriyordu. "Onları *yakalayabileceğimizden* eminim," dedi. "Onları kesinlikle yakalayabiliriz; en azından öğlene kadar."

"Cunda yelkenleri var," dedi Riley dürbünle izleyerek. Ağır ağır giden en arkadaki firkateyn, diğerlerinin hızlanmasını beklediği belli bir şekilde aniden ileri atıldı.

"Bu rüzgârla olmaz," dedi Laurence. "Ya da sen yapabilirsin ama diğerleri yapamaz ve hiç zırhımız yok. Onlara saldıramayız. *Allegiance* hava kararana kadar çok geride kalır ve borda personeli olmadığı için gece karanlığında bizden kolayca kurtulurlar."

Temeraire iç çekti ve başını yine ön bacaklarına dayadı. Riley dürbünü kaldırdı. "Bay Wells, rotamızı kuzey-kuzeydoğuya çevirelim."

"Başüstüne, efendim," dedi Wells üzgün bir tavırla ve gerekli ayarlamaları yapmak için döndü ama konvoyun en önündeki firkateyn aniden yön değiştirdi ve doğruca güneye yöneldi. Bu arada güvertede başlayan yoğun hareketlilik dürbünden rahatlıkla görülüyordu. Bütün konvoy manevra yapıyor, sanki Jersey Adaları'nın ötesindeki Granville'e ulaşmaya karar vermiş gibi görünüyordu; bu daha riskli bir girişimdi ve Laurence –eğer abluka gemilerini görmedilerse– bunu neden yaptıklarına bir anlam veremiyordu. Abluka son zamanlardaki şiddetli rüzgârlarla Manş Denizi'nin daha yukarısına sürüklenmediyse, gerçekten de şimdiye kadar gemileri görmemeleri gerekirdi.

Allegiance şimdi peşlerinden gitmek yerine, konvoyun yolunu kesmek için bir avantaj kazanmıştı. "Onları biraz daha kovalayabiliriz," dedi Riley sakince ve mürettebatı sessizce memnun eden bir şekilde: Sadece henüz göremedikleri diğer geminin yeterince hızlı olmasını diliyorlardı! *Allegiance*'ın gücünü belli ederek yakında olmasıyla tek bir firkateyn bile yeterli olabilirdi ve *Allegiance* takip sona erdiğinde görüş alanı içinde olursa ele geçirilen ganimetten kesinlikle pay alabilirdi.

Dürbünleriyle okyanusu heyecanla taradılar ama bir şey göremediler. Sonunda belli aralıklarla havalanan Nitidus güverteye inerek nefes nefese raporunu verdi: "Başka bir gemi değil. Ejderhalar."

Görmeye çalıştılar ama yaklaşan noktalar neredeyse sürekli bulutların arasında kalıyordu. Ama kesinlikle hızlı yaklaşıyorlardı ve bir saat dolmadan konvoy yönünü bir kez daha değiştirdi: Şimdi arkalarındaki rüzgârın kesilmesi riskini göze alarak sadece sahildeki Fransız toplarının koruması altına girmeye çalışıyorlardı. *Allegiance* aradaki mesafeyi yaklaşık elli kilometreye indirmişti.

"*Artık* gidebilir miyiz?" diye sordu Temeraire etrafına bakınarak; bütün ejderhalar yerlerinden doğrulmuştu ve geminin dengesini bozmamak için çökerek oturmalarına rağmen başlarını uzatmış, takibe odaklanmışlardı.

Laurence dürbününü kapayarak döndü. "Bay Ferris, savaş personeli yerlerini alsın." Emily dürbünü alıp götürmek için elini uzattı; Laurence ona baktı. "İşin bitince, Roland, senin ve Dyer'ın gözcü olarak Teğmen Ferris'e yardım etmenizi istiyorum."

"Başüstüne, Komutanım," dedi Emily neredeyse nefes nefese ve dürbünü yerine kaldırmak için koşarak uzaklaştı. Calloway, ona ve Dyer'a birer tabanca verirken, Fellowes da onlar yerlerine tırmanmadan koşumları çekiştirdi.

"Neden en sona kalmam gerektiğini anlamıyorum," dedi Maximus huysuzca, Temeraire ve Lily'nin personeli aceleyle yerlerini alırken; Dulcia ve Nitidus çoktan havalanmıştı ve Messoria ile Immortalis onların arkasından gidecekti.

"Çünkü dev gibisin ve güverte boşalana kadar seni hazırlayacak yer yok," dedi Berkley. "Sessizce otur da, diğerleri daha çabuk havalansın."

"Ben gelene kadar bütün çatışmayı bitirmeyin," diye seslendi Maximus arkalarından, onların geçişinin gürültüsüyle sesi boğulurken; Temeraire hızlanarak diğerleriyle arayı açtı ve Laurence ilk kez onu durdurmak istemedi. Destek bu kadar yakındayken onun hızından yararlanmak son derece mantıklıydı; sadece herkesin takibe katılmasını sağlamak için konvoyu biraz yavaşlatıp oyalamaları gerekiyordu ki bu da düşman gemilerini hiç şüphesiz saldırmaya zorlardı.

Ama Temeraire daha konvoya yeni ulaşmıştı ki en öndeki firkateynin üzerindeki bulutlar bir top patlamış gibi aniden dağıldı ve kızıl parıltının arasından Iskierka arkasında sürüklediği duman ve sisle dalışa geçerek geminin pruvasına kavisli, parlak bir alev topu gönderdi. Arkady ve yabani ejderhalar kedi gibi tıslayarak arkasından daldılar ve gemi silahlarının menzillerine aldırmadan bağıra çağıra saldırdılar. Ancak gözükaralık gibi görünen şey aslında öyle değildi, çünkü isabet alma olasılıklarını asgariye indiren bir hızla uçuyorlardı ve kanatlarının gücü bütün yelkenleri titretiyordu.

"Ah," dedi Temeraire şüpheci bir tavırla, yanından hızla geçerken bir an duraksayan ejderhalara bakarak. Iskierka firkateynin üzerinde daireler çiziyor, onlara durmalarını, durmadıkları takdirde hepsini küle çevireceğini haykırıyordu. Sonra sözlerini vurgulamak için doğruca suyun içine bir alev topu daha püskürttü ve okyanusun yüzeyinden büyük bir buhar bulutu yükseldi.

Firkateynin yelkenleri hemen aşağı inerken konvoyun geri kalanı da aynı şeyi yaptı. Laurence borda mürettebatı olmamasının çeşitli zorluklar yaratacağını düşünürken, hiç de öyle olmadı. Yabani ejderhalar, bir sürüyü güden çoban köpeklerinin becerisiyle ganimetleri hemen toplamaya, gemileri İngiltere'ye çevirmeye zorlamaya başladılar. Gherni ve Lester gibi yabani ejderhaların en küçükleri zavallı denizcileri korkudan öldürecek bir hareketle gemilerin güvertelerine indiler.

"Ah, hepsi kendi fikriydi," dedi Granby, *Allegiance*'ın pruvasında Laurence'ın elini hüzünlü bir tavırla sıkarken; şimdi gemi yarı yolda onlara yetişmişti ve rotalarını Dover'a çevirmişlerdi. "Bütün ganimeti Donanma'nın toplaması düşüncesini reddetti ve korkarım şu lanet olasıca yabani ejderhalardan bazılarını da kendi emrine aldı. Geceleri onlarla birlikte gizlice Manş Denizi'nde uçarak ganimet aradığından eminim; ona bir geminin varlığını haber verdiklerinde, sadece o ya da bu yöne uçmak istediğini ve gemilere tesadüfen rastladığını söylüyor. Herhangi bir borda personeli kadar iyiler; biri güverteye indiğinde, denizciler karşı koymayı hemen kesiyor."

Yabani ejderhaların geri kalanı havadaydı ve kendi dillerinde neşeli bir şekilde şarkı söylüyor, mutlu bir şekilde bağrışıyorlardı. Iskierka ise kendini birliğe bir şekilde sıkıştırmayı başarmıştı ve normalde Temeraire'in uyumayı tercih ettiği sancak küpeştesi boyunca yatıyordu. Küçük bir katkı olduğu da söylenemezdi; aradan geçen aylarda tam boyuna ulaşmıştı ve şimdi inanılmaz ölçüde uzundu. Yılan gibi vücudunun ağır boğumları en azından Temeraire kadar uzundu ve yoluna çıkan her şeye dolanıyordu.

"Sana yetecek kadar yer yok," dedi Temeraire, Iskierka'nın sırtına dayadığı vücudunu iterek ve ayağını etrafına dolanan başka bir kattan kurtararak. "Neden Dover'a uçarak dönmüyorsun ki?"

"İstersen Dover'a *sen* uçarak gidebilirsin," dedi Iskierka umursamaz bir tavırla kuyruğunun ucunu sallayarak. "Ben bütün sabah uçtum ve ganimetimin yanında kalacağım. Bak kaç tane gemi buldum," diye ekledi, mutlu bir şekilde.

"Onlar hepimizin ganimetleri," dedi Temeraire.

"Kural olarak, sanırım sizinle paylaşmalıyız," dedi Iskierka lütufkâr bir tavırla, "ama siz geç gelip izlemek dışında bir şey yapmadınız." Temeraire bu sözlerin doğruluğunun farkındaydı ve tartışmak yerine başını ön bacaklarının üzerine koyarak sessizce düşüncelere daldı.

Iskierka onu dürttü. "Bak, kaptanım ne kadar iyi görünüyor," diye ekledi, yangına körükle giderek ve zavallı Granby'yi utandırarak. Gerçekten de gülünç ölçüde iyi görünüyordu; parmaklarında yüzükler vardı, üniformasının düğmeleri altındandı ve kılıcının kabzasına da altın kakma işlenmiş, eliyle gizlemeye çalıştığı tepesine fazlasıyla büyük bir elmas yerleştirilmişti.

"Bir ganimet ele geçirdiği her seferinde günlerce tantana yapıyor," diye mırıldandı Granby, kulaklarına kadar kızararak.

"Kaç tane ele geçirdi?" diye sordu Laurence şüpheci bir tavırla.

"Ah, kafasına iyice koyduğundan beri beş tane oldu; bazıları bunun gibi konvoy halinde," dedi Granby. "Üzerlerine biraz alev kusar kusmaz hemen emrine uyup yelkenlerini indiriyorlar ve pek fazla rekabetle de karşılaşmıyoruz; bildiğinizi sanmıyorum ama ablukayı deldiler."

Bu haber herkesi tedirgin etti. "Fransız devriyeler," dedi Granby. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sahil şeridinde olması gerekenden en azından yüz tane daha fazla ejderhaları olduğunu söyleyebilirim. Sadece bizim gözden kaybolmamızı bekliyorlar ve sonra da abluka kuran gemilerimize saldırıyor, bomba atıyorlar. Onları sürekli korumaya

yetecek kadar ejderhamız olmadığı için, Donanma gemilerle karşılık vermek zorunda kalıyor. Geri dönmeniz gerçekten çok iyi oldu."

"*Beş* kez ganimet ele geçirmiş," dedi Temeraire çok kısık sesle. Dover'a ulaştıklarında bile morali hâlâ düzelmemişti. Şimdi kayalıkların tepesinde Iskierka'nın kararmış taştan yapılmış büyük bir pavyonu vardı ve dikenlerinden yayılan buhardan terliyordu. Hiç şüphesiz yazları da aşırı sıcak olurdu. Temeraire yine de pavyona öfkeyle baktı; özellikle de Iskierka siyah taşların önünde parlak kırmızı ve menekşe renkli gövdesini sergileyerek kıvrıldıktan ve açıklığında rahat edemezse, istediği zaman gelip orada uyuyabileceğini söyledikten sonra.

Temeraire bu teklif karşısında kabardı ve çok soğuk bir sesle cevap verdi: "Hayır, teşekkür ederim." Sonra da kendi açıklığına çekildiğinde her zamanki gibi teselli bulmak için göğüs zırhını parlatmak yerine, başını kanadının altına sokarak asık yüzle kıvrıldı.

14. Bölüm

CAPE'TE KORKUNÇ KATLİAM

Binlerce Kişi Öldürüldü! Cape Coast Yok Edildi!

Luanda ve Benguela Yandı!

Memleketimizin en önemli vatandaşlarından bazılarının sonunu getiren, birçok girişimin yıkımına yol açan ve bizi cesur maceracılarımız ile misyonerlerimizin yazgısıyla ilgili yasa boğan bu felaketin boyutları tam olarak hesaplandığında, aile ve yatırımcıların en kötü korkuları doğrulanacak gibi görünüyor. Son zamanlarda Fransa'yla yaptığımız savaş yüzünden meydana gelen sınır anlaşmazlıklarına rağmen, şimdi Manş Denizi'nin karşı kıyısındaki Hollanda Krallığı'nın kolonilerde yakınlarını kaybetmiş ailelerine desteğimizi sunmalıyız. Yerli halkların, dürüst Hristiyan emeğinin ürünlerine karşı kıskançlıkla, yanlarında vahşi ejderhalarla yaptıkları bu nedensiz saldırılara karşı birlik olmalıyız.

Laurence, Bristol'dan gelen gazeteyi katlayarak kahve demliğinin yanına koyarken karikatür kısmı aşağı bakıyordu: Sivri dişli ve şişkin bedenli, üzerinde Afrika yazan, ejderha biçimli bir yaratığın açık ağzında ellerinde mızraklarıyla erkekli, kadınlı ve çocuklu siyahi yerliler sırıtıyor, bu arada ejderhanın önündeki zavallı kurbanlar ellerini dua eder gibi birleştirmiş halde dizlerinin üzerinde oturuyor ve hep bir ağızdan *Ah, Hiç Merhametiniz Yok mu?* diye bağırıyorlardı.

"Ben gidip Jane'i görmeliyim," dedi Laurence. "Bugün öğleden sonra Londra'ya doğru yola çıkacağımızı tahmin ediyorum. Çok yorgun değilsen elbette."

Temeraire son öküzüyle oynuyor, yemek isteyip istemediğine karar veremiyordu, yolculuklarından sonra üç tanesini iştahla midesine indirmişti. "Benim için sakıncası yok. Belki biraz erken gidip pavyonumuzu da görebiliriz. Artık o karantina bölgesine yaklaşmaktan çekinmemiz için kesinlikle bir neden kalmadı."

Afrika'daki katliamla ilgili ilk istihbaratı getirmiş olmasalar bile –daha hızlı bir gemi onları geçmişti– kesinlikle en iyisini onlar getirmişti: Onların gelişinden önce, İngiltere'de hiç kimse Afrika sahillerini silip süpüren gizemli düşmanın kimliğinden haberdar değildi. Laurence, Harcourt ve Chenery elbette ki haberciler göndererek gördüklerini açıklamış ve onları Sierra Leone ve Madeira'ya götürecek gemilere bindirmişlerdi ama sonuçta bunları sadece birkaç gün kazanmıştı. Resmî yazışmalar, hatta denizde geçen bir ayda oluşturulmuş uzun olanlar bile, böylesine geniş çaplı bir felaket konusunda devletin merakını gidermeye yetmemişti.

En azından Jane gerçekleri tek tek saymakla vakit kaybetmemişti. "Lordların karşısına çıktığınızda bunları yeterince duyacağınızdan eminim," dedi. "İkinizin de gelmesi gerekiyor, hatta Chenery'nin de. Ancak şartlar düşünülürse belki seni mazeretli kabul edebilirim, Harcourt. İstersen tabii."

"Hayır, Komutanım, teşekkür ederim," dedi Catherine kızararak. "Özel muamele istemiyorum."

"Ah, ben bulabileceğimiz bütün özel muameleyi memnuniyetle kucaklayacağım," dedi Jane. "En azından belki bize oturacak bir yer verirler; berbat görünüyorsun."

Jane, Laurence onu son gördüğünden beri bir hayli toparlanmıştı. Saçlarında aklar çoğalmıştı ama yüzü dolgunlaşmıştı ve hem dertlerinin azalması hem de uçuşa dönüşünün etkilerini taşıyordu. Yanakları rüzgârdan kızarmıştı ve dudakları biraz çatlamıştı. Denizde ve güneyde geçen günlerden sonra ıstakoz gibi kızarmış olmasına rağmen hâlâ solgun görünen Catherine'e çatık kaşlarla baktı. "Hâlâ hastalanıyor musun?"

"*Çok* sık değil," dedi Catherine pek inandırıcı olmayan bir tavırla. Laurence –aslında gemideki herkes– gemideyken onun sık sık küpeşteye koştuğuna tanık olmuştu. "Ve denizde olmadığımız için artık daha iyi olacağımdan da eminim."

Jane hoşnutsuz bir tavırla başını iki yana salladı. "Ben yedi aylık hamileyken çok iyiydim oysa sen yeterince kilo almamışsın. Bu da diğer her zorlu iş gibi, Harcourt. Bünyenin bu işi kaldırabileceğinden emin olmamız gerek."

"Tom benim Londra'daki bir doktora gitmemi istiyor," dedi Catherine.

"Saçmalık," dedi Jane. "İhtiyacın olan şey, işini bilen bir ebe; sanırım benimki Dover'da hâlâ işini sürdürüyor. Senin için yerini öğrenirim. Ondan çok memnun kalmıştım, inan bana. Doğum yirmi dokuz saat sürmüştü," diye ekledi bir savaş gazisinin geçmişi hatırladığında hissettiği gururla.

"Ya," dedi Catherine.

"Söylesene, sen..." diye başladı Jane ve kısa süre sonra Laurence yerinden fırlayarak ve sohbetin geri kalanını duymayı kesinlikle

istemediği belli bir şekilde Jane'in masasının üzerine açılmış olan Manş Denizi haritasını incelemeye koyuldu.

Haritaya bakan Laurence elinde olmadan bir rahatsızlık hissetti. Manş Denizi'nin Fransız kıyısının tamamı şimdi işaretlerle doluydu. Maviler asker birliklerini, beyazlar ejderhaların her birini temsil ediyordu. Brest'in etrafında en azından elli bin adam toplanmıştı ve Cherbourg'da da bir o kadar vardı; Calais'de bunun yarısı kadar bir grup toplanmış, bu pozisyonlar arasına da yaklaşık iki yüz ejderha serpilmişti.

"Bu sayılar kesin mi?" diye sordu Laurence, hanımlar sohbetlerini bitirip masanın başında ona katıldıklarında.

"Hayır, ne yazık ki," dedi Jane. "Elinde daha fazlası var; en azından ejderhaları daha fazla. Bunlar sadece resmî tahminler. Powys, limanlarını ablukaya aldığımız için onun bu kadar çok ejderhayı besleyemeyeceğini söylüyor ama ben orada olduklarını biliyorum. Keşfe çıkanlardan sürekli raporlar alıyorum ve bir kerede olması gerekenden daha fazla ejderha görüyorlar; Donanma da balık kokusunu alamadıklarını ama et fiyatları bu kadar artmışken kendi kendilerine avlandıklarını söylüyor. Kendi balıkçılarımız bile yakaladıklarını satmak için karşı kıyıya gidiyor.

"Yine de şükretmeliyiz," diye ekledi. "Durum böylesine kötü olmasaydı, eminim seni Whitehall'da bir ay daha tutup Afrika'da olanlarla ilgili bir sürü soru sorarlardı; oysa şimdi seni o acıdan bir iki günde kurtarabileceğim."

Laurence, Catherine gittikten sonra bir süre daha kaldı; Jane onun kadehini tekrar doldurdu. "Ve sahilde bir ay daha kalsan iyi olurdu, şu haline bak," dedi. "Anladığım kadarıyla berbat bir süreç geçirmişsin, Laurence. Yemeğe kalır mısın?"

"Çok üzgünüm," dedi Laurence. "Temeraire hava hâlâ aydınlıkken Londra'ya gitmek istiyor." Belki de bunu ertelemeliydi, çünkü

Jane'le konuşmak istiyordu ama ne diyeceğini bilmiyordu ve orada öyle aptalca duramazdı.

Ama Jane onu kurtardı. "Bu arada, Emily'yle ilgilendiğin için sana minnettarım. Hava Kuvvetleri'nden Powys'e mesaj gönderdim ve onunla Dyer'ın asteğmen olarak atanabileceğini, artık kendilerini kanıtladıklarını belirttim ve herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Onların yerine geçirmeyi düşündüğün başkaları var mı?"

"Var," dedi Laurence kendini toparlayarak, "eğer izin verirsen, Afrika'dan getirdiğim çocuklar."

Demane, Cape Town'dan kaçtıklarından beri geçen haftalarda, süngünün saplandığı yan tarafındaki şişmiş yara yüzünden yüksek ateşle yatmıştı ve Sipho da konuşamayacak kadar üzgün bir halde, su veya yulaf lapası getirmek ve ağabeyine kaşık kaşık vermek dışında onun yatağının yanından ayrılmayı reddediyordu. Geminin doktoru Laurence'a çocuğun iyileşeceğini söylemeden uzun süre önce güney sahili hızla sancak tarafında kalmış, çocukların akrabalarının yanına dönme umutlarını yok etmişti. "Sizin sayenizde," demişti Laurence doktora fakat çocuklarla ne yapılacağını bile bilmiyordu; *Allegiance* o zamana kadar Benguela'ya ulaşmıştı ve geri dönmeleri söz konusu bile olamazdı.

"Böyle bir şey yok," demişti Bay Raclef, "hayati organların bu şekilde yaralanması kesinlikle ölümcül sonuçlar doğurur veya doğurması gerekir; onu rahat ettirmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu." Ve böylesine net bir teşhisin gerçekleşmediğini görmekten biraz rahatsız bir şekilde kendi kendine söylenerek uzaklaşmıştı.

Ancak yaralı hasta, gençliğin direncini sergileyerek hayata tutunmuş ve çok kısa süre sonra yattığı süreçte kaybettiği on kiloyu fazlasıyla geri almıştı. Demane, Ekvator'dan geçmelerinden önce revirden taburcu edilmişti ve iki kardeş, tek küçük hamaklarını zorlukla sığdırdıkları perdeyle bölünmüş küçük bölmelerine yerleşmişlerdi.

Büyük çocuğun tedbirliliği aynı anda uyumalarına izin vermemişti ve sırayla nöbet tutmak konusunda ısrar etmişti.

Cape'ten gelen ve onları evlerinin yıkımından sorumlu tuttukları yerlilerin temsilcileri olarak gören mültecilerin öfkeli yaklaşımları düşünülürse, çocuk gergin tutumunda o kadar da haksız değildi. Demane ve Sipho'nun onlara saldıranlardan tamamen farklı bir ulustan geldiğini mültecilere anlatmaya çalışmanın hiçbir yararı olmamıştı ve çocukların onların yanında kalması büyük ölçüde huzursuzluk yaratmıştı. Özellikle iki kardeşe yer açılması için kendi bölmelerinden yirmişer santim vermek zorunda olan yaşlıca bir esnaf ve bir ırgat, durumdan çok rahatsızdılar.

Tahmin edileceği gibi, bunun ardından mülteci çocuklarıyla birkaç kavga gelmişti. Ancak bunlar kısa sürede sona ermişti. Son zamanlarda ölümcül bir yarayla yatmış olsa bile, yıllarını kendi av becerileriyle hayatta kalarak ve zorunluluktan dolayı yiyeceğini aslan ve sırtlanlardan korumaya çalışarak geçirmiş bir yerli çocuğunun, deneyimleri okul avlularındaki kavgalarla sınırlı mülteci çocuklarının dengi olmadığı kısa sürede anlaşılmıştı. Bunun yerine daha çocuksu yöntemlere başvurulmuştu; gizli çimdiklemeler veya dürtüklemeler, hamağın yanına bırakılmış pislikler ve kocaman böceklerin yaratıcı şekillerde kullanımı.

Aşina oldukları ve dillerini öyle ya da böyle kavrayan tek varlık olan Temeraire'e olan korkularını kısa süre içinde yenmişlerdi; o kadar ki onun yanındayken tacizcilerden de korunduklarını hissediyorlardı. Çocuklar çok geçmeden oyunları sırasında herhangi bir genç subay kadar becerikli bir şekilde onun sırtına tırmanmayı öğrenmiş, onun eğitmenliğiyle İngilizce bilgilerini belli ölçüde ilerletmişlerdi. Dolayısıyla Cape Coast'tan ayrılmalarından kısa süre sonra Demane gelip küpeşteyi sımsıkı tutan eline rağmen titremeyen sesiyle Laurence'a, "Artık sizin köleniz mi olduk?" diye sorabilmişti.

Laurence afallayarak ona bakmıştı. "Sipho'yu başkasına satıp benden ayırmanıza izin vermem," diye eklemişti çocuk meydan okuyan bir tavırla ama sesindeki çaresizlik, kendini veya kardeşini böyle bir yazgıdan korumaya gücünün yetmeyeceğinin farkında olduğunu gösteriyordu.

"Hayır," demişti Laurence hemen; kendisinin adam kaçıran biri olarak görüldüğünü öğrenmek ağır bir darbe olmuştu. "Kesinlikle hayır; siz..." Fakat çocukların pozisyonunu tanımlayabileceği bir kelime bulamamış, dolayısıyla, "Kesinlikle köle değilsiniz," diyebilmişti sadece. "Birbirinizden ayrılmayacağınıza söz veriyorum," diye de eklemişti; yine de Demane pek rahatlamış gibi görünmemişti.

"Elbette ki köle değilsiniz," demişti Temeraire kararlı bir tavırla, "benim mürettebatımın üyelerisiniz." Bu görüşü doğal sahiplenicilliğinden kaynaklanmıştı ki böyle bir düzenlemenin belli zorluklarına rağmen çocukları kendine ait görmüş ve Laurence'ı başka çözüm bulamayacağını anlamaya zorlamıştı. Ortaya koydukları hizmetleri için onlara kendi kabileleri arasında hak edecekleri türden saygıyı göstermek zorundaydılar.

Elbette kimse ne doğum ne de eğitim açısından onların beyefendi olduğunu iddia edebilirdi ve Laurence, Sipho'nun uysal, iyi huylu bir çocuk olduğunun farkında olmasına rağmen, Demane'nin fazla bağımsız olduğunu ve davranışlarını değiştirmek isteyen birine –kötü niyetle değilse de– inatla karşılık vereceğini görebiliyordu. Ama sadece bu zorlukların engel oluşturmasına izin verilemezdi: Onları evlerinden, ait oldukları insanlardan ve dünyalarından koparmıştı. Sonuç olarak, eğer onlardan aldıklarını geri vermesi mümkün değilse, en azından ortaya çıkan durumla ilgili sorumluluğunu kabul etmek zorundaydı. Hava Kuvvetleri'nin ve görevinin yararı için bu durumun oluşmasında etkisi olduğunu inkâr edemezdi.

"Kaptanlar istediklerini seçebilirler. Bu her zaman böyle olmuştur," dedi Jane. "Ancak bu konuda itiraz ve dedikodu olmayacağını söyleyemem. Atamalar *Gazette*'de yayınlandığı andan itibaren, onlarca ailenin bana geleceğinden emin olabilirsin. Şu anda muhtemelen eğitilmiş olan çocuklar için yeterince pozisyon yok ve aileler çocuklarını bir ağır sıkletin sırtında görmekten hoşlanmasalar da, sen iyi bir eğitmen olarak ün yaptın. Temeraire'de görev almanın teğmenliğe giden emin bir yol olduğunu biliyorlar."

"Bize böylesine büyük hizmetlerde bulunmuş olanlara kesinlikle öncelik tanımalıydım," dedi Laurence "ve Temeraire onları kendi mürettebatına kattı bile."

"Evet ama birçokları onları özel hizmetkâr ya da en azından yer personeli olarak alman gerektiğini söyleyecektir," dedi Jane. "Yine de hepsinin canı cehenneme; çocukları alacaksın ve ırklarıyla ilgili şikâyet eden olursa, aksinin kanıtlanmasından korkmadan onların kendi ülkelerinde prens olduklarını söyleyebilirsin. Her neyse," diye ekledi, "onları sessizce kayıtlara geçireceğim ve aradan sıyrılmalarını umacağız. Sana bir kişi daha vereyim mi? Temeraire'in mürettebat sayısı buna izin veriyor."

Laurence elbette bunu kabul etti ve Jane başıyla onayladı. "İyi. Sana Amiral Gordon'ın en küçük torununu göndereceğim ve bu da onu seni en ağır eleştiren kişi olmaktan çıkarıp en sağlam destekçin yapacak. İnan bana, sürekli mektuplar yazıp dedikodu yapan emekli bir generalden daha fazla zamanı olan kimse yoktur."

Sipho atamaları öğrendiğinde çok memnun oldu. Demane ise biraz şüpheciydi: "Mesaj mı taşıyacağız? Ve ejderhaya mı bineceğiz?"

"Başka görevler de olacak," dedi Laurence ama başka görevleri nasıl açıklayacağını bilemedi. Temeraire araya girdi: "Onlar kimsenin yapmaktan pek hoşlanmadığı küçük, sıkıcı şeyler."

Ancak Demane'nin şüpheleri azalmamıştı. "Avlanmak için ne zaman fırsatım olacak?" diye sordu.

"Buna gerek olacağını sanmıyorum," dedi Laurence afallayarak ve biraz daha konuştuktan sonra, çocuğun karınlarının doyacağını ve giysi verileceğini anlamadığını fark etti. Elbette ki onları destekleyecek aileleri olmadığı ve öğrenciler maaş almadığı için hepsi Laurence'ın cebinden çıkacaktı. "Açlıktan ölmenize izin vereceğimizi düşünemezsiniz. Şimdiye kadar ne yiyordunuz?"

"Sıçan," dedi Demane kısaca; sonra Laurence'ı şaşırtan bir şekilde, gemideyken bu canlıları bulmakta sıkıntı yaşadığını, yeterince bulunmadığını açıkladı. "Ama artık karadayız ve dün gece o küçük şeylerden iki tane daha yakaladım." Ve ne olduklarını açıklamak için kelime bilgisi yeterli olmadığı için parmaklarını başının üzerine kulak gibi uzattı.

"Dover Kalesi'nin arazisinden değil, değil mi?" dedi Laurence; bu kadar çok ejderhanın kokusu havaya yayılırken etrafta çok fazla tavşan olmazdı. "Bunu bir daha tekrarlamamalısın, yoksa seni izinsiz avlanmaktan tutuklarlar."

Demane'nin ikna olduğundan pek emin değildi ama sonunda Laurence zafer kazandığına karar verdi ve iki kardeşi bir süre işlerini öğrenmeleri için Roland ve Dyer'ın gözetimine bıraktı.

Karantina alanlarına uçarak kısa sürede ulaşılabiliyordu ve pavyon korunaklı bir vadide kurulmuştu. Boş değildi: İçinde oldukça zayıf ve bitkin iki Sarı Orakçı uyuyor, hâlâ arada bir öksürüyorlardı. Cansızmış gibi yatan küçük bir Gricik de vardı: Volly değil, Celoxia'ydı ve kaptanı Meeks yanındaydı. "Cebelitarık yolunda sanırım," dedi Meeks sorduklarında, "tabii yine çöküp kalmadıysa," diye ekledi acı bir sesle. "Dırdır ediyor gibi görünmek istemem, Laurence; *senin* elinden gelenin fazlasını yaptığını Tanrı biliyor. Ancak Deniz

Kuvvetleri Komutanlığı'nda bunun bir arabanın tekerleğini geri takmaya benzediğini sanıyorlar gibi görünüyor ve hemen eski rotalarımızda tekrar uçmaya başlamamızı bekliyorlar. Grönland üzerinden Halifax'a gidip döndük, her dalgada pruvanın üzerinden aşan buzlu suların arasında, demir atan tekneye indik; elbette ki yine öksürüyor." Küçük ejderhanın burnunu okşadı ve dişi ejderha hüzünlü bir şekilde hapşırdı.

En azından zemin rahatlık verecek şekilde sıcaktı ve odun ateşi biraz dumanlı olsa ve duman zemindeki taş karoların arasından süzülse de, kuşlağın açık planı sayesinde kolayca dağılıyordu. Süslü veya seçkin filan değil, basit, pratik bir yapıydı ve Temeraire içinde uyuyabilirdi ama onun boyutları düşünülürse, çok geniş olduğu da söylenemezdi. Temeraire yapıya hayal kırıklığıyla baktı ve orada oyalanmak istemedi. Pavyonu geride bırakarak ve yakasını yatırarak tekrar havalanmak istediğinde, mürettebat daha inmeye bile fırsat bulamamıştı.

Laurence yaz sıcağına rağmen orada barınan hasta ejderhaları hatırlatarak onu teselli etmeye çalıştı. "Jane bana kışın onları onluk gruplar halinde yerleştirdiklerini söyledi," dedi, "o soğuk ve ıslak ortamda. Doktorlar da bunun en azından bir düzinesini kurtardığından emin."

"Eh, işe yaradığına sevindim," diye karşılık verdi Temeraire sadece mırıldanarak. Aylar öncesinde kalmış ve artık gözden kaybolmuş başarılar pek de tatmin edici gelmiyordu. "Bu çirkin bir tepe," diye ekledi "ve şu da öyle; hiç hoşlanmadım." Normalde sıradan olmayan her şey için çıldırmasına ve hevesli bir şekilde Laurence'ın ilgisini çekmeye çalışmasına rağmen, şimdi manzara bile onu sinirlendiriyordu.

Tepeler *gerçekten* tuhaftı; düzensiz ve gür çimenlerle kaplıydılar ve alabildiğine uzanırken ister istemez dikkat çekiyorlardı. "Ah,"

dedi Emily aniden, ön taraftaki gözcü yerinden uzanıp Temeraire'in omzunun üzerinden aşağı bakarak. Sonra söz verilmeden konuşmuş olmanın utancıyla hemen ağzını kapadı. Temeraire'in kanat çırpışı yavaşladı. "Ah," dedi.

Vadi onlarla doluydu: Tepelerle değil, son nefeslerini verdikleri yerlerde ejderha cesetlerinin üzerinden yükselmiş sıra sıra höyüklerle. Orada burada çimenlerin arasından bir diken veya boynuz uzanıyordu ya da küçük bir toprak parçası kayarak bir çene kemiğinin beyaz kıvrımını ortaya çıkarmıştı. Kimse konuşmuyordu; Laurence, Allen'ın aşağı uzanarak karabinaları kavradığını gördü. Yemyeşil arazinin üzerinde sessizce uçmaya devam ederlerken, Temeraire'in gölgesi ölülerin girinti ve çıkıntıları üzerinde dalgalanarak akıyordu.

Temeraire nihayet Londra'daki kuşlağa döndüğünde hâlâ sessizdiler ve azıcık eşyanın indirilmesi de sessizce yapılıyordu: Adamlar bohçaları açıklığın yan tarafına yığmak için taşıyor ve diğerlerini almak için geri dönüyorlardı. Koşumcular her zamanki gibi neşeli bir şekilde karın ağını kimin çözeceği konusunda tartışmadılar. Bunun yerine Winston ve Porter sessizce işe koyuldu. "Bay Ferris," dedi Laurence kasıtlı şekilde sesini yükselterek, "biraz düzen sağladığımızda yarın akşam yemeğine kadar genel izin verebilirsiniz ve görevleri erteleyebilirsiniz."

"Peki, Komutanım. Teşekkür ederiz," dedi Ferris onun kadar yüksek sesle karşılık vermeye çalışarak; çok büyük bir sevinç yaratmasa da, iş daha hızlı akmaya başladı ve Laurence bir gecelik dinlencenin adamları baskı duygusundan kurtaracağından emindi.

Gidip Temeraire'in başının yanında durdu ve elini rahatlatıcı bir tavırla burnuna koydu. "İşe yaradığına *memnunum*," dedi Temeraire kısık sesle ve yere biraz daha çökerek.

"Haydi, karnını doyuralım," dedi Laurence. "Biraz yemek ve sonra istersen sana kitap da okurum."

Temeraire felsefeye ve hatta matematiğe pek dikkatini veremedi ve sonunda yakasını kabartıp başını kaldırana ve sahiplenici bir tavırla ön bacağını sığırının üzerine koyana kadar yiyeceğiyle oynadı. Volly yuvarlanır gibi koşarak ve arkasından büyük bir toz bulutu kaldırarak açıklığa geldi.

"Temrer," dedi Volly sert bir sesle ve Temeraire'in omzuna başıyla vurduktan sonra sığıra aç gözlerle bir bakış attı.

"Sakın kanma," dedi James, onun sırtından aşağı kayarken. "Ben Hyde Park'ta postayı beklerken yemeğini yiyeli daha on beş dakika olmadı ve kesinlikle güzel bir koyunu midesine indirdi. Sen nasılsın, Laurence? Gördüğüm kadarıyla bir hayli kararmışsın. Bu sana."

Laurence mürettebatına gelen mektup tomarını memnuniyetle kabul etti; en üstte kendisine gönderilmiş olan bir zarf vardı. "Bay Ferris," dedi tomarı dağıtılmak üzere teslim ederken. "Teşekkür ederim, James. Umarım siz de iyisinizdir."

Volly, burun deliklerinin etrafında kaba yara izleri olmasına ve sesi biraz hırıltılı çıkmasına rağmen Meeks'in raporunun Laurence'ı korkutabileceği kadar kötü görünmüyordu. En azından, son zamanlarda yediği koyunları ve keçileri, ayrıca son felaketin başlarında bir *yumurta* verdiğini Temeraire'e mutlu bir şekilde böbürlenerek anlatmasını engellemiyordu. "Hey, bu çok iyi," dedi Temeraire. "Ne zaman çatlayacak?"

"Kasımda," dedi Volly neşeyle.

"O öyle diyor," dedi James, "ama doktorlar emin değil. Kabuk henüz yeterince sertleşmedi ve erken olabilir. Ama bu kutsanmış yaratıklar bazen biliyor gibi görünüyorlar, dolayısıyla hevesli bir çocuk gibi bekliyorlar."

Hindistan'a gideceklerdi. "Yarın ya da öbür gün sanırım; hava güzel devam ederse," dedi James.

Temeraire başını yana yatırdı. "Kaptan James, benim için bir mektup götürebilir misiniz acaba? Çin'e?" diye sordu.

James böyle bir istek karşısında başını kaşıdı; Temeraire, Laurence'ın bildiği kadarıyla mektup yazmak konusunda İngiliz ejderhaları arasında eşsizdi; aslında havacıların bile birçoğu bu alışkanlığa sahip değildi. "Bombay'a götürebilirim," dedi James, "ve sanırım Çin'e gidecek bir tüccar bulabilirim ama onlar sadece Kanton'a kadar gidiyorlar."

"Oradaki Çinli valiye teslim edilirse, yerine ulaştıracağından eminim," dedi Temeraire haklı bir özgüvenle; vali bunu muhtemelen bir İmparatorluk görevi olarak görürdü.

"Ancak kişisel yazışmalarımız için sizi geciktirmemeliyiz elbette," dedi Laurence biraz suçlu bir tavırla, James programında biraz özensiz gibi görünse bile.

"Ah, kendinizi sıkıntıya sokmayın," dedi James. "Göğsünden gelen hırıltılar hiç hoşuma gitmiyor ve doktorlar da benimle aynı fikirde; Lordlar zamanlama konusunda endişeli olmadığından, ben de endişelenmiyorum. Limanda birkaç gün daha oyalanmaktan ve biraz kilo alıp dinlenmesine izin vermekten mutluluk duyacağım." Volly'nin yan tarafına bir şaplak indirdi ve küçük Gricik'i sadık bir köpek gibi –tabii fil büyüklüğünde bir köpek hayal edilebilirse– peşinden sürükleyerek başka bir açıklığa doğru yürüdü.

Mektup annesinden gelmişti ama damgalıydı; son mektubuna cevap olarak gönderilmesi babasının onayını gösteren küçük ama değerli bir işaretti:

Afrika'dan gönderdiğin ve gazetelerde yayınlananları her açıdan gölgede bırakan habere çok şaşırdık ve saldırılara kurban giden

Hristiyan halkı için yas tutuyoruz. Böylesine korkunç bir şiddetin iğrençliğinin susturamayacağı bir şekilde, günahların bedelinin her zaman Mahşer Günü'nde ödenemeyeceği düşüncesini de inkâr edemeyiz. Çünkü Tanrı'nın iradesine karşı gelenler bu hayatta da yargılanabilir. Lord Allendale, bunun köleliğin kaldırılması kararının kabul edilmemesi karşısında bir ceza olduğunu düşünüyor. Anlattıklarından yola çıkarak Tsavanaların (eğer doğru anladıysam) yasaktan dolayı memnun olabileceğini belirtiyor ve biz de bu kötü uygulamaya son verilmesinin, boyunduruk altında acı çeken o zavallılar için biraz daha iyi ve insanca şartlar yaratmasını umuyoruz.

Annesi mektubu daha talihsiz bir şekilde bitiriyordu:

...ve beğendiğim ama kullanmayacağım bir şey aldım, çünkü baban bana genç bir hanımın eğitimini üstlendiğini belirtti. Bunu uygun bulabileceğini düşünüp aldığım şeyi sana gönderiyorum.

Altın kakmalı güzel bir gerdanlıktı; annesinin beş çocuğundan –üç oğlu ve beş erkek torunu vardı– tek bir kız torunu olmuştu ve bu satırların arasında gizlenmiş bir dilek dikkat çekiyordu. "Bu çok güzel," dedi Temeraire asla onun olmayacağını bilmesine rağmen gerdanlığa istekli gözlerle bakarak.

"Evet," dedi Laurence hüzünlü bir tavırla ve gerdanlığı vermek için Emily'yi yanına çağırdı. "Annem bunu sana göndermiş."

"Çok nazikmiş," dedi Emily mutlulukla; biraz şaşırmış olsa da, hediyenin sevinciyle bu duyguyu görmezden gelmekten memnunluk duyacağı belliydi. Gerdanlığı ellerine alarak hayranlıkla baktı ve bir an düşündükten sonra biraz çekingen bir tavırla ekledi: "Ona cevap yazmam gerekiyor mu?"

"Belki kendi cevabımda senin teşekkür ettiğini belirtebilirim," dedi Laurence; annesi mektubu almaktan hoşlanmayacak diye bir durum yoktu ama bu sadece yanlış anlamaları güçlendirirdi ve babası, gayrimeşru bir çocukla ilgili sorumluluk duygusu düşünülürse, resmî bir kabullenme talep eden böyle bir hareketten kesinlikle memnun olmazdı. Ayrıca Laurence'ın böyle bir durumun söz konusu olmadığını ona açıklamasının kolay bir yolu yoktu.

Laurence, kargaşayı daha da artırmadan kendi mektubunu nasıl yazacağını bile bilemiyordu, çünkü en temel gerçekleri dile getirmekle yetinemezdi; yani hediyeyi teslim ettiğini ve teşekkür edildiğini. Bunu yaparsa, Emily'yi çok yakın zamanda gördüğünü belli ederdi ve cevabının hızı da onu sürekli gördüğünü gösterirdi. Bu durumu Jane'e nasıl açıklayabileceğini merak etti. Ne yazık ki onun bunu hiç ciddiye almayacağını, tam aksine komik bulacağını tahmin ediyordu. Birinin onunla ilgileniyor olmasından hiç rahatsızlık duymayacaktı. Ve Laurence'ın kalemi bu noktada düşünceler yüzünden duraksadı, çünkü Jane gayrimeşru bir çocuğun annesiydi; saygın bir kadın değildi ve Laurence'ın bunu annesine açıklamaktan çekinmesinin tek nedeni sadece Hava Kuvvetleri'nin sırrı olması değildi.

15. Bölüm

"Jane," dedi Laurence, "benimle evlenir misin?"

"Ne, elbette hayır, hayatım," dedi Jane çizmelerini giymekte olduğu sandalyeden başını kaldırıp bakarak. "Sana itaat yemini etsem, bu kez emir vermekte zorlanırım, biliyorsun. Pek rahat bir durum olmaz. Ama çok naziksin," diye ekledi ve ayağa kalktığında paltosunu giymeden önce Laurence'ı sevgiyle öptü.

Kapının çekingen bir şekilde vurulması, Laurence'ın daha fazla konuşmasını engelledi. Jane'in yardımcılarından biri arabasının hazır olduğunu ve hemen gitmeleri gerektiğini söylemeye gelmişti. "Dover'a döndüğümüze sevineceğim. Ne berbat bir bataklık," dedi Jane küçük kışladan çıkarken alnını koluna silerek. Sıcak ve nemli havaya Londra'nın o pis kokusunun yanında bir de çiftlik kokuları ve bu küçük kuşlağın yetersiz ejderha dışkı çukurunun kokusunun bir karşımı eklenmişti.

Laurence sıcakla ilgili bir şeyler söyledi ve Jane'e kendi mendilini uzattı. Ne hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Teklif bilinçli bir karardan çok derin bir dürtüyle gelmişti. Konuşmaya niyeti yoktu; hele de böyle bir tavırla ve şimdi. Bu konuyu açmak için çok an-

lamsız bir zamandı ve neredeyse Jane'in reddetmesini istemişti ama rahatlamamıştı. Kesinlikle rahatlamamıştı.

"Sanırım bizi akşam yemeğinden sonraya kadar burada tutacaklar," dedi Jane, Lordları kastederek ama bu Laurence'a bir hayli iyimser gelen bir düşünceydi. Bonapart hiçbir uyarıda bulunmadan işgale kalkışmak niyetinde değilse, Laurence kendilerinin çok büyük olasılıkla günlerce alıkonacaklarını düşünüyordu. "Bu yüzden gitmeden önce Excidium'a bakmalıyım. Dün gece hiçbir şey yemedi ve onu bugün daha iyi bir şeyler yapmaya ikna etmeliyim."

"Azarlanmaya ihtiyacım yok," diye mırıldandı Excidium gözlerini açmadan, "çok açım." Ama Jane'in elini hafifçe dürtecek kadar bile uykusunu üzerinden atamadı. Doğal olarak, Cape Town'dan firkateynle gönderilen mantarların ilk alıcılarından olmasına rağmen, henüz hastalığından tam olarak sıyrılamamıştı. İlaç gelene kadar hastalığı bir hayli ilerlemişti ve ancak son birkaç haftada bir yıldan uzun süredir yuvası olarak kullandığı rahatsız edici kum çukurundan ayrılmasına izin verilmişti. Yine de Temeraire'in Jane'i Laurence'la birlikte taşımasına izin vermek yerine Londra'ya uçabileceği konusunda ısrar etmişti ve şimdi de gururun bedelini neredeyse yere serilmiş halde ödüyordu. Önceki gün öğleden sonra geldiklerinden beri uyumaktan başka bir şey yapmamıştı.

"O halde ben buradayken benim için biraz çabala," dedi Jane ve yuvanın çobanları tarafından taşınan yeni kesilmiş koyundan en iyi ceketini ve pantolonunu korumak için açıklığın kenarına çekildi. Koyun doğruca Excidium'un çenesinin önüne konarak parçalandı ve ejderha ağzına konan lokmaları iştahsızca çiğnedi.

Laurence bu fırsatı değerlendirerek bir süre için ondan uzaklaştı ve Temeraire'in erken saate rağmen iki kum tabletiyle mektup yazmaya giriştiği bitişikteki açıklığa yürüdü. Bay Hammond'ı kurye olarak kullanarak Çin'deki annesine göndereceği mektupta, bir gün

orada da benzer bir salgın patlak verirse diye hastalığı ve tedavisini anlatıyordu. "Şu *Lung* daha çok *Chi* gibi görünmüş," dedi sekreterlerinin çalışmasına göz atarak: Aldıkları terfinin onları okul sorumluluklarından kurtarmadığını öğrendiklerinden beri hoşnutsuzca homurdanan Emily ve Dyer'a, Çin alfabesini öğrenmekte herkes kadar zorlanan Demane ve Sipho yardım ediyordu.

Laurence aniden Jane'e geçen gün, çocukların yazgısına karar vermelerinden sonra sormuş olabileceğini düşündü. Yaklaşık bir saat boyunca yanlarına gelen biri olmadan çok yakındılar. Bu konuşmak için kesinlikle çok daha uygun bir zaman olur, böylesine mahrem bir konuyu ofisinin içinde açma endişesini ortadan kaldırırdı. Ya da dün gece ejderhalar uyuduktan sonra kışlaya çekildiklerinde konuşabilirdi. Daha da iyisi, gelişlerini izleyen bu yoğun hareketlilik yatışana kadar birkaç hafta daha beklemesi gerekirdi: Bu düşünceler, yapmaya tamamen niyetli olmadığı evlenme teklifini nasıl daha iyi sunabileceğini ona güçlü bir şekilde göstermişti.

Ne var ki Jane'in olumsuz cevabı, Laurence'ın şartlar ne olursa olsun konuyu tekrar açmaya cesaret etmesine izin vermeyecek ölçüde hızlı ve gerçekçi bir şekilde gelmişti. Normal bir durumda Laurence bunu ilişkilerine zorunlu olarak konan bir nokta gibi görmeliydi ama Jane'in reddediş tarzı kırgınlığı huysuzluk veya ahlaki bir çizgi çekme konusunda ısrar gibi göstermiyordu. Yine de mutsuz olduğunun farkındaydı. belki de Catherine'i evlilik konusunda ikna etmeye çalışırken farkında olmadan kendisini de ikna etmiş, en azından inançlarını bu yöne taşımıştı.

Temeraire kum tabletinin üzerinde satırını bitirdi ve Emily'nin ikinci tableti koymasına imkân vermek için ön ayağını dikkatle kaldırırken Laurence'ı gördü. "Gidiyor musun?" diye sordu. "Çok gecikecek misin?"

"Evet," dedi Laurence ve Temeraire başını eğerek soran gözlerle ona baktı. "Boş ver," dedi Laurence, Temeraire'in burnunu okşayarak. "Önemli bir şey değil; sana sonra anlatırım."

"Belki de gitmesen iyi olur," diye önerdi Temeraire.

"Böyle bir şey söz konusu olamaz," dedi Laurence. "Bay Roland, belki bugün öğleden sonra gidip Excidium'la oturur ve onu biraz daha yemeye ikna etmeye çalışırsınız."

"Peki, Komutanım. Çocukları da götürebilir miyim?" diye sordu Emily, kendisi on iki yaşında olmasına rağmen Demane ve Sipho'yu kastederek. Büyük olanı bu ifadeye öfkelenerek başını kaldırdı. "Öğleden sonraları onlara İngilizce okuyup yazmayı öğretiyorum," diye ekledi, Laurence bu girişim karşısında dehşete kapılırken, çünkü Emily'nin kalem becerisi genellikle okunaksız harf sıralarından başka bir şeye benzemezdi.

"Çok güzel," dedi Laurence onları yazgılarına terk ederek, "Temeraire'in onlara ihtiyacı yoksa."

"Hayır, işimizi neredeyse bitirdik ve bundan sonra Dyer bana kitap okuyabilir," dedi Temeraire. "Laurence, sence elimizde yeterince mantar var mı; mektubumla birlikte bir tane numune gönderebilir miyim?"

"Umarım; Dorset bana İskoçya'daki bazı mağaralarda mantarı yetiştirmenin bir yolunu bulduklarını söyledi, dolayısıyla kalanların daha sonra kullanılmak üzere saklanmasına gerek yok," dedi Laurence.

Araba eskiydi ve çok rahat değildi. İçi çok sıcak olan kapalı kabiniyle, kuşlağın bu kadar yakınında hiç de iyi durumda olmayan sokaklarda korkunç bir şekilde sarsılarak ilerliyordu. Normalde dizginlenemeyecek ölçüde hareketli olan Chenery ter içinde ve sessizdi. Endişeden çok rahatsızlıktan dolayı solgun olan Harcourt, yarı yola geldiklerinde sokağa kusabilmek için boğuk bir sesle durmalarını istemek zorunda kaldı.

"İşte, şimdi daha iyiyim," dedi arkasına yaslanırken. Arabadan inip avludan ofise doğru yürürken Laurence'ın destek için uzattığı kolunu reddederken hâlâ biraz titriyordu.

"İçeri girmeden önce bir kadeh şarap ister misin?" dedi Laurence kısık sesle ama Harcourt başını iki yana salladı. "Hayır, sadece bir yudum brendi içeceğim," dedi ve taşıdığı şişeden bir yudum alarak dudaklarını ıslattı.

Yeni Birinci Lord ve diğer yetkililer tarafından toplantı salonuna alındılar: Laurence yokluklarında Katolik özgürlüğü tartışmasıyla hükümetin bir kez daha değişmiş olduğunu anladı ve Muhafazakârlar bir kez daha oradaydı: Lord Mulgrave şimdi geniş gıdısı, ciddi yüzüyle masanın başında oturuyor ve burnunun ucunu çekiştiriyordu. Muhafazakârlar zaten Hava Kuvvetleri'nden pek hoşlanmazdı.

Ama Nelson da oradaydı ve genel atmosfere meydan okuyan bir tavırla, onlar içeri girer girmez yerinden kalkarak masanın etrafındaki diğerlerini de kalkmaya zorlayana kadar ayakta kaldı. Sonra yaklaşarak Laurence'ın olabilecek en kibar tavırla elini sıktı ve sunulmayı istedi.

"Raporunuzu okuduğumda," dedi Catherine'e dönüp selam vererek, "hayranlık duydum ve gerçekten mahcup oldum. Kendimi büyük görmek ve övgüler duymaktan hoşlanırım, bunu itiraf etmeliyim! Ancak cesaretiniz, bütün görev hayatımda aklıma gelen bütün örnekleri gölgede bırakıyor. Ayakta kaldınız, belki içecek bir şeyler istersiniz."

"Ah, hayır, hiçbir şeye gerek yok," dedi Catherine; o kadar kızarmıştı ki çilleri beyaz benekler gibi görünüyordu. "Hiçbir şey istemem, teşekkürler, efendim. Ve yerimde olan başka birinin yapacağından daha fazlasını yapmadım, inanın bana. Diğer subaylar da aynı şeyi yapardı," diye ekledi, içki teklifiyle övgülere verdiği cevabı karıştırarak.

Lord Mulgrave kendisinden önce konuşulmasından hiç hoşlanmamıştı. Elbette ki Harcourt'a bir sandalye verilmesi ve herkesin oturması gerekiyordu; masanın karşı ucunda birbirlerine yakın bir şekilde otururlarken küçük bir kargaşa oldu. Şimdi masanın diğer ucunda donanma lordları onlara karşı oturuyordu ama hâlâ askerî mahkemede sorguya çekilme havası yoktu.

Önce olayları kısaca gözden geçirerek raporların tutarlılığını ölçtüler: Chenery esirleri şelalelere götürdüğü uçuş süresini on gün olarak vermişti; Laurence on iki, Catherine'se on bir gün olarak belirtmişti ki bu farklılığı çözümlemeleri yaklaşık bir saatlerini alırken, sekreterlerin çeşitli haritalar getirmesi gerekti ve hiçbiri ölçekler üzerinde fikir birliğine varamadı. "Efendim, bu tür bilgilerin netliği için ejderhalara başvurmamız daha doğru olur," dedi Laurence sonunda, dördüncü haritadan başını kaldırırken ama en azından ortalarda bir yerde bir çöl olduğu ve dokuz günden az bir uçuşla aşılamayacağı konusunda hemfikir olmuşlardı. "Temeraire'in uçuş sırasında mesafeleri ölçmek konusunda çok becerikli olduğunu ve diğerleri bizim rotamızı tam olarak izlemese de, en azından çölün geçtiğimiz sınırlarının ve büyük nehirlerin yerlerini gösterebileceğini söyleyebilirim."

"Hımm," dedi Mulgrave önündeki raporu cesaret kırıcı bir tavırla işaret parmağıyla karıştırırken. "Eh, şimdi bunu bir kenara bırakalım ve itaatsizlik konusuna geçelim. Anladığım kadarıyla, üç ejderha Kaptan Sutton'ın Cape Town'a dönülmesi yönündeki emrine karşı gelmiş."

"Şey, eğer bunu itaatsizlik olarak betimlerseniz tabii," dedi Jane. "Ancak üçü de emre uydu ve kaptanlarının kaçırıldığını öğrendiklerinde paldır küldür gitmediler; inanın bana. Bence bu çok önemli bir disiplin göstergesi ki söz konusu şartlar altında bu kadarını beklemezdim."

"O halde bunu başka nasıl tanımladığınızı bilmek isterim," dedi Lord Palmerston daha uçtaki yerinden uzanarak. "Doğrudan karşı gelinen bir emir..."

"Ah..." Jane eliyle sinirli bir hareket yaparak adamın sözünü böldü. "Bildiğim kadarıyla yirmi tonluk bir ejderha bir şey yapmak için emir almaz, sadece ikna edilebilir ve kaptanları onların gözünde karşı gelinecek kadar değersizse, zaten asla itaat etmezler. Dolayısıyla şikâyet etmenin yararı yoktur. Aslında bir geminin de itaatsiz olduğunu söyleyebiliriz, çünkü rüzgâr olmadığında onu asla hareket ettiremezsiniz; ikisine de herhangi bir emir veremezsiniz."

Laurence masaya baktı. Çin'de başında herhangi bir kaptan olmadan bile mükemmel bir şekilde disiplinli davranan yeterince ejderha gördüğü için, Jane'in savunmasının zayıf olduğunu biliyordu. Kendisi de bunu itaatsizlikten başka şekilde tanımlayamıyordu ve bu kadar kolayca görmezden gelmek niyetinde değildi; diğer yandan, ejderhaların mantıklı davranmadığını iddia etmek de onun gözünde büyük bir aşağılama olurdu. Laurence, Temeraire'in görevlerini bildiğinden kesinlikle emindi; Temeraire'in, Sutton'ın emirlerine sadece uymak istemediği için uymadığını da gayet iyi biliyordu. Ayrıca, bu itaatsizliğin haklı ve doğal olduğunu, hiçbir açıklama gerektirmediğini düşünüyordu ve kendisinin *gerçekten* başka türlü davranmasını görmek onu gerçekten şaşırtırdı ama sorumluluğunu asla inkâr etmezdi.

Ne var ki düşmanca tutum sergileyen bir grubun önünde böyle bir görüşü öne sürmek, onları mantıksız bir cezaya razı etmeye çalışmak, Laurence'a hiç de sağduyulu bir davranış gibi görünmüyordu; böyle bir ortamda Jane'le çelişkiye düşse bile. Ardından gelen bir soru kısa süre tartışılırken Laurence sessizliğini korudu ama Jane'in sözleriyle tartışma sonuçsuz kaldı. "Eğer bunun gerektiğine inanıyorsanız, onlarla konuyla ilgili kesinlikle konuşurum ya da mantıklı

olduğunu ve elimizdeki zamanı en iyi bu şekilde kullanacağımızı düşünüyorsanız, onları askerî mahkemeye çıkarırım."

"Kendi adıma, baylar," dedi Nelson, "zaferin bütün eylemleri haklı çıkardığını ve böyle bir duruma eleştiriyle yaklaşmanın çok yanlış göründüğünü söylersem, eminim burada hiç kimse şaşırmayacaktır. Seferin başarısı kazançları gösteriyor."

"Hem de çok büyük bir başarı," dedi Amiral Gambier asık yüzle, "sadece önemli bir sömürgeyi kaybedilmiş ve harabe halde bırakmakla kalmadı aynı zamanda Afrika sahili boyunca bütün limanlar yok edildi. Gerçekten de çok kazançlıymış."

"Şartlar ne olursa olsun, yedi tane ejderhanın, yüzlerce ejderhaya karşı Afrika'yı savunmasını kimse bekleyemezdi," dedi Jane "ve tam aksine, subaylarımızın sağ salim geri getirilmesiyle elde ettiğimiz istihbarat için şükretmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Gambier ona doğrudan karşı çıkmadı ama alaycı bir tavırla gülerek raporlardaki başka bir küçük tutarsızlığı sorguladı. Ancak toplantı sürerken, onun ve Lord Palmerston'ın sorularıyla, esirlerin işgali kasıtlı olarak kışkırttıklarından ve bunun sonucu olarak eylemi gizlemek için işbirliği yaptıklarından şüphelendikleri anlaşıldı. Bu sonuca nereden vardıkları veya nedenleri, Gambier ironi yansıtan sesiyle konuşana kadar belirsizdi: "Ve elbette ki nedeni bu kadar şiddetle karşı çıktıkları köle ticaretidir; herkesin bildiği gibi, yerliler daha Avrupalılar kıyılarına gelmeden çok öncesinden beri bu uygulamayı sürdürüyordu; belki de ticarete karşı çıkanların *onlar* olduğunu da belirtmeliyim. Anladığım kadarıyla, Kaptan Laurence, sizin de bu konuda çok güçlü görüşleriniz var; bunu söylemekte haksız olduğumu sanmıyorum."

"Hayır, efendim," dedi Laurence sadece, "değilsiniz." Başka yorumda bulunmadı; kendini savunarak imayı haklı çıkarmayacaktı.

"Daha önemli konularımız yok mu?" dedi Jane. "Subaylarımızın dilini konuşmadıkları bir memlekette, oradaki yerlileri ejderhalarını toparlayıp etrafa saldırabilecek kadar kışkırtabileceğini kendilerini kaçırtıp bir düzine adamlarını öldürttüğünü öne sürmekten başka yapakacak şeyimiz yok mu? Elbette ki bu bir gecede başarılabilirdi, çünkü Tanrı biliyor, yüz tane ejderhaya destek sağlamak hiç de zor bir iş olmasa gerek."

Ancak bir saat daha geçtikten sonra bile bir itiraf gelmeyince, bu sorgulamadan vazgeçildi. Hiçbir ejderha kaybedilmediğinden, bir askerî mahkeme için hiçbir resmî dayanak yoktu ve Lordlar Kamarası, Cape'in kaybedilmesinden dolayı bir mahkeme olmasını istiyorlarsa, sorumlu kişi General Grey olacaktı ve kamuoyunun böyle bir seçeneğe eğilimi yoktu. Onlara kesinlikle tatminsiz kalmaktan başka seçenek tanınmıyordu ve Laurence ile diğer kaptanların da oturup onların şikâyetlerini dinlemekten başka çaresi yoktu.

Limanların geri alınması için hiçbir başarı şansı olmayan birkaç çözüm önerisi getirildi ve Jane, öfkesini zorlukla gizleyerek Lordlar Kamarası'na organize hava saldırıları karşısında sömürgeleri geri kazanma çabalarının nasıl başarısızlıkla sonuçlandığını örneklerle hatırlatmak zorunda kaldı: Yeni Dünya'da İspanyollar; Roanoke'deki toptan yıkım; Mysore'daki felâketler. "Cape'i kaleyi dikmeye yetecek kadar uzun süre elde tutabilmek için yirmi ton metal ve altı birliği taşıyacak kadar gemiye ihtiyacınız var, tabii her şeyi yerle bir etmedilerse," dedi "ve işiniz bittiğinde, o birliklerden ikisini birinci sınıf silahlarla orada bırakmanız gerekir ki bunun kaç tane asker gerektireceğini düşünmek bile istemiyorum. Üstelik düşman kuzeyden gelen malzeme gemilerine saldırmayı akıl etmediği sürece, onlara her ay destek göndermek zorunda kalırsınız."

Teklifler geri çekildi. "Lordlarım, burada Amiral Roland'ın rakamlarına itiraz etmek için hiçbir neden göremediğimin farkındasınızdır," dedi Nelson, "tabii geçen asırdaki girişimlerimizin başarı-

sızlığını dikkate alarak başarı şansımız konusunda fazla kötümser değilsem. Ancak böyle bir gücün yarısı bile kolayca toplanamaz ve kesinlikle gözden kaçmaz; Donanma'nın haberi olmadan Afrika'daki herhangi bir limana ya da bölgeye taşınması söz konusu olamaz ve bu da konuyu daha da karmaşıklaştırıyor. Bundan kesinlikle eminim.

"Dolayısıyla, eğer Cape'i geri alamayacaksak ya da kıtada hâkimiyetimizi yeniden sağlayamayacaksak, bunu başka hiçbir ülkenin de yapamayacağı düşüncesinden teselli bulabiliriz. Hele Fransa böyle bir şeye kesinlikle kalkışamaz. Napolyon'un kara gücüyle Calais'den Pekin'e kadar istediği yeri fethedemeyeceğini söylemiyorum ama konu denize geldiğinde, kesinlikle insafımıza kalmış durumda.

"Aslında," diye ekledi, "daha da ileri gideceğim. Bu beklenmedik vahşi saldırı sonucunda hem mülk hem de canlar açısından karşılaştığımız korkunç kaybımıza ağlanmanın ötesinde, bundan böyle Cape'i elimizde tutmaktansa, artık o pozisyonu savunmak zorunda olmamamızı bir nimetten saydığımı açıkça belirtmek isterim. Daha önce burada, baylar, Fransızların ilerleyişine karşı sahil şeritlerimizin güçlendirilmesinin ve korunmasının ne kadar zor ve pahalı olduğu konusunda konuştuk; bu masrafları ve çabaları artık sadece düşmanlarımıza odaklayabiliriz."

Laurence onunla tartışmaya kesinlikle istekli değildi fakat Deniz Kuvvetleri Komutanlığı böyle bir işgalden neden korkuyor anlayamamıştı. Fransızlar asla Cape'i alacakmış gibi görünmemişlerdi, çünkü değerli olmakla birlikte, Afrika'nın doğu sahilindeki Île de France ellerindeyken onlar için gereksiz bir limandı ve kesinlikle çetin cevizdi; sahip oldukları deniz gücü ellerindeki limanları korumalarına ancak yetiyordu zaten.

Mulgrave hiçbir yorumda bulunmadan burnuyla oynadı. "Amiral Roland," dedi sonunda, Jane'in unvanını kullanmaktan hoşnutsuzmuş gibi isteksizce bir tavırla, "şu anda Manş Denizi'ndeki gücümüz nedir?"

"Falmouth'tan Middlesbrough'a kadar, savaşmaya hazır seksen üç tane koydum," dedi Jane "ve gerektiğinde kullanılabilecek yirmi tane daha var. Bunlardan on yedisi ağır sıklet ve üçü Uzunkanat; Kazilik ve Semaviler'e ek olarak. Loch Laggan'da on dört tane daha yavru eğitimde ama kullanılabilecek kadar büyüdüler ve elbette ki Kuzey Denizi sahilinde de daha fazlası var. Bir günden uzun sürecek bir operasyonda onları doyurmakta zorlanırız ama bizi oldukça rahatlatırlar."

"Dover'daki savaşta kullandığı gibi hava araçları kullanarak bir kez daha işgale kalkışırsa şansımızın ne olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Nelson.

"Yarısını okyanus zemininde bırakmaktan çekinmiyorsa geri kalanını indirebilir ama bunu ona hiç önermem," dedi Jane. "Onlar yere iner inmez milisler hepsini ateşe verir. Hayır; bir yıl istemiştim ve o kadar uzun sürmedi ama tedavi bunu telafi ediyor. Lily ve Temeraire'i geri almak da cabası. Artık Fransızların havada hiç şansı yok."

"Evet, tedavi," dedi Nelson. "Artık ele geçirildi, değil mi? Çalınmış olma olasılığı var mı? Bir olay duyduğumu hatırlıyorum..."

"Zavallıyı suçlamamanızı rica ederim," dedi Jane. "On dört yaşında bir çocuk ve Winchester'ı kötü durumdaydı. Korkarım yeterince ilaç olmadığı konusunda bazı üzücü söylentiler vardı, çünkü boğazlarına boşaltmadan önce ne kadarının yeterli olacağını görmek için biraz yavaş başladık. Herhangi bir zarar olmadı ve konuyu bütün kaptanlara götürdüğümde her şeyi kendisi itiraf etti. Sonrasında başka birinin hata yapmaması için stokların başına muhafız diktik ve kimse de yanlış bir şey yapmadı."

"Ya biri daha izinsiz almaya kalkışırsa?" diye sordu Nelson. "Muhafız sayısı kolayca artırılabilir veya etrafına savunma hattı örülebilir mi?"

"Britanya'daki ve sömürgelerdeki bütün ejderhalara verildikten sonra, isteyen olsa bile geride çok azı kaldı," dedi Jane, "Kraliyet Derneği'ndeki bayların Loch Laggan'da yetiştirilmesini istedikleri dışında; bu konuya gelince, ilacı bir kuşlağın ortasından çalmaya kalkışacak biri çıkarsa, denediğini görmek isterim."

"Çok güzel. Eh, o halde baylar," dedi Nelson diğer yetkililere dönerek, "bu olayların bir sonucu olarak, kendi içlerinde ne kadar üzücü olsalar da, artık tedavinin kontrolünün elimizde olduğundan emin olabiliriz. En azından, kendi çabalarımızla elde edebildiğimiz kadarıyla."

"Çok affedersiniz," dedi Laurence zihnini kurcalayan şeyi nihayet dile dökerek, "hastalığın Avrupa'ya yayıldığına inanmamız için bir neden var mı? Fransız ejderhaları da hastalandı mı?"

"Umarız öyledir," dedi Nelson, "ancak şu ana kadar bir kanıt bulamadık. Ne var ki yakaladığımız casus kurye Plein-Vite, iki gün önce onlara gönderildi ve ejderhalarının hastalandığı haberini her an alabileceğimizi umuyoruz."

"Bu berbat durumun tek yüz güldüren tarafı da bu," dedi Gambier herkes mırıltılarla onaylarken. "Kendi ejderhaları kan kusmaya başladığında şu Korsikalı'nın yüzünü görmek isterdim."

"Efendim," dedi Laurence zorlukla; yanında oturan Catherine'in yüzü dehşetten sararmış, elini ağzına bastırmıştı. "Efendim, ben buna itiraz etmek zo..." Birden boğuluyormuş gibi geldi. Bütün umutlarını kaybettiklerini sandıkları o uzun ve korkunç hafta boyunca Temeraire'e eşlik eden küçük Sauvignon'u düşündü; o günlerde Laurence *kendi* ejderhasının her an kan kusmaya başlamasını bekliyordu.

"Kesinlikle öyle olmasını umarım," dedi Jane ayağa kalkarken. "Sanırım onu Eastbourne'a bu yüzden göndermiştiniz; çok sinsice bir plan. Şimdi ne yapacağız; limanlarına hastalık yüklü bir gemi

mi göndereceğiz, yoksa, ben tahmin edeyim, buğday konvoylarını mı zehirleyeceğiz? Aşağılık korkaklar gibi..."

Mulgrave öfkeyle yerinde doğrularak çıkıştı: "Hanımefendi, haddinizi aşıyorsunuz!" Amiral Gambier araya girdi: "İşte böyle bir kararın sonucu..."

"Lanet olsun, Gambier, yanıma gel de öyle söyle," dedi Jane elini kılıcının kabzasına götürerek ve aniden oda bağırış çağırışlarla doldu; o kadar ki dışarıda nöbet tutan denizciler bile çekingen bir tavırla kapıdan içeri baktılar.

"Bunu gerçekten yapmak niyetinde olamazsınız," dedi Laurence. "Majesteleri, Temeraire'le karşılaştınız, onunla konuştunuz; düşünemeyen yaratıklarmış, mezbahaya gidecek sığırlarmış gibi davranamazsınız..."

"Yufka yürekli kadınca düşünceler..." dedi Palmerston. Gambier ve Ward'ın sesi duyuldu: "...düşman..." Nelson gürültüyü bastırarak sesini duyurmaya çalıştı: "Ve karşımıza çıkan fırsatı kendi hava kuvvetlerimiz ile onlarınki arasında farkı eşitlemek için değerlendirmeliyiz..."

Bütün her şeyin gizlice, sinsice yapılmış olması, lordların kararlarına itiraz beklediklerini ve bundan kaçınmayı seçtiklerini kanıtlıyordu. Bu gerçekle ilgili nutuk dinlemeye istekli değillerdi ve kısa süre içinde Jane'in sesi yükselince, onlar da hoşgörülerinin sınırına ulaştılar. "... ve bana," diye bağırıyordu Jane, "böyle söyleniyor, olaydan günler sonra; en kafasız ahmak bile Bonapart'ın olanları anlar anlamaz, ejderhalarının hastalandığını görür görmez buraya geleceğini bilir; ağzı açık halde bakakalacak bir aptal değilse bunu hemen yapar... ve siz beni iki Uzunkanat ve Semavi'mizle buraya sürüklerken, lanet olasıca Manş Denizi ardına kadar açık halde bekliyor..." O sırada Mulgrave ayağa kalkarak muhafızlara kapıyı açmalarını işaret etti.

"O halde sizi tutmayalım," dedi buz gibi bir sesle ve Jane devam edecek olduğunda hemen ekledi: "Çekilebilirsiniz, hanımefendi." Manş Denizi'nin savunmasıyla ilgili emirleri zorla Jane'e uzattı ve Jane kâğıtları elinde ezercesine kaparak öfkeli adımlarla odadan çıktı.

Catherine ağırlığını büyük ölçüde Chenery'nin koluna vermişti ve yüzü solgun, ısırdığı dudağıysa kırmızıydı. Nelson arkalarından fırlayarak Laurence'ın onlarla çok fazla uzaklaşmasına izin vermeden elini koluna koyarak durdurdu ve onunla uzun uzadıya konuştu. Laurence onun ne hakkında konuştuğunu tam olarak anlamamıştı; Kopenhag'a bir sefere çıkmakla, oradaki Danimarka filosunu ele geçirmekle ilgili bir teklifti. "Yanımda olmanızdan memnunluk duyarım, Kaptan," diye bitirdi "ve Temeraire'in de. Eğer bir haftalığına Manş Denizi'nin savunmasından uzak kalabilirseniz."

Laurence, Nelson'ın rahatlığı karşısında afallayarak adamın yüzüne aptal aptal baktı. Bu adam Temeraire'le tanışmış, onunla konuşmuştu; *onun* cahil olduğu söylenemezdi. Bu deneyin öncüsü o olmayabilirdi ama itirazları her şeyi değiştirebilecekken karşı da çıkmamıştı.

Sessizlik giderek arttı ve sonunda ezici bir hal aldı. Nelson duraksayarak biraz daha kibirli bir tavırla konuştu. "Uzun bir yolculuktan yeni döndünüz ve bütün bu sorgulamalardan da yorgun düştüğünüzden eminim. Bunu en başından beri zaman kaybı olarak gördüm. Yarın yine konuşuruz. Sabah siz dönmek için yola çıkmadan önce kuşlağa geleceğim."

Laurence şapkasına dokundu; söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Binadan sokağa çıktığında berbat durumdaydı ve gözü hiçbir şeyi görmüyordu; birinin dirseğine dokunduğunu hissedince irkildi ve yanında duran ufak tefek, pejmürde görünüşlü adama baktı. Laurence'm yüzündeki ifade duygularını ele veriyor olmalıydı. Ufak tefek adam yatıştırıcı bir tavırla sırıtarak bir ağız dolusu tahta

dişini gösterdi, Laurence'ın eline bir kâğıt paket tutuşturdu ve kendi perçemine dokunarak tek kelime bile etmeden uzaklaştı.

Laurence mekanik hareketlerle paketi açtı: Her biri elli sterlinden iki yüz altı köle için toplam on bin üç yüz sterlin değerinde bir tazminat davası mektubuydu.

Temeraire günün son ışıklarının altında uyuyordu. Laurence onu uyandırmak yerine, yüzünü Temeraire'e dönerek çam ağaçlarının altındaki kaba kütük banka oturdu ve başını hafifçe eğdi; Dyer'ın kendisine verdiği, kırmızı mürekkepli mührü çoktan eklenmiş ince kâğıdı ellerinin arasında evirip çeviriyordu. Mektubun gitmesine izin verilemeyeceğini düşünüyordu. Ele geçirilme olasılığı çok yüksekti veya hâlâ Çin sarayında müttefikleri varsa, istihbarat bir şekilde Lien'e ulaşabilirdi.

Açıklık boştu: Adamlar hâlâ izindeydi. Ağaçların arkasındaki küçük demirci ocağından Blythe'ın düzenli bir şekilde koşum tokalarına inen çekicinin Afrika kuşlarının tuhaf sesine benzeyen, ince, metalik sesi geliyordu ve Laurence açıklıktaki tozların aniden burun deliklerine dolduğunu hissederek kan ve toprak karışımı kokuyu algıladı. Yüzünün derisine bastıran ipi güçlü bir şekilde hissetti ve bir iz bulabilirmiş gibi elini huzursuzca yanağında gezdirdi ama artık hepsi silinmişti; ipin deri üzerinde bıraktığı hafif iz dışında hiçbir şey yoktu.

Kısa bir süre sonra Jane yanına geldi. Kaliteli ceketini ve fularını çıkarmıştı; gömleğinin üzerinde kan lekeleri vardı. Banka oturdu ve dirseklerini erkeksi bir tavırla dizlerine dayayarak öne eğildi; saçları hâlâ başının arkasından örgülüydü ama daha ince bukleler yüzünün etrafına dökülüyordu.

"Senden bir günlük izin isteyebilir miyim?" diye sordu Laurence bir süre sonra. "Şehirdeki avukatlarımla görüşmem gerek. Uzun sürmeyeceğini biliyorum."

"Bir gün," dedi Jane. Güneş kışlanın arkasında gözden kaybolmak üzereyken bile hava hiç soğuk olmamasına rağmen dalgın bir tavırla ellerini ovaladı. "Daha uzun değil."

"Onu karantinada tutarlar herhalde, değil mi?" diye sordu Laurence kısık sesle. "Kaptanı karantina alanımızı gördü; onu görür görmez hastalandığını anlamış olmalı. Diğer ejderhalarla bir araya gelmesine asla izin vermez."

"Ah, bunu çok iyi düşündüler, hiç korkma," dedi Jane. "Bilgilerini henüz aldım. Kaptanı gemiyle evine göndermişler; ejderhası onu uzaktan yolcu etmiş ve Paris'in dışındaki posta kuryelerinin bulunduğu kuşlağa gönderildiği söylenmiş. Kendini doğruca diğer ejderhaların arasına attığını söyleyebilirim. Ah, ne iğrenç bir iş. Şimdiye kadar fazlasıyla yayıldığından eminim. Kuryeler her on beş dakikada bir gönderiliyor ve yerlerine yenileri geliyor."

"Jane," dedi Laurence, "Napolyon'un kuryeleri Viyana'ya gidiyor. Rusya'ya, İspanya'ya, bütün Prusya'ya gidiyorlar; Prusyalı ejderhalar Fransız üreme alanlarında; ihtiyaçları varken sırt çevirdiğimiz müttefiklerimiz. Hatta İstanbul'a bile gidiyorlar ve hastalığın oradan *yayılamayacağı* bir yer var mı?"

"Evet, çok zekice," dedi Jane sımsıkı dudaklarla gülümseyerek. "Stratejinin çok sağlam olduğu şüphesiz; buna kimse itiraz edemez. Tek hamlede neredeyse bütün Avrupa'daki en zayıf hava kuvvetleri olmaktan çıkıp en güçlüsüne dönüştük."

"Cinayetle," dedi Laurence. "Buna başka bir şey denemez; tam bir katliam." Yıkımın Avrupa'da kalması için de bir neden yoktu. Çin'den eve dönene kadar geçen yarım yıl boyunca üzerinde çalıştığı bütün haritalar, fiziksel varlıklarına ihtiyaç duyulmadan zihninde tekrar açıldı; yolculuklarının dalgalı rotası, şimdi ters yönde yavaşça ilerleyen bir ölüm olarak akıyordu. Strateji. Stratejide Çin hava kuvvetlerinin yıkımına tam anlamıyla zafer denirdi; hava birlikleri

olmadan Çinli piyadeler ve süvariler, İngiliz topçuları karşısında hiçbir şey yapamazdı. Hindistan'ın uzak köşeleri kontrol altına girer, Japonya zayıf düşerdi; belki İnka topraklarına hasta bir ejderha ulaşır ve efsanevi altın şehirlerinin kapıları nihayet açılırdı.

"Tarih kitaplarında buna daha güzel bir isim bulacaklarından eminim," dedi Jane. "Biliyorsun, onlar sadece ejderha; limanlarındaki birkaç düzine gemiyi ateşe verecek olsak, bunu da hiçbir sıkıntı duymadan, tam aksine büyük bir mutlulukla yapardık."

Laurence başını eğdi. "Ve savaşlarda böyle yapılır."

"Hayır," dedi Jane yorgun bir tavırla. "Savaşlar böyle kazanılır." Dizlerine koyduğu ellerinden destek alarak ayağa kalktı. "Burada kalamam, kuryeyi hemen Dover'a götürmem gerekiyor; Excidium'u gitmeme izin vermesi için ikna ettim. Yarın geceye kadar dönmen gerek." Jane bir an için elini Laurence'ın omzunda tuttu ve sonra dönüp gitti.

Laurence uzun bir süre kıpırdamadı ve sonunda başını kaldırdığında Temeraire uyanmış, karanlıkta hafifçe pırıldayan gözleriyle onu izliyordu. "Neler oldu?" diye sordu Temeraire sakince ve Laurence sakince ona anlattı.

Temeraire tam olarak öfkeli değildi; dinledi ve vahşileşmek yerine dikkatini yoğunlaştırarak iyice çömeldi. Laurence sözlerini bitirdiğinde, "Ne yapacağız?" diye sordu Temeraire.

Laurence kararsızca tereddüt etti –anlamamıştı; başka bir tepki, bundan daha fazla bir şeyler beklemişti– ve sonunda, "Dover'a gideceğiz ve..." Durdu.

Temeraire başını geri çekmişti. "Hayır," dedi bir an tuhaf bir şekilde hareketsiz kaldıktan sonra. "Hayır; demek istediğim kesinlikle bu değildi."

Sessizlik. "Yapacak bir şey yok... Yani itirazlar boş... O gönderildi bile," dedi Laurence sonunda; kendini çaresiz hissediyordu. "İşgalin her an başlaması bekleniyor ve biz Manş Denizi kıyısını savunma..."

"Hayır," dedi Temeraire yüksek sesle. Sesinde korkunç bir titreşim vardı; ağaçlar titreyerek mırıldandı. "Hayır," diye tekrarladı. "İlacı onlara götürmeliyiz. Bunu nasıl yapabiliriz? Gerekirse Afrika'ya dönebi..."

"Sen ihanetten bahsediyorsun," dedi Laurence tuhaf bir şekilde duygusuzca ve sakince; bu sözler sadece bir gerçeği dile getiriyordu.

"Pekâlâ," dedi Temeraire, "bir hayvansam ve baş belası bir sıçan gibi zehirlenmem normalse, umursamamı kimse bekleyemez ve umursamıyorum da. Bana itaat etmem gerektiğini söyleyemezsin; *sen* bana hiçbir şeyden yapmadan oturmamı söyleye..."

"Bu ihanet!" dedi Laurence.

Temeraire sustu ve Laurence'a dik dik baktı. Laurence kısık sesle ve bitkin bir tavırla konuştu: "Bu ihanettir. İtaatsizlik veya emre karşı gelmek değil; büsbütün... Başka şekilde tanımlanamaz. Bu hükümet benim partimden değil. Kralımızsa hasta ve deli. Ancak ben hâlâ onun emri altındayım. Sen yemin etmedin ama ben ettim." Duraksadı. "Söz verdim."

Yine sessizleştiler. Ağaçların arasında bir hareketlilik vardı; yer personelinden bazıları alkolle sesleri yükselmiş bir halde günlük izinlerinden dönüyorlardı. Kahkahalar arasında şarkı söyleyerek kışlaya girdiler ve lambaları gözden kayboldu.

"O halde yalnız gitmeliyim," dedi Temeraire; o kadar kısık sesle konuşmuştu ki ilk kez sözlerini anlamak zordu. "Yalnız gideceğim."

Laurence bir kez daha nefes aldı; yüksek sesle söylemek her şeyi netleştirmesini sağlamıştı. Jane'in reddetmesinden mutluluk duyduğunu fark etti; bu yüzden vicdanı sızlamayacaktı. "Hayır," dedi ve yaklaşarak elini Temeraire'in yanına koydu.

16. Bölüm

Laurence en kısa ifadelerle Jane'e mektup yazdı; hiçbir özür yeterli olmazdı ve kendisini anlamasını isteyerek onu aşağılayamazdı; sadece şöyle ekledi:

...ve bir şeyi açıkça belirtmek istiyorum ki düşüncelerimi kimseye açıklamadım ve subaylarımdan, mürettebatımdan veya herhangi birinden yardım almadım. Kendi adıma herhangi bir mazeretim de yok. Bu davranışımla ilgili suç sadece bana aittir ve benzer durumlar doğsa bile kimse benim davranışlarım için suçlanamaz. Kararımı bu satırları yazmadan dakikalar önce verdim ve hemen uygulamaya koyacağım.

Çoktan taşırmış olduğuma inandığım sabrınızı daha fazla zorlamayacağım ve mevcut şartlara rağmen sadece bana inanmanızı istiyorum.

İtaatkâr hizmetkârınız ve kaptanınız

Laurence kâğıdı iki kez katladı, büyük bir dikkatle mühürledi ve alıcı adı yukarıda kalacak şekilde düzgünce yapılmış yatağı-

nın üzerine bıraktıktan sonra küçük odasından çıkarak horlayan adamların arasındaki dar boşluktan geçti. "Artık gidebilirsiniz, Bay Portis," dedi açıklığın kenarında başıyla onaylayan nöbetçi subaya. "Temeraire'i kısa bir uçuşa çıkaracağım; uzun bir süre sakin bir uçuş yapma fırsatımız olmayacak."

"Emredersiniz, Komutanım," dedi Portis esnemesini zorlukla gizleyerek. Daha fazla ikna edilmesine gerek yoktu. Tam olarak sarhoş değildi ama kışlaya geri dönerken hafifçe sallanıyordu.

Saat dokuz değildi. Bir, en fazla iki saat içinde yokluklarının fark edileceğini düşünüyordu. Ferris'in çekingenliğinin, en azından endişesi artana kadar, Jane'e yazılmış bir mektubu açmasını engelleyeceğine güveniyordu ki bu da ona bir saat daha kazandırabilirdi ama sonrasında zorlu bir takip olacaktı. O anda kuşlakta uyuyan beş kurye vardı; Parlamento'da başkaları da bekliyordu; bütün Britanya'daki en hızlı uçan ejderhalar. Onları sadece Loch Laggan'a kadar atlatmaları gerekmiyordu, bunu sahile kadar sürdürmek zorundaydılar; Dover'dan Edinburgh'e kadar bütün kuşlaklar, bütün kıyı bataryaları, onların geçişine karşı uyarılacaktı.

Temeraire yakasını kaldırmış, gerilmiş ve bunu gizlemek için çömelmiş bir halde bekliyordu. Laurence'ı boynuna bindirerek hemen havalandı; sokak lambalarından, fenerlerden, on bin bacadan tüten dumanlardan ve Thames Nehri'nde yavaşça gidip gelen teknelerin ışıklarından oluşan Londra geride kalıyordu ve sadece rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Laurence gözlerini kapayarak rüzgâra alıştırdı ve sonra Temeraire'e yön vermek için pusulasına baktı. Karanlıkta altı yüz elli kilometre boyunca kuzey-kuzeybatı yönünde uçacaklardı.

Zevk için yapılmayan bir uçuşta bir kez daha Temeraire'in sırtında tek başına olmak tuhaftı; normal görev uçuşları buna pek izin vermiyordu. Laurence'ın ve hafif koşumların hafifliğinin avantajıyla, Temeraire kendini zorlayarak havanın inceldiği seviyelere kadar

yükseldi; karanlık zeminle aralarından beyaz bulutlar geçiyordu. Temeraire yakasını boynuna yapıştırmıştı ve rüzgâr ağustos ayına rağmen bu yükseklikteki doğal soğukluğuyla sertçe sırtına esiyordu; Laurence deri ceketine daha sıkı sarınarak ellerini koltuk altlarına soktu. Temeraire çok hızlı gidiyordu; kanatlarını tam açıyla çırpıyordu ve Laurence onun omzunun üzerinden aşağı baktığında, dünyanın altlarında hızla aktığını gördü.

Şafak vakti yaklaşırken, güneş yanlış yerden doğuyormuş gibi, Laurence uzakta dünyanın kıvrımını aydınlatan ilk ışıkları gördü; orada burada yukarı yükselen dumanlarla bozulan alacalı bir renk şeridi: Manchester ve değirmenleri olduğunu tahmin etti. Demek yedi saatten kısa süre içinde dört yüz yirmi kilometre kadar yol almışlardı.

Şafaktan kısa bir süre sonra Temeraire tek kelime bile etmeden inişe geçti ve küçük bir gölün kıyısına inip başını yarı yarıya suyun içine sokarak boğazından gözle görülür şekilde geçen yudumlarla kana kana su içti; durdu, soluklandı ve biraz daha içti. "Ah, hayır; yorgun değilim; *çok* yorgun değilim, sadece çok susadım," dedi boğuk bir sesle başını geri çevirerek. Cesur sözlerine rağmen baştan aşağı kendini silkeledi ve daha normal bir ses tonuyla sormadan önce sersemlemiş bir tavırla gözlerini kırpıştırdı. "Seni biraz indireyim mi?"

"Hayır; ben çok iyiyim," dedi Laurence; rom şişesi yanındaydı ve cebinde henüz dokunmadığı küçük bir parça bisküvi vardı. Hiçbir şey istemiyordu, iştahı kapanmıştı. "İyi gidiyoruz, dostum."

"Evet, biliyorum," dedi Temeraire memnun bir tavırla. "Ah! Güzel bir havada sadece ikimiz birlikte gitmek her şeyden daha güzel; kesinlikle çok zevk almalıydım ama keşke," diye ekledi kederli gözlerle etrafına bakınarak, "keşke senin mutsuz olmandan korkmasaydım, sevgili Laurence."

Laurence ona güvence vermek, onu rahatlatmak isterdi ama bunu yapamazdı. Nottinghamshire'ın üzerinden geçtiklerinde ge-

ceydi; evinin, babasının evinin üzerinden de geçmiş olabilirlerdi. Temeraire'in boynundaki pulları okşayarak sakince konuştu: "Artık yola çıksak iyi olur; gündüz daha kolay görülürüz."

Temeraire cevap vermeden eğildi ve kendini yukarı fırlatarak tekrar havalandı.

Yedi saat daha geçtikten sonra akşam yemeği vaktinde Loch Laggan'a ulaştılar; Temeraire hiç uyarmadan doğruca beslenme alanlarına doğru dalışa geçti ve çobanları beklemeden iki şaşkın sığırı ağıldan kaptı. O kadar hızlı inmişti ki sığırlar böğürmeye bile fırsat bulamadı. Eğitim uçuşlarını gören bir çıkıntıya onlarla birlikte inerek peş peşe boğazından geçirirken, ikincisine başlamadan önce birincisini tamamen yutmak için bile beklemedi. Sonrasında rahatlayarak bir iç çekti ve geğirdi; sonra tam pençelerini titizlikle yalamaya başlamıştı ki suçlu bir tavırla irkildi: Biri onları izliyordu.

Celeritas çıkıntının üzerinde, batmakta olan güneşte yarı kapalı gözlerle yatıyordu. Uzun zaman önce geçirdikleri eğitimde olmadığı kadar yaşlı görünüyordu ve daha üç yıl bile olmamıştı; açık yeşim rengi desenleri fazla sıcak suda yıkanmış bez gibi solmuş ve sarıları kararak bronza dönmüştü. Boğuk bir sesle öksürdü. "Gördüğüm kadarıyla biraz kilo almışsın."

"Evet, artık Maximus kadar uzunum," dedi Temeraire, "en azından aramızdaki boy farkı çok fazla değil ve aynı zamanda da bir Semavi oldum," diye ekledi kibirli bir tavırla. Beşinci yıldaki son işgal tehdidinin baskısıyla eğitimi yarım bıraktıklarında, Temeraire'in gerçek türü veya özellikle tuhaf ilahi rüzgâr gücü tam olarak bilinmiyordu ve onun bir İmparatorluk ejderhası olduğu sanılmıştı: Hâlâ çok değerli bir türdü ama çok ender bulunan bir tür değildi.

"Ben de öyle duydum," dedi Celeritas. "Burada ne arıyorsun?"

"Ah," dedi Temeraire. "Şey..."

Laurence ejderhasının sırtından inerek öne çıktı. "Affedersiniz; biz mantarlardan bazılarını almak için Londra'dan buraya geldik. Nerede saklandıklarını sorabilir miyim?" En yüksek başarı şansını barındırdığı için bu cüretkârca açık yaklaşımı seçmişlerdi ama şimdi Temeraire bile çekingen görünüyordu.

Celeritas güldü. "Onlara yumurtalara bakar gibi iyi bakıyorlar. Aşağıda, banyolarda," dedi. "Sanırım Kaptan Wexler'ı masada bulabilirsiniz; şimdi kalenin kumandanı o." Sonra meraklı gözlerle Temeraire'e döndü ama Temeraire durduğu yerde giderek daha da çöküyordu. Laurence onu eski eğitim hocasının dostça yaklaşımı karşısında tek başına yalan söylemek zorunda bırakmak istemiyordu ama zaman yoktu: Celeritas birazdan neden yanlarında mürettebat olmadığını merak etmeye başlayacaktı ve en becerikli yalancı bile bu ihaneti uzun süre gizleyemezdi.

Artık tanıdık gelen koridorlarda bir kez daha yürümek tuhaftı; yemek masalarından neşeli kahkahalar yayılıyordu ve hepsini sürekli bir uğultu gibi duyabiliyordu. Kulağa hoş geliyordu ama yine de daha şimdiden kendini onlardan uzak ve yabancı hissediyordu. Koridorlarda hiç hizmetkâr yoktu. Hepsi muhtemelen yemek servisiyle meşgul olmalıydı. Küçük bir çocuk kucağında bir tomar temiz peçeteyle koşarak yanından geçti ve ona dönüp bakmadı bile.

Laurence, Kaptan Wexler'a gitmedi: Herhangi bir emir ve açıklama yokken bir bahane sunamazdı; bunun yerine doğruca banyolara uzanan dar, nemli merdivene yürüdü ve soyunma odasında çabucak çizmelerini, ceketini çıkarıp raflara attıktan sonra kılıcını da yanlarına koydu; pantolonunu ve gömleğini çıkarmadan yanına bir havlu alarak büyük karolu buhar odasına girdi. İçeride birkaç silüetin uyuklar gibi oturduğunu gördü ama bu kadar buharın arasında yüzler kolayca seçilmiyordu ve hemen amacına yöneldi. Karşı taraftaki kapıya ulaşana kadar kimse onunla konuşmadı ama sonunda uzanmış olan bir adam yüzündeki havluyu kaldırdı. Laurence onu tanımıyordu.

Belki daha yaşlıca bir teğmen veya daha genç bir kaptan olabilirdi ve köşelerinden su damlayan gür bıyıkları vardı. "Affedersiniz," dedi.

"Evet?" dedi Laurence gerilerek.

"Eğer oraya geçecekseniz kapıyı çabuk kapamanızı rica edebilir miyim?" dedi adam ve başını yatırarak havluyu tekrar yüzüne örttü.

Laurence büyük banyo kapısını açıp mantarların ejderha pisliğiyle karışık yoğun leş kokusu yüzüne çarpana kadar adamın ne demek istediğini anlamadı. Kapıyı çabucak arkasından kapadı ve elini yüzüne kapayarak ağzından derin derin nefes aldı. Oda neredeyse boştu; ejderha yumurtaları odanın dip tarafı boyunca uzanan ferforje parmaklıkların arkasındaki güvenli yerlerinde ıslak bir şekilde parıldıyordu ve altlarındaki zemine büyük küvetlere doldurulmuş verimli toprak yerleştirilmişti; toprağın üzerinde gübre olarak kullanılan ejderha dışkısıyla kızılımsı kahverengi lekeler oluşmuştu ve mantarlar topraktan yuvarlak düğmeler gibi uzanıyordu.

Rütbesi hiç şüphesiz yüksek olmayan iki genç asker nöbet tutuyordu: Çok mutsuz oldukları belliydi ve odadaki yoğun sıcaklık yüzünden yüzleri neredeyse ceketleriyle aynı renk olacak kadar kızarmıştı; beyaz pantolonlarının üzerinde boya lekeleri vardı. Laurence'a, hiçbir şey değilse bile, bir değişiklik umuduyla baktılar. Laurence başıyla onaylayarak söze girdi: "Daha fazla mantar almak için Dover'dan geldim; şu küvetlerden birini verebilir misiniz?"

Askerler şüpheci bir tavırla ve tereddütle birbirlerine baktılar; daha yaşlıca olanı, "Efendim, bunu yapamayız," diye karşılık verdi, "kumandanın kendisi emretmediği sürece."

"O halde bu karışıklık için özür dilerim; bana bununla ilgili bir şey söylenmedi," dedi Laurence. "İsterseniz kendisine sorup doğrulatabilirsiniz; ben burada beklerim," dedi genç askere dönerek. Askere tekrar söylenmesine gerek yoktu ama anahtar onun kemerinde asılıydı, dolayısıyla gitmesine izin verilemezdi.

Daha yaşlıca olanı huysuz bir tavırla yerinden ayrıldı. Laurence metal kapı tekrar açılırken bekledi; bekledi; çan sesi gibi bir tıngırtı duyuldu ve genç adam giden arkadaşının arkasından çatık kaşlarla bakarken Laurence onun kulağının tam altına sert bir darbe indirdi.

Adam ağzını şaşkınlıkla açıp yüzünü yukarı kaldırarak bir dizinin üzerine çöktü; Laurence ona sert bir darbe daha indirirken parmak boğumları sıyrıldı ve askerin elmacık kemiğinin üzerinde kanlı izler bıraktı. Asker ağır bir şekilde yere devrilerek hareketsiz kaldı. Laurence onun hırıltılı bir şekilde nefes alıp verdiğini fark etti. Anahtarı kemerden çözmeden önce ellerinin titremesini bastırmak zorunda kaldı.

Küvetler farklı boyutlardaydı. Çoğu büyük ve hantal, toprak doldurulmuş ahşap yarım varillerdi; Laurence en küçüğünü kaptı ve yanında getirdiği havluyu –banyonun neminden çoktan ısınıp ıslanmıştı– küvetin üzerine örttü. Karşı taraftaki kapıdan çıkıp hızlı adımlarla döngünün geri kalanını tamamladı ve soyunma odasına geri döndü. İçerisi hâlâ boştu ama yemek çoktan ilerlemiş olmalıydı ve adamlar her an masalardan kalkabilirdi. Her an birinin müdahale etmesini bekliyordu. Genç asker oyalanmaktan çok görevine bağlı biriyse ve kumandanına ulaşmışsa, bu daha da çabuk olurdu. Laurence çizmelerini ve ceketini ıslak şeylerin üzerine gelişigüzel attıktan sonra küveti omzuna dayayarak ve diğer eliyle tırabzanı sıkıca tutarak merdivenden çıktı. Hızlı ama dikkatli hareket ediyordu, çünkü her şeyi berbat etmek istemiyordu. Koridora çıktı ve giysilerini düzeltmek için hemen bir köşeden döndü. Eğer üstü başı dağınık olmazsa, küvetin tuhaf ağırlığına rağmen çok fazla dikkat çekmeyeceğini umuyordu. Havlu kokuyu tamamen kesmemişti ama neyse ki önüne değil, arkasına doğru yayılıyordu.

Yemek salonunda gürültü gerçekten de azalmıştı; sesler koridorda daha yakından geliyordu ve iki hizmetkâr ellerinde kirli tabak dolu tepsilerle yanından geçtiler. Yürüdüğü koridorla kesişen başka

bir koridora baktığında iki genç ejderha personelinin çocuklar gibi neşeyle bağrışarak bir kapıdan diğerine koştuğunu gördü. Bir an sonra başka koşuşmalar duydu; bu kez ayak sesleri sertti ve bağırışlar geliyordu ama tonu kesinlikle farklıydı.

Tedbiri bir kenara bırakarak küvetle birlikte koşmaya başladı ve küveti sık sık diğer omzuna aktararak koşmayı sürdürüp nihayet çıkıntıya fırladı. Celeritas şaşkın ve şüpheci bir tavırla koyu yeşil gözlerini ona dikti; Temeraire telaşla konuştu: "Lütfen bağışla beni, Fransa'daki bütün ejderhaları ölümden kurtarmak için bunu oraya götürüyoruz. Onlara Laurence'ın bunu yapmayı hiç istemediğini ama benim ısrar ettiğimi söyle." Soluklanmak veya sözlerini vurgulamak için duraksamadan Laurence'ı küvetle birlikte pençesiyle kavrayarak hemen yükseldi.

Beş adam peşlerinden koşarken kıl payı sıyrılmışlardı; çanlar çılgınca çalıyordu ve Temeraire daha Laurence'ı boynuna yerleştiremeden işaret ateşleri yakılmış, ejderhalar kale zemininden duman bulutu gibi yükselmeye başlamıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Temeraire bağırarak.

"Uç, bütün hızınla uç," diye bağırdı Laurence koşum kayışlarını küvetin etrafına sarıp önünde tutarken. Temeraire kanatlarını bütün gücüyle çırparak uçtu, uçtu; diğerleri hemen peşlerindeydi. Bunlar Laurence'ın tanıdığı ejderhalar değildi; en önde vahşi görünüşlü bir Sivrikanat vardı ve birkaç Winchester arayı kapatıyordu. Amaçları saldırmak olamazdı ama belki uçuşlarını engelleyebilir ve diğerleri gelene kadar onları oyalayabilirlerdi. "Laurence, daha fazla yükselmem gerek," dedi Temeraire. "Giysilerin seni sıcak tutuyor mu?"

Laurence sırılsıklamdı ve tepedeki güneşe rağmen uçuşlarından dolayı iliklerine kadar donmuştu. "Evet," dedi ve ceketine daha sıkı sarındı. Dağların tepesinde bulutlar toplanmıştı. Temeraire onların arasına daldı. Nem iri damlalar halinde koşum tokalarına, yağlan-

mış deri kayışlara, Temeraire'in parlak pullarına yapıştı. Ejderhalar birbirlerine seslenerek ve kükreyerek peşlerinden dalarken bulutların arasında uzaktaki gölgeler gibi görünüyorlar, sesleri tuhaf ve boğuk bir şekilde yankılanıyordu. Temeraire hangi yöne gittiğini bilmeden tuhaf ve şekilsiz bir ortamda yükselmeye devam ediyordu.

Yüksek, tepesi beyaz bir dağın yakınında bulutların arasından fırladı ve kükredi; sesi sımsıkı karların ve buzların üzerinde balyoz etkisi yaptı. Laurence istemdışı bir şekilde ürpererek koşumlara sımsıkı tutunurken, Temeraire neredeyse dikine yükselerek dağın yüzeyinden tırmandı ve peşlerinden gelen ejderhalar, üzerlerine bir saniyeye sıkıştırılmış bir haftalık kar gibi kulakları sağır eden bir gürültüyle yağan çığın arasına daldılar. Winchester'lar tiz korku çığlıkları atıyor, serçe sürüsü gibi etrafa dağılıyordu.

"Güneye, güneye yönel," dedi Laurence, Temeraire'e seslenerek ve daha geride olan takipçileri atlatarak zirvenin üzerinden aşarlarken ona yön göstererek. Ama Laurence sahil şeridi boyunca yanmaya başlayan işaret ateşlerini görebiliyordu: Normalde işgale karşı uyaran işaretler, şimdi uyarıyı diğer yönde ve onlardan önde taşıyordu. Her kuşlak, her ejderha ne olduğunu bile tam olarak anlamadan alarma geçecek ve onları durdurmaya çalışacaktı. Kendilerini bir kuşlağın üzerine getirecek bir yol izleyemezlerdi, çünkü aksi takdirde iki ateş arasında kalırlardı; tek kaçış umutları, Edinburgh'un yakınlarında, Kuzey Denizi'nin daha az korunduğu yönden olabilirdi. Ancak Avrupa'ya ulaşabilmek için karaya yakın kalmaları da gerekiyordu, çünkü Temeraire yorulmuştu.

Yakında hava kararacaktı. Üç saat daha kaçabilirlerse, karanlık onları gizlerdi. Üç saat; Laurence ceketinin koluyla yüzünü silerek öne eğildi.

Altı saat sonra nihayet karanlıkta yere indiğinde Temeraire bitkin haldeydi; hızı yavaş yavaş düşmüş, kanat çırpışları zayıflamıştı ve sonunda Laurence arkalarına dönüp baktığında tek bir titrek ışık bile görememişti; görebildiği kadarıyla etrafta ne bir çobanın kamp ateşi ne de bir meşale ışığı vardı. "İn, dostum," demişti sonunda. "Biraz dinlenmelisin."

Hâlâ İskoçya'da ya da belki Northumberland'de olduklarını düşünüyordu ama emin değildi. Edinburgh ve Glasgow'un bir hayli güneyinde, sığ bir vadinin bir yerlerindeydiler; yakınlarda akan suyun sesini duyabiliyor ama gidip bulamayacak kadar yorgundular. Laurence Temeraire'in boynunun kıvrımına sokularak aniden bastıran açlığıyla bütün bisküvilerini yedi ve romunun son yudumlarını içti. Temeraire'in boynu vücudundan tuhaf bir açıyla uzanmış, kanatları yere sarkmıştı ve dev ejderha yere iner inmez uykuya dalmıştı.

Laurence çırılçıplak soyundu ve ıslak giysilerini ejderhanın doğal sıcaklığıyla olabileceği kadar kurutması için Temeraire'in üzerine serdikten sonra ceketine sarınarak uyumak için kıvrıldı. Dağların arasında rüzgâr soğuğu teninde tutacak kadar serindi. Temeraire kısık bir sesle homurdanarak seğirdi; uzaktan koşuşturmalar ve ürkek toynak sesleri duyuldu ama Temeraire uyanmadı.

Laurence gözünü tekrar açtığında sabah olmuştu ve Temeraire kandan kızarmış ağzıyla bir geyiği yiyor, bir diğerinin leşi de yanında yatıyordu. Avını yuttuktan sonra Laurence'a endişeli gözlerle baktı. "Çiğ de oldukça güzel ve istersen senin için küçük parçalara ayırabilirim. Ya da belki kılıcını kullanabilirsin?" diye önerdi.

"Hayır, hepsini sen ye. Ben senin kadar yorulmadım, yemeğimden biraz daha uzak kalmaya dayanabilirim," dedi Laurence indikleri yerden sadece on adım ötedeki küçük derede yüzünü yıkamak ve giyinmek için kalkarken. Temeraire pençeleriyle giysileri güneşten ısınmış bir kayaya sermeye çalışmıştı. Artık çok ıslak değillerdi ama

biraz hırpalanmışlardı. En azından uzun ceketin altından yırtıklar çok görünmüyordu.

Temeraire kahvaltısını bitirdikten sonra, Laurence Kuzey Denizi sahil şeridinin ve kıtanın krokisini toprağa çizdi. "York'a kadar güneye gitmeyi göze alamayız," dedi Laurence. "Dağları geçtikten sonra çok fazla yerleşim merkezi var; gündüz görülürüz ve hatta belki gece bile gören olabilir. Scarborough yakınındaki sahil şeridinde uzanan dağlara ulaşıp geceyi orada geçirmeli ve denizin üzerinden Hollanda'ya geçmeliyiz. Orada ortalık karışık olduğu için dikkat çekmeden geçebileceğimizi umuyorum. Sonra sahil şeridinden Fransa'ya ilerleyeceğiz ve tek kelime etmeden bizi vurmamalarını umacağız."

Sonunda bir ateşkes bayrağı yapmak için lime lime gömleğini bir sopaya geçirdi ve Dunkirk'in üzerine yaklaşırken Temeraire'in boynunun yanında şiddetle salladı. Yine de Temeraire'in geldiği görülünce altlarındaki limanda duran Fransız gemilerinin güvertelerinde çılgınca koşuşturmalar başladı; görünüşe bakılırsa *Valérie*'yi batırmakla kazandığı ün buralara kadar yayılmıştı ve topla ona ateş açmak için birkaç etkisiz girişim oldu. Neyse ki fazlasıyla yüksekten uçuyordu.

Fransız ejderhaları kararlı bir bulut halinde geldi. Bazıları şimdiden öksürüyordu ve hiçbiri sohbet edecek halde değildi. Temeraire gökgürültüsü gibi yüzlerine kükreyerek hepsini şaşırttıktan sonra yüksek sesle Fransızca konuştu: "*Ârret! Je ne vous ai pas attaqué; il faut que vous m'écouter: nous sommes venus pour vous apporter du médicament.*"

İlk birkaçı etraflarında daire çizerek uçmaya devam ederken ve bunu düşünürken, başka bir grup öfkeyle kükreyerek kuşlaktan havalandı. İki grup çabucak karıştı; kaptanları konuşma borularından birbirlerine bağırıyorlar, her yönden işaret yağdırıyorlardı ve sonunda iki taraflarında altı ejderha, önlerinde ve arkalarında başkaları ve temkinli bir onur kıtası muhafızıyla aşağı indirildiler. Güzel ve geniş

bir çayıra indiklerinde, korkulu değil ama temkinli itiş kakışlar oldu ve subaylar inerken ejderhalardan mırıltılar yükseldi.

Laurence küveti ve kendi karabinalarını çözdü: Adamlar şimdiden Temeraire'in koşumlarının yanına gelmişti ve Laurence daha doğrulmadan üzerine tabancalar çevrilmişti. "Teslim olacaksın," dedi genç bir teğmen, gözlerini kısıp yoğun bir aksanla konuşarak.

"Olduk bile," dedi Laurence, yorgun bir şekilde ve küveti subaya uzattı; genç adam küvete şaşkın gözlerle bakarken koku karşısında yüzünü buruşturdu. "Öksürüğü iyileştiriyor," dedi Laurence, "*la grippe, des dragonnes.*" Ve öksüren ejderhalardan birini işaret etti.

Küvet şüpheci bakışlar altında ellerinden alındı ama paha biçilmez bir hazineymiş gibi değilse de, yine de dikkatli bir şekilde elden ele aktarıldı. Küvet gözden kayboldu ve Laurence'ın endişesi olmaktan çıktı; şimdi vücuduna yayılan derin yorgunluğu hissediyordu ve koşum kayışlarından kurtulup yere inerken her zaman olduğundan daha dengesiz bir şekilde ilerledi ve sonunda kayıp son bir buçuk metreden yere düştü.

"Laurence," diye bağırdı Temeraire telaşla, ona doğru eğilerek; başka bir Fransız subay ileri atıldı ve Laurence'ı kolundan yakalayıp tabancasının soğuk ve barut tozlarına bulanmış namlusunu boğazına dayayarak onu ayağa kaldırdı.

"Ben iyiyim," dedi Laurence, öksürüğünü bastırmaya çalışarak; tabancayı sarsmak istemiyordu. "Ben iyiyim, Temeraire, senin..."

Daha fazla konuşmasına izin verilmedi; bir sürü el onu yakaladı ve subaylar etrafına toplandı; bir esir olarak, gergin bir sıra halinde bekleyen Fransız ejderhalarına doğru yarı taşınarak götürülürken Temeraire peşinden kelimeye dökmediği kısık bir itiraz çığlığı attı.

17. Bölüm

Laurence geceyi kuşlak karargâhının derinliklerindeki rahatsız bir hücrede tek başına geçirdi. İçerisi çok sıcaktı ve nefes bile alamıyordu; duvarın üzerindeki parmaklıklı dar pencere çıplak bir tören alanına bakıyor ve pencereden içeri sadece toz giriyordu. Ona azıcık lapa ve azıcık su vermişlerdi; yerde yatak olarak ince hasır bir döşek vardı; ancak cebinde biraz parası olsa bile daha insanca şartlar satın almasını mümkün kılacak bir yol yoktu.

Onu soymamışlardı ama verdiği işaretlere aldıran da olmamıştı. Bakışlarında soğuk bir şüphecilik vardı ve bazıları Laurence'ın sınırlı Fransızcasının izin vereceğinden fazlasını anlamasını bekler gibi bakmıştı. Haberin şimdiye kadar aralarında yayılmış olduğunu tahmin ediyordu. Hastalığın doğası ve şiddetinden haberdar olmalıydılar ve kendisi de onların yerinde olsa acımasız davranırdı. Gardiyanların hepsi tahta bacaklı veya kolunu kaybetmiş eski havacılar ya da yer personeliydi: Bir geminin aşçılığı gibi basit bir iş. Ancak Laurence'ın tanıdığı hiçbir aşçı şeytanın kendisinden bile gelse, bir kâse çorba karşılığında alacağı iyi bir rüşveti geri çevirmezdi.

Fakat bütün bunlar onu kişisel seviyede etkilemiyordu, buna yer yoktu. Sadece çabalamaktan vazgeçmiş ve ceketini vücuduna sararak döşeğin üzerine uzanmış, uzun ve rüyasız bir uykuya dalmıştı. Gardiyanın sabah lapasının geldiğini haber veren tangırtısıyla uyandığında, pencereden süzülen güneş ışığının parmaklıkların yarattığı gölgelerle yere vurduğu noktaya baktı ve sonra kalkıp bir şeyler yemeye zahmet etmeden gözlerini tekrar kapadı.

Öğleden sonra kabaca sarsılarak uyandırıldı ve asık yüzlü birkaç üst düzey subayın bir masanın uzun tarafında dizildiği başka bir odaya götürüldü. Mantarların ve hastalığın özellikleri, eğer bir tedaviyse tedaviyi getirişindeki amacı konusunda onu sert bir şekilde sorguya çektiler. Sözlerini tekrarlamaya ve yetersiz Fransızcasıyla geveledeğinde onu daha hızlı konuşmaya zorladılar; daha hızlı konuşup kelimeleri yanlış söylediğinde hatalarının üzerine gidildi.

Böyle sorunlu bir başlangıç olduğundan, haklı olarak onun bir numara çevirmeye çalıştığından şüphelenmişlerdi; oysa Laurence bunu engellemeye çalışıyordu. Dayanmakta zorlanıyordu. Sorular yeniden başlamıştı; Manş Denizi'ndeki gemilerin konumları, Dover'daki kuşlağın gücü... Başlangıçta sadece yorgunluktan ve cevap verme alışkanlığından neredeyse soruları yanıtlayacaktı ama sonra kendini tutmayı başardı.

"Seni bir casus olarak asabileceğimizi biliyorsun," dedi subaylardan biri soğuk bir tavırla, Laurence konuşmayı açıkça reddettiğinde. "Geldiğinde üzerinde üniforman, bağlı olduğun gücü belli eden hiçbir şeyin yoktu..."

"Buna itirazınız varsa –çünkü gömleğimi müzakere bayrağı olarak kullanmıştım– en azından başka bir tane giymeme izin vermeniz nezaket olurdu," dedi Laurence bundan sonra kendisini kırbaçlayıp kırbaçlamayacaklarını merak ederek. "Ayrıca, bir Fransız casusu olarak asılmaktansa İngiliz casusu olarak asılmayı tercih ederim."

Onu hücresine geri götürdüklerinde soğumuş olan lapayı keyifsiz bir şekilde yedi ve görecek bir şey olmasa da dışarı bakmak için pencereye yaklaştı. Korkmuyordu, sadece çok yorgundu.

Sorgu bir hafta boyunca sürdü ama şüphecilik zamanla yerini temkinli ve şaşkın bir minnete bırakırken –mantarlarla ilgili edindikleri bilgi onları memnun etmişti– sorgu yavaş yavaş azaldı. Tedavinin de hastalık kadar gerçek olduğuna inandıklarında, subaylar Laurence'ın davranışlarından ne anlam çıkarmaları gerektiğine karar veremediler. Farklı açılardan üst üste sorularla onu zorladıklarında ve Laurence her seferinde sadece ejderhaların hayatlarını kurtarmak için ilaç taşıdığını söylediğinde, "Evet ama *neden*?" diye sordular.

Onlara daha iyi cevaplar veremediği için, onun umutsuz bir idealist olduğuna karar verdiler. Laurence buna itiraz edemezdi ve gardiyanlar onun ekmek ve arada bir tavuk yahnisi satın almasına izin verecek kadar yumuşadılar. Haftanın sonunda ayağına zincir vurdular ve onu Temeraire'i görmeye götürdüler; Temeraire kuşlakta, saygın bir ortamda ve kendisinden çok da küçük olmayan, burnu sürekli yere akıp duran mutsuz bir Petit Chevalier'nin gözetimi altında tutuluyordu. Elbette küçük bir küvet tüm hastaları tedavi etmeye yetmezdi ve mantarlar çok sayıda usta Breton mantar yetiştiricisine başarıyla teslim edilmiş olmasına rağmen, yeterince ilaç üretilene kadar hasta ejderhalardan birçoğunun daha aylarca sıkıntı çekmesi gerekecekti. Hastalığın daha fazla yayılabileceği yerlerde, Laurence sadece İngiltere ve Fransa'da sağlanan tedaviyle iki güç arasındaki çatışmanın ilacı müttefiklerine de ulaştıracağını ve salgının sonunda ortadan kalkacağını umuyordu.

"Ben çok iyiyim," dedi Temeraire. "Buradaki etleri güzel ve benim için pişirme nezaketinde bulunuyorlar, biliyor musun? Buradaki ejderhalar da en azından pişmiş yemekleri denemeye istekliler ve Validius," başıyla Petit Chevalier ejderhasını işaret etti ve o da burnundan üfleyerek karşılık verdi,"eti bizim için şarapla haşlaya-

bileceklerini düşündü. Siz şarabı sadece içtiğiniz için bunun neden güzel bir fikir olabileceğini önce anlamadım ama artık biliyorum, çok güzel bir lezzet katıyor."

Laurence çok büyük iki ejderhanın iştahını tatmin etmek için kaç şişenin harcanması gerektiğini merak etti. Belki iyi şarap kullanmayacaklarını düşündü ve yemek pişirmeye harcanmamış içkileri içme düşüncesine henüz kapılmamış olmalarını umdu. "Bu kadar rahat bir ortamda olduğuna sevindim," dedi ve kendi şartlarıyla ilgili şikâyet etmedi.

"Evet," dedi Temeraire kibirli bir tavırla, "ve onlara *beş* tane yumurta vermemi istiyorlar; hepsi de çok büyük ejderhalar ve biri ateş püskürten. Ancak onlara bunu yapamayacağımı söyledim," diye bitirdi, "çünkü elbette yavrulara Fransızca öğretecek ve İngiltere'deki dostlarımıza saldırtacaklar; bundan rahatsız olmam onları şaşırttı."

Bu durum, Laurence'a sorulan soruları açıklar gibiydi. İşin kötüsü, davranışlarından dolayı onun istekli bir dönek olduğu yargısına varmışlardı ancak hainliğe yanaşmayınca hepsi daha da meraklanmıştı. Temeraire'in iyi durumda olduğunu gördüğüne bütün içtenliğiyle sevindi ama kendi hücresine dönerken Temeraire'in burada İngiltere'deki kadar mutlu –belki daha da mutlu– olabileceğini anladığı için morali bozuktu.

"Bir gömlek ve pantolona minnettar kalırım," dedi Laurence, "param yeterse; başka bir şey istemiyorum."

"Giysileri benim ayarlamama izin vermeniz için ısrar ediyorum," dedi De Guignes "ve hemen sizi daha iyi bir yere nakledeceğiz; çok utanıyorum," diye ekledi, kendilerini kapıdan kaçamak bakışlar atarak dinleyen gardiyanları geri çekilmeye zorlayan soğuk bir bakış atarak, "böylesine aşağılayıcı şartlarda kalmamalıydınız, *monsieur*."

Laurence başını eğdi. "Çok naziksiniz; karşılaştığım tutumla ilgili daha fazla şikâyet ediyor gibi görünmek istemiyorum ve beni görmek için buraya kadar gelmenizin ne kadar onurlu bir davranış olduğunun farkındayım," dedi sakince.

Son defasında çok farklı şartlar altında karşılaşmışlardı: Çin'deki bir ziyafette, De Guignes Napolyon'un elçi heyetinin başıydı ve Laurence da Kral'ın heyetindeydi. Politik açıdan düşman olmalarına rağmen, adamdan hoşlanmamak imkânsızdı ve Laurence ne olduğunu bile anlamadan adamla yakınlaşmışlardı. Bir süre önce başarısızlıkla sonuçlanan bir borda girişiminde adamın esir alınan yeğeninin hayatını kurtarmak için Laurence türlü zorluklara katlanmıştı; dolayısıyla kişisel seviyede karşılaşmaları dostça olmuştu.

Ancak adamın bunca yoldan kalkıp gelmesi kesinlikle nezaket göstergesiydi; Laurence, hiçbir önemi –Temeraire'in uslu durmasını sağlaması dışında– veya rütbesi olmayan bir esir olduğunu biliyordu ve De Guignes kesinlikle çok meşgul olmalıydı. Büyükelçiliği asıl amaçlarına ulaşamamış olsa da, De Guignes özellikle birinde başarılı olmuştu: Lien'i Napolyon'a katılmaya ikna etmiş ve onu beraberinde Fransa'ya getirmişti. Bu başarısından dolayı Dışişleri Bakanlığı'nda daha yüksek bir pozisyona terfi ettirilmişti. Laurence bununla ilgili bir şeyler duyduğunu hatırlıyordu ama makamdan çok isimle ilgilenmişti. De Guignes şimdi zenginliğin ve pozisyonun bütün işaretlerini taşıyordu; üzerinde ipek bir ceket ve parmaklarında güzel yüzükler vardı.

"Katlandığınız sıkıntıları telafi etmeye yetmez," dedi De Guignes "ve buraya sadece kendi adıma değil, Majesteleri adına da geldim; kesinlikle hak ederek kazandığınız Fransa'nın minnetini yakında daha iyi hissedeceğinize garanti verdi."

Laurence bir şey söylemedi; davranışları için ödüllendirilmektense hücresinde boş mideyle, çırılçıplak zincire vurulmayı tercih

ederdi. Ama Temeraire'in yazgısını düşününce çenesini tuttu: Fransa'da onlara karşı minnet duymak yerine kendilerinden nefret eden ve yıkımlarını isteyen en azından biri vardı. Söylentilere bakılırsa Napolyon'un güvenini kazanmış olan Lien, Temeraire'in işkence görmesini kesinlikle isterdi. Laurence, İmparatorluk'tan gelecek minnettarlığın sağlayacağı herhangi miktardaki korumayı elinin tersiyle itmeyecekti.

Üstelik daha hızlı bir etkisi de vardı: De Guignes daha hücreden yeni çıkmıştı ki Laurence üst kattaki güzel bir odaya alındı; sade döşenmişti ama en azından rahattı. Pencereden yelkenlerle dolu limanın güzel bir manzarası görünüyordu. Sabah gömlek ve pantolon da geldi: Çok kaliteli keten ve yünden yapılmış, ipek ipliklerle işlenmişlerdi ve yanında temiz çorap ile iç çamaşırları da gelmişti. Öğleden sonra hırpani ve lekeli ceketinin yerine yenisi geldi: Siyah deriden yapılmış, eteği çizmelerinin üzerine kadar inen ve düğmeleri mükemmel yuvarlaklığını koruyamayacak kadar saf altından yapılmış bir ceket.

Aynı sabah Paris'e nakledilmek için bir araya getirildiklerinde Temeraire sonuçtan çok hoşlanmıştı ve Laurence'ın yolculuk için onun sırtına binmesine izin verilmemesinden şikâyet etmemek için kendini tutarken, talihlerinin değişmesinden son derece memnundu. Nakliye aracı olarak kullanılacak olan küçük Pou-de-Ciel'e, Laurence'ı uğursuz bir sona taşımasından şüpheleniyormuş gibi öfkeli gözlerle baktı. Ama Laurence dışarı çıkmış olsa bile temkini elden bırakmamak akıllıca olurdu, çünkü aksi takdirde refakatçilerinin uyum sağlayamayacağı bir tempo tuttururdu, bu haldeyken bile zorlanıyorlardı. Temeraire sık sık arayı açıyor, sonra geri dönerek küçük kurye ejderhasının yanına gelip Laurence'a bir şeyler söylüyordu; dolayısıyla nihayet Sen Nehri'ni gördüklerinde, çoğu hastalığın ilk işaretlerini gösteren diğer ejderhalar bir hayli bitkinlerdi.

Laurence ilk yıldan beri Paris'e gelmemişti –son barış döneminde– ve şehri hiç ejderhaların sırtından görmemişti ama burayı çok az tanımasına rağmen, böylesine büyük bir değişikliği fark etmemek imkânsızdı. Şehrin tam ortasından yarısından fazlası hâlâ toprak olan geniş bir cadde geçiyor, ortaçağdan kalma eski sokakların arasından devam ediyordu. Tuileries'den Bastille'e doğru uzanıyor, yanında kır yolu gibi kalan Champs-Élysées boyunca sürüyordu. Yeni cadde, Pekin'deki dev meydanın belki yarısı kadar genişti ve çok daha uzundu; ejderhalar caddenin üzerinde süzülüyor ve taşıdıkları büyük kaldırım taşlarını bırakıyorlardı.

Place de l'Étoile yakınlarında, şimdilik yarısı ahşap halde olan muazzam büyüklükte bir zafer takı ve Sen Nehri'nde yeni bir kıyı şeridi yapılıyordu. Diğer yerlerdeyse toprak derinlemesine açılmıştı ve çimentoyla birleştirilmiş parke taşlarıyla yeni kanalizasyonlar inşa ediliyordu. Şehrin sınırında yeni yapılmış bir duvarın arkasında muazzam uzunlukta mezbahalar sıralanmıştı ve yanlarındaki geniş bir alanda birkaç sığır ateşte çevriliyordu; orada oturmuş bir ejderha, kazığı mısır koçanı gibi tutarak sığırlardan birini yiyordu.

Tam altlarında Tuileries bahçeleri Sen kıyılarından aksi yönde fazladan beş yüz metre kadar genişletilmiş, Place Vendôme onun sınırları içinde kalmıştı ve sarayın sağ köşelerinde nehir kıyısına bakan taştan ve mermerden büyük bir pavyon inşa ediliyordu. Bu Roma tarzında bir binaydı ama boyutları tamamen farklıydı. Yanında hazırlanmış olan çimenli avluda Lien bir gölgede tembelce uyukluyor, bu kadar uzaktan bakınca beyaz renkli ince bir bahçe yılanını hatırlatıyordu; etrafında belli mesafelerde dizilmiş diğer ejderhaların arasında onu seçmek kolaydı.

O bahçelere indirildiler: Lien'in uyuduğu yere değil ama sarayın önündeki başka bir meydana. Onların onuruna tahtadan ve yelken bezinden bir pavyon aceleyle dikilmişti. Laurence daha Temeraire'in yerleştiğini görmeye fırsat bulamadan De Guignes onun koluna

girdi ve gülümseyerek içeri davet etti. Gülümsüyordu ama kolunu sımsıkı tutuyordu ve muhafızlar da tüfeklerini sıkıca kavramışlardı. Hâlâ hem onur konuğu hem de esirdi.

Onu götürdükleri oda bir prense uygundu; gözlerini bağlasalar, bir duvara çarpmadan beş dakika boyunca odanın içinde dolaşabilirdi. Daracık yerlere alışkın olan Laurence bu boyutları lüksten çok, rahatsız edici buldu: Lazımlıktan giyinme masasına kadar yürümek tam anlamıyla baş belasıydı, yatak fazla yumuşaktı ve sıcak havalar için örtüler asılmıştı. Yüksek ve resimli tavanın altında tek başına dururken, kendini kötü bir tiyatro oyununda alaycı bakışlar altında kalmış bir aktör gibi hissetti.

Kendini bir şeylerle oyalamak için köşedeki yazı masasının başma oturup kapağını kaldırdı. Bir sürü kâğıt, kaliteli kalemler, kavanozu açtığında burnuna taptaze koku yayan mürekkep vardı. Kavanozu yavaşça kapadı. Altı mektup yazması gerekiyordu. Hiçbiri asla yazılmayacaktı.

Dışarıda hava kararıyordu; pencereden baktığında nehir kıyısındaki çok sayıda renkli fenerle aydınlatılan çadırı görebiliyordu. İşçiler gitmişti; Lien merdivenin tepesinde kanatlarını sırtında katlamış halde yatıyor ve suyun üzerine vuran ışığı seyrediyordu: Bir biçimden çok silüete benziyordu. Başını çevirdi ve Laurence geniş patikadan ona doğru yürüyerek pavyona inen bir adamı gördü. Fenerlerin ışığı, merdivenin dibinde bıraktığı muhafızının kırmızı üniformasını aydınlatıyordu.

De Guignes ertesi sabah kahvaltıdan sonra geldiğinde yine cömert duygular içindeydi ve nazik davranıyordu. Laurence'ı hafif bir muhafız gözetimi altında Temeraire'i görmeye götürdü. Temeraire uyanmıştı ve kuyruğunu sallayışına bakılırsa biraz sinirliydi. "Bana davet göndermiş," dedi açıkça Laurence oturur oturmaz. "Bununla

ne demek istediğini bilmiyorum; gidip onunla konuşacak filan da değilim."

Davet Çince karakterlerle güzelce yazılmış bir parşömendi ve kırmızı-altın sarısı bir iple bağlanmıştı; uzun değildi ve sadece gün ortasında Yedi Sütun Pavyonu'nda çay içmek ve rahatlamak için Lung Tien Xiang'ın refakatinden memnunluk duyacağını ifade etmişti. "İçinde samimiyetsiz bir şey var gibi görünmüyor. Belki de bunu bir barışma jesti olarak sunmuştur," dedi Laurence buna kendisi de pek inanmamasına rağmen.

"Hayır, hiç de değil," dedi Temeraire, keyifsizce. "Gidersem çayın, en azından benim çayımın çok sevimsiz olacağından ve içmediğim takdirde düşmanca algılanacağımdan eminim. Ya da oradan uzaklaşıp sonradan düşünene kadar gerçek anlamını kavrayamayacağım, görünüşte zararsız yorumlarda bulunacak. Ben yanında değilken seni öldürtmeye de kalkışabilir. Yanında muhafız olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin ve biri seni öldürmeye kalkışırsa bütün gücünle bana sesleneceksin," diye ekledi. "Sana ulaşmak için gerekirse şu sarayın bir duvarını yıkabileceğimden eminim." Bu sözleri De Guignes'yi tuhaf ve kaskatı bir ifadeyle bıraktı. Pavyona bakan Tuileries'nin görkemli taş duvarına bir bakış atmaya bile cesaret edemiyordu.

"Seni kesinlikle temin ederim ki," dedi De Guignes kendini toparlayarak, "Fransa'ya gösterdiğiniz cömertliği kimse görmezden gelemez; Madam Lien en önemlisi, çünkü getirdiğiniz ilacı ilk o kullandı..."

"Ah," dedi Temeraire hoşnutsuzca.

"...ve bütün ulus sizi açık kollarla karşılıyor," diye devam etti De Guignes.

"Boş laflar," dedi Temeraire. "Hiçbirine inanmıyorum ve samimi olsa bile ben kendisinden hoşlanmıyorum, dolayısıyla daveti ve çayı

onun olsun. Çadırı da," diye ekledi kuyruğunu kıskanç bir tavırla titretip hırlayarak.

De Guignes öksürdü ve onu ikna etmek için daha fazla çabalamadı. "O halde cevabınızı iletirim; diğer yandan, hazırlıklarla oyalanabilirsiniz, çünkü Majesteleri yarın sizinle görüşmek ve bütün ülke adına teşekkürlerini sunmak istiyor. Böyle bir görüşmede savaşın formalitelerinin yerine getirilmesinin zorunluluğundan dolayı üzüntü duyduğunu da bilmenizi istedi ve kendi adına, sizi esir olarak değil, kardeşleri olarak kabul ediyor," diye ekledi nazik ve vurgulu bir bakış atarak. Bu, kendi açılarından da *istedikleri takdirde* esir kalmak zorunda olmadıkları anlamına geliyordu.

Bütün konuşmasını, hakkını vermek gerekirse, önemsiz, doğal bir konuymuş gibi yapmıştı ve kabul etmek için gereken tek şey başla onaylamaktı. Laurence bunun yerine hoşnutsuzluk ifadesini gizlemek için başını çevirdi ama Temeraire karşılık verdi. "Esir olarak kalmamızı istemiyorsa, bence İmparator olduğuna göre istediği zaman gitmemize izin verebilir. Demek istediğiniz buysa İngiltere'deki dostlarımıza karşı sizin için savaşmayacağız."

De Guignes hiç alınganlık belirtisi göstermeden gülümsedi. "Majesteleri sizi asla böylesine onursuz bir davranışa davet etmez." Bu boş bir tutumdu ve Laurence ilk kez Bonapart'a da Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'ndaki lordlar kadar güvenebileceğini düşündü: Yani çok az. De Guignes zarifçe yerinden kalktı. "Umarım başka işlerim olduğu için beni mazur görürsünüz. Çavuş Lasalle ve adamları sizi akşam yemeğiniz için odanıza götürecekler, Kaptan. Ejderhanızla sohbetinizi bitirdiğinizde." Ve onları imalı önerileriyle baş başa bırakarak oradan ayrıldı.

Bir süre hiç konuşmadılar; Temeraire yeri eşeliyordu. "Sanırım burada kalamayız," diye mırıldandı yarı mahcup bir tavırla, "savaşmasak bile, ha? Çin'e geri dönebileceğimizi düşündüm ama sonuçta

Avrupa'da her şeyi olduğu gibi bıraktık. Seni Lien'den koruyabileceğimden eminim ve belki bu konuda sana yardımcı olabilirim veya kitap yazabilirim. Burası güzel bir yere benziyor," diye ekledi. "Burada veya yolda yürüyüşe çıkılabilir, insanlarla tanışılabilir."

Laurence hiçbir cevap bulamayacağını bildiği ellerine baktı. Temeraire'i üzmek veya onu huzursuz etmek istemiyordu ama bu maceraya başladıklarından beri kendi yazgısını biliyordu ve sonunda kısık sesle konuştu. "Dostum, umarım sen kalırsın ve istediğin mesleği seçersin. Ya da tercihin buysa, Bonapart senin Çin'e dönmene izin verir. Ama ben İngiltere'ye, evime dönmeliyim."

Temeraire duraksadı ve kararsızca karşılık verdi. "Ama seni asarlar..."

"Evet," dedi Laurence.

"Hayır, buna asla izin vermem," dedi Temeraire. "Laurence..."

"Ben vatana ihanet suçu işledim," dedi Laurence. "Bu suça şimdi bir de korkaklığı eklemeyeceğim ve beni sonuçlarından korumana da izin vermeyeceğim." Bakışlarını kaçırdı; Temeraire sessizce titriyordu ve ona bakmak acı veriyordu. "Yaptığımız şeyden pişmanlık duymuyorum," dedi sakince. "Uğrunda ölmeye hazır olmasaydım böyle bir işe kalkışmazdım ama bir hain olarak yaşamaya da niyetim yok."

Temeraire ürperdi ve arka ayaklarının üzerine çekilerek görmeyen gözlerle bahçelere baktı. "Ve kalırsak," dedi sonunda, "tamamen kendi çıkarımıza hareket ettiğimizi düşünürler; burada veya Çin'de güzel bir hayat sürmemizi sağlayacak bir ödül almak için ilacı getirdiğimizi sanırlar. Belki de korkak olduğumuzu, Napolyon'un savaşı kazanacağına inandığımızı ve savaşmak istemediğimizi iddia ederler. *Kendilerinin* hatalı olduğunu ve en başında asla yapılmaması gereken bir şeyi düzeltmek için kendi mutluluğumuzu feda ettiğimizi asla itiraf etmezler."

Laurence güdüsel kararıyla ilgili kendini bu kadar net ifade etmemişti. Ne yapması gerektiğini bilmek için buna ihtiyacı yoktu. Kendi adına, ne düşünüleceğini umursamamıştı ve bunu söyledi. "Ne *düşünüleceğini* zaten biliyorum ve artık herhangi bir şeyin o düşünceleri değiştireceğini sanmıyorum. Bunun bir önemi olsaydı, zaten yaptığımızı yapmazdık. Politik bir jest olduğu için değil, doğru olduğu için geri dönerim. Böyle bir davranıştan sonra korunacak bir onur kaldıysa tabii."

"Eh, onur benim umurumda bile değil," dedi Temeraire. "Ama dostlarımızın hayatlarını önemsiyorum ve o lordların yaptıklarından utanmayı öğrenmeleri gerektiğine inanıyorum ki bunu da asla *yapmayacaklarını* biliyorum. Ama bütün konuyu başlarından savmaları için bir bahane verilmezse diğerleri bunu yapabilir." Dev ejderha başını eğdi. "Pekâlâ; ona hayır diyeceğiz ve bizi serbest bırakmazsa kendi başımıza kaçıp geri dönebiliriz."

"Hayır," dedi Laurence başını kaldırıp ona bakarak. "Dostum, bunun hiçbir anlamı yok. Senin Çin'e dönmen çok daha iyi olur. Seni sadece üreme sahasına atarlar."

"Ah! Ciddi misin? Yani ben kaçmalıyım ama sen benim için yaptıklarından sonra kaçmamalısın, öyle mi? Ben olmasam böyle bir şeyi aklından bile geçirmezdin!" diye hırladı Temeraire. "Hayır; seni öldürmek istiyorlarsa, beni de öldürmeleri gerekecek. Ben aynı ölçüde suçluyum ve kendim yaşarken senin öldürülmene asla izin vermem. Ve beni idam etmek istemiyorlarsa, fikirlerini değiştirene kadar gidip Parlamento binasının önünde yatarım."

Bahçelerden büyük pavyona birlikte götürüldüler; Laurence, yüksek siyah şapkaları ve mavi ceketleriyle muhteşem görünen ve bolca da terleyen İmparatorluk Muhafızları'nın yanında yürüyordu. Lien nehir kıyısında yatıyor, Sen Nehri'nde ileri geri akan trafiği izliyordu.

Onlar yaklaşırken başını çevirdi ve kibarca eğdi; Temeraire kaskatı kesilerek gırtlağından derin bir hırıltı çıkardı.

Lien onun tutumu karşısında başını iki yana salladı. "Bana başını sallamana gerek yok," diye çıkıştı Temeraire, "çünkü dostmuşuz gibi davranmaya niyetim yok, çünkü ben senin gibi hilekâr değilim. İşte söyledim."

"Dost olmadığımızı ikimiz de bilirken nasıl hile olabilir ki?" diye karşılık verdi Lien. "Yanımızdaki herkes de öyle. Herkes bilsin diye söylüyorum, aldatılan kimse yok ama bunu görmezden gelmeyi tercih edenler var. Elbette senin düşmanca tutumun sayesinde herkesin haberi olabilir ve yanımızda olmaktan rahatsızlık duyabilirler."

Temeraire mırıldanarak yatıştı ve Laurence'ı koruma amacıyla gergin muhafızlara olabildiğince yaklaştı; kendisine bir kâse çay getirildiğinde Temeraire şüpheci bir tavırla kokladıktan sonra geri çevirdi ama Laurence bir bardak soğuk şarabı kabul etti. Sudan hafif bir esinti geliyordu. Parkın yeşilliği ve geniş mermer zeminli alanı çok güzeldi. Bir yerlerde taşa akan suyun sesi duyuluyordu ama sabah saatleri pek ilerlememiş olsa da, hava şimdiden çok sıcaktı.

Askerler hazır ol pozisyonuna geçtiler. Bonapart önünde muhafızları ve bakanlarıyla patikadan geliyordu. Adamlardan biri yürürken hızlı hareketlerle mektup yazmaya çalışıyordu. Basamakları çıkarlarken onlara başkaları da katıldı. Bonapart hemen iki yana çekilerek kendisine yol açan askerlerin arasından geçip Laurence'a yaklaştı ve onu omuzlarından tutarak yanaklarından öptü.

"Majesteleri," dedi Laurence çok kısık bir sesle. Bonapart'ı daha önce Jena'da savaş alanını incelerken bir kez görmüştü. Yüz ifadesindeki neredeyse zalimce beklenti, bakışlarındaki yoğunluk ve derinlik, dalışa geçmeye hazırlanan bir şahin gibi duruşu onu etkilemişti. Etkileyiciliğinden bir şey kaybetmiş gibi görünmüyordu

ama belki biraz daha yumuşak davranıyordu. İmparator tıknazdı ve yüzü uzaktan göründüğünden biraz daha yuvarlaktı.

"Haydi, birlikte yürüyelim," dedi Bonapart ve onu kolundan tutup suya çekti. Laurence'ın yürümesi gerekmedi; sadece olduğu yerde durup İmparator'un önünde kabına sığmaz bir enerjiyle konuşarak bir aşağı bir yukarı yürüyüşünü izlemesi yeterliydi. "Paris'te yaptığım değişikliklerle ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu elini yeni cadde üzerinde çalışan bir sürü ejderhaya doğru sallayarak. "Senin dışında çok az kişi tasarımlarımı havadan görme fırsatını bulabildi."

"Sıradışı bir çalışma, Majesteleri," dedi Laurence bu kadar içten davrandığına üzülerek. Mutsuz bir şekilde, bunun ancak diktatörlük sayesinde başarılabilecek bir iş olduğunu ve Napolyon'un bütün çalışmaları gibi bunun gelenekleri yıkmaktan çekinmeyen kontrolsüz bir ilericilikle yapıldığını düşünüyordu. Yapılanları mantıksız ve çirkin bulmayı tercih ederdi. "Şehrin bütün yüzünü değiştirecek."

Bonapart bu yorumdan tatmin olarak başıyla onayladı. "Ama asıl başaracağım *ulusal* karakterin yükselişinin bir yansımasından ibaret sadece," dedi. "İnsanların ejderhalardan korkmasına izin vermeyeceğim; korkaklıksa, onursuzdur; batıl inançsa, tiksindiricidir ve hiçbir mantıklı argümanı yoktur. Sadece bir alışkanlıktan ibarettir ve alışkanlıklar değiştirilebilir. Pekin neden Paris'ten üstün olsun ki? Burayı hem insanlar hem de ejderhalar için dünyanın en güzel şehri haline getireceğim."

"Bu asil bir hedef," dedi Laurence kısık sesle.

"Ama aynı fikirde değilsiniz," dedi Bonapart dudaklarını büzerek; Laurence neredeyse elle tutulur bir gücü olan bu ani saldırı karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Ama bir oligarşi devletinin eğildiği onursuzca yöntemlere ihanet etmiş olmanıza rağmen, bunun gerçekleşmesini görmek için burada kalmayacaksınız. Aksi de olamazdı," diye ekledi ikna etme çabasından çok bir açıklama gibi, "para devletin ana hedefi

haline geldiğinde, altında sadece zenginliği ve güvenliği gözetmeyen ahlaki bir güç, bir tutku, bir hedef olmalıdır."

Laurence, Bonapart'ın yönteminden pek hoşlanmıyordu, insanların yaşamları ve özgürlüğü pahasına yatışmak bilmez bir güç ve görkem açlığından oluşuyordu. Ama tartışmaya da kalkışmadı. Bonapart'ın herhangi bir itiraz veya karşılık almadığı için sürdürmekte sakınca görmediği bir monologla tartışmak da zor olurdu gerçekten. Felsefe ve ekonomi arasında gidip geliyor, devletin giriştiği gereksiz işler, Bourbon Hanedanlığı'nın despotluğu ile kendi imparatorluğu arasındaki, Laurence'ın kavrayamayacağı felsefi temellere dayandırdığı farklılıklar gibi bir sürü şey anlatıyordu: Onlar gücü batıl inançlara ve kendi kişisel zevklerine dayandıran asalak tiranlardı; *kendisiyse* Cumhuriyet'in koruyucusu ve ulusunun hizmetkârıydı.

Laurence akıntıdaki küçük bir taş gibi öylece durdu ve nihayet bir boşluk bulduğunda sade bir tavırla karşılık verdi. "Majesteleri, ben bir devlet adamı değil, sadece bir askerim ve ülkeme olan sevgim dışında hiçbir yüce felsefem yoktur. Bir Hristiyan ve bir insan olarak görevim olduğu için geldim ve şimdi de görevim geri dönmek."

Bonapart ona hoşnutsuz bir tavırla, çatık kaşlarla baktı ama ifadesi çabucak değişti ve Laurence'a yaklaşıp kolunu yakalayarak ikna edici bir tavırla konuştu. "Görevini karıştırıyorsun. Hayatını boşa harcayacaksın. Bunu kabul edebilirsin ama hayatın yalnızca senin değil. Kendini senin hizmetine adamış, sana sevgisini ve güvenini vermiş olan genç bir ejderhan var. Bütün kıskançlıklardan veya kişisel çıkarlardan arınmış böylesine bir dostlukla, bir insanın başaramayacağı ne olabilir? Bu seni olduğun kişi yapıyor. Sizi bir araya getiren talih olmasa şimdi nerede olacağını bir düşün."

Denizde veya evinde. İngiltere'de küçük bir çiftlikte, evlenmiş, ilk çocuğu dünyaya gelmiş; Edith Woolvey –kızlık soyadıyla Galman– dört ay önce ilk çocuğunu doğurmuştu. Kariyerinde yükselmeye çalışır,

muhtemelen şimdi ablukada bekliyor olur, Brest veya Calais'de bir aşağı bir yukarı dolaşırdı. Zengin ve dürüst bir yaşamdı ve büyük bir görkem umudu olmasa da, vatan haini olma olasılığı da ay kadar uzak olurdu. Başka bir şey istememiş veya beklememişti.

Bu görüntü şimdi neredeyse şaşırtıcı ölçüde uzak görünüyordu. Efsanelerden fırlamış gibi, kör, rahat bir masumiyetle yumuşamıştı. Bundan pişmanlık duyabilirdi; şimdi de duyuyordu. Ancak o evin bahçelerinde güneşte uyuyacak bir ejderhaya yer olmazdı.

"Açgözlülük hastalığın yok," dedi Bonapart. "Bu çok daha iyi. Sana onurlu bir emeklilik sağlayayım. Sana bir servet önererek hakaret etmeyeceğim; sadece size ait bir yer. Şehir dışında bir ev ve bir sığır sürüsü. Senden vermek istemediğin hiçbir şey istenmeyecek." Tam Laurence neredeyse geri çekilecekken Bonapart daha sıkı tuttu. "Onu esarete mahkûm ettiğinde vicdanın daha mı temiz olacak? Hem de uzun bir esarete," diye ekledi sertçe. "Seni öldürdüklerinde ona söylemeyecekler."

Laurence yüzünü buruşturdu ve Bonapart bir açık fark ederek kullandı. "Senin adına sahte mektuplar yazmaktan çekineceklerini mi sanıyorsun? Çekinmeyeceklerini biliyorsun. Mesajları da yüksek sesle okuyacaklar. Birkaç kelime –sen iyisin, onu düşünüyorsun, itaatkâr olduğunu umuyorsun– ve bunlar onu demir parmaklıkların yapabileceğinden daha iyi hapsedecek. Yıllar boyunca umutla bekleyecek ve sen bir darağacında sallandıktan çok sonra bile açlık, soğuk ve bakımsızlık içinde beklemeye devam edecek. Onu böyle bir şeye mahkûm edebilir misin?"

Laurence bütün bunların bencilce bir endişeden doğduğunu biliyordu. Bonapart, üreme konusunda Temeraire'in işbirliğini kazanamıyorsa, en azından onu İngilizlere geri vermemekten mutluluk duyacaktı ve muhtemelen onları daha fazlasını yapmaya ikna etmeyi de umuyor olmalıydı. Bu soğuk ve duygusuz bilgi Laurence'ı ra-

hatlatmıyordu; Bonapart'ın ilgili olması –muhtemelen çok da haklı olmakla birlikte– onu ilgilendirmiyordu.

"Efendim," dedi Laurence sesi titreyerek. "Onu kalmaya ikna etmenizi dilerim. Ama benim geri dönmem gerek."

Bu sözler ağzından zorla çıkmıştı. Uzun süre yokuş yukarı koşmuş biri gibi zorlanarak konuşuyordu. Açıklıktaki o andan, Londra'yı geride bıraktıklarından beri bunu yapmış gibi. Ama artık tepe geride kalmıştı; zirveye ulaşmıştı ve orada nefes nefese bir halde duruyordu. Söylemek veya yapmak istediği başka bir şey yoktu. Cevabı belliydi. Açık pavyonda bekleyen Temeraire'e baktı. Hapishaneye geri dönmektense, kendini en azından Temeraire'in ellerine teslim etmeyi düşündü; bu girişim onu öldürse bile çok fazla önemi yoktu.

Bonapart anlamıştı. Laurence'ın kolunu bıraktı ve çatık kaşlarla bir aşağı bir yukarı yürüdü. Sonunda tekrar Laurence'a döndü. "Böyle bir kararlılığı değiştiremem, Tanrı korusun. Seninki Regulus'un tercihinden farksız ve bunun için sana saygı duyuyorum. Özgürlüğünü hak ediyorsun; sana özgürlüğünü vermeliyim," dedi, "Ayrıca, İmparatorluk Muhafızları seni Calais'ye götürecek; Accendare'in birliği ateşkes bayrağı altında seni Manş Denizi'nden karşıya geçirecek ve Fransa'nın onurlu bir adamın değerini bileceğini bütün dünya görecek."

Calais'deki kuşlak kalabalıktı. On dört ejderhayı kontrol altında tutmak kolay değildi ve Accendare'in kendisi ters, huysuz, zor ve yorgundu. Laurence kargaşaya arkasını dönerken sadece oradan gitmiş olmayı diledi: Bütün o sığ törenler ve gösterilerle –kartallar, bayraklar, cilalı tokalar, yeni ütülenmiş mavi Fransız üniformaları– işinin bitmesini istiyordu. Rüzgâr İngiltere için uygundu; geçişi sağlamak için mektuplar gönderilmiş, cevaplar alınmıştı ve gelişleri bekleniyordu. Onları ejderhalar ve zincirler karşılayacaktı. Belki Jane, Granby, hatta

onunla ilgili suçundan başka bir şey bilmeyen yabancılar bile orada olacaktı. Ailesinin şimdiye kadar her şeyi öğrendiğinden emindi.

De Guignes masadan Afrika haritasını kaldırıyordu. Laurence ona mantarları buldukları vadiyi göstermişti. Zaten yapmış olduğundan fazla bir şey değildi; mantarlar büyüyordu ama Laurence, Bonapart'ın beklemek veya hasat başarısızlığı riskini göze almak isteyeceğini sanmıyordu. Daha şimdiden limanda hazırlanan bir grup göndermeye niyetliydiler: İki firkateyn. Birinin ablukayı aşarak hedefe ulaşacağı umuduyla La Rochelle'den üç tane daha geldiğinden emindi. Gizlice ya da pazarlık ederek yararlı malzemeleri hemen ele geçireceklerdi. Laurence sadece hepsinin esir alınmamasını umuyordu ama öyle olsa bile bunun fark etmeyeceğini düşünüyordu. Tedavi bulunmuştu ve yayılacaktı. Başka ejderhalar ölmeyecekti. Kuru ve tatsız olsa bile en azından küçük bir teselliydi.

Son bir rüşvet veya baştan çıkarma girişimi olacağından korkuyordu ama De Guignes büyük bir duyarlılık sergileyerek ondan bir şey söylemesini bile istemedi. Sadece üzeri tozlanmış bir brendi şişesi çıkardı ve Laurence için bir kadeh koydu. "Halklarımız arasında barışa," dedi. Laurence kibarca dudaklarını ıslattı ve soğuk içkiye dokunmadı. Sonra Temeraire'i görmek için dışarı çıktı.

Temeraire genel kargaşanın içinde değildi; bir tarafta sessizce oturuyor, denize bakıyordu. Beyaz kayalıklar açıkça görünüyordu. Laurence onun yan tarafına yaslanarak gözlerini kapadı; düzenli kalp atışları bir deniz kabuğunun içinden geliyor gibiydi. "Sana kalman için yalvarıyorum," dedi Laurence. "Ne bana ne de kendine yararın olur. Sadece körlemesine bir sadakat uğruna hareket etmiş olursun."

Temeraire bir an sonra karşılık verdi. "Bunu yaparsam, onlara seni kendi isteğin dışında götürüp bunu yapmaya zorladığımı söyler misin?"

"Asla, ulu Tanrım," dedi Laurence doğrularak ve böyle bir soru karşısında incinerek. Bu noktaya kasıtlı olarak yönlendirildiğini çok geç fark etti.

"Napolyon, eğer ben burada kalırsam, senin onlara böyle söyleyebileceğini söyledi," dedi Temeraire "ve o zaman seni bağışlayabilirlermiş. Ama ben senin böyle bir şeyi asla yapmayacağını, dolayısıyla bir yararının olmadığını söyledim. Dolayısıyla, *beni* ikna etmeye çalışmaktan vazgeçebilirsin. Onlar seni asmaya çalışırken ben asla burada kalmam."

Laurence başını eğdi ve bunun haklılığını hissetti; Temeraire'in kalması *gerektiğini* düşünmüyordu, sadece kalmasını ve mutlu olmasını diliyordu. "Üreme alanlarında sonsuza dek kalmayacağına bana söz ver," dedi kısık sesle. "Seni bizzat ziyaret etmeme izin vermedikleri sürece, yılbaşından sonra oradan ayrılacaksın." Kendisini Mikhail Yortusu'ndan önce idam edeceklerinden emindi.

Tsuvana Krallığı'nın Kısa Tarihi'nden Alıntılar

Sipho Tsuluka Dlamini

(1838)

Üç Cilt Halinde

London, Chapman & Hall Limited

Tsavana Krallığı'nın kuruluşundan bugüne kadar olan tarihi ve topraklarının tam bir coğrafi araştırması olarak, Mosi oa Tunya'daki başkentle ilgili detaylı açıklamaları ve yerel geleneklerin ilginç yönlerini içermektedir.

Tsavana ve Sotho halklarının yavaş yavaş birleşmesi süreci, kabile krallıklarından oluşan gevşek bir konfederasyon yaratmış, kabile tarihçilerine göre ilk olarak birinci binyılın sonlarına doğru, güneye ve doğuya doğru yapılan, nedenini bilmediğimiz, genel ama kasıtsız bir göç akımıyla kıtanın bütün güney bölgelerine yayılmıştır: Belki hem insan hem de ejderha nüfusundaki artış nedeniyle yeni av sahaları, yeni topraklar aramak zorunda kalmışlardı.

Fil hayvancılığının ilk belli belirsiz işaretlerinin bu büyük göç hareketinin büyük ölçüde tamamlanmasından sonra ve açlığın göçebe yöntemleriyle daha fazla bastırılamaması sonucunda ortaya çıktığına inanılmaktadır. Fil dişi oymacılarının sanatı incelendiğinde, yerel hayvanların avlanmasındansa özel olarak fil üretme projesinin daha gürbüz ve uysal filler ortaya çıkardığı kanıtlanmaktadır: Başkentte toplanan fil dişleri –her çift bir kuşak içinde en büyüklerden alınmıştır– detaylı bir şekilde oyulmuş ve güçleri o zamanlar büyük ölçüde sembolik olan krala sunulmuştur...

Daha önceleri sadece uzak kan bağları, benzer lehçeleri, ortak gelenek ve dinsel inançlarla ki bunlar arasında en önemlisi elbette ki ejderhaların yeniden doğumlarıdır, birbirine bağlı olan bu kabileler, ilk olarak fil sürülerinin ortak olarak yönetilmesi için bir araya gelmişlerdi. Bu doğal olarak tek bir kabilenin başa çıkabileceğinden daha büyük bir çaba gerektiriyordu... Merkezileşme, köle ihtiyacının daha saldırgan köleci kabilelerin ejderha bölgelerine doğru ilerlemeye dair isteksizliğini aşmasından onyıllar önce Afrika'nın içlerine süzülen ve giderek artan fil dişi ve altın talebinden dolayı 17. yüzyıldan itibaren bunu daha da teşvik etmiş, 18. yüzyılın ortalarında altın madenciliğinin (Tsavana yetkilileri bunun en azından on tane ejderhanın –yani herhangi bir kabilenin tek başına sahip olabileceğinden fazlası– işbirliğiyle en verimli şekilde yürütüldüğünü vurgulamıştır) ve fil dişi ticaretinin hızlı gelişimiyle daha da artmıştır. Bu yüzyılın başlarında fil dişlerini alıp götüren Avrupalı tüccarları bunların ejderhalara rağmen değil, iç kesimlere girilmesini engelleyen ejderhaların sayesinde elde edildiği konusunda hiç şüphelendirmeden sahil şeridine yılda altmış bin sterlin gönderiliyordu...

Mosi oa Tunya Hakkında

Mosi oa Tunya'daki görenlerin hayranlıkla baktığı şelaleler, bütün güzelliklerine rağmen, boğazların arasında kolayca dolaşamayan insanlar için tek başına uygun bir yerleşim merkezi değildi ve doğal durumları da yabani ejderhalar için iyi bir ortam sağlamıyordu. Hayranlık duyulan veya zevk için ya da dinsel nedenlerle arada bir ziyaret edilen bu yerler, ilk Sotho-Tsavana halkları bölgeye geldiğinde boş ve gelişmemiş haldeydi. Burayı hemen başkentleri yaparak, kabileler arasında merkezileşmeyi daha da hızlandırdılar... Ejderha

atalara daha rahat bir barınak sağlama isteği, kalıntıları bugün en kutsal ve en kabaca oyulmuş odalarda da görülebilecek, mağaraları oymak konusunda ilk girişimleri başlatmıştı. Daha sonra bu çalışmalar etkin altın madenciliği çalışmalarının temelini oluşturacaklardı...

Buradaki yeniden doğum uygulaması, heyecanları yüzünden bunu sadece bir pagan batıl inancı olarak gören ve Hristiyanlığın getirilmesi için hemen ortadan kaldırılması gerektiğine karar veren iyi niyetli misyoner muhabirler sayesinde İngiliz basınından aldığı tutumdan dolayı hakkında birkaç kelime edilmesini hak ediyor... Tsavana halkı arasında, örneğin Budist veya Hindu inancının aksine, bir insanın doğal olarak yeniden doğduğunu düşünen tek bir kişi bile yoktur ve biri, Bay Dennis'in önerdiği gibi, "vahşilere inançlarının saçmalığını göstermek için" seçilmiş bir ejderha yumurtası alınıp vahşi ormana tek başına bırakılırsa hiçbir kabile üyesi bunu doğal bir şey olarak kabul etmeyecektir, aksine bu kötü bir hayvancılık uygulaması ve dinsizlik olarak görülecektir, çünkü böylece bir ejderha yumurtası ziyan edilmiş ve ölen atanın ruhu aşağılanmış olur.

Onların gözünde vahşi doğada doğan yabani bir ejderhanın yeniden doğmuş bir insan olma olasılığı, bir sığırın olabileceği kadardır ve uygulamayla hiçbir çelişkisi yoktur. Bir atanın ruhunun tekrar maddeleşebilmesi için dikkatli bir davet ve ayine ek olarak uygun bir barınak sağlamak gerekir; imanın ilk kuralı inanmaktır ve bu başarıldığında, ejderhanın kesinlikle yeniden doğan bir insan olduğuna inanıldığında, sadece insanlar değil, ejderhalar tarafından da paylaşılan bir inanç olduğu için ortadan kaldırılması daha da zorlaşır ve dolayısıyla kabile içinde çok büyük bir önemi vardır.

Ejderha atalar hem ciddi bir iş ve askerî güç kaynağı hem de kabile tarihi ve efsanelerinin saklayıcıları ve aktarıcılarıdır, çünkü yazılı kaynak olmaması sorununu ortadan kaldırırlar. Dahası, her kabile kendi ejderha atalarının yumurtalarını dikkatle düşünür, ortak kabile malı olarak görür ve daha fazla ihtiyaç duyan uzaktaki bir

kabile olursa, kendi reenkarnasyonlarında kullanmaları için onlara verilebilir. Uygun bir yumurta arayanlara yumurtanın bulunduğunu haber vermek için çok karmaşık bir iletişim ağı kullanılır ve bu ağ normalde kendi başlarına kaldıkları takdirde daha da uzaklaşabilecek olan kabileleri tam aksine daha da yakınlaştırmıştır. Basit bir körü körüne inancı hayal eden birinin tahmin edebileceğinin aksine, bu ejderha soylarının hiçbiri ihmal edilmez. Tam aksine, böyle bir yumurta takası, alıcı kabile ile bağışçı kabile arasında bağları güçlendiren uzak akrabalıklar oluşturur ve farklı hanedanlıklardan soyluların evlenmesine benzer...

Bir Sotho şefi olan I. Mokhachane, güneyde Zosa topraklarına ulaşan ve böylece Cape'te gelişen Hollanda sömürgeleriyle ilgili dolaylı istihbarat toplayan, aynı zamanda Doğu Afrika sahilinde yaşayan Zimbabve'nin kurucularının kuşatma altındaki torunları olan Monomotapa krallıklarıyla iletişim halinde olan Sotho-Tsavana kabile topraklarının sınırında, nispeten ufak fakat önemli bir bölgeyi ele geçirmişti.

Yüzyılın başlarında oğlu I. Moshesh'in teşvikleriyle, adıyla birlikte anılan yaşından beklenmeyecek şekilde gösterdiği bilgelik sayesinde, bu ikinci güçle daha geniş ilişkiler yaratılmış ve 1798 yılındaki akın sırasında Mokhachane'nin ölümünden sonra Moshesh babasının yeniden doğumu için Monomotapa kraliyet soylarından büyük bir ejderha yumurtası aldığında daha da güçlenmiştir. Monomotapa hükümeti o dönemde doğu sahil şeridinde Portekizli altın avcılarının giderek artan baskıları altında eziliyordu ve Moshesh'in sağlayabileceği altın ve askerî destek ihtiyacı, komşu Tsavana kabileleriyle pazarlıkların başlamasını sağlamıştır...

Böylesine güçlü bir ejderhanın ele geçirilmesine ek olarak Moshesh'in yaşının gelmesi ve böylece diğer kabile şefleri tarafın-

dan denk olarak görülmesi engelinin ortadan kalkması, kısa süre içinde kabilenin Tsavana topraklarının en güney bölgelerinde büyük önem kazanmasını sağladı. I. Mokhachane, Moshesh'in düzenlediği akınların da yardımıyla komşu kabilelerin ejderha ataları üzerinde hâkimiyetini kolayca sağladı ve birlikte daha önce hiç kullanılmamış olan bölgede çok geçmeden hem altın hem de değerli taş çıkarmak için çok sayıda yeni maden kurabildiler. Zenginliğin ve saygınlığın sürekli olarak artmasıyla, 1804 yılında Mosi oa Tunya'daki merkezî tahtı ve kral unvanını aldılar.

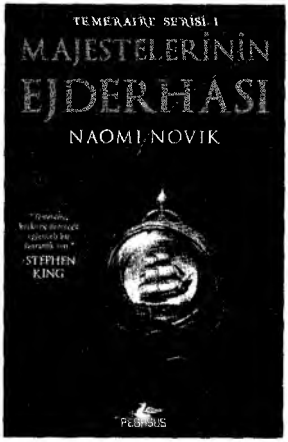
Köle avcılarının yıllardır sürdürdüğü saldırılar artık Tsavana bölgelerine sistematik olarak yapılan yağmalara dönüşmüştü ve bu akınlara son verme çabasında olan küçük krallıkların resmî olarak merkezî bir krallığa bağlanma istekliliğini artırdığı biliniyordu. Moshesh, normalde gururla direnecek olan diğer kabile şefleri arasında dikkatle yarattığı dayanışmayla bu saldırılara karşı harekete geçti. I. Mokhachane'nin uygulamada olduğu kadar sembolik olan hâkimiyeti, 1807 yılında Cape Town'ın ele geçirilmesi ve Köle Sahili'ne akınlar yapılmasıyla kanıtlandı ve Tsavana halkı bu yılı krallıklarının kurulduğu tarih olarak belirledi...

Teşekkürler

Birçok çalışma arasında, sömürgeleştirme dışındaki kıta tarihine ışık tutması açısından Basil Davidson'ın öncelikli kaynak araştırması *African Civilization Revisited* ve UNESCO'nun Genel Afrika Tarihi çalışması öne çıkıyor. Ayrıca, Botsvana'daki Okovango Deltası'nda bulunan Ker&Downey kamplarındaki rehberlere de uzmanlıkları ve sonu gelmeyen sorulara cevap verdikleri için derinden borçluyum. Tabii özellikle Okuti'deki muhteşem kamp müdürümüz Paul Moloseng'e.

Fildişi İmparatorluğu bazı açılardan şimdiye kadar yazdığım en zor Temeraire kitaplarından biriydi ve silah zoruyla çalışan deneme okurlarımın hepsine en derin minnetlerimi sunuyorum, çünkü düzeltmelere başlamadan önce onlara taslak üzerinde yorum yapmaları için ancak bir hafta sonu tanıyordum: Holly Benton, Sara Booth, Alison Feeney, Shelley Mitchell, Georgina Paterson, Meredith Rosser, L. Salom, Kellie Takenaka ve Rebecca Tushnet. Ve harika editörlerim Betsy Mitchell, Emma Coode ve Jane Johnson'a ek olarak yayın hakları temsilcim Cynthia Manson'a da çok teşekkürler.

Ve her zaman ama her zaman, ilk, en iyi ve en sevgili okurum olan Charles'a hem teşekkürlerimi hem de sevgilerimi sunuyorum.

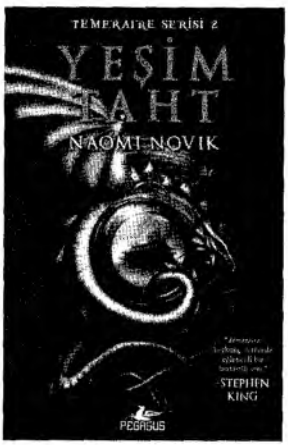
TEMERAIRE SERİSİ 1

"Temeraire, korkunç derecede eğlenceli fantastik bir seri"

–STEPHEN KING

"Muhteşem bir anlatım... Kalbinizi hikâyenin daha en başından çalan karakterler... Bravo!"

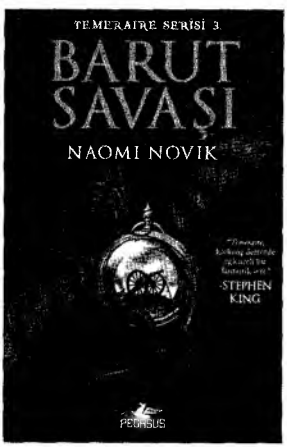
–Booklist

TEMERAIRE SERİSİ 2

"Bu kitapları okurken olaylar zihnimde birer birer canlandı. Romanlar yürekli muhteşem kahramanlarla dolu, çok güzel yazılmış, yenilikçi, akıcı ve orijinal."

–Peter Jackson
(Yüzüklerin Efendisi Filminin Yönetmeni)

TEMERAIRE SERİSİ 3

"Uzun süredir yayınlanan en eğlenceli fantastik serilerden biri!"

-St. Louis Post-Dispatch

"Büyüleyici bir hikâye... Sanki Jane Austen, Christopher Paolini'yle Zindanlar & Ejderhalar oynuyormuş gibi."

-Time

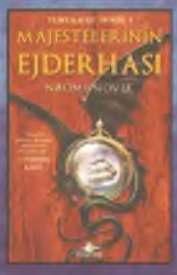
NAPOLYON'A KARŞI CESURCA SAVAŞAN EJDERHALAR, SALGINA YENİK Mİ DÜŞECEK?

TEMERAIRE VE LAURENCE BU SEFER SADECE ZAFER İÇİN DEĞİL, DOSTLARI İÇİN DE TEHLİKEYE ATILIYOR...

İngiltere kıyılarını Napolyon Bonapart'ın ordularından koruyan ejderhalar ile kaptanları bir trajediyle karşı karşıyadır. Kaynağı ve tedavisi bilinmeyen bir salgın, asil ejderhaları öldürmekte, hayatta kalanlarıysa karantinaya mahkûm etmektedir. Fransızların giderek cüretkârlaşan hamlelerine, sadece hastalığa kapılmamış Temeraire ve bir avuç yabani ejderha karşılık verebilmektedir.

Bonapart'ın ejderhaları, İngiliz gemilerini çoktan alt etmeye başlamıştır. Tek çözüm yolu, Temeraire ve kaptanı Will Laurence'ın, bu ölümcül ve gizemli salgının tedavisini barındırdığını düşündükleri Afrika sahillerine gitmesinden geçmektedir. Kaybedecek zaman yoktur ve ufkun ötesinde nelerle karşılaşılacağı bilinmediği gibi, cephede savaşmak zorunda kalan hasta ejderhaların da geleceği belirsizdir...

"Zengin detaylar ve gösterişli fantezi harikalarıyla dolu, heyecan verici bir macera."
Entertainment Weekly

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-276-0